SAFARI ÎNSÂNGERAT

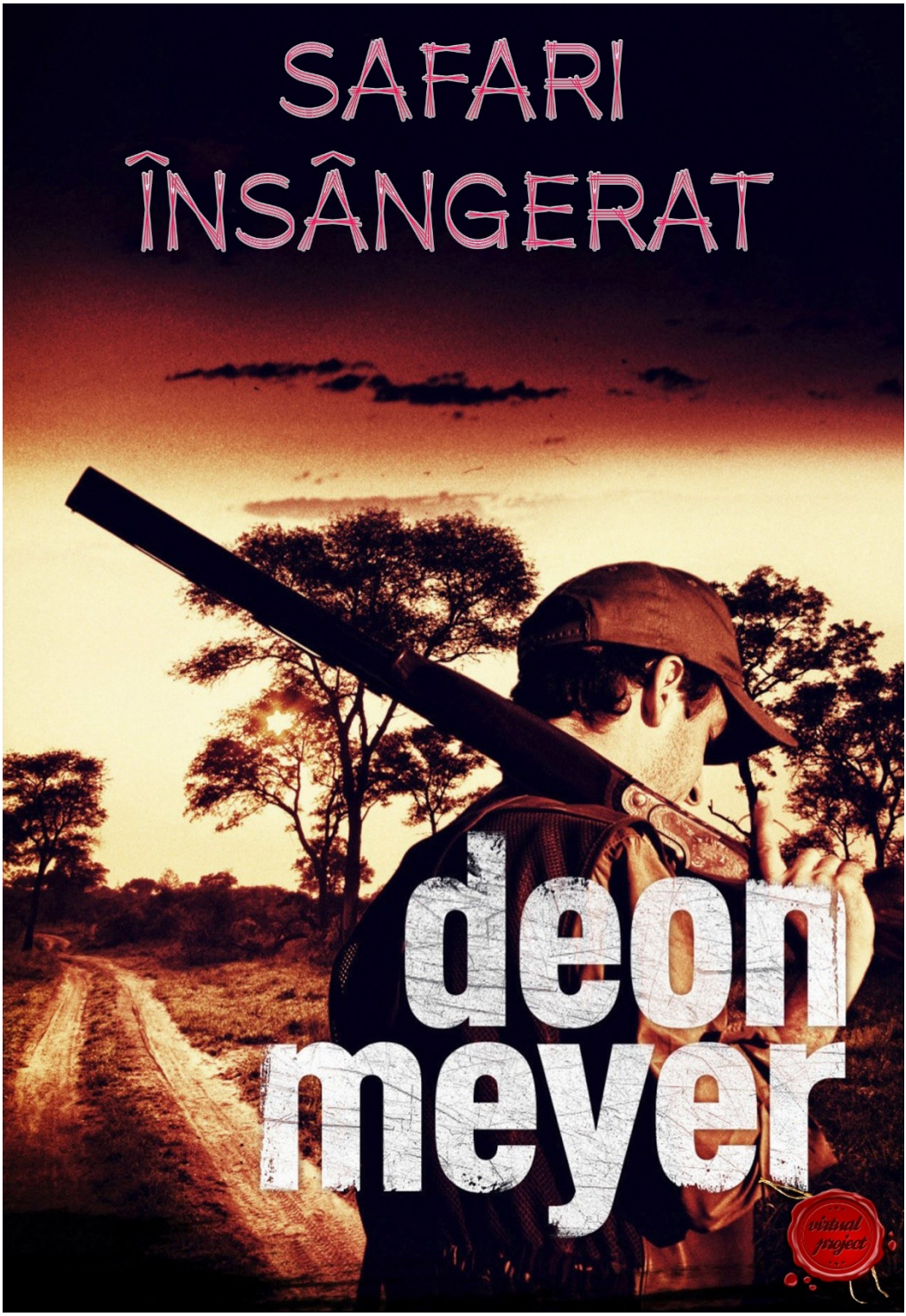

deon meyer

virtual project

DEON MEYER

Seria: Lemmer

Volumul 1

SAFARI ÎNSÂNGERAT

Original: *Onsigbaar* [*Blood Safari*] (2007)

Traducere din limba engleză de:
CARMEN ION

virtual-project.eu

LITERA®

2011

PARTEA ÎNTÂI

1.

Lucram cu barosul într-un ritm lent. Era o zi de marţi, 25 decembrie, abia trecut de amiază. Peretele era gros şi se încăpăţâna să nu cedeze. După fiecare bufnitură surdă, cioburi de cărămizi şi bucăţi de ciment se desprindeau şi aterizau ca un şrapnel pe podeaua din scânduri. Am simţit cum sudoarea îmi alunecă pe faţă şi pe corpul plin de praf. În ciuda ferestrelor deschise, parcă eram într-un cuptor.

Printre lovituri am auzit telefonul sunând. N-aveam niciun chef să mă opresc şi să rup ritmul. Pe căldura aia, cu greu l-aş fi reluat. Am aşezat încet mânerul lung pe jos şi am traversat camera de zi, cu cioburile scârţâind sub tălpi. Pe ecran am zărit numele apelantului: „JEANETTE”. Mi-am şters mâna murdară de pantaloni, am luat telefonul şi am răspuns.

— Da.

— Crăciun fericit! Vocea aspră a lui Jeanette Louw era încărcată de o ironie inexplicabilă. Ca de obicei.

— Mersi. Şi ţie.

— Cred că e bine şi cald acolo la tine.

— Treizeci şi opt de grade la umbră.

Iarna ar fi comentat că „e bine şi rece acolo la tine”, fără să-şi ascundă dezaprobarea pentru locul unde trăiam.

— Loxton[1], am auzit-o acum rostind pe un ton care sugera că făcusem un *faux pas* în alegerea locuinţei. O să te speteşti muncind. Şi cum îşi petrec oamenii Crăciunul prin părţile alea?

— Dărâmă peretele dintre bucătărie şi baie.

— Dintre bucătărie şi baie ai zis?

— Păi da, pe vremuri aşa se construiau casele.

— Şi deci aşa sărbătoreşti tu Crăciunul. În spiritul vechilor tradiţii rurale, nu?

După care a scos un singur „Ha!” scurt, ca un lătrat.

[1] Orăşel din regiunea Karoo, provincia Northern Cape, cunoscut mai ales drept centru de prelucrare a lânii de oaie (n.tr.).

Ştiam că nu mă sunase ca să-mi ureze Crăciun fericit.

— Ai ceva de lucru pentru mine?

— Îhî.

— Ce sunt? Turişti?

— Nu, e o femeie din Cape Town. Susţine că a fost atacată ieri. Vrea să te angajeze pentru o săptămână sau două.

M-am gândit imediat la bani. Aveam mare nevoie.

— Aşa, şi?

— Acum e în Hermanus[2]. Îţi trimit un SMS cu adresa şi numărul ei de mobil. O anunţ că eşti pe drum. Sună-mă dacă intervine ceva.

∴

Am întâlnit-o pentru prima oară pe Emma le Roux într-o casă de vacanţă ridicată pe plajă, cu vedere spre vechiul port din Hermanus. Casa era impresionantă, o clădire de bogătaş, cu trei etaje în stil toscan nou şi o uşă de intrare din lemn sculptat manual, cu un ciocănel în formă de cap de leu.

Era ora şapte fără un sfert, în seara de Crăciun, când un tânăr cu părul lung şi cârlionţat şi cu ochelari cu rame din oţel mi-a deschis uşa. S-a prezentat ca fiind Henk şi mi-a comunicat că eram aşteptat. Am sesizat că era curios, deşi nu arăta făţiş acest lucru. M-a invitat să intru în camera de zi şi să aştept, apoi a strigat pe un ton ceremonios:

— Domnişoară le Roux!

Din interior răzbăteau diverse zgomote – muzică clasică, sunetul unei conversaţii. Şi miros de mâncare.

Tânărul s-a făcut nevăzut. Nu m-am aşezat. După şase ore de condus prin regiunea Karoo, preferam să stau în picioare. În încăpere fusese montat un pom de Crăciun, unul mare, artificial, cu ace de pin din plastic şi cu imitaţie de fulgi de zăpadă. Plus o instalaţie de becuri multicolore care se aprindeau intermitent. În vârful pomului era un înger cu păr lung şi blond şi cu aripile întinse ca o pasăre de pradă. În spatele pomului, draperiile care acopereau ferestrele largi fuseseră trase în lături. Golful arăta minunat în lumina apusului, cu marea liniştită, fără valuri. Am stat aşa, admirând peisajul.

— Domnul Lemmer?

M-am întors.

[2] Staţiune situată pe malul mării, la circa 120 de kilometri de Cape Town, considerată cel mai bun loc din lume pentru observarea balenelor de pe uscat (n.tr.).

Era o femeie micuţă de statură şi subţirică. Avea părul negru foarte scurt, o tunsoare aproape bărbătească. Ochi căprui mari, vârfurile urechilor uşor ascuţite. Părea o nimfă descinsă dintr-un basm. A rămas nemişcată o clipă, cântărindu-mă involuntar din priviri şi comparându-mă cu imaginea pe care şi-o făcuse despre mine. Şi-a ascuns bine dezamăgirea. În general, oamenii se aşteaptă la un bărbat mai voinic, mai impunător, nu la o persoană de înălţime medie şi cu o înfăţişare ştearsă.

S-a îndreptat spre mine şi mi-a întins mâna.

— Sunt Emma le Roux, a spus.

Avea mâna caldă.

— Îmi pare bine.

— Vă rog să luaţi loc. A arătat spre o canapea cu fotolii. Pot să vă ofer ceva de băut?

Avea un timbru surprinzător, mai degrabă potrivit pentru o femeie mult mai solidă.

— Nu, mulţumesc.

M-am aşezat. Se deplasa cu mişcări fluide, semn că se simţea perfect în propria piele. S-a aşezat în faţa mea. Şi-a strâns picioarele sub ea, făcându-se comodă. M-am întrebat dacă ea era proprietara casei şi de unde proveneau banii.

— Ăăă... A fluturat din mână. Ştiţi, e pentru prima oară când... apelez la un bodyguard.

N-am ştiut ce să răspund. Beculeţele din pomul de Crăciun îşi aruncau luminile asupra chipului ei cu o regularitate monotonă.

— Poate ar fi mai bine să-mi explicaţi dumneavoastră cum funcţionează sistemul. În practică, vreau să zic, a adăugat deloc stânjenită.

Mi-a stat pe limbă să-i spun că dacă te decizi să comanzi asemenea servicii, ar trebui ca măcar să ai idee în ce constau. Doar nu există niciun fel de manuale cu instrucţiuni.

— E destul de simplu. Ca să vă pot proteja, trebuie să ştiu ce program aveţi zilnic...

— Sigur.

— Şi natura ameninţării.

A încuviinţat din cap.

— Da, înţeleg... N-aş putea să vă spun exact despre ce este vorba. Însă în ultima vreme s-au întâmplat nişte lucruri ciudate... Carel m-a convins să... O să sosească şi el imediat; a mai beneficiat de serviciile dumneavoastră. Eu... în fine, ieri-

dimineaţă a avut loc un atac...

— Asupra dumneavoastră?

— Da. Cel puţin aşa cred... Au spart uşa...

— Erau mai mulţi?

— Trei bărbaţi.

— Înarmaţi?

— Nu. Da. Nu ştiu... Totul s-a petrecut atât de repede... abia dacă am apucat să-i văd...

M-am stăpânit cu greu să nu ridic din sprâncene.

— Ştiu că pare... bizar.

Am tăcut.

— Dar, ştiţi, totul a fost atât de... ciudat. Ceva... ireal.

Am dat aprobator din cap, încurajând-o să continue.

M-a privit intens preţ de o clipă, apoi s-a aplecat ca să aprindă veioza aşezată pe măsuţa de lângă ea.

— Casa mea e în Oranjezicht[3], a spus.

— Deci nu locuiţi aici?

— Nu... asta e casa lui Carel. Sunt venită în vizită, de Crăciun.

— Înţeleg.

— Ieri-dimineaţă... am vrut să-mi termin treburile înainte să-mi fac bagajele. Ştiţi... lucrez de acasă. Pe la nouă şi jumătate m-am dus să fac un duş...

Vorbea poticnit. Ca şi cum îi venea greu să retrăiască momentele. Nu-şi termina frazele, stătea cu braţele nemişcate, rostind cuvintele pe un ton politicos, indiferent, monoton. Şi oferindu-mi mai multe amănunte decât ar fi fost necesar. Poate din cauză că spera că astfel povestea avea să fie mai credibilă.

După ce ieşise de la duş intrase în dormitor ca să se îmbrace şi tocmai îşi vârâse un picior în jeanşi, iar cu celălalt era în aer, într-un echilibru precar. Atunci auzise poarta curţii deschizându-se, se uitase prin perdeaua de dantelă şi zărise trei bărbaţi străbătând rapid şi foarte hotărâţi grădina din faţă. Înainte să dispară din raza ei vizuală şi să ajungă la uşă, sesizase că purtau cu toţii cagule. Şi că aveau în mâini nişte obiecte tăioase.

Era o celibatară modernă. Şi conştientă de riscurile la care se expunea locuind singură. Se gândise în repetate rânduri că era posibil să devină ţinta unui atac şi îşi pusese problema cum ar fi mai bine să reacţioneze într-o asemenea situaţie. Aşa că îşi trăsese pe ea, în mare grabă, pantalonii. Era doar pe jumătate

[3] Suburbie a Cape Town (n.tr.).

îmbrăcată, în sutien şi cu jeanşii pe ea, dar prioritatea ei era să ajungă la butonul de alarmă şi să fie pregătită să îl acţioneze. Fără să-l apese numaidecât, căci existau totuşi o uşă securizată şi gratii la fereastră care să o apere de intruşi. Nu ţinea să se facă de râs chemând fără rost firma de pază.

Lipăise cu picioarele goale pe covor, traversând camera spre butonul de alarmă montat în peretele dormitorului. Ridicase degetul şi rămăsese în aşteptare. Inima îi bubuia în piept, dar îşi păstrase cumpătul. Auzise zgomot de metal îndoit şi rupt. Uşa securizată nu îi mai era de niciun folos. Apăsase butonul. Dinspre tavan izbucnise un urlet prelung şi, odată cu el, o cuprinsese un val de panică.

Acum femeia părea tot mai captivată de propria poveste şi începuse să dea din mâini, explicându-mi. Iar vocea căpătase un ton muzical şi se înălţase cu o notă.

Emma le Roux alergase pe hol spre bucătărie. Într-o străfulgerare, îşi dăduse seama că spărgătorii şi hoţii nu operau în mod normal cu asemenea metode. Asta o înspăimântase şi mai tare. Din grabă, se lovise cu un pocnet surd de uşa de lemn din spate. Mâinile îi tremurau în timp ce trăgea ambele zăvoare şi răsucea cheia în broască. În clipa când smucise de uşă, deschizând-o, auzise din hol zgomot de sticlă spartă, de geam făcut ţăndări. Atacatorii trecuseră de uşa din faţă. Şi pătrunseseră în casă.

Făcuse un pas afară, apoi se oprise. Se întorsese în bucătărie ca să ia o cârpă de vase pusă la uscat lângă chiuvetă. Ca să-şi acopere goliciunea. Mai târziu, avea să se dojenească pentru gestul complet lipsit de sens, însă atunci acţionase din instinct. Ezitase încă o fracţiune de secundă. Să ia cu ea o armă, poate un cuţit? Îşi înăbuşise pornirea.

Ieşise în fugă în lumina strălucitoare a soarelui, ţinându-şi lipită de sâni cârpa de vase. Curtea din spatele casei, frumos pavată, era şi foarte mică.

Se uitase la zidul înalt de beton menit să o protejeze, să ţină lumea departe. Dar care acum o ţinea prizonieră. Pentru prima oară strigase după ajutor. Un ţipăt de disperare adresat vecinilor pe care nu-i cunoştea – aşa era în Cape Town, în zona urbană, unde păstrai distanţa, rupeai seara punţile de comunicare cu exteriorul şi te retrăgeai înăuntru. Îi auzise pe atacatori mişcându-se în spatele ei, în casă. Unul dintre ei strigase ceva.

Cu coada ochiului, zărise tomberonul de gunoi lipit de zidul din beton – mai avea un pas până să scape.

— Ajutor! strigase încercând să acopere urletele alarmei, care veneau în valuri.

Nu-şi mai amintea cum reuşise să sară peste zid. Dar o făcuse, din una sau două mişcări, sub impulsul adrenalinei. Cârpa de vase căzuse, aşa că aterizase în curtea vecinilor cu pieptul aproape dezgolit. Piciorul stâng i se agăţase de ceva. Pe moment, nu simţise nicio durere, însă mai târziu avea să descopere că îşi rupsese pantalonii şi se zgâriase.

— Ajutor! ţipase ascuţit, în culmea disperării. Îşi încrucişase braţele peste piept pentru a-şi păstra cât de cât decenţa şi alergase spre uşa din spate a casei. Ajutor!

Auzise tomberonul răsturnându-se şi înţelesese că atacatorii se apropiaseră. Uşa se deschisese, şi în prag apăruse un bărbat cărunt, îmbrăcat într-un halat roşu cu buline albe. Ţinea o puşcă în mână. Deasupra ochilor, sprâncenele argintii erau atât de lungi şi de stufoase, încât păreau nişte aripi fâlfâind peste frunte.

— Ajutor! strigase ea din nou, de data aceasta ceva mai uşurată la vederea lui.

Vecinul îşi oprise o secundă privirea asupra chipului ei – o femeie în toată firea, dar cu alură de băieţel. Apoi îşi ridicase ochii spre zidul din spatele ei. Îşi sprijinise puşca de umăr şi ţintise într-acolo. De acum, ea se apropiase şi întorsese capul ca să se uite în urmă. O cagulă se ivise pentru o secundă pe deasupra zidului din beton.

Bărbatul trăsese. Împuşcătura reverberase prin numeroasele ziduri care îi înconjurau şi glonţul lovise casa ei cu un pocnet. Timp de trei sau patru minute după aceea, ea nu mai auzise nimic. Rămăsese lângă vecin, tremurând din toate încheieturile. El nu o privise. Trăsese piedica puştii. Un cartuş căzuse pe ciment, însă urechile ei asurzite nu percepuseră zgomotul. Vecinul cercetase din ochi zidul.

— Ticăloşii, spusese el ţintind în continuare în aceeaşi direcţie.

Plimbase apoi puşca în stânga şi în dreapta, în aceeaşi poziţie orizontală, pentru a acoperi toată grădina.

Ea nu ştia cât timp stătuseră acolo împreună, umăr la umăr. Atacatorii plecaseră. Îşi recăpătase brusc auzul, şi primul sunet

perceput fusese urletul alarmei. Într-un târziu, bărbatul coborâse puşca şi o întrebase îngrijorat, cu un puternic accent est-european:

— Eşti bine, draga mea?

Şi atunci, ea izbucnise în plâns.

2.

Numele vecinului era Jerzy Pajak. O condusese în casa lui. Îi ceruse soţiei, Alexa, să sune la poliţie, apoi începuseră amândoi să se agite în jurul ei vorbind cu accent polonez. Bărbatul îi adusese o pătură uşoară, cu care să-şi acopere goliciunea, şi o cană de ceai îndulcit, cu gheaţă. Şi, mai târziu, când sosiseră poliţiştii, cei doi soţi o însoţiseră înapoi la ea acasă.

Uşa metalică securizată era întredeschisă, iar cea din lemn – complet distrusă. Poliţistul metis avea rang mai mare, căci avea trese pe uniforma impecabilă. Ea se gândise că era probabil sergent, dar nefiind sigură, preferase să li se adreseze ambilor cu „domnule”. Poliţistul îi ceruse să verifice dacă nu lipsea ceva din casă. Ea răspunsese că avea să facă asta în timp ce se îmbrăca. Încă mai avea înfăşurată pe umeri păturica multicoloră, iar temperatura începuse să crească. Urcase în camera ei şi rămăsese preţ de câteva clipe aşezată pe pilota albă care acoperea patul dublu. Trecuse o oră de la incident. Şi era convinsă că indivizii nu intraseră în casă cu gândul de-a o jefui. Avusese suficient timp pentru a ajunge la această concluzie, care îi alimenta şi mai mult îngrijorarea.

Se îmbrăcase cu un tricou verde şi cu pantaloni de trening. După care cercetase casă, pentru a-i face pe plac sergentului, şi raportase că nu se furase nimic. Pe urmă, se aşezaseră cu toţii în cerc, familia Pajak pe canapea şi ea împreună cu poliţiştii pe scaune, iar poliţistul metis începuse să o chestioneze atent şi cu înţelegere, într-o limbă afrikaans regulamentară şi îngrijită.

Sesizase cumva că o urmărise cineva în ultimele zile?

— Nu.

— Aţi remarcat vreo maşină sau un alt tip de vehicul staţionând în apropiere?

— Nu.

— Dar indivizi dând târcoale casei?

— Nu.

— Înţeleg că eraţi în dormitor când au pătruns în casă.

Ea încuviinţase.

— Mă îmbrăcam când am auzit un zgomot la poartă. Ştiţi, scoate un scârţâit. Şi pe urmă i-am zărit cum aleargă spre uşa de la intrare. Nu, am greşit, nu alergau, mergeau repede. Şi, când am văzut că purtau cagule, m-am gândit...

— Presupun că n-aţi avut cum să le vedeţi feţele.

— Nu.

Vecinii polonezi nu vorbeau afrikaans, însă urmăreau schimbul de replici întorcându-şi capetele de la unul la altul, ca nişte spectatori la un meci de tenis.

— Sau culoarea pielii.

— Nu...

— Nu păreţi prea sigură.

Ei i se păruse că bărbaţii erau negri, dar nu voia să-l jignească pe celălalt poliţist.

— N-am cum să fiu sigură. Totul s-a petrecut atât de repede.

— Da, înţeleg, domnişoară le Roux. Eraţi speriată. Dar orice amănunt ne poate fi de folos.

— Am impresia că... unul dintre ei era negru.

— Şi ceilalţi doi?

— Nu ştiu...

— Aţi făcut cumva lucrări sau reparaţii la casă în ultima vreme?

— Nu.

— Aveţi cumva lucruri de mare valoare în casă?

— Nimic deosebit. Câteva bijuterii. Un laptop. Televizorul...

— Aveţi laptop?

— Da.

— Şi nu l-au luat?

— Nu.

— Îmi cer scuze, domnişoară le Roux, dar e ceva total neobişnuit aici. Ceea ce povestiţi dumneavoastră nu reprezintă un modus operandi tipic pentru nişte hoţi. Spargerea uşii şi faptul că v-au urmărit până în curtea din spate...

— Da?

— Se pare că intenţionau să vă atace, nu să vă jefuiască.

Ea încuviinţase.

— Şi, în cazul acesta, trebuie să descoperim motivaţia, înţelegeţi ce vă spun?

— Înţeleg.

— Şi motivaţia este, în marea majoritate a cazurilor, de natură personală.

— Ah!

— Îmi cer scuze, dar sunt nevoit să vă întreb: Aţi avut cumva vreo relaţie amoroasă care s-a sfârşit prost?

— Nu, răspunsese ea cu un zâmbet pentru a-şi masca uşurarea. Cel puţin... nu atât de prost, cred.

— Nu se ştie niciodată, domnişoară. Deci aţi avut pe cineva în viaţa dumneavoastră în ultimul an?

— Vă asigur, domnule, că a trecut mai bine de un an de la ultima mea relaţie serioasă. În plus, era englez şi s-a întors la el în ţară.

— Deci v-aţi despărţit în termeni buni?

— Absolut.

— Şi de-atunci nu a mai existat nimeni care ar putea avea resentimente pentru că aţi rupt legătura?

— Nu. Categoric nu.

— Cu ce vă ocupaţi, domnişoară le Roux?

— Sunt consultant de branding.

Observase că poliţistul era derutat şi încercase să-i explice:

— Ajut companiile să-şi poziţioneze marca sau produsele pe piaţă. Sau să le reinventeze.

— La ce firmă lucraţi?

— Lucrez pe cont propriu. Companiile sunt clienţii mei.

— Deci nu aveţi angajaţi?

— Nu.

— Şi lucraţi pentru companii mari?

— De obicei. Dar sunt şi unele mai mici...

— În ultima vreme s-a întâmplat ceva în relaţiile dumneavoastră profesionale care să îi supere pe unii clienţi?

— Nu. Ştiţi, eu nu... Eu mă ocup de mărci şi de produse – sau mai bine zis de percepţia publicului asupra lor. Asta nu are cum să deranjeze pe nimeni.

— Poate un incident? Cu maşina, de pildă? Cu cineva care vă făcea un serviciu? Sau un angajat personal. Grădinarul...?

— Nu.

— Nu vă vine nimic în minte? Nimic de natură să fi provocat

incidentul?

Fusese o întrebare la care ea nu era deocamdată pregătită să răspundă.

∴

— Aşa că am zis, pur şi simplu, „nu”, deşi nu era întru totul adevărat, mi-a spus Emma. Lampadarul i-a luminat dulce şi compătimitor eufemismul.

Am tăcut.

— Eu... n-am vrut... nu eram sigură dacă era vreo legătură între incident şi povestea asta. Şi... nici nu voiam să existe vreo legătură. Oricum, ceea ce s-a întâmplat a fost la mii de kilometri distanţă de Cape Town, şi poate că era mâna lui Jacobus, sau poate nu, şi nu voiam să deranjez poliţia cu nişte chestiuni care puteau să fie doar rodul imaginaţiei mele. Dintr-odată, s-a oprit din vorbit şi m-a privit zâmbind uşor, ca şi cum îi era lehamite de ea însăşi. Nu prea are sens ce vă spun, nu-i aşa?

— Nu vă grăbiţi.

— Nu ştiu... Totul pare atât de absurd. E vorba despre fratele meu... S-a poticnit din nou, a răsuflat adânc. S-a uitat în jos, spre mâinile aşezate în poală, apoi şi-a ridicat încet ochii spre mine. Emoţia i se citea acum clar în priviri, şi a schiţat un mic gest de neputinţă. Domnule Lemmer, fratele meu a murit...

Limbajul trupului, cuvintele pe care le alesese, schimbarea bruscă a atitudinii ei, toate au declanşat în mine alarma. Era ca şi cum făcuse repetiţii, ca şi cum meditase îndelung la modul în care avea să-mi prezinte oferta. O mică pâlpâire, o senzaţie de manipulare, sentimentul că încerca să-mi distragă atenţia de la fapte. Şi m-am întrebat: „De ce a simţit nevoia să recurgă la acest şiretlic?”

Emma le Roux nu ar fi fost primul client care să mintă sfruntat cu privire la o posibilă ameninţare, simulând totul cu o mică încruntare în semn de sinceritate absolută. Nici prima care să încerce să mă învăluie în ceaţă sau să exagereze pentru a-şi justifica apelul la „bodyguard”. Oamenii mint. Dintr-un milion de motive. Uneori, pur şi simplu pentru că pot. Încă o confirmare a justeţei Primei Legi a lui Lemmer: Nu te implica niciodată. Şi una dintre cele mai importante raţiuni pentru care elaborasem a Doua Lege a lui Lemmer: Să nu ai încredere în nimeni.

3.

Şi-a revenit repede, trebuie să recunosc. Cum nu i-am oferit niciun răspuns, s-a debarasat imediat de emoţie, cu o scuturare a capului.

— Fratele meu se numea Jacobus Daniel le Roux...

Mi-a povestit că dispăruse în 1986. Acum, rostea propoziţiile mai puţin fluent, cu multe hopuri, ca şi cum detaliile relatate erau nişte fântâni din care nu îndrăznea să bea. La momentul respectiv, ea avea paisprezece ani, iar Jacobus – douăzeci. Fusese angajat temporar ca pădurar, fiind unul dintre puţinii soldaţi care se oferise voluntar să-şi satisfacă stagiul militar obligatoriu ajutând Comitetul Forestier să ţină departe braconierii de elefanţi din Parcul Naţional Kruger. Şi pe urmă pur şi simplu dispăruse. Ulterior se descoperiseră urme ale unei lupte cu căutătorii de fildeş, cartuşe şi sânge, pe locul unei tabere abandonate în grabă de braconieri. Timp de două săptămâni, poliţia cercetase împrejurimile, încercând să dea de indicii utile, apoi trăsese singura concluzie care avea sens: Jacobus şi însoţitorul său negru fuseră ucişi în cursul confruntării, şi braconierii le luaseră cu ei cadavrele, de teama repercusiunilor.

— Au trecut mai bine de douăzeci de ani de atunci, domnule Lemmer... Foarte mult timp. Şi tocmai de aceea mi se pare totul atât de ciudat... Luna trecută, pe data de 21, s-a întâmplat însă ceva, un lucru despre care nu am povestit nimic poliţiei...

În seara aceea de sâmbătă, la câteva minute peste ora şapte, ea se afla în al doilea dormitor al casei. Îl reamenajase ca birou, cu o masă de lucru deasupra căreia agăţase dulapuri cu dosare şi rafturi pentru cărţi. În încăpere mai avea un televizor, o bicicletă staţionară pentru exerciţii şi un panou acoperit cu pluş în care prinsese fotografii vesele de la câteva evenimente sociale, plus decupaje din ziare şi din reviste care vorbeau în termeni elogioşi despre succesul ei în afaceri. Emma butona la laptop, cercetând fişiere cu statistici care îi solicitau toată atenţia. Era vag conştientă că la televizor erau afişate titlurile ştirilor, dar toate îi dădeau senzaţia de déjà vu. Preşedintele

Mbeki[4] şi aliaţii săi erau la cuţite, un atac sinucigaş cu bombe în Bagdad, liderii africani care se plângeau de rezultatele întrunirii G8 referitoare la ştergerea datoriilor ţărilor în curs de dezvoltare.

Nu a putut spune ulterior ce anume a făcut-o, la un moment dat, să îşi întoarcă privirea. Poate că tocmai terminase de parcurs un paragraf şi voia să-şi odihnească ochii câteva clipe sau poate nu fusese decât o coincidenţă, însă, la numai câteva secunde după ce îşi fixase privirea pe televizor, o fotografie fusese postată pe ecran. Îl auzise pe prezentator rostind: „... implicat într-un incident armat în Khokovela, în apropiere de Parcul Naţional Kruger, soldat cu împuşcarea mortală a unui vraci şi a trei localnici. Rămăşiţele a paisprezece vulturi dintr-o specie ameninţată cu dispariţia au fost descoperite la locul crimei".

Fotografia era alb-negru. Un bărbat alb, abia trecut de patruzeci de ani, se uita direct în obiectivul aparatului de fotografiat, aşa cum procedează toţi oamenii când îşi fac poze pentru actele de identitate.

„Arată exact la fel cum ar fi arătat Jacobus". Aşa se gândise ea atunci, un gând instinctiv, abrupt, o constatare făcută doar pentru sine, poate doar cu o uşoară umbră de... nostalgie.

„Poliţia din Limpopo se află în căutarea unui oarecare domn Jacobus de Villiers, cunoscut şi sub numele de Cobus, angajat al unei clinici veterinare din Klaserie, care ar putea să ofere date suplimentare anchetatorilor. Cei care pot da informaţii cu privire la el sunt rugaţi să sune la secţia de poliţie din Hoedspruit..."

Emma clătinase din cap, strâmbându-se. Simple coincidenţe.

Prezentatorul de ştiri trecuse la un alt subiect, preţurile bunurilor de larg consum, iar ea se concentrase din nou asupra computerului, cu gândul la cantitatea uriaşă de date care aşteptau să fie procesate. Îndreptase cursorul mouse-ului spre o coloană de cifre. Se pregătea să realizeze un grafic.

„Cum ar fi arătat Jacobus la... patruzeci de ani, atât ar fi trebuit să împlinească, nu-i aşa?" Amintirile ei se bazau în cea mai mare măsură pe fotografiile păstrate în casa părintească; propriile imagini nu erau la fel de demne de încredere. Îşi amintea însă intensitatea incredibilă a fratelui ei, felul lui de-a fi,

[4] Thabo Mvuyelwa Mbeki (n. 1942), al doilea preşedinte (1999-2008) postapartheid al Africii de Sud după Nelson Mandela (n.tr.).

personalitatea sa copleşitoare.

Transformase coloana de cifre într-un grafic menit să-i ofere o perspectivă asupra direcţiei pe care aveau s-o urmeze vânzările produselor sale, comparativ cu ale concurenţei.

O coincidenţă. Şi mai ciudat era faptul că pe bărbatul din fotografia postată la televizor îl chema tot Jacobus.

A selectat o altă coloană de cifre.

Jacobus nu era un nume prea comun.

Acum trebuia să facă o diagramă, cu ponderea deţinută de diverse produse pe piaţă, pentru a-i demonstra clientului că sosul său de salată era cel care îi încetinea dezvoltarea. În asta consta munca ei şi pentru asta fusese angajată.

„Rămăşiţele a paisprezece vulturi dintr-o specie ameninţată cu dispariţia au fost descoperite la locul crimei”.

Treaba asta l-ar fi supărat peste măsură pe Jacobus.

Greşise diagrama, şi plesnise din limbă, iritată. O coincidenţă, pură întâmplare. Dacă absorbeai zilnic o mie de informaţii, în douăzeci de ani nu se putea să nu ajungi la astfel de coincidenţe. Numerele conspirau întotdeauna împotriva ta, te amăgeau cu infinite posibilităţi.

Timp de aproape două ore, cât îi luase procesarea tuturor datelor, reuşise să-şi ţină în frâu gândurile. Verificase dacă primise între timp vreun mesaj pe e-mail, apoi închisese computerul. Scosese un prosop curat din dulapul pentru lenjerie şi se urcase pe bicicleta staţionară, cu telefonul mobil în mână. Îşi citise SMS-urile. Crescuse treptat ritmul pedalării, uitându-se distrată la televizor şi schimbând canalele.

Se întrebase dacă fotografia reproducea corect modul în care ar fi arătat Jacobus. Şi dacă ea ar fi fost în stare să îl recunoască. Dar dacă Jacobus n-a murit? Dacă intra, chiar acum, pe uşă? Ce-ar fi spus tatăl ei despre o asemenea ştire dată la televizor? Dacă Jacobus ar fi trăit, cu ce anume s-ar fi ocupat? Şi cum ar fi reacţionat el dacă ar fi dat peste paisprezece vulturi omorâţi?

Încercase în repetate rânduri să-şi alunge toate aceste gânduri din minte, concentrându-se pe ceea ce avea de făcut a doua zi, pe planurile de a petrece câteva zile la Hermanus de Crăciun, însă imaginea lui Jacobus revenea iar şi iar, obsedantă. La câteva minute după ora zece, scotocise în şifonier şi scosese două albume cu fotografii. Îl răsfoise rapid pe primul, fără să se

oprească asupra pozelor care îi înfăţişau pe părinţi şi nici asupra celor cu reuniunile vesele de familie. Căuta o fotografie anume, cu Jacobus purtând pălăria de safari.

O scosese din album şi o cercetase cu atenţie.

Amintirile. Efortul de a le suprima necesita multă voinţă. Jacobus din poză semăna cu cel de la televizor?

Dintr-odată, fusese sigură că da. Luase fotografia cu ea şi intrase în birou. Sunase la informaţii şi ceruse numărul de telefon al secţiei de poliţie din Hoedspruit. Se uitase din nou la poză, lăsându-se cuprinsă de îndoieli. Sunase la Lowveld. Voia doar să întrebe dacă erau siguri că omul pe care îl căutau se numea Jacobus de Villiers, nu Jacobus le Roux. Doar atât. Ca să-şi scoată din cap ideea şi să se poată bucura de sărbătoarea de Crăciun fără frustrarea de-a fi rămas fără mamă, fără tată, fără frate. Cu toţii morţi.

În cele din urmă, i se făcuse legătura cu un inspector. Îşi ceruse mai întâi scuze. Nu sunase pentru a oferi informaţii şi nici nu intenţiona să-l facă să-şi piardă vremea. Însă bărbatul din poza de la televizor semăna cu cineva cunoscut, pe care îl chema tot Jacobus. Jacobus le Roux. Pe urmă se oprise, în aşteptarea reacţiei poliţistului.

— Nu, răspunsese inspectorul cu acea curtoazie exagerată a celui obişnuit să răspundă multor apeluri ciudate. Nu. Numele lui e Jacobus de Villiers.

— Da, înţeleg că acum se numeşte de Villiers, dar poate că s-a numit le Roux.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului îşi pierduse răbdarea.

— Imposibil! Omul ăsta trăieşte aici de când s-a născut. Toată lumea îl cunoaşte.

Emma îşi ceruse scuze şi pusese capăt convorbirii. Măcar aflase ce era de aflat.

Se dusese la culcare tânjind după familia ei moartă, ca şi cum senzaţia aceea îngrozitoare de pierdere se reînnoise acum, după atâţia ani.

∴

— Şi pe urmă, ieri după-amiază, stăteam afară cu meşterul venit să-mi înlocuiască uşa de la intrare. Sergentul acela de la poliţie mi-l recomandase, lucra ca tâmplar la Hanover Park. Am auzit telefonul sunând în birou. Am ridicat receptorul, dar pe fir erau paraziţi. N-am înţeles prea bine, dar mi s-a părut că aud o

voce – părea a unui bărbat negru – care întreba: „Da”, „Domnişoara Emma?” Am răspuns, şi pe urmă el a zis ceva care semăna cu „Jacobus”. I-am spus că nu-l aud bine. Pe urmă el a adăugat: „Jacobus mi-a spus că trebuie să...” Am repetat că nu aud bine, dar el nu a mai adăugat nimic. Am întrebat: „Cine e la telefon?”, însă convorbirea se întrerupsese...

Emma a rămas câteva clipe adâncită în gânduri, cu mintea în altă parte, apoi şi-a revenit şi s-a întors spre mine.

— Ştiţi, nici măcar nu sunt sigură că asta a spus. Şi convorbirea a fost, oricum, foarte scurtă. Acum mitralia cuvintele, ca şi cum se grăbea să termine povestirea. Ieri-seară am ajuns aici, a continuat. Şi i-am relatat totul lui Carel. Şi el e cel care...

A lăsat propoziţia neterminată. Aştepta un răspuns din partea mea, un semn că înţelesesem şi că eram dispus s-o protejez împotriva oricăror rele. Era momentul tipic de căinţă al cumpărătorului, al celui care achiziţionează, de exemplu, o maşină nouă, după care mai parcurge o dată pliantul cu informaţii despre acel model. Recunosc clipa, e momentul ăla când îţi asumi partea nescrisă a contractului, aceea care spune: „Accept necondiţionat”.

Am dat din cap plin de înţelepciune şi am răspuns:

— Înţeleg. Îmi pare rău...

Şi am trasat cu mâinile în aer un semicerc care să înglobeze tot – durerea ei, pierderile suferite, dilema.

Preţ de o clipă, s-a lăsat tăcerea. Pactul fusese semnat. Acum ea se aştepta la ceva concret, o acţiune, o îndrumare.

— Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să inspectez casa, pe dinăuntru şi pe dinafară.

— A, sigur, a spus, şi ne-am ridicat amândoi.

— Dar n-o să rămânem aici decât în noaptea asta, domnule Lemmer.

— Cum aşa?

— Trebuie neapărat să aflu ce se întâmplă. Totul... totul e atât de ciudat şi de tulburător. Nu pot să stau aici şi să-mi pun întrebări. Credeţi că puteţi să mă însoţiţi? Pentru că mâine am de gând să plec spre Lowveld.

4.

Afară era întuneric, dar felinarele erau aprinse. Am dat ocol casei. Nu era nici pe departe o fortăreaţă. Echipamentele antifurt erau instalate numai la parter şi numai în locuri discrete, ca să nu intre în contradicţie cu estetica locului. Punctul slab îl reprezentau uşile glisante din sticlă care se deschideau spre veranda spaţioasă, cu vedere spre mare. Coloanele, colţurile şi protuberanţele ofereau potenţialilor hoţi patru sau cinci posibilităţi pentru a ajunge la ferestrele de la primul şi de la al doilea etaj.

Înăuntru fusese instalat, aşa cum, de altfel, mă aşteptam, sistemul obişnuit de alarmă cu senzori de mişcare, conectat la o firmă locală de pază şi securitate. Un abţibild cu logoul ei alb cu albastru era fixat la vedere, pe peretele garajului. Una peste alta, sistemul fusese clar conceput pentru o reşedinţă de vacanţă, un inhibitor al infracţiunilor mult prea optimist, folosit, probabil, şi cu scopul de a menţine la un nivel cât mai jos primele de asigurare.

Clădirea fusese construită în urmă cu circa trei ani. M-am întrebat ce se aflase pe acest loc înainte şi ce dărâmaseră pentru a ridica această dovadă a grandomaniei şi a exceselor – şi cu ce costuri.

Legea lui Lemmer cu privire la Afrikaanderii Bogaţi: Dacă un Afrikaander Bogat are ocazia să facă paradă de avuţia lui, o va face.

Primul lucru pe care un Afrikaander Bogat îl cumpără este o operaţie de mărire de sâni pentru nevastă-sa. Al doilea lucru pe care-l cumpără un Afrikaander Bogat este o pereche scumpă de ochelari de soare fumurii (cu eticheta de firmă la vedere), pe care nu şi-i scoate decât când se lasă complet întunericul. Aceştia servesc drept o primă barieră între el şi cei săraci: „Eu pot să te văd pe tine, dar tu n-ai cum să mă vezi”. Al treilea lucru pe care-l cumpără un Afrikaander Bogat este o casă cu două etaje în stil toscan. (Iar al patrulea, o plăcuţă de înmatriculare personalizată pentru maşina lui, cu numele său înscris pe ea sau cu numărul purtat pe tricou pe vremea când juca rugby.) Cât de mult o să ne ia ca să depăşim sentimentul înnăscut de inferioritate? De ce nu putem fi subtili atunci când

Mamona[5] ne aruncă zâmbete? Asemenea compatrioţilor noştri bogaţi vorbitori nativi de limba engleză care stau mereu cu nasul pe sus şi care mă jignesc prin comportamentul lor, dar care au măcar meritul că-şi poartă avuţia cu un anumit stil. Am rămas în întuneric, meditând asupra lui Carel, proprietarul casei. Din câte aflasem, era deja client al lui Jeanette. Afrikaanderul Bogat nu apelează în mod normal la bodyguarzi, se mulţumeşte cu sistemele de siguranţă – ziduri înalte, alarme sofisticate, butoane de panică şi firme de pază din apropiere. Aşadar, ce fel de nevoi speciale de protecţie avea acest domn Carel?

Am primit răspunsul mai târziu, la cină.

Când am intrat în încăpere, cei mai mulţi musafiri erau deja aşezaţi în jurul mesei mari. Emma m-a prezentat. Aparent, ea era singurul invitat care nu făcea parte din familie.

— Carel van Zyl, a rostit bărbatul aşezat în capul mesei, scuturându-mi mâna cu o fermitate exagerată, de parcă voia să demonstreze ceva. Era un tip solid, de cincizeci şi ceva de ani, cu buze cărnoase şi umeri laţi, însă viaţa de huzur îşi lăsase deja amprenta asupra obrajilor şi asupra abdomenului. Lângă el şedeau trei cupluri mai tinere – copiii lui Carel, cu partenerii lor de viaţă. Unul dintre ei era Henk, bărbatul care mă întâmpinase la uşă. Stătea alături de soţia lui, o blondă drăguţă cu un bebeluş în poală. Mai erau alţi patru nepoţi de-ai lui Carel, cel mai mare dintre ei fiind un băieţel de opt sau nouă ani. Locul meu era lângă el.

Soţia lui Carel era o femeie înaltă şi atrăgătoare, care se ţinea incredibil de bine.

— Vă rog să vă faceţi comod, domnule Lemmer. Dacă vreţi, puteţi să vă scoateţi jacheta, m-a invitat ea cu o amabilitate exagerată în timp ce aşeza pe masă un platou cu un curcan aburind.

— Mamă... a spus Carel cu reproş.

— Ce-i? a întrebat ea.

Carel a desenat un pistol în aer, apăsând pe un trăgaci închipuit. Voia să o atenţioneze că purtam armă şi că nu aveam de gând să o arăt, scoţându-mi jacheta.

— A, pardon, s-a scuzat ea, de parcă făcuse o gafă.

— Haideţi să ne rugăm, a spus Carel pe un ton solemn.

Ne-am prins cu toţii de mâini şi ne-am plecat capetele. Mâna

[5] Nume biblic al diavolului, personificând bogăţia şi lăcomia (n. red.).

băiatului era mică şi umedă în palma mea, cea a tatălui său, rece şi moale. Carel se ruga cu o elocvenţă liniştitoare, enumerând ce avea de spus ca şi cum dădea citire unei liste dedicate lui Dumnezeu, membru în comitetul directorial al uneia dintre firmele sale.

„Amin”, a răsunat din toate părţile la sfârşitul cuvântării. Farfuriile cu mâncare au început să circule, copiii au fost încurajaţi să ia din legumele servite la masă. Din când în când, se aşternea câte o tăcere scurtă: conştiinţa tainică a prezenţei unui străin în rândurile lor şi o nesiguranţă subtilă privind modul în care trebuiau să interacţioneze cu mine. Eram un oaspete, desigur, dar în acelaşi timp un angajat, un intrus care avea o meserie interesantă. Băiatul de lângă mine mă urmărea cu o curiozitate neruşinată.

— Porţi, într-adevăr, armă?

Mama lui i-a făcut semn să tacă.

— Nu-l luaţi în seamă, m-a prevenit.

Mi-am pus nişte curcan în farfurie.

— Sunt doar nişte resturi, a spus gazda.

— Nu contează, sunt delicioase, mamă, a zis Carel.

Cineva a adus în discuţie vremea, şi conversaţia a început să curgă – planuri pentru ziua următoare, cu ce să-şi ţină ocupaţi copiii, al cui era rândul la făcut grătarul. Emma nu participa la schimbul de replici. Se concentrase asupra curcanului, deşi a mâncat puţin.

Am devenit conştient de amabilitatea lor nefirească şi cam stranie, care nu avea nimic de-a face cu prezenţa mea. Între ei părea să nu existe niciun conflict, nicio rivalitate între fraţi şi nicio tachinare între partenerii de viaţă, aşa cum se întâmplă de obicei. Formau un fel de familie ideală, asemenea celor înfăţişate în emisiunile TV americane. Şi dovada supremă era felul în care Carel avea întotdeauna ultimul cuvânt, votul suprem. Supunerea celorlalţi era abia sesizabilă, mascată de tiparele unei socializări voioase îndelung exersate, şi totuşi era acolo, plecându-se în faţa despotului benign – posesorul portofelului şi al averii.

Dar care era legătura Emmei cu familia aceasta?

După ce farfuriile s-au golit şi s-au pus la punct planurile privind partida de golf din ziua următoare, Carel a decis că sosise vremea să se ocupe de mine. A aşteptat un moment de

tăcere, apoi mi-a aruncat un zâmbet prietenos.

— Acum ştim cum arată fantomele, domnule Lemmer.

Preţ de o fracţiune de secundă, nu mi-am dat seama la ce se referea. Dar apoi am înţeles. Mai avusese de-a face cu Body Armour, numai că interpretase totul greşit.

∴

La prima vedere, Jeanette Louw este o lesbiană de cincizeci şi ceva de ani cu o claie de păr blond platinat, o fumătoare înrăită – marca ei preferată erau ţigările Gauloise – şi o preferinţă nedeclarată pentru femeile heterosexuale recent divorţate şi vulnerabile. Dar în spatele acestei faţade se ascund o minte ascuţită ca un brici şi un creier făcut pentru afaceri.

Fusese sergentul major de legendă al regimentului la Colegiul Militar pentru Femei din George, până în urmă cu şapte ani, când se retrăsese. După luni de cercetare a pieţei, îşi deschisese propria afacere la etajul şaisprezece al unei clădiri de birouri de lux din Cape Town, chiar pe ţărmul mării. Pe uşile duble din sticlă, prin care se zărea Jolene Freylinck, recepţionera cu manichiura impecabilă, stătea scris cu litere groase, masculine, „BODY ARMOUR”, iar dedesubt, cu un font subţire, explicaţia: „Director Securitate Personală”.

La început, clienţii ei au fost oameni de afaceri străini, directori cu funcţii înalte ai unor corporaţii internaţionale, veniţi aici ca să cerceteze cât de repede se puteau stoarce bănuţii în Africa. Ambasadele lor dăduseră discret de veste că ţara era acum suficient de stabilă pentru a permite investiţii, însă siguranţa pe stradă încă nu se ridica la înălţimea standardelor occidentale. Jeanette şi-a îndreptat strategia de marketing spre diplomaţi, ataşaţi pe probleme economice şi consuli, funcţionari de la ambasade şi operatorii lor de telefonie. Oare vizitatorii lor importanţi nu preferau să evite lista nesfârşită de pericole personale la care se expuneau, atacurile, furturile de maşini, violurile, răpirile, jafurile? Dacă da, Body Armour era răspunsul. Primii câţiva clienţi s-au întors acasă teferi şi nevătămaţi, şi reputaţia ei a crescut. Treptat, a ajuns să fie angajată de întregul spectru de pe mapamond, de la est la vest: japonezi, coreeni, chinezi, germani, francezi, britanici şi americani.

Pe urmă străinii au început să facă filme în Cape Town şi vedetele pop – să vândă burilor bilete la concertele lor, iar lista ei de clienţi a căpătat noi dimensiuni. Instantanee cu Jeanette

alături de Colin Farrell, Oprah, Robbie Williams, Nicole Kidman şi Samuel L. Jackson îi împodobeau pereţii sediului. Aşezată în spatele biroului, obişnuia să povestească tuturor cu ce nume mari avusese de-a face. Will Smith şi suita sa imensă, care includea propriii bodyguarzi americani care îl însoţeau peste tot, ca nişte cântăreţi africani de muzică religioasă. Sean Connery era însă cel care îi câştigase pe veci admiraţia refuzându-i oferta cu remarca: „Ai cumva impresia că sunt un fătălău?”

La fel ca în afacerile similare din întreaga lume, bodyguarzii aleşi punctual de Jeanette pentru a îndeplini diverse însărcinări intrau în două categorii. Prima era formată din cei cu aspect ameninţător – indivizii foarte vizibili, musculoşi şi cu gâturi groase, coloşii umflaţi cu steroizi care însoţesc celebrităţile şi ţin mulţimile înfierbântate la distanţă prin intimidare vizuală. Singura lor calificare rezidă în dimensiunile exagerate ale trupurilor şi ale membrelor şi în privirile fioroase pe care sunt în stare să le arunce.

În cea de-a doua categorie intrau tipii capabili să răspundă unor ameninţări de natură mai subtilă, dar în mare parte la fel de imaginare. Pentru a fi aleşi, trebuiau să îşi convingă clienţii prezentându-le un curriculum vitae care să reflecte atât instrucţia dobândită în şcoli pregătitoare oficiale, cât şi recunoaşterea unei experienţe solide în domeniu. Păstrau iluzia pericolului iminent mişcându-se neîncetat la periferia scenei pe care se afla clientul, mereu alerţi, observând şi evaluând totul. Uneori lucrau în echipe de câte doi, patru sau şase, cu nişte microfoane minuscule prinse în ureche. Alteori operau singuri, în funcţie de mărimea grupului, de mijloacele financiare puse la dispoziţie şi de potenţialul risc. Sarcina lor era aceea de a se confunda cu mediul în care se învârtea angajatorul, mărginindu-se să şoptească sugestii politicoase la momentul potrivit. Clientul se aştepta la aşa ceva fiindcă filmul şi televiziunea impuseseră standardele de comportament ale bodyguarzilor. (Am lucrat odată pentru o femeie de afaceri scandinavă care a insistat să port un microfon în ureche, cu un fir care să dispară pe sub gulerul cămăşii, cu toate că eram singur şi, în consecinţă, nu aveam cu cine să comunic.)

Aşa se face că Jeanette Louw îşi întreba posibilii clienţi sau pe agenţii acestora: „Aveţi nevoie de o gorilă sau de un invizibil?” Lumea celor bogaţi şi faimoşi era familiarizată cu acest argou.

Dar Carel cel atotştiutor nu înţelesese prea bine. Eroarea lui m-a convins că nu dispunea decât de cunoştinţe fragmentare.

— Atunci când angajezi un bodyguard, Jeanette te întreabă dacă doreşti o gorilă sau un invizibil, le-a explicat el celorlalţi. Noi nu am folosit până acum decât gorile pentru celebrităţile care vin la noi ca să facă reclame.

N-am ştiut ce să răspund. Eram pus în dificultate, fiind o situaţie nouă pentru mine. Angajatul nu stă, de obicei, la aceeaşi masă cu angajatorul – din punct de vedere social, ar fi fost inacceptabil. La asta se adăuga şi propria mea reticenţă de a vorbi doar de dragul conversaţiei. Carel nu avea însă nevoie de un răspuns din partea mea.

— Gorilele sunt indivizii aceia musculoşi, a continuat el. Arată ca bodyguarzii de la cluburile de noapte. Tipii invizibili sunt însă adevăraţii profesionişti. Cei care îi apără pe preşedinţi şi pe miniştri.

Toţi cei adunaţi în jurul mesei şi-au întors privirile spre mine.

— Cu asta v-aţi ocupat până acum, domnule Lemmer? m-a întrebat Carel.

Era, în mod clar, o invitaţie, dar am respins-o, preferând să încuviinţez uşor din cap, fără pic de entuziasm.

— Ţi-am spus eu, Emma, că ai încăput pe mâini bune, a replicat Carel.

Pe mâini bune. Carel nu se implica, mai mult ca sigur, în selectarea bodyguarzilor de la Body Armour. Lăsa sarcina aceasta pe seama subordonaţilor. Dacă s-ar fi ocupat personal, ar fi aflat că Jeanette punea la dispoziţia clienţilor o listă de preţuri. Iar eu nu figuram, nici pe departe, în vârful ei. Dimpotrivă, eram plasat undeva la coada clasamentului, un om care refuza lucrul în echipă, un individ cu un trecut secret şi cu relaţii sociale defectuoase.

Oare Emma ştia toate astea? Evident, nu. Jeanette era o profesionistă desăvârşită. Probabil că o întrebase: „Cât de mult sunteţi dispusă să cheltuiţi?” Iar Emma răspunsese că n-avea nici cea mai vagă idee cu privire la tarife. „Variază de la zece mii de ranzi pe zi pentru o echipă de patru, la şapte sute cincizeci de ranzi pentru un singur om”, îi explicase, probabil, Jeanette, fără să menţioneze partea ei de douăzeci la sută, plus cheltuielile administrative, impozitul pe şomaj, impozitul pe venit şi comisioanele pentru transferurile bancare.

Cam cât putea să câştige un consultant de branding? Cât de mult conta pentru Emma o sumă de 750 de ranzi pe zi, 5.250 de ranzi pe săptămână, 21.000 de ranzi pe lună? Nu era chiar un fleac, mai ales ţinând cont de ameninţarea aceea imaginară.

— Da, sunt sigură, a răspuns ea într-un târziu cu un zâmbet distant, ca şi cum se gândea la cu totul altceva.

— Mai avem îngheţată, a anunţat veselă soţia lui Carel.

∴

M-a invitat în camera lui de joacă. Sau în vizuină, cum îi zicea el.

„Invitat” e un fel de-a spune. „Ce-ar fi ca noi doi să avem acum o mică discuţie?” mă întrebase Carel pe un ton situat undeva între invitaţie şi ordin. Un cap împăiat de antilopă kudu domina încăperea. În cameră se mai aflau o masă de biliard şi un bar din ratan, nişte sticle pe rafturi, alături de o cutiuţă pentru păstrat trabucurile. Fotografiile de pe pereţi îl înfăţişau pe Carel cu puşca în mână, pozând cu animalele moarte.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat îndreptându-se spre spatele tejghelei barului.

— Nu, mersi, am răspuns rezemându-mă de masa de biliard.

Şi-a turnat două degete dintr-un lichid maroniu la culoare, fără să-l dilueze cu apă. A sorbit din pahar şi a deschis cutia de trabucuri.

— Un trabuc? E cubanez.

Am scuturat din cap.

— Eşti sigur? Sunt grozave, a adăugat plin de sine. Le ţin să se matureze timp de douăzeci şi patru de luni. La fel ca vinul.

— Mulţumesc, nu fumez.

A ales un trabuc pentru el, mângâind cu degetele cilindrul îndesat. I-a tăiat vârful cu ajutorul unui instrument mare şi a băgat trabucul în gură.

— Amatorii folosesc o porcărie de cleşte care încreţeşte trabucul în capăt. Mi-a întins instrumentul ca să-l examinez. Uite, ăsta-i un aşa-zis Magnum.44. Gaura pe care o face e perfect rotundă. S-a întins după cutia de chibrituri. Mai sunt şi unii tâmpiţi care ling trabucul înainte de a-l aprinde. Un obicei moştenit de pe vremea când îţi cumpărai trabucul produs pe plan local de la cafeneaua din colţ. Dacă-l păstrezi la temperatură constantă, nu e nevoie să-l umezeşti. A scăpărat un chibrit şi a lăsat flacăra să crească. Pe urmă a apropiat-o de

trabuc. A inhalat pufăind scurt şi rapid şi învârtind trabucul între degete. Nori albi de fum au plutit în aer şi o aromă puternică a umplut camera. A scuturat chibritul, stingându-l. Se spune că cel mai bine e să aprinzi trabucul de la o aşchie de lemn de cedru spaniol. Iei mai întâi o rămurică lungă şi subţire de cedru, îi dai foc şi abia pe urmă o foloseşti ca să aprinzi trabucul. Cedrul scoate o flacără curată şi pură, care nu afectează savoarea trabucului. Dar de unde să fac eu rost de cedru spaniol? Poţi să-mi spui? Mi-a zâmbit, ca şi cum ne loveam amândoi de aceleaşi dificultăţi. A tras adânc din trabuc. Cubanezele, nimic nu le întrece. Şi jamaicanele sunt acceptabile, uşoare şi bune, cele dominicane se situează pe undeva pe la mijloc, dar cele din Honduras sunt prea tari. Nimic nu se compară cu recoltele bătrânului Castro.

M-am întrebat, în trecere, cât timp putea să o ţină tot aşa, rostind un monolog în faţa unei audienţe plictisite de moarte, apoi mi-am amintit brusc că făcea parte din rândurile Afrikaanderilor Bogaţi. Aşa că răspunsul era: la infinit.

A tras scrumiera mai aproape.

— Unii cretini cred că nu e bine să scuturi scrumul. Nu e decât un mit. O tâmpenie. A chicotit. Tipii care fumează trabucuri proaste sunt cei care se plâng de gustul amar, pe care-l pun pe seama scuturatului scrumului.

S-a aşezat pe un scaun de la bar, cu trabucul într-o mână şi cu paharul în cealaltă.

— Pe lumea asta e multă prostie, prietene, nici nu ştii cât de multă.

Unde voia să ajungă?

A tras din nou din trabuc.

— Mica Emma nu spune însă prostii. Dacă susţine că nişte oameni îi vor răul, atunci aşa e, eu o cred pe cuvânt. Înţelegi ce-ţi spun?

N-aveam niciun chef de discuţie. N-am răspuns. Şi am sesizat imediat că tăcerea mea nu i-a convenit.

— Nu vrei să iei loc?

— Am stat prea mult pe scaun toată ziua.

— Emma mi-e ca o fiică. De-asta a apelat la mine. Şi de-asta te afli aici. Trebuie să înţelegi că a trecut prin multe. Prin tot felul de necazuri...

Am încercat să-mi stăpânesc iritarea gândindu-mă cât de

fascinanţi erau oamenii de tipul lui Carel van Zyl.

Cei care Răzbat prin Propriile Forţe au trăsături de personalitate comune – sunt ambiţioşi, inteligenţi, muncitori şi dominatori. Atunci când averea le creşte şi oamenii încep să apeleze la ei pentru puterea şi pentru influenţa pe care le au, toţi Cei care Răzbat prin Propriile Forţe fac aceeaşi greşeală. Îşi închipuie că respectul li se adresează lor, personal. Fapt care îi ajută să-şi mai cizeleze caracterul, făcându-i mai amabili, şi le mai potoleşte din ego. Dar totul nu e decât o spoială, o autoamăgire în spatele căreia vechiul dinam pompează în continuare din plin.

Carel era obişnuit să fie în centrul atenţiei. Nu-i plăcea să fie exclus, să stea pe margine, ţinea cu tot dinadinsul să se implice în eveniment. Voia ca eu să ştiu că se considera responsabil de modul în care aveam să mă comport; era figura paternă care servea interesele Emmei şi, prin urmare, trebuia să-şi păstreze controlul şi să mă arbitreze. Avea dreptul să intervină şi să participe. Pentru că, mai presus de orice, el are Cunoaşterea. Iar acum era pe punctul de a-mi împărtăşi din înţelepciunea sa.

— Emma a venit să lucreze pentru mine imediat ce a terminat facultatea. Majoritatea bărbaţilor nu ar fi văzut în ea decât o fetişcană drăguţă, însă eu mi-am dat seama că avea stofă. Îşi sublinia spusele gesticulând cu trabucul. La viaţa mea, am avut de-a face cu o mulţime de responsabili de relaţii cu clienţii, însă cei mai mulţi nu văd dincolo de fiţe, de prânzurile lungi cu clienţii şi de cecurile grase încasate lunar. Nu şi Emma. Ea voia să înveţe şi să muncească. Nici n-ai fi zis că provine dintr-o familie înstărită – lucra cu ambiţia celor care trag tare pentru a-şi depăşi condiţia umilă. Ştiu bine ce spun, fiindcă eu am fost într-o asemenea situaţie. În fine, era la mine de vreo trei ani în momentul în care s-a întâmplat nenorocirea cu părinţii ei. Un accident de maşină, ambii au murit pe loc. A venit la mine în birou şi, sărăcuţa de ea, era complet distrusă. Nu exagerez cu nimic, prietene, era distrusă. Nu mai avea pe nimeni pe lume. Atunci mi-a povestit despre fratele ei. Închipuieşte-ţi câtă durere în sufletul ei... Trăim nişte vremuri atât de tulburi. Ce să mai zic? A întins mâna şi a luat sticla şi i-a desfăcut capacul. Norocul ei e că e o fiinţă puternică. Foarte puternică. A tras sticla mai aproape. Abia mai târziu am aflat ce moştenire primise. Şi, îţi spun eu... Şi-a turnat două degete. În afacerea asta încurcată de

acum e vorba despre bani.

O tăcere dramatică, apoi capacul răsucit pe gâtul sticlei, o sorbitură din pahar, un pufăit scurt din trabuc.

— Mulţi vulturi dau târcoale pe lumea asta. O mulţime, prietene. Cu cât averea e mai mare, cu atât o miros mai repede. Crede-mă, ştiu ce vorbesc. A gesticulat cu paharul în mână. Îţi spun eu, cineva a copt un plan. Cineva care a studiat-o pe Emma cu atenţie, care îi ştie trecutul şi vrea să se folosească de el pentru a pune mâna pe banii fetei. N-am idee cum intenţionează să procedeze. Dar în mod cert e o chestiune legată de bani. Şi-a dus din nou paharul la buze, apoi l-a pus jos, cu o mişcare hotărâtă. Tu doar trebuie să te prinzi care e planul. Şi aşa o să dai de cel care i-a pus gând rău Emmei.

Era momentul să-i recit Prima Lege a lui Lemmer. Dar m-am abţinut.

— Nu, am răspuns.

Era un cuvânt pe care nu era obişnuit să-l audă. Am văzut asta din reacţia lui.

— Sunt bodyguard, nu detectiv, am spus înainte de-a ieşi din încăpere.

∴

Aveam camera lângă cea a Emmei. Uşa ei era închisă.

Am făcut un duş şi mi-am aranjat hainele pe care urma să le port a doua zi. M-am aşezat pe marginea patului şi i-am trimis lui Jeanette Louw un SMS: E VREUN DOSAR LA POLIŢIE CU SPARGERE/JAF IERI LA LE ROUX?

Am lăsat uşa deschisă la dormitor, ca să aud orice mişcare de pe palier, şi am stins luminile.

5.

Nu ne-a urmărit nimeni pe drumul spre aeroport. Am mers cu Renault-ul Mégane al Emmei, un cabrio de culoare verde. Mi-am lăsat camioneta Isuzu în garajul lui Carel.

— E spaţiu suficient, Emma.

De dimineaţă, bărbatul mă ignorase complet.

— Nu vreţi să conduceţi dumneavoastră, domnule Lemmer? mă întrebase Emma.

— Dacă şi dumneavoastră sunteţi de acord, domnişoară le Roux.

A fost ultimul schimb de cuvinte formale între noi. Între Fisherhaven şi drumul naţional N2, în timp ce mă familiarizam cu schimbătorul automat de viteze şi cu puterea fenomenală a motorului de doi litri, ea mi-a cerut să-i spun pe numele mic.

În astfel de situaţii, întotdeauna intervine un moment de stânjeneală, pentru că lumea se aşteaptă să spun şi eu acelaşi lucru. Însă eu nu m-am oferit niciodată să-mi dezvălui prenumele.

— OK. Poţi să-mi spui Lemmer.

La început, m-am tot uitat îngrijorat în oglinda retrovizoare, pentru că din spate ar fi venit, în mod normal, amatorii – vizibili şi puşi pe fapte mari. Dar n-am observat nimic deosebit. Am rulat cu diferite viteze, de la 90 la 120 de kilometri pe oră. Când am ajuns în trecătoarea Houw Hoek, un sedan alb de fabricaţie japoneză aflat în faţa noastră mi-a trezit suspiciuni. În ciuda precauţiilor pe care le luasem, păstra aceeaşi viteză ca noi, şi bănuielile mi s-au întărit când am coborât dealul apăsând pe acceleraţie până la 140 de kilometri la oră.

Cu câţiva kilometri înainte de Grabouw, m-am hotărât să clarific chestiunea o dată pentru totdeauna. Cu puţin înainte de o întretăiere de drumuri, am semnalizat şi am încetinit, ca şi cum voiam să opresc, cu ochii pe maşina albă. Nicio reacţie, a continuat să înainteze. Am oprit semnalizatorul şi am accelerat.

— Cunoşti drumul? m-a întrebat Emma pe un ton politicos.

— Da, îl ştiu, am răspuns.

A încuviinţat din cap mulţumită şi a început să scotocească în geantă după ochelarii de soare.

∴

La Aeroportul Internaţional Cape Town domnea haosul – după construirea noilor terminale, duceau lipsă de locuri de parcare, şi pasagerii erau prea mulţi, un roi de turişti nervoşi plecaţi de acasă de sărbătorile de Crăciun şi dornici să-şi termine călătoria cât mai repede cu putinţă. Imposibil de găsit un loc la umbră.

Am pus la cală geamantanul voluminos al Emmei şi rucsacul meu negru.

— Cum o să treci cu arma? m-a întrebat în drum spre terminalul de plecări.

— N-am nicio armă.

S-a încruntat.

— Carel a presupus că port armă, i-am explicat.

— Ah! Nu părea prea fericită. Voia garanţii că apărătorul ei era echipat corespunzător. Mi-am ţinut gura cât am trecut de detector, apoi am aşteptat la cafenea să se elibereze o masă.

— Credeam că eşti înarmat, mi-a spus uşor îngrijorată.

— Armele nu fac decât să complice lucrurile. Mai ales în timpul călătoriilor. Nu i-ar fi fost de niciun folos dacă i-aş fi povestit că, fiind eliberat condiţionat, nu aveam voie să port arme de foc.

S-a eliberat o masă, şi ne-am grăbit ne aşezăm.

— Cafea? am întrebat-o.

— Cappuccino, dacă se poate. Fără zahăr.

M-am aşezat la coadă, plasându-mă însă în aşa fel încât să o ţin sub supraveghere. Stătea cu biletul de îmbarcare în mână, holbându-se la el. La ce se gândea? La arme şi la genul de protecţie de care voia să aibă parte? La ceea ce avea să urmeze?

Şi atunci l-am zărit. Îşi ţinea ochii fixaţi asupra Emmei. Făcea slalom printre mese. Solid, alb, barbă îngrijită, tricou de culoarea muştarului, jeanşi călcaţi, jachetă sport, abia trecut de patruzeci de ani. M-am mişcat iute, dar se apropiase prea mult de ea ca să-l pot bloca. A întins o mână spre umărul ei, însă eu am prins-o, i-am strâns încheietura şi i-am răsucit-o la spate, apăsându-mă cu toată greutatea pe spinarea lui şi înghesuindu-l în stâlpul de lângă locul unde era aşezată Emma, fără să devin totuşi violent. Nu intenţionam să atrag atenţia celorlalţi.

Bărbatul a scos un mic strigăt de surpriză:

— Hei!

Emma şi-a ridicat ochii. Părea confuză, cu trupul încordat de spaimă. Dar l-a recunoscut imediat pe bărbos.

— Stoffel? a întrebat.

Stoffel s-a uitat mai întâi la ea, apoi la mine. A făcut un pas în spate, încercând să-şi elibereze braţul. Era un bărbat puternic, dar nu-şi coordona bine mişcările. Un amator. Am rămas pe poziţie, dându-i însă loc de respiro.

— Îl cunoşti? am întrebat-o pe Emma.

— Da, sigur. E Stoffel.

I-am dat drumul din strânsoare, şi bărbatul şi-a smucit braţul.

— Dar tu cine eşti? a întrebat.

M-am ţinut aproape, intimidându-l cu privirea. Nu i-a plăcut. Emma s-a ridicat de pe scaun, fluturând o mână în aer, în chip de scuză.

— E o neînţelegere, Stoffel. Mă bucur să te revăd. Ia loc, te rog!

Stoffel era de-acum indignat.

— Cine-i individul?

Emma l-a prins de mână.

— Nu contează. L-a tras spre ea. El nu s-a opus. Ea i-a oferit obrazul. A sărutat-o repede, ca şi cum se aştepta din partea mea la orice.

— Cafea? am întrebat cu o voce prietenoasă.

Nu mi-a răspuns imediat. Mai întâi s-a aşezat, încet şi solemn, ca pentru a-şi redobândi demnitatea.

— Da, te rog. Cu lapte şi zahăr.

Pe faţa Emmei plutea acum un zâmbet uşor, iar încordarea îi dispăruse. S-a uitat fugitiv la mine, de parcă împărţeam amândoi un secret.

Am zburat spre Nelspruit cu un avion SA Express de cincizeci de locuri al companiei Canadair. Am stat pe acelaşi rând, eu pe locul dinspre culoar, ea lângă fereastră. Avionul era aproape plin. Cel puţin zece pasageri corespundeau ca vârstă, sex şi nivel al interesului cu imaginea presupuşilor oponenţi ai Emmei. Însă aveam dubii. A plasa pe cineva pe post de coadă într-un avion e o exagerare, având în vedere că punctul de plecare şi cel de sosire sunt cunoscute.

Înainte de decolare, Emma mi-a spus:

— Stoffel e avocat.

Nu stătusem cu ei cât îşi băuseră cafeaua. Masa nu avea decât două scaune, şi am preferat să nu mă aşez, pentru a avea o perspectivă mai largă şi a-mi putea dezmorţi picioarele înainte de îmbarcare. Presupun însă că Stoffel insistase să afle cine sunt, iar ea îi evitase întrebările.

— E un tip de treabă, m-a informat ea. După care a adăugat pe un ton nostalgic, care sugera că aveau un trecut comun: Am ieşit împreună, în urmă cu nişte ani...

Pe urmă a luat revista companiei aeriene din buzunarul scaunului şi a început să o răsfoiască.

Aşadar, Stoffel era un fost iubit.

Eu presupusesem altceva – crezusem că era o cunoştinţă de

serviciu sau soţul unei prietene. Nu avusesem impresia că era genul de bărbat de care să se simtă atrasă. În plus, se comportaseră atât de... amical unul cu celălalt. Totuşi, puteam să-mi imaginez cum decurseseră lucrurile: se întâlniseră într-unul dintre barurile acelea cu pretenţii sociale sau culturale unde se strângeau seara bogătaşii. El este curtenitor şi inteligent, are o doză de autoironie tăioasă şi un sac de poveşti avocăţeşti pe care le serveşte cu multe înfloriturі. O tratează pe Emma cu o atenţie subtilă, are metodele lui de a atrage femeile, o reţetă perfecţionată de-a lungul a douăzeci de ani de celibat. Ei i se pare o abordare drăguţă. Când o sună patru sau cinci zile mai târziu, după ce-i află numărul de telefon de la o cunoştinţă comună, îşi aminteşte numele lui. Şi îi acceptă invitaţia la unul dintre cele mai bune zece restaurante din oraş. Sau la o expoziţie de artă ori la un concert simfonic. Probabil că-şi dă seama de la bun început că nu e tocmai genul ei, dar se hotărăşte să-i acorde o şansă. Are treizeci şi cinci de ani, şi a învăţat destule despre oameni, în general, şi despre bărbaţi, în particular, pentru a şti că un tip pe gustul ei nu i-ar crea decât necazuri. O femeie ca Emma este atrasă de fotomodelele care apar pe coperta revistei *Men's Health* – zei greci cu trupuri fin sculptate şi cu numai o jumătate de metru mai înalţi decât ea. Ca împreună să formeze un cuplu arătos.

Genul ei este metrosexualul cu ten măsliniu, ochi deschişi la culoare şi zâmbet perfect. Genul sportiv, în formă fizică excelentă, căruia îi place să-şi petreacă timpul în aer liber, să facă jogging pe plajă alături de terrierul său Staffordshire şi să-şi parcheze vechiul Land Rover Defender la mâna a doua în faţa cluburilor la modă de pe Camps Bay, genul care îşi ţine cazmaua la vedere, lângă bidoanele de benzină. Dar, după patru sau cinci relaţii cu clonele Domnului Men's Health, Emma îşi dă seama că tăcerile profunde şi trăncănelile nonşalante ascund un ego supradimensionat şi un intelect mediocru. Aşa că se decide să acorde unuia ca Stoffel o şansă. După o lună, sau aşa ceva, de întâlniri plăcute, dar neincitante, îi spune, cu toată blândeţea, că ar fi mai bine pentru amândoi să rămână prieteni („eşti un tip de treabă"), întrebându-se între timp, în sinea ei, de ce un astfel de bărbat nu-i pune pe jar inima.

Ne-am desprins de la pământ şi am pornit pe direcţia sud-est. Emma a pus revista deoparte şi s-a uitat pe geam spre False

Bay, unde îngrijitorii de cai galopau pe ţărm. S-a întors apoi către mine.

— De unde eşti, Lemmer? m-a întrebat, aparent interesată.

Un bodyguard nu stă lângă client în avion. Chiar dacă lucrează singur, el trebuie să se confunde cu anturajul. De obicei, călătoreşte cu un alt vehicul, de preferinţă un mijloc de transport public, pentru a-şi îndeplini îndatoririle în mod anonim şi impersonal. Fără contacte intime, fără conversaţii amicale, fără întrebări despre trecutul său. Este o distanţă care trebuie păstrată, un soi de zonă-tampon de natură profesională, consfinţită de Prima Lege a lui Lemmer.

— Din Cape.

Răspunsul nu a satisfăcut-o.

— Din care parte a oraşului?

— Am crescut în Seapoint.

— Cred că ai avut o copilărie grozavă. Ce presupunere interesantă din partea ei! Văd că nu vorbeşti cu accent, a adăugat.

— Din cauza celor douăzeci de ani în serviciul public.

— Ai fraţi sau surori?

O parte din mine agrea chestionarul, atenţia, interesul ei. Vorbeam ca de la egal la egal.

— Dar părinţi?

M-am mulţumit să clatin din cap, sperând că nu avea să mai insiste. Era oricum vremea să schimb subiectul.

— Dar tu unde-ai crescut? am întrebat-o.

— În Johannesburg. Mai bine zis, în Linden. Pe urmă, m-am înscris la Universitatea Stellenbosch. Mi s-a părut o idee atât de romantică, prin comparaţie cu Pretoria sau cu Johannesburg. A făcut o mică pauză, lăsându-şi gândurile să plutească în voie. Apoi m-am stabilit în Cape. E aşa de diferit de Highveld[6]. Mult mai... frumos. Nu ştiu, pur şi simplu m-am simţit ca acasă. Ca şi cum aparţineam acestui loc. Tata obişnuia să mă tachineze pe tema asta. Zicea că eu trăiam în Canaan, în timp ce ei erau în exil în Egipt.

Nu ştiam ce s-o mai întreb. Tot ea a fost cea care a vorbit.

— Am înţeles de la Jeanette Louw că locuieşti la ţară.

---

[6] Platou înalt din zona interioară a Africii de Sud care cuprinde regiunea Gauteng, concentrând o treime din populaţia ţării prin oraşele Johannesburg, Pretoria, Bloemfontein, Vereeniging, Welkom, Carletonville (n.tr.).

Patroana mea era obligată să le explice clienţilor de ce rapoartele mele soseau întotdeauna cu şase ore întârziere, aşa că am încuviinţat.

— Da. În Loxton.

A reacţionat previzibil.

— Loxton... a murmurat, ca şi cum ar fi trebuit să ştie unde era această localitate.

— E în Northern Cape. Mai precis, în Upper Karoo, între Beaufort West şi Camarvon.

Avea un fel anume de-a se uita în ochii oamenilor, cu o curiozitate deschisă, neprefăcută. Ştiam ce întrebare îi stătea acum pe buze. „De ce-ai preferat să te stabileşti acolo?” Dar nu mi-a pus o asemenea întrebare. Era o adeptă a corectitudinii politice, prea conştientă de convenţiile sociale.

— Mi-ar plăcea şi mie să-mi fac cândva o casă la ţară, a spus, ca şi cum mă invidia.

Mi-a pândit reacţia, aşteptând să-i ofer explicaţii, motivaţiile pro şi contra. Era un mod subtil de a-mi pune întrebarea: „De ce-ai preferat să te stabileşti acolo?”

Am fost salvat de însoţitorul de bord, care a început să împartă cutiile din carton albastru cu mâncare – un sandviş, un pachet de snacksuri delicioase şi suc de fructe. Am dat pâinea la o parte. Emma s-a mărginit să bea sucul. În timp ce se chinuia să bage cu degetele ei delicate paiul în gaura sigilată cu folie, a spus:

— Ai o meserie foarte interesantă.

— Numai când am prilejul să înghesui câte un Stoffel într-un stâlp, am replicat.

A izbucnit în râs. Dar am desluşit şi altceva, o uşoară surpriză, ca şi cum sesizase ceva ce contrazicea imaginea pe care şi-o făcuse despre mine. Bărbatul acesta cu nimic ieşit din comun, care până atunci o dezamăgise în privinţa conversaţiei, dovedea că avea simţul umorului.

— Ai lucrat pentru vreo celebritate?

Asta e întrebarea cea mai comună dintre toate. Unora dintre colegii mei faptul că au lucrat pentru vedete le ridică ştacheta. Răspund „da” fără să clipească şi aruncă nume de vedete de muzică şi de cinema ca un cartofor care decartează. Şi pe urmă interogatoriul continuă. E întrebat despre cineva anume: „Cum e? E drăguţ/drăguţă?” Nu: „E o persoană de treabă?” sau „E un

om integru?” Ci dacă e drăguţ sau drăguţă, asta incluzând orice – e genul acela de cuvânt leneş şi lipsit de sens pe care sud-africanii adoră să-l folosească. Ceea ce vor ei cu adevărat să afle este dacă faima şi bogăţia au transformat obiectul interesului lor într-un monstru egocentric, noutăţi pe care mai apoi să le paseze altora, ca parte a eternei pieţe a informaţiilor care determină statutul social al posesorului de date.

Sau ceva de genul ăsta. Răspunsul standard oferit de B.J. Fikter, singurul angajat de la Body Armour pe care-l tolerez cât de cât, este: „Sigur, pot să-ţi povestesc pentru cine am lucrat. Dar dup-aia o să fiu nevoit să te împuşc”. O glumă răsuflată, care-i permite, totuşi, să-şi păstreze intact avantajul în faţa curioşilor, fără a dezvălui în vreun fel informaţii.

— Sunt pus să semnez un contract de confidenţialitate, i-am explicat.

— Ah!

I-a luat ceva timp până să-şi dea seama că încercase să abordeze, fără succes, toate subiectele posibile. Apoi, din fericire, între noi s-a aşternut tăcerea. După câteva clipe, a scos din nou revista companiei aeriene şi-a început s-o răsfoiască.

6.

În ciuda numelui pretenţios, Kruger Mpumalanga International Airport a fost o surpriză. Clădirea, aşezată între dealuri verzi şi formaţiuni stâncoase masive, era nouă şi modernă. Şi atractivă. Fusese construită după modelul locuinţelor africane tradiţionale, cu un acoperiş gigantic de paie şi cu zidurile vopsite în ocru, fără a fi totuşi marcată de kitsch. Pe pistă, căldura era înăbuşitoare, iar umiditatea – ridicată. Mi-am deschis telefonul mobil în timp ce parcurgeam terminalul de sosiri. Primisem un SMS de la Jeanette: „DOSARUL EXISTĂ”.

În terminal aerul era ceva mai răcoros, iar temperatura – aproape suportabilă. Ne-am aşteptat bagajele. M-am ascuns pe jumătate în spatele Emmei. Linia senzuală a gâtului şi a umerilor, care cobora apoi spre curba senzuală ce se contura prin jeanşi, îi punea în valoare camizolul bleu. Însă, uitându-mă în jur pentru a o compara cu ceilalţi pasageri, mai robuşti şi mai

vulgari, am sesizat la ea o anumită vulnerabilitate. Avea un soi de fragilitate delicată care părea să ceară protecţie, sau măcar compasiune, şi asta în ciuda aparentei siguranţe de sine tipice unei femei de carieră frumoase şi bogate.

În avion fusese fermecătoare, corectă, umilă, altruistă. *Mă interesează ce fel de om eşti, Lemmer, chiar dacă nu eşti decât un angajat.*

Atât de multe faţete.

Legea lui Lemmer cu privire la Femeile Minione: Să nu te încrezi niciodată în ele. Nici profesional, nici personal. De la o vârstă fragedă, acestea deprind două trucuri pavloviene. Primul este rezultatul reacţiei celorlalţi: „Ce drăguţă eşti”, mai ales dacă au feţişoara rotundă şi ochii mari. Oamenii le tratează ca pe nişte animale de companie preţioase, aşa că ele învaţă să exploateze tendinţa purtându-se manierat şi cu gesturi subtile, menite să le sublinieze drăgălăşenia, pe care o vor transforma mai târziu, în societate, într-o armă redutabilă de manipulare. Al doilea truc se referă la senzaţia de neajutorare fizică. Lumea e mare şi puternică, ele – delicate şi slabe. Curbele mai largi şi mai pline ale femeilor solide suscită imediat interesul bărbaţilor; siluetele minione atrag mai puţin atenţia. Pentru a supravieţui, a se proteja şi a-şi apăra redutele cucerite, minionele sunt forţate să adopte alte mijloace. Ele învaţă să se bazeze pe puterea intelectului, să manipuleze, să se lanseze într-un joc mental nesfârşit cu lumea înconjurătoare.

Jeanette îmi confirmase existenţa dosarului. Asta însemna că povestea Emmei avea ceva adevăr în ea. Dar cât anume? De ajuns pentru a răspunde tuturor întrebărilor? Dacă viaţa ei se afla realmente în pericol, de ce optase pentru cea mai ieftină variantă oferită de Body Armour, din moment ce, potrivit lui Carel, era o moştenitoare bogată?

Să-i acord prezumţia de nevinovăţie, pornind de la ideea unei exagerări a lui Carel? Sau Emma nu credea, de fapt, că o pândesc nişte pericole reale, deşi, minionă cum era, ar fi fost predispusă la aşa ceva? Poate că era o persoană conservatoare din punct de vedere financiar. Sau, pur şi simplu, avară. Ori doar prea modestă şi prea timidă pentru a se putea obişnui cu prezenţa în jurul ei a doi sau a patru bărbaţi înarmaţi până-n dinţi.

La fel de bine s-ar fi putut însă ca totul să nu fie decât un joc.

Au sosit bagajele. Ne-am îndreptat spre biroul de închirieri maşini al unei firme. În timp ce Emma completa formularul, mi-a sunat telefonul. Am recunoscut numărul, aşa că m-am îndepărtat puţin şi am răspuns.

— Bună, Antjie.

— Unde eşti? m-a întrebat Antjie cu vocea ei profundă, incredibil de senzuală.

— Lucrez la un caz. O să lipsesc o săptămână, poate două.

— Bănuiam eu. Ce facem? E rândul tău să te ocupi de irigaţie. E foarte cald pe-aici.

— O să te rog pe tine s-o faci în locul meu.

— Bine, atunci aşa rămâne. Şi, dacă nu ne vedem până atunci, La mulţi ani!

— Mersi, Antjie, şi ţie. Şi ai grijă de tine.

— Pentru ce? A râs şi a închis telefonul.

M-am întors şi am văzut-o pe Emma lângă mine, cu ochii sclipind de plăcerea noii ei descoperiri. N-am spus nimic, ci doar am luat cheile BMW-ului 318i pe care mi le întindea. Maşina era parcată afară, în plin soare. Am pus valiza ei şi rucsacul meu în portbagaj şi m-am uitat de jur-împrejur. Nimeni nu părea să ne dea atenţie. Am urcat în maşină şi am pornit motorul şi, odată cu el, aerul condiţionat. Emma desfăcuse o hartă pe genunchi.

— M-am gândit ca mai întâi să mergem la Hoedspruit, a spus.

A urmărit cu degetul şoselele pe hartă. Am observat că nu-şi dăduse cu ojă pe unghii.

— Uite-aici, trebuie să trecem de Hazyview şi de Klaserie, pare drumul cel mai scurt. Cunoşti regiunea, Lemmer?

— Nu prea bine.

— Atunci o să te direcţionez eu.

Am pornit. Traficul era mai aglomerat decât mă aşteptasem, furgonete, maşini 4x4, camioane şi microbuze. Pe moment, niciun semn că eram urmăriţi. Nici că se putea o diferenţă mai mare între Cape şi White River[7] – aici, natura se desfăşura în culori strălucitoare, cu flori roşii ca sângele în vârful mai tuturor frunzişurilor din rândurile nesfârşite de copaci şi cu oamenii negri ca abanosul care-şi vindeau produsele la tarabele înşirate de-a lungul drumului. Panouri urâte, făcute cam la repezeală,

[7] Orăşel din provincia Mpumalanga, din nord-estul Africii de Sud, una dintre cele mai fertile din ţară. Este aşezat în Crocodile River Valley şi este cunoscut ca loc de vacanţă, dar şi pentru culturile de fructe, de legume şi de flori tropicale (n.tr.).

anunţau nume, preţuri şi distanţe spre campinguri, pensiuni şi ferme particulare de animale sălbatice.

Emma mă direcţiona, şi am găsit rapid şoseaua R538, aşa că m-am înscris în trafic, conducând la început în tăcere.

Când întrebarea a venit, în cele din urmă, nu m-a luat prin surprindere. Nicio femeie nu-şi poate stăpâni curiozitatea când e vorba despre anumite lucruri.

— Era – o clipă de ezitare, pentru a-mi arăta că trebuia să interpretez termenul într-un sens cât mai larg – prietena ta?

Ştiam la cine se referea, dar m-am prefăcut că nu înţeleg.

— Cea care te-a sunat? Era o întrebare aruncată aşa, într-o doară, pe un ton amical neutru care dovedea mai degrabă un real interes decât curiozitate. Pentru că aşa operează creierul unei femei. Ea foloseşte astfel de informaţii pentru a da culoare imaginii de ansamblu. Dacă ai o prietenă înseamnă că nu poţi să fii psihopat. Arta consta în a da răspunsuri care să nu atragă alte întrebări. De genul: „Cu ce se ocupă prietena ta?” (Pentru a determina statutul social al amândurora, al tău şi al iubitei tale.) Sau: „Sunteţi împreună de mult timp?” (Pentru a cântări seriozitatea relaţiei.) „Şi cum v-aţi cunoscut?” (Pentru a-şi satisface pofta de romantism.)

Am rânjit, mulţumindu-mă să scot un sunet ambiguu. Era o strategie care funcţiona de fiecare dată, pentru că le dădea băgăcioaselor de înţeles că femeia cu pricina nu era genul de prietenă pe care o aveau ele în minte şi că, oricum, asta nu era treaba lor. Emma a încasat lovitura fără să clipească.

Am trecut prin Nsikazi, Legogoto, Manzini, nişte sătucuri, o înşiruire monotonă de case amărâte, cu oameni care se foiau de colo-colo prin arşiţa înăbuşitoare şi cu copii stând pe vine lângă drum, sau înotând în râul ce trecea pe sub un pod.

Emma s-a uitat în stânga, către linia orizontului.

— Ce munte e ăla?

Era hotărâtă să continue conversaţia.

— Mariepskop, am răspuns.

— Credeam că nu cunoşti zona.

— Nu ştiu şoselele.

M-a privit expectativ.

— Când miniştrii vin în weekend în Parcul Kruger, zboară cu avionul până la Hoedspruit. Au acolo un aeroport militar.

S-a uitat din nou spre munte.

— Cu câţi miniştri ai lucrat, Lemmer? apoi a adăugat, cu grijă: Dacă poţi să-mi spui...

— Cu doi.

— Da?

— Cu ministrul transporturilor şi cu cel al agriculturii. Dar mai mult cu cel de-al doilea.

Mi-a aruncat o privire. A tăcut, dar ştiam la ce se gândea. Nu-mi asumasem cine ştie ce riscuri. Eram fostul bodyguard al ministrului agriculturii. Acum avea toate motivele să se simtă pe deplin în siguranţă.

∴

— Îl caut pe inspectorul Jack Phatudi, i-a spus Emma sergentului de la secţia de poliţie din Hoedspruit.

Poliţista vânjoasă avea întipărită pe chip o expresie de nepătruns.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

— Din câte ştiu, lucrează aici.

— Nu.

— Anchetează crimele din Khokhovela. Emma i se adresa pe un ton lejer şi amical, ca şi cum ar fi vorbit cu cineva apropiat.

Sergentul a privit-o fără să dea semne că înţelegea.

— Vraciul şi cei trei bărbaţi care au fost ucişi.

— A, despre asta e vorba.

— Da.

Poliţista s-a deplasat cu încetinitorul, ca şi cum căldura dogoritoare o trăgea înapoi. A luat telefonul mai aproape de ea. Aparatul fusese, probabil, alb la viaţa lui. Acum era prăpădit şi pătat de stropi de cafea. A format un număr şi a aşteptat. Pe urmă a vorbit sacadat în sePedi[8], mitraliind cuvintele. A închis telefonul.

— Nu e aici.

— Ştiţi unde e?

— Nu.

— Se întoarce?

— Nu ştiu.

— Şi cum aş putea afla?

— Va trebui să aşteptaţi.

[8] Dialect sud-african (numit şi Northern Sotho sau „Sesotho sa Laboa”), vorbit de circa 4,2 milioane de locuitori, una dintre cele unsprezece limbi recunoscute oficial în ţară (n.tr.).

— Unde? Aici?

— Da.

Fără nicio inflexiune a vocii.

— A... păi... Emma s-a uitat la banca tare din lemn rezemată de perete, apoi din nou la poliţistă. Nu prea cred că...

— O să sune ei.

— Da?

— Ca să mă anunţe unde e domnul inspector.

— OK, a răspuns Emma uşurată. Mulţumesc.

S-a dus spre bancă. Picături de transpiraţie îi străluceau pe piele. S-a aşezat şi i-a aruncat femeii un zâmbet binevoitor. M-am postat în apropiere, sprijinindu-mă cu spatele de zid. Nu era chiar atât de rece pe cât mă aşteptasem. Am stat aşa, urmărind-o pe poliţistă. Era ocupată cu completarea unui formular. Nu năduşise deloc. Doi negri au intrat în încăpere şi s-au îndreptat spre biroul ei. I-au vorbit. Sergentul i-a luat la rost, dojenindu-i în fraze scurte. Bărbaţii răspundeau pe un ton de scuză. Telefonul a sunat. Femeia a ridicat o mână, făcându-le semn să tacă. Bărbaţii s-au oprit din vorbit şi s-au uitat în jos, spre pantofii cu care erau încălţaţi. Femeia a ridicat receptorul, a ascultat, apoi a închis telefonul.

— S-a întors în Tzaneen, a spus în direcţia Emmei.

Dar Emma se holba pe geam.

— Hei, doamnă!

Emma a tresărit şi a sărit în picioare.

— S-a întors în Tzaneen.

— Inspectorul Phatudi?

— Da. Acolo îşi are biroul. Crime comise cu violenţă.

— Ah!...

— Dar vine mâine aici. Dimineaţa devreme. La ora opt.

— Mulţumesc, a spus Emma, dar femeia era acum ocupată din nou cu cei doi bărbaţi, pe care îi certa de parcă ar fi fost nişte puşti care făcuseră o năzbâtie.

M-a condus spre Rezervaţia Privată de Animale Sălbatice Mohlolobe ţinând în mână un print după pagina lor de web.

— Sunt atâtea locuri frumoase pe-aici, a spus în timp ce treceam de spectaculoasa poartă de intrare la Rezervaţia Naturală Kapama, de Cabana Mtuma Sands pentru Observarea Naturii Sălbatice şi de Hanul Cheetah, fiecare dintre ele o versiune proprie a stilului Lowveld postmodern, cu clădiri din

piatră brută, acoperişuri de paie, decoraţiuni cu motive animaliere şi panouri scrise cu litere fanteziste. Bănuiam că tarifele de cazare erau direct proporţionale cu subtilitatea acestor porţi ale raiului.

Singurul element legat de Mohlolobe căruia i se făcea reclamă era o pereche de colţi subţiri de elefanţi, sculptaţi cu bun-gust din beton ce stăteau de strajă la intrare. Uşa era păzită de un portar îmbrăcat într-o uniformă kaki cu verde oliv. Purta o pălărie cu boruri late, prea mare pentru capul lui, şi ţinea în mână nişte foi de hârtie prinse de un clipboard. Pe piept avea agăţat un ecuson: „Edwin. Responsabil Securitate”.

— Bun venit la Mohlolobe, ne-a întâmpinat aplecându-se peste portiera mea şi zâmbindu-mi cu dinţii lui albi strălucitori. Aveţi rezervare?

— Bună ziua, a răspuns Emma. Da, am făcut rezervare. Pe numele le Roux.

— Le Roux? Şi-a consultat lista, cu sprâncenele uşor arcuite. S-a luminat la faţă. Da, da, domnul şi doamna le Roux. Poftiţi. Până la tabăra principală sunt şapte kilometri, dar, nu vă faceţi griji, urmaţi indicatoarele şi, vă rog, sub niciun motiv, nu coborâţi din maşină. A deschis poarta masivă şi ne-a făcut semn să intrăm cu o fluturare a mâinii.

Drumul de ţară şerpuia prin pădurea deasă de mopani[9] între care se intercalau, din loc în loc, spaţii deschise de grassveld[10]. O turmă de antilope impala a ţâşnit, ascunzându-se, nemulţumită, în tufişuri.

— Uite! a exclamat Emma. Şi pe urmă şi-a acoperit, inexplicabil, gura cu palma, holbându-se vrăjită. Păsări-rinocer se năpusteau dintr-un pom în altul. Nişte bivoli rumegau privindu-ne plictisiţi. Emma a rămas tăcută chiar şi când i-am arătat mormanele de iarbă digerată, explicându-i:

— Balegă de elefant.

Tabăra Principală Mohlolobe mirosea a bani mulţi. Acoperişurile din paie ale colibelor pentru oaspeţi erau camuflate, înşirându-se de-a lungul râului Mohlolobe, aleile erau pavate şi sursele de lumină – ascunse. La toate astea se adăuga

[9] Arbore care creşte în ţinuturile joase, calde şi uscate din nordul Africii de Sud şi în alte ţări ca Zimbabwe, Mozambic sau Botswana (n.tr.).

[10] Vegetaţie tipică regiunii Highveld din Africa de Sud, dominată de tufişuri din ierburi de culoare roşie (n.tr.).

jovialitatea forţată a personalului îmbrăcat în uniforme kaki cu oliv. Aceasta era Africa destinată turiştilor bogaţi, Africa de cinci stele prietenoasă cu mediul, o oază de civilizaţie în mijlocul naturii sălbatice şi crude. Am urmat indicatoarele care duceau spre recepţie şi, când am coborât din maşină, căldura ne-a izbit în moalele capului, însă în interior domnea răcoarea. Am traversat coridorul spre biroul de recepţie. În stânga era o sală de internet numită: „The Bush Telegraph”. În dreapta, un magazin scump de curiozităţi locale: „The Trading Post”.

O blondă drăguţă stătea în spatele biroului. Pe pieptul uniformei avea un ecuson: „Susan. Reprezentant ospitalitate”.

— Bună. Sunt Susan. Bine aţi venit la Mohlolobe, a spus zâmbindu-ne larg şi disimulându-şi cu pricepere accentul afrikaans. Pronunţând Sue-zin, nu Soe-sun, aşa cum ar fi fost în afrikaans.

— Bună. Sunt Emma le Roux, şi dânsul este domnul Lemmer, i s-a adresat Emma, la fel de amabilă, lui Sue-zin.

— Doriţi un apartament cu două camere? s-a interesat blonda discret.

— Exact.

— Vă putem oferi apartamentul Bateleur[11], ne-a anunţat blonda cu mândrie, ca şi cum ne făcea o mare favoare. Este exact în faţa iazului.

— Grozav! a exclamat Emma, iar eu m-am întrebat de ce nu-i vorbea în afrikaans.

— Acum o să am nevoie de cardul dumneavoastră, vă rog, mi s-a adresat recepţionera.

După care, când Emma a scos portcardul din geantă, m-a privit pentru o clipă cu alţi ochi.

∴

Apartamentul Bateleur era de un lux împins la extrem, dar Emma n-a catadicsit decât să dea aprobator din cap, de parcă ar fi corespuns, mai mult sau mai puţin, pretenţiilor ei.

Hamalul de culoare („Benjamin. Asistent ospitalitate”) ne-a cărat bagajele înăuntru. Emma i-a strecurat o bancnotă verde în palmă, spunându-i:

— E OK. Lasă-le aici, te rog.

Omul ne-a dezvăluit secretele aparatului de aer condiţionat şi ale minibarului. După ce a plecat, Emma m-a întrebat, arătând

[11] Specie de vultur african specific zonelor de savană (n.tr.).

spre dormitorul din stânga camerei de zi, cu un pat dublu în mijloc:

— Pot să-l iau pe-ăsta?

— Sigur că da, am răspuns.

Mi-am dus rucsacul în cealaltă cameră, din dreapta, dotată cu două paturi de o persoană acoperite cu aceeaşi lenjerie crem ca cea din dormitorul Emmei. Apoi am evaluat situaţia. Ferestrele cu rame din lemn se puteau deschide, însă erau ţinute închise din cauza aerului condiţionat pornit. Cele două dormitoare şi camera de zi cu bar dintre ele aveau fiecare câte o uşă glisantă care dădea spre veranda din faţă. Încuietoarea nu era deloc sofisticată şi nu prezenta siguranţă. Am deschis-o şi am păşit afară. Veranda avea pardoseala din piatră lustruită, două canapele şi scaune din piele de struţ şi două telescoape montate pe direcţia iazului, aproape pustiu la acea oră, cu excepţia unor porumbei care se agitau şi beau apă. Am dat ocol clădirii. Trei metri de peluză, după care urmau tufişurile. Totul conceput şi amplasat pentru a asigura intimitatea oaspeţilor. Niciuna dintre celelalte colibe, toate purtând nume de specii de vulturi, nu se afla în raza mea vizuală. Din punctul de vedere al unui bodyguard, asta nu era deloc o veste bună.

Pe de altă parte, cel puţin teoretic vorbind, dacă cineva voia să se apropie de Emma, ar fi trebuit să evite poarta principală, să se caţăre pe un gard de doi metri înălţime care fusese construit pentru a ţine animalele sălbatice la distanţă şi să meargă şapte kilometri pe jos printr-un ţinut al leilor şi al elefanţilor. Aşa că nu prea aveam de ce să-mi fac griji.

Am intrat înapoi în cameră; răcoarea ei era revigorantă. Uşa de la dormitorul Emmei era închisă, dar am auzit sunetul inconfundabil al duşului. Pentru o clipă, mi-am imaginat stropii şiroind pe trupul ei, apoi am intrat în baia mea pentru a da drumul la robinetul de apă rece.

7.

Când s-a lăsat amurgul, ne-am dus la restaurantul Honey Buzzard[12]. Emma părea uşor abătută. Cu o seară în urmă, la

[12] „Viesparul”, specie de uliu răpitor de zi (n.tr.).

Hermanus, rămăsese tăcută pe tot parcursul cinei. Poate că nu era genul nocturn – sau poate de vină era căldura.

În vreme ce stăteam la o masă pe care tronau lumânări aprinse, mi-a spus:

— Probabil că ţi-e foarte foame, Lemmer.

— Da, nu mi-ar strica să mănânc ceva.

Un chelner ne-a adus meniul şi lista de vinuri.

— Uneori eu uit de mâncare, a spus ea.

Mi-a întins lista de vinuri.

— Poftim, poţi să alegi ce vrei.

— Nu, mersi.

A studiat meniul îndelung şi fără prea mare entuziasm.

— Nu vreau decât o salată grecească, i-a spus într-un târziu chelnerului.

Eu am comandat o sticlă de apă minerală – la preţul unei maşini mai mici – şi file de vită în sos de ardei verde, cu garnitură de piure de cartofi. Ne-am uitat amândoi în jur, la ceilalţi comeseni: erau străini între două vârste, în grupuri de câte doi sau patru. Emma a scos şervetul de pânză albă din inelul imitaţie de fildeş. A început să se joace cu el, învârtindu-l între degetele ei subţiri şi examinându-i gravura fină în formă de frunză.

— Îmi cer scuze pentru felul cum am reacţionat mai devreme... a spus ridicându-şi privirea. Atunci când am văzut antilopele impala...

Mi-am amintit momentul când îşi acoperise gura cu palma.

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre inelul pe care-l ţinea în mână.

— Am avut şi noi, în familie, o fermă de animale sălbatice, în Waterberg. Şi tata... A inspirat adânc, încercând să-şi stăpânească emoţia care răzbătea la suprafaţă, de dincolo de cuvinte. Nu era o fermă prea mare, doar trei mii de hectare, o bucată de teren cu nişte căprioare, ca să avem unde să mergem în weekend. Tata spunea mereu că o cumpărase pentru noi, copiii, ca să simţim şi noi, cât de puţin, gustul vieţii la ţară. Ca să ştim cum arată iarba klits. Jacobus nu stătea niciodată în casă când mergeam la fermă. Dormea afară, umbla de colo-colo cât era ziua de lungă, trăia în aer liber... Îşi găsea întotdeauna doi sau trei prieteni cu care să hoinărească prin împrejurimi, dar, după-amiaza târziu, când soarele stătea să apună, venea mereu

să mă ia cu el. Aveam pe-atunci nouă sau zece ani; el termina curând şcoala. Şi îşi scotea surioara la plimbare. Ştia unde se adăposteau căprioarele. În turmele lor restrânse. Şi mă întreba: „Astăzi ce căprioară vrei să vezi?” Şi pe urmă îmi povestea despre obiceiurile animalelor. Şi despre păsări. M-a pus să învăţ toate numele de păsări. Ne distram, deşi mă simţeam un pic vinovată, fiindcă nu semănăm cu el. Jacobus părea că trăia cu adevărat numai când ajungea la fermă. În timp ce eu n-aveam mereu chef să merg acolo, în orice caz nu în fiecare weekend sau vacanţă...

A tăcut până când ne-a fost servită mâncarea. Am devorat friptura. Ea a tot scormonit prin salată cu furculiţa, apoi s-a lăsat păgubaşă.

— Tata... nu şi-a revenit niciodată după dispariţia lui Jacobus. Poate că s-ar fi împăcat cu ideea... dacă i s-ar fi găsit cadavrul. Sau orice altceva, numai să aibă o certitudine... A ridicat şervetul din poală şi l-a apăsat uşor pe buze. După aceea a vândut ferma. Când toate speranţele i s-au năruit. Şi niciodată nu a mai adus-o în discuţie. Într-o bună zi, a venit acasă şi ne-a spus că ferma nu mai exista... Azi... a fost pentru prima oară de atunci... când am văzut o căprioară. De când a murit Jacobus.

N-am spus nimic. Nu aveam încredere în reacţiile mele de compasiune. Am rămas nemişcat, conştient că nu mă privilegiase cu aceste mărturisiri. Eram, pur şi simplu, singura persoană la îndemână în acel moment.

Emma a luat din nou în mâini inelul pentru şervete.

— Ştii... noaptea trecută m-am gândit că poate fac o mare greşeală. Că dorinţa mea de a avea ceva din Jacobus este atât de mare, încât îmi întunecă judecata. Cum aş putea să fiu sigură că nu e doar o proiecţie a emoţiilor şi a dorului? Mi-e dor de ei, Lemmer. Mi-e dor de ei ca oameni, dar şi pentru ceea ce au reprezentat pentru mine. Fratele, mama şi tatăl meu. Cu toţii avem nevoie de-o familie. Aşa că stau şi mă gândesc dacă nu cumva am venit aici tocmai pentru a o căuta. Şi mă întreb dacă tipul din fotografia aceea difuzată la televizor semăna într-adevăr cu Jacobus. N-am cum să fiu sigură. Dar nici nu pot să stau cu braţele încrucişate... Şi, dac-ar fi să mă întrebi ce anume mi-a spus omul acela la telefon, iarăşi nu aş putea să-ţi răspund cu precizie. Vezi, de-asta ai nevoie de un tată prin preajmă, ca să-l poţi întreba: „Tati, oare e bine ceea ce am de gând să fac?”

Îmi golisem farfuria. Sătul, am aşezat cuţitul şi furculiţa în ea. Acum nu mai trebuia să mă simt vinovat pentru că mâncarea fusese bună, iar eu o savurasem, în timp ce ea se lupta să-şi ţină în frâu emoţiile. Nu aveam însă răspuns la întrebările ei. Aşa că am spus:

— Tatăl tău...

Doar ca s-o încurajez puţin.

A înconjurat inelul cu ambele mâini, pierdută în gânduri. Într-un târziu, şi-a ridicat ochii spre mine.

— Tata era fiu de fochist.

Un chelner a venit să-mi ia farfuria, şi ea şi-a împins salata la o parte.

— Îmi pare rău, salata e foarte bună, s-a scuzat ea. Dar nu prea mi-e foame.

— Nu face nimic, doamnă. Vreţi să vă aduc meniul de deserturi?

— Lemmer, ar trebui să încerci ceva dulce.

— Nu, mersi. Am mâncat destul.

— Cafea? Un lichior?

Am refuzat amândoi. Speram că Emma era gata de plecare. A pus şervetul în locul în care fusese mai înainte farfuria şi şi-a sprijinit coatele pe masă.

— Am impresia că lumea a început să uite cât de săraci erau afrikaanderii pe vremuri. Bunica mea avea o grădină de zarzavaturi în spatele curţii, şi bunicul – un coteţ de găini între şinele de cale ferată. Nu avea voie să-l facă acolo, bineînţeles, dar nu exista niciun alt loc disponibil. Casele acelea mici ale muncitorilor feroviari din Bloemfontein...

Mi-a relatat istoria familiei, saga ridicării lui Johannes Petrus le Roux de la sărăcie la bogăţie. Presupun că povestea îi era bine cunoscută, o ascultase de multe ori în copilărie, cu ochii mari de curiozitate. Pentru ea, era o modalitate de a intra în contact cu familia pe care o avusese şi o pierduse, de a se redefini şi de a-şi plasa investigaţia în prezentul imediat.

Tatăl ei fusese al doilea dintre cei cinci copii ai unei familii numeroase care nu trăia decât dintr-un salariu amărât de fochist. Când împlinise cincisprezece ani, nu avusese de ales, aşa că fusese nevoit să-şi ia o slujbă. În primul an, lucrase ca om bun la toate la atelierele imense ale SA Railways din Bloemfontein, East End, la o aruncătură de băţ de modesta casă

părintească dintre liniile de garare ale căii ferate. La sfârşitul fiecărei săptămâni, îi dădea mamei plicul cu câştigul său neînsemnat. În fiecare seară îşi spăla singura cămaşă de lucru şi o atârna în faţa cuptorului cu cărbuni, ca să se usuce. La şaisprezece ani, a devenit ucenic de lăcătuş şi strungar, domeniile lui de interes.

Şi, pe urmă, treptat, miracolul începuse să se întâmple. Johan le Roux şi mentorii săi şi-au dat seama că băiatul avea un dar înnăscut pentru motoare şi echipamente şi o minte numai bună pentru a înţelege raportul dintre ele şi mecanismele care le conduc. Până să obţină calificarea de lăcătuş ajustor, abilităţile îi erau recunoscute de multă lume, şi inovaţiile lui ingenioase pentru diverse motoare aduseseră companiei economii de mii de ranzi.

Într-o dimineaţă de vară a anului 1956, doi oameni de afaceri din Bothaville intraseră în atelierul lui. Ţipând ca să acopere zgomotul ciocanelor şi al aparatelor de sudură, anunţaseră că veniseră să-l caute pe le Roux, băiatul care se pricepea atât de bine la motoare. Se ocupau cu fabricarea de echipament agricol pentru fermele de porumb din Northern Free State şi aveau nevoie de priceperea lui pentru a putea face faţă concurenţei echipamentelor scumpe importate din America şi din Marea Britanie.

Tatăl său, fochistul, se împotrivise. Statul era un patron de încredere, o poliţă de asigurare împotriva crizei economice, a războiului şi a sărăciei, aşa credea el. Pe de altă parte, sectorul privat era acaparat de englezi, de evrei şi de străini, cu toţii porniţi să-i tragă pe buri pe sfoară, aşa că acceptarea unei asemenea oferte i se părea o experienţă riscantă.

— Dar, tată, aşa pot să-mi proiectez singur echipamentele. Pot să desenez schiţa şi să torn formele, şi pe urmă să asamblez totul bucată cu bucată. La căile ferate n-am cum să fac asta, argumentase băiatul. La sfârşitul acelei luni, se urcase în tren şi pornise spre orăşelul de pe valea râului Vals unde avea să-i surâdă norocul.

Corespunsese întru totul speranţelor noilor să-i patroni – era conştiincios, dedicat şi inteligent. Avea idei inovatoare şi realiza produse de succes; şi-a câştigat o bună reputaţie în cercuri tot mai largi. După mai puţin de un an, avea s-o cunoască pe Sara.

Aşa cum se întâmplă în multe istorii de familie pe care le-am

auzit de-a lungul anilor, acela fusese un moment de răscruce în viaţa lui Johan le Roux. Iar când Emma mi l-a relatat, a făcut-o cu acea veche uimire în faţa forţei destinului, a sorţii care a vrut ca drumurile a doi necunoscuţi să se intersecteze şi ca aceşti doi oameni să devină tatăl şi mama sa, cei care aveau să-i hotărască moştenirea genetică.

Mica zonă industrială din Bothaville se afla în nordul oraşului, de cealaltă parte a căii ferate. Pentru a ajunge la pensiunea din centru în care locuia, Johan le Roux trebuia să traverseze podul pietonal şi să străbată peronul. Şi asta şi făcea, mergând pe drumul lui obişnuit, într-o după-amiază târzie, năduşit şi murdar, ţinând în mâini cutia cu mâncarea de prânz. În trecere, se uitase curios pe fereastra salonului de ceai al gării, puternic luminat şi plin ochi la acea oră. Şi zărise o tânără drăguţă stând acolo. Se oprise. Fusese o clipă magică: fata aceea minionă cu o pălărioară simpatică pe cap şi cu bluza albă ca zăpada, ducând, cu mâinile ei delicate, o ceaşcă de ceai la gura cu buze roşii.

Rămăsese multă vreme pe peronul scăldat în lumina crepusculară, privind-o, sfâşiat între recunoaşterea faptului că ea era aleasa şi teama că salopeta lui mânjită de ulei nu avea cum să producă o bună impresie. Nu putea nici să rişte să se ducă acasă pentru a se schimba; până când avea să se întoarcă, ea ar fi putut să se urce într-un tren şi să dispară.

În cele din urmă, deschisese uşa şi îşi croise drum printre mese spre locul unde şedea aceasta.

— Sunt Johan le Roux, spusese. Şi arăt mult mai bine după ce fac baie.

Tânăra îşi ridicase privirea şi, spre cinstea ei, văzuse bărbatul din spatele muncitorului, îi observase zâmbetul blând, ochii inteligenţi şi pofta de viaţă.

— Sunt Sara de Wet, se prezentase întinzându-i mâna fără să ezite, şi tocmai s-a anunţat că trenul meu are întârziere.

El se oferise să-i comande o altă ceaşcă de ceai. Pentru o fracţiune de secundă, ea şovăise, aşa avea să le povestească mai târziu copiilor, ca un om care se leagănă pe marginea unei prăpăstii. Ştia cu certitudine că acel „da” sau „nu” pe care urma să-l rostească avea să-i pecetluiască viaţa.

— Da, te rog, mi-ar face plăcere, spusese într-un târziu.

În ora scursă până la fluierul mecanicului şi plecarea ei, îşi povestiseră unul altuia viaţa şi făcuseră primii paşi pe drumul

iubirii. Ea era cea mai mare dintre cele două fiice ale singurului avocat din Brandfort şi se afla în drum spre Johannesburg, unde se angajase ca dactilografă pentru o companie de minerit. Avea o diplomă de studii de secretariat de la colegiul din Bloemfontein – şi emoţii mari în faţa aventurii care o aştepta. El îşi scrisese adresa pe dosul notei de plată (un bileţel îngălbenit de vreme şi abia lizibil, pe care Emma îl păstra acum între paginile vechii Biblii a familiei) şi îi spusese că-i putea scrie dacă-i făcea plăcere.

Şi fix asta făcuse. Corespondaseră o lună, două, şi idila lor la distanţă prinsese contur. O dată pe lună, el o vizita la Johannesburg, şi în fiecare săptămână primea câte o scrisoare lungă de la ea şi îi trimitea, la rândul său, răspuns. Din când în când o suna, doar ca să-i audă vocea printre pârâiturile vechilor linii telefonice din Bothaville.

Asta continuase vreme de un an, până când oamenii de la firma Sasol apăruseră la uşa atelierului său. Era în 1958. Fabrica lor fusese inaugurată în urmă cu trei ani, însă o parte dintre utilajele de pe linia de producţie a cărbunelui nu funcţionau aşa cum trebuia. Erau în căutarea unui contractant care să asigure întreţinerea şi reparaţiile şi să le îmbunătăţească performanţele, iar pe piaţă circula zvonul că le Roux era cel mai priceput la echipamente.

Contractul pe care-l negociase cu ei fusese suficient de generos pentru a-i permite să-şi deschidă propria afacere în Vanderbijl Park, dar nu îndeajuns pentru a îndrăzni să-i ceară mâna Sarei. Se văzuse nevoit să aştepte până în 1962, când reuşise să-şi plătească toate datoriile. Dar în acei patru ani se văzuseră cel puţin în fiecare weekend şi vorbiseră zilnic la telefon.

Se căsătoriseră în 1963 şi se ocupaseră împreună de le Roux Engineering Works – el în atelier, ea cu partea administrativă şi de contabilitate. Trei ani mai târziu, se născuse Jacobus Daniel le Roux, iar Sara devenise mamă cu normă întreagă şi casnică. În 1968 începuseră să se gândească la un al doilea copil. Însă, între timp, mulţumită reputaţiei crescânde a lui Johan le Roux, o altă revoluţie se petrecuse în viaţa lor. De data aceasta, un sedan negru şi lung se oprise în faţa uşii atelierului, şi trei bărbaţi albi, în costume şi cu pălării negre, coborâseră pentru a sta de vorbă cu el. Erau de la recent înfiinţata Arms

Development and Production Corporation, predecesoarea lui Armscor[13], aşa cum avea să fie denumită începând din 1977. Fusese nevoit să semneze un acord de confidenţialitate înainte de a i se povesti despre piesele de artilerie şi despre vehiculele blindate pe care intenţionau să le proiecteze şi să le execute. După ce-i studiaseră atent dosarul, ajungând la concluzia că era un afrikaander de nădejde, veniseră ca să-i propună să preia contractul pentru furnizarea de echipamente.

Noul său venit constant avusese două consecinţe majore. În primul rând, Johan şi Sara le Roux se îmbogăţiseră. Nu peste noapte sau fără merit, căci statul este un client pretenţios şi fuseseră necesare ore lungi de muncă şi multă sudoare. Însă, pe parcursul a treizeci de ani, Le Roux Engineering a evoluat spre un conglomerat industrial deţinând trei uzine gigant şi un sediu separat în Johannesburg, destinat cercetării, managementului şi administraţiei.

A doua consecinţă fusese amânarea deciziei de a avea încă un copil până în 1972. În anul acela se născuse Emma. Pe 6 aprilie, la vremea aceea Ziua Naţională[14].

— Şi pe urmă ne-am mutat cu toţii la Johannesburg, pentru ca tata să nu mai fie nevoit să călătorească atât de mult.

După părerea mea, altul fusese motivul: Domnului Baştan nu-i mai convenea atmosfera mic-burgheză cenuşie din Vanderbijl Park. Linden era pe atunci un loc la modă pentru noii îmbogăţiţi.

∴

— Acolo am crescut, a adăugat cu o fluturare uşoară a mâinii, în chip de scuză, de parcă-ar fi zis „asta mi-a fost soarta”. Am văzut că i se ridicase o piatră de pe suflet, ca şi cum faptul că-mi povestise istoria familiei o eliberase cumva de povară. A zâmbit timid, apoi s-a uitat la ceasul de la mână. Mâine-dimineaţă trebuie să ne sculăm devreme.

Am ieşit din restaurant. Noaptea era înăbuşitoare şi umedă. În depărtare, spre vest, un fulger a luminat cerul. În timp ce mergeam pe cărarea puternic luminată spre apartamentul

[13] Armaments Corporation of South Africa, conglomerat industrial, militar şi tehnologic, cel mai mare producător de armament din ţară în perioada apartheidului şi a sancţiunilor economice dictate de ONU împotriva Africii de Sud (n.tr.).

[14] După abolirea apartheidului, data de 6 aprilie, marcând ziua fondatorilor primei colonii din Africa de Sud (Cape Town, 1652), nu a mai fost considerată zi naţională, fiind înlocuită cu 27 aprilie – ziua libertăţii, data la care s-au ţinut primele alegeri democratice, în 1994 (n.tr.).

Bateleur, m-am gândit la povestea Emmei. M-am întrebat dacă meditase vreodată la sursele bogăţiei ei, fondată pe sistemul de apartheid, atât de blamat acum ca incorect din punct de vedere politic, şi pe sancţiunile internaţionale. Oare conştiinţa ei vinovată o făcea să pună atât de mare accent pe originea umilă a părinţilor?

Şi din cauza sursei averii alesese să-şi facă o carieră, în loc să se mulţumească să trăiască din dobânzi?

Odată ajunşi în apartament, i-am cerut să încuie pe dinăuntru uşa de la dormitor – ceea ce, după cum aveam să aflu în curând, s-a dovedit un sfat prost.

Am simţit cum telefonul din buzunar vibrează. Era SMS-ul zilnic obişnuit de la Jeanette Louw: „TOTUL E OK?” I-am răspuns cu textul pe care i-l trimiteam de fiecare dată: „TOTUL E OK”. Înainte de-a merge la culcare, am mai dat un ocol clădirii. Am lăsat uşa deschisă la dormitorul meu. M-am întins pe pat şi am aşteptat să mă ia somnul. Şi, nu pentru prima oară în viaţă, am reflectat asupra avantajului de a proveni dintr-o familie respectabilă.

8.

Strigătul Emmei a străpuns vălul gros al somnului.

— Lemmer!

Am sărit din pat şi, înainte de a mă trezi de-a binelea, m-am pomenit în camera de zi, încă nesigur dacă strigătul fusese real sau doar visasem.

— Lemmer!

Groază în stare pură.

M-am repezit spre uşa dormitorului ei şi m-am izbit cu putere. Era încuiată.

— Sunt aici, am spus răguşit de somn şi de frustrare.

— E ceva în cameră, a urlat ea.

— Deschide uşa.

— Nu!

Am lovit uşa cu umărul – un pocnet surd, dar a rămas închisă. Dinăuntru răzbătea un sunet vag şi ciudat.

— Cred că e un... Lemmer!

Alt ţipăt de groază.

M-am dat puţin înapoi şi am lovit cu piciorul în uşă. Aceasta s-a crăpat, înăuntru era întuneric beznă. Emma a ţipat din nou. Am orbecăit cu mâna pe perete, căutând întrerupătorul, şi dintr-odată camera s-a luminat, iar şarpele s-a năpustit spre mine, un monstru mare, cenuşiu, sâsâind cu fălcile larg deschise şi cu cerul gurii negru ca moartea. M-am retras în camera de zi. Emma m-a strigat iarăşi şi pentru o fracţiune de secundă am zărit-o cocoţată în vârful patului dublu, înfăşurată în pilotă şi cu perna şi cearşafurile strânse ghem în faţă, în chip de scut. Şarpele s-a aruncat spre mine, dând repetat din coadă şi sâsâind furios. M-am împiedicat de un scaun, şi colţii lui s-au înfipt în pantalonii mei, la câţiva milimetri de picior. În timp ce se dădea înapoi pentru a se avânta din nou, veninul i s-a scurs într-o ceaţă strălucitoare. Am rostogolit scaunul pe podea. Trebuia să fac urgent rost de-o armă, un băţ sau orice altceva. Am înşfăcat lampadarul din colţul mesei şi l-am balansat în aer în direcţia şarpelui, fără să-l nimeresc.

Era un şarpe incredibil de lung, de trei metri, dacă nu mai mult, aerodinamic şi la fel de letal ca o lance. M-am adăpostit în spatele unui fotoliu, încercând să-l poziţionez între mine şi şarpe; şarpele s-a urcat pe el, ridicându-şi mult partea din faţă. Lampadarul era prea greu, şi nu reuşeam să-l manevrez bine. L-am izbit de perete pentru a scăpa de abajur, şi am lovit un tablou; geamul s-a spart, şi rama de lemn s-a fărâmat. Emma a scos un ţipăt. Şarpele a atacat, şi eu l-am lovit, julindu-i gâtul. Am sărit apoi în dreapta, pentru a mă feri din calea lui. S-a repezit din nou spre mine, iute, de neoprit, îngrozitor de hotărât, de parcă lovitura încasată eliberase din el o furie şi mai profundă – un proiectil lung, elastic şi gros care-şi rostogolea neîncetat ochii negri în cap, căutându-mă cu botul larg deschis.

Tremuram de-atâta adrenalină. M-a atins, şi durerea mi-a săgetat piciorul. Am ripostat pocnindu-l cu lampa, şi partea metalică din locul unde fusese becul l-a plesnit peste gât, dându-i capul pe spate şi izbindu-i-l de perete. M-am dezechilibrat pentru o clipă. Pe urmă am lovit din nou. Lampadarul era lung şi atârna greu. M-am repezit spre locul unde şarpele alunecase pe podea şi, de data aceasta, când l-am pocnit, ceva a părut că se rupe sub solzii metalici. Şarpele s-a retras, încolăcindu-se în jurul cozii. Am lovit iar şi iar, dar reuşise

să-şi ferească, totuşi, capul. Am văzut un fir de sânge scurgându-se pe podea. Din piciorul meu. Veninul avea să mă ameţească în curând; trebuia să lichidez şarpele cât mai repede.

Am ridicat lampadarul mult deasupra umerilor şi-am lovit cu toată forţa. Am ratat. Ţinându-l în mână ca pe o bâtă de baseball, l-am învârtit în aer, am lovit, l-am răsucit şi am izbit din nou, zdrelindu-i capul. Am ratat. Şarpele începuse acum să se retragă. Am luat lampadarul în mâini ca pe o sabie, încercând să-i prind capul sub el şi să-l ţintuiesc de podea. O dată, de două ori, iar a treia oară am nimerit în zona capului. Trupul lung s-a încolăcit în jurul lampadarului şi al braţului. Cu piciorul sângerând, l-am călcat pe gât, am ridicat iar lampadarul şi i l-am înfipt în cap cu toată forţa, spaima, ura şi scârba de care eram în stare. Şarpele rămăsese acum încolăcit în jurul piciorului meu, şi muşchii lui lungi şi supli se convulsionau pentru ultima oară. În timp ce corpul i se detensiona, mi-am smucit piciorul din strânsoare şi l-am lovit încă o dată, zdrobindu-i capul dur.

∴

Emma s-a aşezat pe capacul vasului de toaletă din baia mea, în timp ce eu stăteam pe podea, îmbrăcat în continuare în şortul de dormit. Îmi ţinea piciorul în poala ei. Mi-a scos cu grijă ciobul din talpă.

— Te-am pătat de sânge.

— Nu contează. Nu te mişca, îmi spuse pe acelaşi ton sever de guvernantă cu care îmi ordonase, cu câteva minute înainte: „Stai jos, Lemmer”. Am remarcat că mâinile îi tremurau şi acum în mod vizibil. A scos ciobul din piele trăgând cu degetele, după care l-a aşezat atent pe pervazul ferestrei. Nu, nu colţii veninoşi ai şarpelui mă răniseră. Emma a derulat sulul de hârtie igienică şi a ţinut apăsat ghemotocul pe tăietura de la picior, umezind-o de sânge.

— Apasă aici tare, mi-a spus, dându-mi piciorul jos din poală.

S-a sculat şi a ieşit. N-am putut să nu-i observ sfârcurile care împungeau tricoul larg pe care-l purta pe post de pijama şi care îi atârna deasupra genunchilor, lăsându-i dezgolite gambele frumos proporţionate. Am ţinut apăsată hârtia igienică pe tăietura din picior. Mâinile nu-mi tremurau. A lipsit ceva vreme din cameră, după care am auzit-o lipăind cu picioarele goale pe podeaua camerei de zi întoarse cu fundul în sus, cu scaunul răsturnat, tabloul spart şi bucăţile de lampadar împrăştiate pe

jos. Şarpele zăcea pe verandă, şi corpul său lung şi solzos era la fel de suplu ca atunci când îl cărasem afară. În ciuda circumstanţelor, mă simţeam vinovat de grozăvia faptei mele, de contrastul puternic dintre forţa lui mortală şi colacul acela lipsit de viaţă.

Emma ţinea în mâini o trusă din piele. S-a aşezat din nou, a tras fermoarul şi a scos dinăuntru o foarfecă. A luat un bandaj din tifon şi a început să taie.

— Cineva a băgat şarpele în dormitor, Lemmer, a spus pe un ton impersonal.

M-am holbat la foarfecă şi la bandaje.

— Asta m-a trezit. Fereastra... când s-a trântit. Cel puţin, aşa cred, fiindcă am auzit un zgomot. Şi m-am sculat ca să arunc o privire. Fereastra stă închisă, dar nu încuiată. A tăiat cu îndemânare o fâşie lungă de bandaj. Întinde piciorul.

L-am ridicat şi l-am aşezat în poala ei. A dat la o parte hârtia igienică îmbibată de sânge şi a inspectat rana, care nu mai sângera. A luat tifonul şi-a început să-l răsucească în jurul labei piciorului.

— Cineva a descuiat fereastra pe dinăuntru seara trecută. În timp ce eram la cină. Nu există altă explicaţie, ferestrele nu se pot deschide de afară.

N-am spus nimic. N-avea niciun rost să încerc să-i demonstrez cât de improbabilă era o asemenea teorie. Cum să te descurci cu ditamai reptila? Cum s-o strecori prin deschizătura ferestrei?

Şi cum de aflaseră „ei” unde urma să stăm? Cum de ajunseseră aici noaptea, străbătând cei şapte kilometri de la şoseaua principală cu o reptilă după ei? Cum ştiuseră care anume era fereastra de la dormitorul Emmei?

A scos din trusa de piele un mic ac de siguranţă din argint, cu care a prins bandajul. M-a strâns uşor de picior.

— Gata, a spus mulţumită de sine.

Mi-am dat jos piciorul. Ne-am ridicat amândoi. În uşa băii s-a oprit şi s-a întors spre mine cu o expresie solemnă întipărită pe chip.

— Mersi, Lemmer. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

N-aveam ce să-i răspund. Tot ce voiam era să mă lase în pace.

— Cum de reuşeşti? Faci alergări?

— Poftim?

— N-ai pic de grăsime pe tine, numai muşchi.

— Ah! Mă luase prin surprindere. Păi da... alerg... şi alte chestii de genul ăsta.

— La un moment dat, va trebui să-ţi faci timp să-mi povesteşti despre „alte chestii de genul ăsta”, a spus ieşind cu un zâmbet întipărit pe buze.

∴

Stând din nou întins în pat în întuneric, am meditat la siguranţa atât de calmă cu care Emma privea presupusa conspiraţie. Pentru ea, totul era cât se poate de adevărat, un fapt dovedit, o realitate nefericită căreia trebuia să-i facă faţă. Şi nu devenise isterică, doar pragmatică. Cineva vrea să mă ucidă. Atunci angajez un bodyguard. Şi, cu asta, problema e rezolvată.

Într-un fel, eram flatat de încrederea ei copilărească în mine, în abilităţile mele. Dar asta nu-mi dădea nicio satisfacţie, având în vedere că venea din partea unei femei prinse în iţele încurcate ale unor intrigi imaginare. Iniţial, crezusem că minţea, acum o bănuiam de fantasmagorii născute din durerea pierderii familiei.

Am zăcut mult timp în beznă, ascultând zgomotele savanei, păsările de pradă, apoi urletul unei hiene. Ba chiar mi s-a părut la un moment dat că aud un răget de leu. Când eram pe punctul de-a mă cufunda în somn, un alt sunet a venit – hârşâitul uşor al picioarelor goale ale Emmei, care a traversat camera de zi, a trecut pe lângă mine şi s-a urcat în celălalt pat. Apoi foşnetul cearşafurilor, după care s-a lăsat liniştea.

Am auzit-o pe Emma cum răsuflă încet, un mic oftat de plăcere. Sau de uşurare.

9.

Greg. Manager ospitalitate. Avea părul blond, cu firul subţire, şi pielea lui roşcovană nu făcea faţă cu bine soarelui arzător. Uniforma kaki cu oliv îi era un pic strâmtă peste burtă.

— Îmi cer mii de scuze, ceea ce s-a întâmplat este inacceptabil. O să vă dăm un alt apartament. Evident, veţi fi oaspeţii noştri fără niciun fel de obligaţii de plată.

S-a uitat în jos spre şarpele lipsit de viaţă.

Era dimineaţa devreme, şi veranda se umpluse de lume. Lângă reptila moartă stătea Dick. Senior Game Ranger.

— Este o mamba neagră, un animal redutabil, i s-a adresat el Emmei, de parcă şarpele îi aparţinea.

Dick era genul de bărbat pe placul Emmei, şi o ştia – o clonă bronzată, de treizeci şi ceva de ani, a lui Orlando Bloom, foarte pricepută în a face conversaţie cu femeile. Imediat ce aflase că Emma era singură în dormitorul încuiat în momentul când avusese loc incidentul, îşi îndreptase toată atenţia asupra ei.

Eu şi paznicul de vânătoare negru (Sello. Game Ranger) ne-am uitat la animalul mort. Pe verandă era deja cald. Nu domnisem prea bine. Şi nu-mi plăcea de Dick.

— Nu are niciun rost să ne mutăm, i-a spus Emma lui Greg.

— E cel mai temut şarpe din Africa. Veninul lui neurotoxic provoacă blocarea plămânilor în opt ore dacă antidotul nu este administrat. Foarte activ, mai ales în această perioadă a anului, de dinaintea sezonului ploios. Extrem de agresiv când este atacat. Cel mai bine este să te ţii la distanţă... a perorat Dick în faţa Emmei.

Cel mai bine este să te ţii la distanţă... Dar ce-şi închipuia că făcuserăm noi? Îl invitaserăm la dans?

— Atunci o să facem curat aici. Totul va fi gata până la prânz. Încă o dată, îmi cer scuze, a spus Greg.

Pentru prima oară de când venise, Dick mi-a aruncat o privire.

— Ar fi trebuit să ne chemi pe noi, tipule.

M-am mulţumit să mă uit la el, fără să catadicsesc să-i răspund.

— Nu cred că ar fi avut timp, a intervenit Emma.

Greg s-a încruntat la Dick.

— Sigur că n-ar fi avut timp.

Dick a încercat să recupereze terenul pierdut.

— Păcat că a trebuit să fie ucis. Un exemplar atât de remarcabil. Ştiţi, trăiesc pe arii restrânse şi, de obicei, evită contactul cu oamenii, atâta timp cât nu sunt încolţiţi. Vânează mai ales pe timpul zilei. E foarte ciudat, extrem de ciudat, aşa ceva nu s-a întâmplat niciodată. Cum naiba a intrat în casă? Pe de altă parte, sunt nişte animale atât de agile, se strecoară prin cele mai mici găuri din conducte, aşa că... cine ştie? Sello, mai ţii minte şarpele ăla pe care l-am găsit luna trecută în muşuroiul de furnici? O femelă uriaşă, de vreo patru metri, doar ce-am

zărit-o, şi imediat s-a furişat pe undeva şi dusă a fost...

— Mergem să luăm micul dejun, a anunţat Emma.

— Tot din partea casei, desigur, a spus Greg. Şi, dacă mai aveţi nevoie de ceva, vă rog...

— Un şarpe mamba în casă, a zis Dick şi a clătinat din cap. Nu s-a mai pomenit aşa ceva pe-aici, dar, la urma urmei, asta-i savana, nu? Africa nu-i pentru păMpălăi... Mai devreme sau mai târziu, tot s-ar fi întâmplat. Deşi e păcat că s-a terminat aşa...

∴

Inspectorul Jack Phatudi era aşezat în spatele biroului, un bărbat masiv care rezista tentaţiei de a-şi etala muşchii, din moment ce alesese o cămaşă albă ca zăpada care nu se mula pe corp. Fruntea lui latră era permanent încruntată, şi câteva şanţuri adânci şi neprietenoase îi brăzdau ţeasta rasă, lucioasă. Avea pielea într-o nuanţă maronie-închisă, foarte apropiată de negru, ca lemnul lustruit al unui arbore african exotic. În aerul închis al biroului său, era singurul care nu transpira.

A luat fotografia veche de douăzeci de ani a lui Jacobus le Roux între degetele sale groase şi puternice şi a spus:

— Nu e el. A împins-o apoi, iritat, pe tăblia mesei guvernamentale.

— Sunteţi absolut sigur? a întrebat Emma.

Noi doi eram aşezaţi vizavi de Phatudi. Emma a lăsat poza pe masă.

— Nu aveţi dreptul să-mi puneţi o asemenea întrebare. Cine poate fi sigur? De unde să ştiu cum arăta omul acum douăzeci de ani?

— Desigur, domnule inspector. Eu doar...

— Şi cu ce m-ar ajuta?

— Poftim?

— Suspectul a ucis patru oameni săptămâna trecută. După care a dispărut. Nimeni nu ştie unde se ascunde. Dumneavoastră aţi venit aici ca să-mi arătaţi o fotografie veche de douăzeci de ani. Cu ce-ar putea să-mi fie ea de folos?

Surprinsă de atacul lui, Emma a rămas pentru o clipă fără cuvinte.

— Ei bine, inspectore, chiar nu ştiu, a răspuns într-un târziu pe un ton plăcut. Poate n-o să vă fie de niciun ajutor. Nu vreau să vă răpesc din timp. Am prea mult respect pentru munca forţelor de poliţie. Speram însă că m-aţi putea ajuta.

— Cum anume?

— Am văzut poza la televizor doar câteva secunde. Este posibil să revedem materialul şi să confruntăm imaginea cu poza mea?

— Nu, nu se poate. Este un caz de crimă.

— Înţeleg.

— Foarte bine.

— Pot să vă mai pun o întrebare sau două?

— Poftiţi.

— La televizor s-a spus că omul acela, Jacobus de Villiers, lucra la o clinică pentru animale...

— Indivizii ăia de la televiziune nu se documentează niciodată ca lumea. Nu e o clinică, ci un centru de conservare a naturii.

— Pot să vă întreb care este numele centrului?

Inspectorul nu părea prea dornic să-i ofere informaţia. Şi-a aranjat cravata de un galben strălucitor, rotindu-şi umerii masivi pe sub cămaşa albă.

— Mogale. Ce aveţi de gând să faceţi? Să mergeţi acolo şi să arătaţi fotografia oamenilor?

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă.

— N-o să faceţi altceva decât să agitaţi apele.

— Inspectore, vă asigur că...

— Văd că nu înţelegeţi. Aveţi impresia că nu doresc să vă ajut. Că sunt un om dificil.

— Nu, nici vorbă...

Phatudi a ridicat o mână ca s-o oprească.

— Sunt convins că asta credeţi. Numai că nu cunoaşteţi situaţia. Prin părţile astea sunt necazuri mari, conflicte între negri şi oamenii dumneavoastră.

— Oamenii mei?

— Da, albii.

— Dar eu nu cunosc pe nimeni de-aici.

— N-are importanţă. Avem probleme grave. Tot timpul sunt discuţii, bătăi. Şi e multă tensiune. Negrii spun că albii îl ţin ascuns pe Cobie de Villiers. Susţin că albilor nu le pasă decât de animale. Dar oamenii ăia care au fost ucişi aveau familie. Şi familiile s-au înfuriat foarte tare. Iar animalele ucise sunt sălbatice. Aparţin poporului. Nu sunt animalele de companie ale unor albi.

— Înţeleg...

— Aşa că, dacă o să mergeţi acolo şi-o să începeţi să puneţi întrebări, o să tulburaţi şi mai tare apele.

— Inspectore, vă dau cuvântul meu, nu intenţionez să aprind spiritele. N-am venit aici pentru a investiga crimele. Şi îmi pare foarte rău pentru familiile celor ucişi. Şi eu mi-am pierdut toată familia. Nu vreau decât să vorbesc cu cei care au lucrat cu acest bărbat. Să le arăt fotografia şi, dacă o să-mi spună că nu el este cel suspectat de omor, atunci o să mă întorc acasă şi n-o să vă mai deranjez niciodată.

Inspectorul s-a încruntat la ea. A privit-o intens, ca şi cum încerca s-o determine să se răzgândească prin puterea voinţei. Emma i-a susţinut privirea cu o sinceritate dezarmantă.

Phatudi a fost cel care a cedat. A oftat adânc, a tras dosarul spre el, l-a deschis şi a scos dinăuntru o fotografie pe care a împins-o nervos spre poza adusă de Emma. Cele două imagini stăteau acum una lângă cealaltă.

Emma s-a aplecat ca să le studieze. Inspectorul o urmărea. Eu transpiram şi mă uitam la afişul de pe perete. Îi avertiza pe oameni să nu comită crime.

Au stat aşa un minut sau două, micuţa Emma şi detectivul cel solid, într-o tăcere mormântală.

— E Jacobus, a spus Emma mai mult pentru sine.

Phatudi a oftat.

Emma a luat ambele poze şi mi le-a întins.

— Tu ce zici, Lemmer?

Eu?

Fotografia lui Jacobus le Roux era alb-negru şi înfăţişa un soldat tânăr cu pălărie de safari zâmbind spre obiectiv. Aceiaşi pometi înalţi că ai Emmei, aceiaşi canini uşor ieşiţi în afară. În privirea lui se citea o anumită intensitate, o nerăbdare de-a scăpa cât mai repede de fotografiat pentru că-l aşteptau lucruri mai interesante. O încredere în sine lejeră, convingerea nestrămutată că aparatul avea să surprindă imaginea lui reală. Am un tată bogat şi viaţa mi se întinde în faţă ca o rodie coaptă.

Fotografia lui Phatudi cu Cobie de Villiers era color, dar în nuanţe şterse – fusese mărită după o poză făcută pentru vreun act de identitate. În ea, de Villiers părea sătul de viaţă. Nu zâmbea şi avea faţa inexpresivă şi ochii terni – un bărbat de patruzeci de ani fără niciun viitor. Singura posibilă similitudine rezida în pometii înalţi, însă era totuşi vagă – ca s-o vezi, era

nevoie de prea multă speranţă.

— *Ek kan nie sê nie.*

— *Dis reg,* a răspuns inspectorul Jack Phatudi, tot în afrikaans. *'n Mens kan nie sê.* Nimeni nu-şi poate da seama.

Emma l-a privit surprinsă.

— De ce nu ne-aţi spus? N-am mai fi vorbit în engleză.

Detectivul a ridicat din umeri.

— Vorbesc şi sePedi, Tshivenda şi isisZulu. Aţi intrat aici vorbind englezeşte.

Emma a aşezat cele două fotografii pe masă şi le-a întors spre Phatudi.

— Uitaţi-vă la ochi, inspectore. Şi la forma feţei. Luaţi-o pe aceasta şi adăugaţi-i douăzeci de ani. E Jacobus... E posibil să fie Jacobus.

Poliţistul a clătinat din cap.

— Ce fel de cuvânt este ăsta – „posibil"? Doamnă le Roux, aveţi idee în ce constă, de fapt, munca mea? Eu trebuie să construiesc un caz solid referitor la acest bărbat. A bătut uşor cu palma peste fotografia nefericitului de Cobie de Villiers. Trebuie să-l găsesc şi să-l prezint în faţa instanţei după ce m-am asigurat că este vinovat mai presus de orice îndoială. Aţi înţeles? Mai presus de orice îndoială. Dacă mă apuc să vorbesc despre „posibilităţi", judecătorul o să strige la mine. Acum aţi priceput?

— Da, sigur. Numai că eu nu intenţionez să dau pe nimeni pe mâna justiţiei.

Phatudi şi-a luat fotografia de pe masă şi a băgat-o la loc în dosar.

— Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Inspectore, ce s-a întâmplat cu oamenii care au fost ucişi?

Încruntătura s-a adâncit.

— Nu, doamnă le Roux, asta este *sub judice*[15]*.* Nu mi-e permis să vă răspund.

∴

În BMW, Emma a început să studieze harta cu maximă concentrare. Am îndreptat jetul rece al aerului condiţionat spre faţa mea. Dumnezeule, ce bine era! Emma şi-a ridicat ochii spre mine.

— Putem să oprim la un atelier de reparaţii auto? Trebuie să

[15] Expresie juridică latinească – „În curs de judecare" (n.tr.).

întreb unde este Centrul de Conservare a Naturii Mogale.

Am pornit motorul.

— Da, doamnă le Roux.

Îl imitasem, fără să vreau, pe inspectorul Phatudi, şi Emma a izbucnit într-un râs uimitor de cristalin.

— E un tip interesant, a comentat. A aşteptat să-şi revină din râs, apoi a adăugat: La fel ca tine.

Eram băgat în aceeaşi oală cu detectivul. Nu eram sigur de corectitudinea clasificării, dar n-aveam de gând să obiectez.

— Uite, o staţie de benzină Engen. Hai să oprim să întrebăm...

Am semnalizat şi am oprit maşina.

10.

Centrul se afla la poalele muntelui Mariepskop. Muntele, cu masivele şi cu ameninţătoarele lui culmi stâncoase roşii, era o prezenţă autoritară, stând de strajă câmpiei.

Numele Centrului de Conservare a Naturii Mogale era scris cu litere fanteziste verzi, lângă un logo înfăţişând un cap de răpitor şi o invitaţie de a intra. Plus un program:

ORELE DE PLECARE ÎN TURURI
De luni până sâmbătă:
* Primul tur pleacă la ora 9.30
* Al doilea tur pleacă la ora 15.00

— Am ajuns la ţanc, a spus Emma dându-se jos ca să deschidă poarta.

Am intrat cu maşina pe alee. Imediat după poartă, a apărut un alt indicator: „Atenţie, animale sălbatice. Vă rugăm să rămâneţi în vehicul”. Emma s-a urcat înapoi în maşină. După un kilometru, mi-a arătat un stol de vulturi care se rotea pe deasupra unui hoit.

— Mă întreb dacă îngrijitorii sunt cei care hrănesc animalele.

Centrul ocupa o suprafaţă mare – cuşti, grădini, peluze şi o parcare acoperită: „Parcare vizitatori. Vă rugăm să lăsaţi vehiculul aici”. Un bărbat tânăr, îmbrăcat în kaki şi verde, aparent uniforma standard în savană, aştepta impacientat la uşă. Am coborât din maşină.

— Tocmai eram pe punctul de a porni în tur, a spus pe un ton nu lipsit de amabilitate.

Era cu un cap mai înalt decât mine, cu umeri laţi, un tip atletic, plin de el. Genul Emmei.

Ne-a condus spre o clădire cu acoperiş din paie care s-a dovedit a fi o sală de conferinţe. Şirurile de bănci din lemn coborau spre o scenă. Publicul era deja aşezat, oameni de toate felurile, unii solizi, alţii slăbănogi, majoritatea cu aparate de filmat atârnate de gât şi cu sticle cu băuturi răcoritoare în mâini. Pe peretele din spatele scenei fusese pictat un peisaj cu o natură sălbatică: prădători şi vulturi rotindu-se pe cer, un leopard, hiene şi o căprioară păscând iarba înaltă dintre tufişurile ţepoase. Tânărul s-a postat în centrul scenei.

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor şi bine aţi venit la Centrul de Conservare a Naturii Mogale. Numele meu este Donnie Branca şi voi fi ghidul dumneavoastră.

S-a uitat la audienţă şi a rostit: „Vulturi”. Pentru o clipă, am avut senzaţia neplăcută că se referea la noi.

— Nu sunt deloc drăgălaşi. Şi nici simpatici. Noi, oamenii, ne-am obişnuit să-i considerăm nişte animale dezgustătoare, care cârâie şi se încaieră între ele pentru hoiturile putrezite, pentru a se înfrupta din cadavrele în descompunere. Mâncători de stârvuri, cu ochi mici ca nişte mărgele, gâturi uscăţive şi ciocuri încovoiate, adesea acoperite de sânge, de măruntaie şi de resturi. Revoltător. Nu e deci de mirare că majorităţii oamenilor nu le plac vulturii. Ei bine, noi, cei de la Mogale, nu numai că îi plăcem, dar îi şi iubim. Chiar foarte tare.

Ceva anume din tonul şi din maniera de a vorbi a lui Donnie Branca îmi era cumva vag familiar. Cuvintele i se scurgeau din gură cu uşurinţă, convingere şi fervoare.

Ne-a povestit că vulturii constituiau vânatul cel mare în regatul înaripatelor, o legătură indispensabilă între mamifere şi păsări în cadrul spectrului larg al naturii. Constituiau o necesitate ecologică, erau sanitarii savanei, capabili să consume stârvurile aflate în putrefacţie din cap până la coadă, înainte ca bolile răspândite de cadavre să infesteze lumea şi să creeze haos în lanţul trofic. Vulturii erau cei care asigurau echilibrul, ne-a explicat el, acel echilibru perfect şi fragil care stătea de sute de mii de ani la baza ciclului vieţii în Africa.

— Asta până când noi, oamenii, am început să distrugem

acest echilibru.

Branca a lăsat vorbele să pătrundă bine în mintea publicului înainte de a continua. Ne-a spus că marea problemă cu vulturii era aceea că nu puteau fi închişi în rezervaţiile naturale, fie ele de stat sau particulare. Multe păsări survolau zone de patru sau cinci ori mai întinse decât Parcul Naţional Kruger. Şi de aici porneau toate necazurile. Vulturii îşi cloceau ouăle în munţi şi în văi, în copacii şi pădurile în care strămoşii lor îşi construiseră cuiburile de mii de ani, dar pe care oamenii, acum, le acaparaseră. Exista o percepţie greşită cum că vulturii furau animalele mici de la ferme, motiv pentru care erau adesea împuşcaţi de agricultori.

— Şi, pe urmă, mai există şi credinţa răspândită printre localnici că vulturii posedă puteri magice. Că au un soi de intuiţie supranaturală care-i ajută nu numai să descopere mâncarea pe arii extrem de vaste, ci şi să afle ce-are să se întâmple a doua zi. Cu alte cuvinte, să prevadă viitorul. De când statul a organizat Loteria Naţională, *sangoma,* aşa cum îşi zic vracii, vând capete de vulturi la preţuri uriaşe pariorilor înrăiţi, care le consideră talismane norocoase capabile să-i ajute să ghicească numerele câştigătoare.

Lângă mine, Emma îl asculta concentrată.

— Piaţa organelor de vulturi a cunoscut creşteri fulminante în ultimii ani. Cam cu cât credeţi că se vinde actualmente un cap de vultur? Cinci sute de ranzi? O mie? Nu, răspunsul este mai degrabă undeva în jur de zece mii de ranzi. *Sangoma* cumpără vulturii morţi de la braconieri, probabil pentru două sau trei sute de ranzi bucata. Şi cum capturează braconierii vulturii? Îi otrăvesc. Presară o otravă letală pe carcasa unui animal mort, şi în felul acesta ucid câte o sută, poate chiar două sute de vulturi odată. Cum braconierii nu-şi pot face meseria decât umblând pe jos, iau cu ei doar zece sau douăzeci de hoituri de vulturi, restul fiind lăsaţi să putrezească.

Din public a răzbătut un murmur de dezaprobare, dar Donnie Branca era departe de a fi terminat. A început să enumere statistici cu privire la scăderea numărului de exemplare de diverse specii, dându-le denumirea în engleză, în afrikaans şi în latină. Magnificul vultur bărbos*/bearded vulture/lammergeier/Gypaetus barbatus,* care îşi depunea de mii de ani ouăle în munţii din Lesotho, dispăruse din acea ţară.

— Complet anihilat. Nici măcar un exemplar rămas. În timp ce, de cealaltă parte a graniţei, în Africa de Sud, se păstraseră numai nouă perechi. Nouă, doamnelor şi domnilor. Doar atât.

Mi-am dat seama de cine îmi amintea Donnie Branca. În închisoare, cunoscusem un predicator laic, un jefuitor din Cape Flats care-şi ameninţa victimele cu arma, un tip pe nume Job Tieties, un creştin renăscut. Noaptea, cu Biblia în mână, predica pentru el şi pentru o mână de adepţi. Vocea i se auzea de dincolo de celulă, rostind vorbele cu aceeaşi fervoare imperioasă, evanghelică.

Vulturul de Cap*e/Cape vulture/Kransaasvoël/Gyps coprotheres,* cândva atât de răspândit în Africa, dispăruse cu totul din Swaziland, se afla pe lista speciilor ameninţate din Namibia, şi la nivel mondial nu mai existau decât două mii de perechi reproducătoare.

— Două mii. Imaginaţi-vă că pe lume nu ar rămâne decât două mii de oameni. Încercaţi să vă imaginaţi aşa ceva. Cu un secol în urmă, specia număra, numai pe teritoriul Africii de Sud, circa o sută de mii de exemplare. Această pasăre incredibilă, cu o anvergură a aripilor de doi metri şi jumătate, este capabilă să-şi petreacă o zi întreagă planând prin aerul dogoritor al savanei africane şi acoperind, fără efort, şapte sute cincizeci de kilometri – adică distanţa în linie dreaptă dintre Bloemfotein şi Cape Town. Numai două mii de perechi reproducătoare! Ce bătaie de joc, ce tragedie, ce dezastru! Aşadar, de ce? De ce-ar trebui să ne facem griji cu privire la dispariţia acestor păsări murdare şi dezgustătoare?

Pentru că natura era o piesă de inginerie delicată, ne-a explicat el. Un ceasornic creat de Dumnezeu, în care fiecare bucăţică de mecanism, fiecare arc minuscul avea o importanţă vitală pentru păstrarea în perfecte condiţii a ritmului ecologic.

— De pildă, diversele specii de vulturi îşi au locul, funcţia, rolul lor bine definit. Consumă diferite părţi din stârvuri – corpurile şi ciocurile le sunt adaptate unei sarcini anume. Vulturul cu creastă/hooded *vulture/Monnikaasvoël/Necrosyrtes monachus* este primul care se înfruptă din hoit. Cu ciocul său mai mic şi mai ascuţit, poate desface carcasa şi poate sfâşia pielea animalului mort. Totul în mare grabă, pentru a apuca să ia câteva bucăţi de carne înaintea sosirii vulturilor mai mari, dominanţi. Dar face o treabă indispensabilă, fără de care ceilalţi

nu ar avea cum să despice hoitul şi să mănânce carnea.

Vulturii de Cape alcătuiesc un fel de drojdie a societăţii mâncătorilor de stârvuri. Planează sus, pe cerul savanei africane, în căutarea leilor, a hienelor, a ciorilor, a corbilor şi a şacalilor care indică locul unde se află hoituri. Pe urmă, se năpustesc în jos în stoluri uriaşe, rotindu-se deasupra pământului în cercuri largi şi strângându-se în grupuri gălăgioase în apropierea prăzii, asigurându-se mai întâi că pot porni la atac. Pe urmă, începe marea bătălie, îmbulzeala care decide vulturii cu şanse de a ajunge la carcasă. Această specie are gâtul golaş şi se hrăneşte cu organele interne. Cu ciocul lor imens şi limba puternică, de forma unei mistrii, ei pot apuca bucăţi mari de carne – consumă un kilogram în numai trei minute.

— Dar regele stârvurilor este, fără umbră de îndoială, vulturul egiptean cu *bărbie/lappet-faced vulture/Swartaasvoël/Aegyptius tracheliotos.* Are un metru înălţime, a spus Donnie Branca arătând distanţa de la podea. Are o anvergură a aripilor incredibilă, de aproape trei metri, aproximativ dublă faţă de cea a oricărei alte specii de vulturi, de care nu se lasă niciodată păcălit. Aceşti vulturi pot parcurge până la o mie o sută de kilometri în zbor în căutarea unui leş. Ajung mai târziu, însă din clipa aceea se impun în faţa celorlalte specii. Însă, fapt interesant, în ciuda dimensiunii şi a aerului lor ameninţător, nu intră în competiţia pentru hrană cu celelalte specii, şi asta pentru că sunt singurii adaptaţi pentru a consuma pielea şi ligamentele. Ce ziceţi de treaba asta? Nu-i aşa că vă dă de gândit?

În jurul meu, capetele s-au aplecat în semn de încuviinţare. Trebuia să recunosc: individul era bun.

Nimic nu se pierde în natură, a continuat să ne explice Donnie Branca. O altă specie, vulturul bărbos, este cel care curăţă oasele. De multe ori soseşte primul la un stârv, însă aşteaptă impacientat, stând deoparte, până când se ajunge la oase. Înghite bucăţile mici întregi; este chiar comic să vezi cum osul îi intră uneori de-a curmezişul pe gât. Oasele mari le prinde în gheare şi zboară cu ele sus, de unde le aruncă pentru a le sfărâma de pietre şi a le putea apoi îngurgita.

— Dacă otrăvim vulturii, dacă se electrocutează în cablurile

Escom[16], dacă fermierii îi împuşcă sau le acaparează arealele folosite pentru clocit, atunci acel ceasornic creat de Dumnezeu va înceta să mai ticăie. Şi nu numai pentru ei, doamnelor şi domnilor, ci pentru întreaga natură. În cadavrele în descompunere apar muştele de carne, din ele se răspândesc boli contagioase care ajung la mamifere, reptile şi păsări. Şi adesea şi la oameni. Lanţurile trofice se rup, echilibrul delicat al naturii este dat peste cap şi tot sistemul se prăbuşeşte. Tocmai de-aia, nouă, celor de la Mondale, ne pasă de ceea ce se întâmplă cu vulturii. Din acest motiv îi iubim. De-aia încercăm să ajutăm păsările otrăvite stând lângă ele nopţi în şir ca să le detoxifiem, să le bandajăm aripile, să le hrănim cu multă răbdare şi, dacă se însănătoşesc, să le dăm iarăşi drumul în libertate. În captivitate nu se înmulţesc, însă le putem vindeca, le putem salva pe cele rănite sau bolnave. Iar dumneavoastră puteţi să contribuiţi educându-i pe fermieri şi pe vraci, vorbindu-le, explicându-le că natura nu este o sursă inepuizabilă, ci un instrument delicat, fragil. Toate acestea cer însă putere de muncă, dotări speciale, instruire, mâncare, dăruire şi atenţie. Lucruri care costă. Noi nu beneficiem de sprijin financiar din partea guvernului. Mogale reprezintă o iniţiativă privată, sprijinită de voluntari – are aleg să lucreze aici din greu, şapte zile pe săptămână – şi de donaţiile făcute de oameni ca dumneavoastră. Oameni cărora le pasă, oameni care-şi doresc ca şi copiii lor să poată vedea peste zece, douăzeci, cincizeci de ani de-acum încolo vulturul de Cape întinzându-şi aripile superbe şi planând peste savana africană.

Donnie Branca a păstrat preţ de câteva clipe o tăcere încărcată de înţelesuri. Eu, unul, eram pregătit să donez bani.

— Avem şi programe de înmulţire a servalilor, a câinilor sălbatici, a leoparzilor şi a gheparzilor, a adăugat Branca. Lângă mine, Emma a clătinat din cap.

— Nu, m-a atenţionat ea. Am privit-o surprins. Nu ştie să-şi vândă marfa, mi-a şoptit. Lasă, îţi explic eu mai târziu.

Şi pe urmă Donnie Branca ne-a invitat să vedem animalele împreună cu el.

[16] Compania naţională de electricitate din Africa de Sud (n.tr.).

11.

Emma stătea în cuşca mare cu o mănuşă uriaşă pe mâna dreaptă, ţinând o bucată de carne. Vulturul de Cape s-a ridicat de la pământ în zbor cu un zgomot ca de morişcă şi a aterizat pe mănuşă cu ghearele întinse. Aripile lui imense, deschise pentru a-şi păstra echilibrul, o făceau pe Emma să pară pitică, iar greutatea lui era atât de mare, încât a fost nevoită să-şi sprijine mâna îmbrăcată în mănuşă cu celălalt braţ.

— Ţineţi carnea în pumn cât de strâns puteţi, a spus Donnie Branca, dar în zadar. Ciocul vulturului a înşfăcat carnea şi a extras-o fără efort din mănuşă.

Am stat în spatele celorlalţi vizitatori la uşa cuştii, urmărind uimirea copilărească aşternută pe chipul Emmei.

— *Jislaaik*[17], a spus ea, şi vulturul şi-a luat zborul de pe mâna ei, mângâindu-i în trecere părul scurt cu penele lungi de pe aripi. Mulţimea a aplaudat.

Donnie Branca stătea la poartă, imediat în spatele cutiei unde se colectau donaţiile, pentru a le mulţumi vizitatorilor şi a le ura drum bun. Emma a rămas în urmă, asigurându-se că eram ultimii din şir. Branca i-a zâmbit şi i-a întins mâna.

— V-aţi descurcat minunat cu hrănirea vulturului, a spus el.

— Domnule Branca.

Emma i-a strâns mâna.

— Vă rog, spuneţi-mi Donnie.

O plăcea.

— Numele meu este Emma le Roux. Aş vrea să stau de vorbă cu cineva despre Jacobus de Villiers.

Lui Branca i-a trebuit o secundă pentru a percepe schimbarea subiectului. Dinţii lui albi perfecţi au dispărut în spatele buzelor.

— Cobie?

— Da, a răspuns Emma.

Branca a privit-o de parcă atunci o vedea pentru întâia oară, cu un interes mult diminuat.

— Lucraţi la vreun ziar?

— Nu, sunt consultant în Cape Town. Jacobus este fratele meu.

A deschis fermoarul genţii.

[17] În afrikaans, în original, expresie de surpriză (n.tr.).

— Fratele dumneavoastră?

Emma a scos fotografia. I-a întins-o lui Branca. El a luat-o, studiind-o intens.

— Dar Cobie... Credeam că... I-a dat poza înapoi. Cred că ar fi mai bine dacă aţi discuta cu Frank.

— Frank?

— Frank Wolhuter. Directorul centrului.

∴

Biroul lui Frank Wolhuter nu avea aer condiţionat. Mirosea puternic a animale, a transpiraţie şi a tutun de pipă. S-a ridicat şi i-a întins mâna Emmei, măsurând-o cu ochii săi albaştri din cap până-n picioare. Era dur ca biltongul[18], cu o ţăcălie *à la* Jan Smuts[19] şi păr grizonant, des şi lung, cam neîngrijit. S-a prezentat având pe faţă zâmbetul fericit al cuiva care se aşteaptă la veşti bune.

— Emma le Roux. Iar acesta este domnul Lemmer.

— Luaţi loc, vă rog. Cu ce vă pot ajuta, oameni buni? Era probabil trecut binişor de cincizeci de ani, chipul îi era marcat de ridurile specifice unui om care-şi trăia viaţa în soare şi vânt.

Ne-am aşezat.

— Cobie de Villiers ar putea fi fratele meu, a spus Emma.

Zâmbetul a îngheţat pe faţa lui Wolhuter, apoi s-a destrămat treptat. S-a holbat îndelung la Emma şi, în cele din urmă, a întrebat:

— Cum adică s-ar putea?

— Ultima oară l-am văzut acum douăzeci de ani. Eram convinsă că a murit.

— Domnişoară de Villiers...

— Le Roux.

— Pardon. Doamnă le Roux...

— Domnişoară.

— Le Roux este numele de fată?

— Tot aşa îl chema şi pe Jacobus. Este o poveste lungă,

[18] Un fel de păstramă de vită, vânat, struţ, pui etc., preparată din fâşii de carne tăiate pe lungimea muşchiului, sărată şi asezonată cu diverse condimente. Reţeta cărnii de vită afumate a fost adusă în Africa de Sud de primii colonişti olandezi şi adaptată apoi condiţiilor locale, având în vedere necesitatea păstrării cărnii până la formarea cirezilor noi (n.tr.).

[19] Jan Christiaan Smuts (1870-1950), important om de stat sud-african şi britanic, lider militar şi filosof. A deţinut diverse portofolii guvernamentale şi a fost prim-ministru între 1919-1924 şi 1939-1948 (n.tr.).

domnule Wolhuter...

Frank Wolhuter s-a cufundat încet în fotoliul lui uzat din piele maronie.

— Jacobus le Roux. A rostit numele de parcă voia să audă cum sună. Îmi cer scuze, dar vă daţi seama că, date fiind circumstanţele, am toate motivele să fiu puţin sceptic.

Emma a dat aprobator din cap şi a deschis geanta. Ştiam ce urmează. A scos fotografia. A pus-o pe birou şi a împins-o spre Wolhuter. Bărbatul a dus o mână la buzunarul cămăşii, apucând o pereche de ochelari de citit pe care şi i-a pus pe vârful nasului. A luat fotografia şi a cercetat-o îndelung. De afară s-a auzit răgetul unui leu bolnav ţinut în cuşcă. Păsările i-au răspuns cârâind. Înăuntru, căldura nu era insuportabilă, poate pentru că perdelele erau pe jumătate închise. Emma l-a urmărit răbdătoare pe Wolhuter.

Într-un târziu, a pus fotografia deoparte, şi-a scos ochelarii, i-a aşezat pe masă, a deschis un sertar şi a luat dinăuntru o pipă cu coada lungă şi dreaptă. Apoi o cutie de chibrituri. A muşcat din coada pipei, a scăpărat un băţ de chibrit şi l-a apropiat de tutun. Cu uşurinţa dată de practică, a aprins tutunul şi şi-a dat capul pe spate, suflând fumul spre tavan.

— *Ag*[20], nu, a spus uitându-se spre Emma. Acela nu este Cobie.

— Domnule Wolhuter...

— Spuneţi-mi Frank...

— L-aţi cunoscut pe Jacobus când avea douăzeci de ani?

M-a mirat tonul Emmei, atât de rezonabil şi de plăcut.

— Nu, a răspuns el, trăgând în continuare din pipă.

— Atunci puteţi afirma cu certitudine că persoana din fotografie nu este el?

Wolhuter s-a mărginit să-i arunce o privire peste pipă.

— Asta e tot ce mă interesează. Certitudinea absolută.

I-a zâmbit. Un zâmbet drăguţ. Eram sigur că bărbatul nu avea cum să-i reziste.

Frank Wolhuter a scos un rotocol mare de fum.

— Cred că e cazul să-mi spuneţi povestea aceea lungă, domnişoară le Roux, a zis mijindu-şi ochii şi uitându-se neîncrezător spre ea.

∴

[20] În afrikaans, în original, exclamaţie, aproximativ „Oh!” (n.tr.).

Emma nu i-a relatat despre oamenii care o atacaseră. O mişcare inteligentă, având în vedere că nici eu nu considerasem povestea prea convingătoare. S-a mulţumit să enumere evenimentele în ordine cronologică. Poate că învăţase ceva din experienţele recente. A început cu 1986, anul dispariţiei fratelui ei. După care a povestit cum, douăzeci de ani mai târziu, a văzut un chip cunoscut la televizor şi a primit un telefon misterios. Vorbea în acelaşi stil ezitant, lăsând frazele neterminate, de parcă nici ea nu credea în totalitate în adevărul celor relatate. Poate că se temea să creadă. Când şi-a încheiat povestirea, Wolhuter a împins fotografia spre Branca.

— M-am uitat deja la ea, a spus tânărul.

— Şi ce părere ai?

— Există o anumită asemănare.

Wolhuter a luat din nou fotografia în mâini. A privit-o iarăşi cu atenţie. I-a înapoiat-o Emmei. A pus pipa înapoi în sertarul lăsat deschis.

— Domnişoară le Roux...

— Emma...

— Emma, ai cumva un act de identitate la tine?

Ea s-a încruntat un pic.

— Da.

— Pot să-l văd?

Emma mi-a aruncat o privire, apoi şi-a băgat mâna în geantă. A scos buletinul şi i l-a dat lui Wolhuter. El s-a uitat la poză.

— Ai cumva şi o carte de vizită?

A ezitat din nou, dar a scotocit prin poşetă, scoţând portofelul şi, din el, o carte de vizită. Wolhuter a luat-o cu degetele lui subţiri şi a studiat-o. Pe urmă, s-a uitat spre mine.

— Am înţeles că numele dumneavoastră este Lemmer.

— Da.

Nu-mi plăcea tonul lui.

— Şi ce anume vă aduce aici?

Emma a tras aer în piept, gata să răspundă în locul meu, dar i-am luat-o înainte:

— Acord sprijin moral.

— Ce profesie aveţi?

Maniera lui de a pune întrebări a fost cea care m-a făcut să comit o eroare. Am încercat să fac pe isteţul.

— Sunt constructor.

— Constructor?
— Exact. Construiesc în special case.
— Aveţi vreo carte de vizită la dumneavoastră?
— Nu.
— Şi ce anume intenţionaţi să construiţi aici?
— Prietenii.
— Sunteţi dezvoltator, Lemmer?
— Ce să fiu?
— Frank... a intervenit Emma.
Wolhuter a încercat, amabil, s-o întrerupă:
— Aşteaptă o clipă, Emmatjie... a spus folosind diminutivul afrikaans. Proastă alegere.
— Nu mă cheamă Emmatjie.
Pentru prima oară de când o cunoşteam, vocea ei era ca de gheaţă. M-am uitat spre ea. Wolhuter şi Branca s-au uitat şi ei. Stătea dreaptă în scaun, cu obrajii uşor îmbujoraţi. Numele meu este Emma. Sau domnişoara le Roux, dacă Emma nu vă convine. Astea sunt singurele două variante pe care le accept. E clar?
Nu m-am putut abţine să nu mă întreb de ce credea că avea nevoie de un bodyguard.
Nimeni nu s-a oferit să răspundă. Tot Emma a spart tăcerea.
— Lemmer m-a însoţit pentru că l-am rugat. Iar eu sunt aici pentru a afla dacă Jacobus de Villiers este fratele meu. Atâta tot. Şi vom afla, cu sau fără ajutorul vostru.

12.

Wolhuter a ridicat o mână osoasă şi şi-a frecat încet ţăcălia. După care un zâmbet încordat i s-a lăţit pe faţă.
— Emma, a rostit el plin de respect.
— Exact.
— Ai adoptat atitudinea cea mai potrivită. Nici nu ştii în ce cuib de viespi eşti pe cale să intri.
— Da, aşa mi-a spus şi inspectorul Jack Phatudi.
Wolhuter i-a aruncat lui Branca o privire plină de înţelesuri. Apoi a întrebat-o pe Emma:
— Când ai vorbit cu el?

— Azi-dimineaţă.

— Ce ştii despre el?

— Nimic.

Frank Wolhuter s-a aplecat în faţă, rezemându-şi coatele de birou.

— Îmi placi, Emma. Văd din cartea de vizită că locuieşti în Cape Town. E o cu totul altă lume faţă de cea de aici. N-o să-ţi placă ce-am să-ţi spun, dar află că oamenii din Cape nici nu trăiesc, de fapt, în Africa. Ştiu ce spun. Eu merg în fiecare an în Cape, şi e ca şi cum aş face o călătorie în Europa.

— Ce-are asta de-a face cu Jacobus?

— O să ajung şi acolo. Mai întâi, lasă-mă să-ţi descriu un pic Limpopo[21] şi savana, ca să-ţi faci o imagine de ansamblu. Aici o să vezi vechea Africă de Sud. Ba nu, greşesc. Mentalitatea tuturor, negri sau albi, e specifică vechiului regim, dar problemele aparţin noii Africi de Sud. O combinaţie nefericită. Rasismul şi progresul, ura şi cooperarea, suspiciunea şi reconcilierea... toate astea nu merg bine împreună. Şi dacă mai adăugăm banii, sărăcia şi lăcomia... Şi-a luat din nou pipa în mână, dar fără s-o aprindă. Nici n-ai idee ce se întâmplă pe aici. Hai să-ţi povestesc despre inspectorul Jack Phatudi! Provine din tribul Sibashwa, unde deţine o poziţie înaltă, este nepotul de frate al căpeteniei. Coincidenţa face ca tribul lui să se afle în centrul unei dispute referitoare la proprietatea asupra unui teren de mari dimensiuni. Zona pe care o revendică face parte din Parcul Naţional Kruger. Cei din tribul Sibashwa nu-l au deloc la inimă pe Cobie de Villiers. Fiindcă el este ceea ce mulţi ar numi un activist. Nu ecologistul obişnuit, nu un simplu pasionat de natură. Nu participă la marşuri de protest şi nu ţine discursuri de pe podium. Lucrează sub acoperire, umblă tăcut, se furişează de colo-colo, şi nimeni nu ştie pe unde bântuie. Dar e neabătut, foarte hotărât, nu renunţă niciodată şi îşi urmăreşte mereu scopul. Trage cu ochiul şi cu urechea, face fotografii, ia notiţe şi află totul înaintea celorlalţi. A obţinut dovezi cum că tribul Sibashwa a semnat deja o înţelegere cu un dezvoltator. O afacere de sute de milioane. Cobie s-a dus la cei din administraţia Parcului Kruger şi la avocaţii lor şi le-a oferit

[21] Cea mai nordică provincie din Africa de Sud, cu cel mai mare procent de populaţie neagră din ţară (cca. 97%), o regiune agrară şi minieră relativ săracă, mai ales în zonele rurale (n.tr.).

informaţia, convins că, dacă tribul pune mâna pe acest teren, asta va însemna pentru rezervaţie începutul sfârşitului. N-ai cum să construieşti nişte clădiri fără ca ele să aibă impact asupra mediului. N-ai cum să... S-a oprit brusc. În fine, nu vreau să-ţi ţin o prelegere. Ideea este că cei din tribul Sibashwa nu-l plac pe Cobie. Chiar şi înaintea afacerii cu terenul le făcuse destule necazuri. Indivizii pun capcane pentru leoparzi şi curse din sârmă ca să prindă căprioare şi îşi lasă câinii liberi să alerge pe unde vor şi să facă prăpăd. Cobie raportează toate astea autorităţilor, şi ei ştiu. Îl cunosc foarte bine. Din cauza asta au otrăvit vulturii, pentru că erau siguri că cineva avea să-i telefoneze ca să-l anunţe. Au recurs la un şiretlic, ca să pară că el i-a împuşcat pe oamenii aceia, pe vraciul *sangoma* şi pe prizonieri. Dar n-a fost el. Sunt sigur. Cobie nu ar ucide niciodată.

— Da, ştiu, a spus Emma emoţionată. Dar unde se ascunde?

O întrebare legitimă.

— Acel vraci *sangoma* care a fost ucis făcea şi el parte din tribul Sibashwa. Voiau să-l înlăture fiindcă se opunea afacerii cu dezvoltatorul. Nu era un om prost. Şi-a dat seama că totul avea să se schimbe din clipa când banii urmau să înceapă să curgă. Şi că ăsta avea să fie sfârşitul modului lor de viaţă, al culturii şi al tradiţiilor lor. Deci cum au rezolvat problema? S-au gândit să scape şi de *sangoma,* şi de Cobie, doi dintr-o lovitură. Cum altfel îţi explici că toţi martorii sunt din tribul Sibashwa?

— Bate la ochi, a intervenit Branca.

— Exact, a spus Wolhuter. Cât de obiectiv poate fi inspectorul Jack Phatudi în anchetarea cazului? Asta dacă plecăm de la prezumţia că nu e şi el amestecat în afacere. De ce s-a intrat în camera lui Cobie acum două nopţi? De ce Jack Phatudi nu a venit el primul aici cu un mandat de percheziţie? Îţi spun eu de ce: fiindcă ei caută copia contractului cu dezvoltatorul. Vor să pună mâna pe fotografiile, pe agenda şi pe notiţele lui Cobie, pe toate dovezile pe care le-a strâns. Nu ca să le ducă în faţa instanţei. Ci ca să le distrugă. La fel cum vor să-l facă dispărut şi pe Cobie. Vor să-l scoată din joc sub o acuzaţie ridicolă şi, dacă reuşesc, atunci următorii pe lista lor suntem eu şi Donnie, pentru că noi ne-am opus de la bun început înstrăinării terenului şi ştim despre contract. O să se aleagă praful şi pulberea de pământul ăsta...

A înşfăcat furios cutia de chibrituri şi a ridicat glasul.

— Frank... a dat Branca să-l potolească, de parcă ştia la ce să se aştepte.

— Nu, Donnie, n-o să mai tac. A aprins chibritul şi a tras nervos din pipă, uitându-se prin fum către Emma. Ştiţi câte cereri de revendicare au fost depuse pentru diverse bucăţi din Parcul Naţional Kruger? Aproape patruzeci. Patruzeci de nenorocite de acţiuni formulate împotriva rezervaţiei naturale. Şi pentru ce? Ca s-o distrugă şi pe asta? Mergeţi să vedeţi ce-au făcut negrii cu fermele căpătate aici, în savană. După ce-au pus mâna pe terenuri. Nu sunt rasist, dar faptele vorbesc de la sine. Mergeţi să vedeţi cum arată acum fermele. Era un pământ de cea mai bună calitate, şi fermierii albi care-şi vedeau de treburile lor şi obţineau recolte bogate au fost alungaţi. Acum, terenurile sunt în paragină şi lumea moare de foame. Totul a fost distrus – pompele, conductele de irigaţie, tractoarele, camionetele şi banii cu care i-a finanţat guvernul, totul s-a dus pe apa sâmbetei. S-a risipit. Şi ei ce fac? Spun „mai daţi-ne bani”, dar niciunul nu se apucă să muncească, şi jumătate dintre ei s-au întors în locurile de unde au venit când le-au dat pământurile.

Pipa se stinsese. A aprins un alt chibrit, dar, în focul argumentaţiei, a uitat de pipă.

— Aceştia sunt oamenii care pretind câte o bucată din Parcul Kruger, pentru că stră-stră-străbunicul lor avea pe la o mie şapte sute şi ceva trei vaci care păşteau pe acolo. Daţi-le pământul, şi o să vedeţi ce se întâmplă. Ciopârţiţi parcul în patruzeci de loturi tribale, şi cu asta totul se termină, vă spun eu, putem la fel de bine să ne facem bagajele şi să ne mutăm în Australia, fiindcă aici nu mai e de trăit... S-a rezemat de spătarul scaunului. Dar nu e vorba numai despre negri. Lăcomia n-are culoare. A împuns aerul cu pipa, arătând spre mine. De-asta mă enervez când vine câte cineva şi se prezintă drept constructor. O mulţime de astfel de indivizi dau acum târcoale. Numai bărbaţi albi. Tot felul de escroci de oraş cu costum şi cravată, cu simbolul dolarului în ochi şi cu termenul „dezvoltator” pe cărţile de vizită. Nu le pasă nici cât negru sub unghie de protejarea mediului. Şi nici nu vin aici pentru a îmbunătăţi condiţiile de viaţă ale celor săraci. Vin ca să seducă oamenii. Să-i ademenească. Le flutură pe la nas vasele pline cu aur pe care o

să le capete când vor primi pământurile. Şi oamenii sunt atât de săraci, că se agaţă de aceste visuri, sunt creduli şi se lasă orbiţi.

— Terenurile de golf, a intervenit Branca pe un ton plin de dispreţ.

— Da, exact, a spus Frank Wolhuter cu vocea lui profundă, pasională. Mergeţi la Garden Route ca să vedeţi ce s-a ales de terenul de golf. Totul făcut sub umbrela protejării mediului. Arătaţi-mi un singur lucru pe care îl conservă ei acolo. Dimpotrivă, au distrus cât au putut. Au risipit ce aveau. Folosesc mai multă apă la hectar decât orice alt proiect de dezvoltare din lume şi, din câte am auzit, au de gând să amenajeze terenuri de golf şi în Little Karoo[22], fiindcă pe coastă nu mai sunt parcele disponibile. Cu ce apă vor să le întreţină, vă întreb? Singura apă din zonă este la mare adâncime şi este o sursă limitată, dar asta n-o să-i împiedice, atâta timp cât la mijloc sunt bani frumoşi. Şi aici ce vor să facă? Tot teren de golf? Imaginaţi-vă aşa ceva în Parcul Kruger! Vă daţi seama că vor distruge flora, fauna şi resursele de apă, cu atât mai mult cu cât aici e o secetă cumplită la fiecare doi ani?

— Cu ce vor rămâne copiii noştri? s-a întrebat Branca.

— Cu nimic, a răspuns Wolhuter. Cu optsprezece găuri şi câteva căprioare dincolo de ultima gaură în teren.

Au rămas amândoi tăcuţi, în vreme ce sunetele scoase de animalele din cuşti răzbăteau prin draperii ca nişte murmure aprobatoare.

Emma le Roux a fixat mult timp cu privirea peretele din faţa sa înainte de a-şi lua buletinul şi a-l băga în geantă. A lăsat cartea de vizită pe birou.

— Unde e Jacobus? a întrebat.

Lui Wolhuter îi trecuse furia.

— Nu-ţi pot spune, a răspuns calm.

— Poţi să-i transmiţi un mesaj?

— Nu, n-ai înţeles. Vreau să spun că nu ştiu unde este. Nimeni nu ştie unde s-a ascuns.

— Poate s-a întors în Swaziland, a zis Branca.

— Poftim?

— De acolo ne-a spus că e. Şi tu tot în Swaziland te-ai născut?

— Nu.

Wolhuter şi-a aruncat braţele în aer, într-un gest care voia să

[22] Partea de sud a regiunii semideşertice Karoo, din interiorul Africii de Sud (n.tr.).

însemne: „Vezi, ţi-am spus eu!”

— De când îl cunoşti pe Jacobus?

— Să vedem... De cinci... Ba nu, de şase ani.

— Şi eşti sigur că e din Swaziland?

— Aşa mi-a spus.

— Are rude acolo?

Wolhuter s-a lăsat pe spate.

— Nu ştiu. Am avut impresia că e orfan. Donnie? Ţie ţi-a povestit ceva despre familia lui?

— Nu prea. Doar îl cunoşti şi tu pe Cobie. Nu e genul care vorbeşte prea mult.

— De unde anume din Swaziland a zis că e?

Wolhuter a clătinat din cap.

— Emma, trebuie să înţelegi că noi nu le cerem CV-ul oamenilor care vin să muncească aici. Marea lor majoritate lucrează doar temporar. Întotdeauna se oferă prea mulţi voluntari. În special tineri şi turişti, după ce fac turul. Vin la noi cu ochii strălucind. E un fenomen aparte; bănuiesc că şi cu Biserica se întâmplă la fel. Eu le spun de la bun început că le oferim casă şi masă, dar nu-i putem plăti. Că vor sluji o cauză nobilă, şi vom vedea în timp cum decurg lucrurile. Avem nevoie de mână de lucru, dar majoritatea nu rezistă mult timp. Două luni de curăţat mizeria în cuştile pentru păsări şi de cărat stârvuri în locul unde sunt hrăniţi vulturii şi gata, strălucirea le dispare din ochi, încep să vină cu tot felul de scuze, după care, pleacă. Nu şi Cobie. La trei sau patru zile după ce-a venit, mi-am dat seama că avea să rămână.

— I-ai cerut referinţe?

— Pentru ce? Pentru o slujbă neplătită?

— A muncit aici şase ani fără salariu?

Wolhuter a izbucnit în râs.

— Sigur că nu. Dar a trebuit mai întâi să-l cunosc, abia pe urmă l-am trecut pe statul de plată. Caracterul omului spune mult mai mult decât orice CV.

— Dar înainte de asta unde a lucrat?

— La graniţa cu Swaziland. În Heuningrand.

— Heuningklip, l-a corectat Branca. Pentru un bărbat pe nume Stefan, sau Stef Moller. Un milionar care face o treabă formidabilă.

— Ce fel de treabă?

Wolhuter s-a uitat la Branca.

— Spune-i tu, Donnie. Se pare că ştii mai multe decât mine.

Branca a ridicat din umeri.

— Am citit într-un articol din *Africa Geographic*... cum că Moller a cumpărat trei sau patru ferme lângă Rezervaţia Naturală Songimvelo. Terenuri abuziv exploatate, stoarse de resurse după păşunat şi însămânţări excesive, erodate, pline de deşeuri. Moller a băgat o groază de bani ca să le reabiliteze. „Vindecarea pământului”, parcă aşa i-a spus. Le-a transformat în rezervaţie privată.

— Şi Jacobus l-a ajutat în treaba asta?

— Aşa mi-a zis, a răspuns Branca ridicând din umeri. Cobie nu e genul care să stea la palavre. A menţionat, în trecere, că a lucrat acolo.

— Ce altceva v-a mai povestit?

S-a lăsat o tăcere apăsătoare, spartă într-un târziu de Wolhuter:

— Emma, nu ştiu cum merg lucrurile în Cape Town, dar aici noi respectăm dreptul omului la intimitate. Eu şi Donnie suntem altfel decât Cobie. Nouă ne place să vorbim. Câteodată mă satur singur de poveştile mele. Toată viaţa mea am lucrat ca îngrijitor de animale pentru Consiliul Parcurilor Naturale din Natal şi, dacă în seara asta vii şi te aşezi cu mine lângă şemineu, sunt în stare să-ţi torn la poveşti până se crapă de ziuă. Donnie e din Mozambic, fostă colonie portugheză, şi are şi el poveşti interesante despre familia şi despre copilăria lui. Cobie nu e ca noi. Stătea cu mine şi, dacă povesteam ceva despre animale, îmi sorbea fiecare cuvânt. Şi pe urmă îmi punea o întrebare după alta, până ajungeam să mă plictisesc. De parcă voia să scoată cât mai multe de la mine, să afle şi să înveţe tot ce ştiam. Dacă însă discutam despre orice altceva, pur şi simplu se ridică şi plecă. Nu-l interesa. A durat ceva până m-am obişnuit cu felul lui de-a fi. Cei mai mulţi oameni povestesc despre ei înşişi. E un fel de a spune lumii cine suntem sau cine am vrea să fim. Nu şi Cobie. Lui nu-i pasă de ceea ce cred alţii despre el, sau dacă le e indiferent. El trăieşte într-o lume aparte... numai a lui... o lume unidimensională în care oamenii nu au ce căuta.

— Da, lui Cobie nu-i place să aibă de-a face cu oamenii, a adăugat Branca.

Emma aştepta explicaţii.

— El spune că umanitatea este cea mai mare pacoste de pe pământ. Că ne-am înmulţit prea mult, deşi nu asta este problema cea mai gravă. Ci faptul că, dacă e pus să aleagă între bogăţie şi conservarea mediului, omul alege întotdeauna bogăţia. Că e în firea noastră să exploatăm, să stoarcem orice resursă şi că nu ne vom vindeca niciodată.

— Din cauza asta ştim atât de puţine lucruri despre Cobie, a intervenit Wolhuter. Pot doar să vă spun că s-a născut undeva în Swaziland. Cred că tatăl lui era agricultor, fiindcă din când în când pomenea despre o fermă. Ştiu că a terminat liceul, dar nu s-a dus la facultate. Şi că a lucrat pentru Stefan Moller înainte de a veni aici. Asta e tot.

— Şi că a avut o prietenă, a spus Branca.

Emma a sărit în picioare.

— O prietenă? Când?

— Când lucra pentru Moller. A pomenit la un moment dat...

— Cum dau de Stef Moller?

13.

Ţeava unei puşti schimbă totul.

În maşină s-a lăsat tăcerea în timp ce ne îndepărtam de rezervaţie. Mă gândeam la modul în care Emma le Roux le vorbise lui Wolhuter şi lui Branca înainte de plecare. Le explicase greşeala pe care o comiseseră în poziţionarea brandului, vorbindu-le calm, ca un adevărat expert – fără fraze neterminate, fără ruperi de ritm. Cu vocea aceea muzicală încântătoare a ei şi cu lumina siguranţei de sine strălucind în ochi, le spusese că discursul lui Donnie Branca era remarcabil, dar suferea de o carenţă majoră. Dacă o rezolvau, donaţiile aveau să crească substanţial.

Cu asta le captase imediat atenţia.

Le explicase ce înseamnă brandingul şi poziţionarea mărcii pe piaţă. Cum fiecare produs reprezintă o idee în mintea clientului, un concept unic. De pildă, firmele constructoare de autovehicule: una dintre ele se confundă cu ideea de „siguranţă” – este Volvo; o alta înseamnă „plăcerea de a conduce”: BMW; şi a treia, „fiabilitatea” – Toyota. Niciun brand

nu poate ocupa mai mult de o poziţie. Pentru că nu ar încăpea în mintea omenească. Ori de câte ori s-a încercat aşa ceva, rezultatul a fost un eşec.

Şi la Mogale, le spusese ea cu entuziasmul cunoscătorului, se aplică acelaşi principiu. Protejarea vulturilor era un concept perfect. Original, unic, puternic, proaspăt, în mod cert diferit de orice altceva – avea toate atributele unei bune poziţionări pe piaţă. Prelegerea lui Branca fusese bine gândită – educativă, distractivă, emoţională şi capabilă să atingă coarda sensibilă. Până când menţionase celelalte animale: gheparzii, pisicile sălbatice, leoparzii şi câinii sălbatici. Din clipa aceea, Mogale se transformase într-un centru de protejare a animalelor la fel ca oricare altul, încercând să vândă de toate pentru toţi.

— Aveţi următoarea alternativă. Fie redefiniţi programul dedicat mamiferelor dându-i un alt nume, fie îl scoateţi cu totul din discurs. Le înmuiaţi inimile vizitatorilor povestindu-le despre vulturi. Stau şi vă ascultă şi se gândesc: „Cât pot să donez acestei cauze atât de nobile?” După care, fără niciun motiv, le multiplicaţi opţiunile, şi ei nu mai ştiu pe ce li se vor cheltui banii. Dacă ar fi după mine, eu aş muta celelalte animale de aici, aş lăsa numai vulturii şi aş înfiinţa un alt centru, sub un alt nume, unde prelegerea şi turul să se concentreze exclusiv asupra mamiferelor.

Pe drumul spre ieşire, m-am gândit că sfaturile acelea profesionale confirmau încă o dată faptul că Emma mă mintea – deşi probabil că termenul nu era întru totul potrivit – cu privire la atacul asupra ei şi la Jacobus.

De douăzeci de ani mă ocupam cu detectarea comportamentului care anunţă o posibilă ameninţare. Cel mai bun indiciu era ruperea de ritm. Cineva care nu se integra în fluxul celorlalţi oameni, cineva a cărui respiraţie, mişcare sau musculatură facială dansa pe o melodie diferită. Mai era şi ritmul vorbirii – fiecare dintre noi avem propria cadenţă şi, atunci când intervin schimbări dramatice şi bruşte, asta denotă tensiune şi stres, mugurii minciunii.

Din ce cauză şi în legătură cu ce anume mintea, astea erau chestiuni asupra cărora nu puteam decât să fac speculaţii. Oamenii mint din motivele cele mai inexplicabile şi mai complexe sau, dimpotrivă, din cele mai simple cu putinţă. Uneori o fac doar pentru că pot. Nu şi Emma. Ea avea nevoie de

o motivaţie.

Următorul lucru care îmi ţinea mintea ocupată era o nouă Lege a lui Lemmer despre Fanaticii Animalelor, pe care însă nu am reuşit să o formulez. La ieşirea pe poarta Centrului Mogale, un Opel Astra argintiu stătea parcat vizavi, flagrant vizibil, aşteptându-ne.

Înăuntru erau doi bărbaţi, şoferul negru şi un alb aşezat pe scaunul pasagerului. Ţeava puştii a fost cea care a făcut adrenalina să-mi pompeze în vene. Arma era proptită vertical, în faţa pasagerului, şi ţeava îi ascundea faţa. După formă şi după gura ţevii, era un R4.

Cufundată în studierea hărţii, Emma nu a observat maşina.

O armă de foc reprezintă cea mai gravă problemă cu care se poate confrunta un bodyguard neînarmat. Dar nu numai asta mă îngrijora în acel moment. Ci posibilitatea de a mă fi înşelat cu privire la Emma, posibilitatea ca ameninţarea să fie reală, iar ea să nu mă fi minţit. Toate astea mai aveau însă de aşteptat.

M-am înscris în traficul de pe şoseaua principală. Am văzut în oglinda retrovizoare că Opelul Astra mă urmărea. Fără să se ascundă. La două sute de metri în spate. Semn rău.

Am accelerat treptat. Nu voiam ca Emma să-şi dea încă seama.

Drumul spre Klaserie se întindea larg şi drept în faţă. La 130 de kilometri pe oră, Opelul a părut că ezită un pic, după care a recuperat distanţa. La peste 150, era tot în spate.

— Va trebui s-o luăm prin Nelspruit către Barberton şi pe urmă să intrăm pe R38, m-a anunţat Emma gânditoare. Ăsta pare drumul cel mai scurt. Şi-a ridicat ochii spre mine. De ce mergi aşa repede?

Mi-am ridicat piciorul de pe acceleraţie. Aflasem deja ce mă interesa.

Emma mi-a aruncat o privire.

— Te simţi bine, Lemmer?

— Voiam să văd ce poate BMW-ul.

A dat din cap înţelegătoare şi a început să strângă harta.

— Ce impresie ţi-au făcut Wolhuter şi Branca?

Chiar dacă n-am fi fost urmăriţi de nişte indivizi înarmaţi, tot nu m-aş fi oprit asupra acestui subiect. Nu-mi plăceau Wolhuter şi compania. Conform unei alte Legi a lui Lemmer, cel care pretinde „Nu sunt rasist”, de fapt, este. Eram convins că

Wolhuter şi Branca nu ne spuseseră tot ce ştiau, dar nu aveam niciun chef să-i dezvălui asta Emmei. După umila mea părere, Centrul de Conservare a Naturii Mogale era o reinventare de tip ecologist a punţii *Titanicului,* la fel ca majoritatea iniţiativelor verzilor. Dar nimic din toate astea nu era acum de neamânat.

Trebuia să mă ocup de Opelul Astra, şi pentru asta eram nevoit să o pun la curent pe Emma.

— Emma, trebuie să fac ceva pentru care o să am nevoie de ajutorul tău, am spus încercând să vorbesc pe un ton cât mai liniştitor.

— Da?

— Te rog, fă exact ce-ţi cer, fără ezitare şi fără să pui întrebări. Ai înţeles?

Nu era proastă.

— Ce se întâmplă? a întrebat îngrijorată, după care s-a uitat în spate. A văzut Opelul. Ne urmăresc?

— Trebuie să rămâi calmă. E important să ştii cum să respiri. Respiră încet şi adânc.

— Lemmer, te-am întrebat ce se întâmplă.

— Ascultă-mă şi rămâi calmă, am spus pe un ton plat, domol.

— Sunt calmă.

N-avea niciun rost să o contrazic.

— Ştiu că eşti, dar trebuie să te linişteşti şi mai mult. Să fii la fel de calmă ca un... castravete. O comparaţie nu foarte originală. Sau ca o roşie, ca o frunză de salată, ceva, orice, am continuat, obţinând de data aceasta efectul scontat.

A izbucnit într-un râs scurt şi nervos.

— Cred că e cea mai lungă frază pe care mi-ai spus-o vreodată. Anxietatea îi mai trecuse. A răsuflat adânc. Sunt OK, a zis. Acum poţi să-mi spui ce se petrece?

— Opelul Astra ne urmăreşte de când am ieşit pe poarta de la Mogale. Nu te uita în spate. O să mă ocup eu de asta. N-am cum să scap de ei pe şosea. E o maşină puternică, şi se va ţine după noi. În plus, nu cunosc prea bine drumurile de aici.

— Hai să mergem la poliţie.

Cât de simplu! Oare de ce nu-mi trecuse şi mie prin cap?

— E o idee. Numai că secţia cea mai apropiată e la şaizeci de kilometri distanţă. Şi ce-am putea să le spunem? Ce plângere să depunem? Problema e că pasagerul are o armă. Un R4. Pe care a aşezat-o în aşa fel încât să o văd. Fapt care m-a pus pe

gânduri – nu ştiu de ce a făcut-o, dar nu-mi place niciunul dintre posibilele motive. Cel mai bine ar fi dacă aş putea să-i smulg puşca. După care să ascultăm ce au de zis. Şi pentru asta am nevoie să faci ceea ce îţi cer. OK?

A reacţionat cu totul altfel decât mă aşteptam.

— Cum se face că ţi-ai dat drumul la gură, Lemmer?

— Poftim?

— De două zile te prefaci că eşti tăcut şi prost, că n-ai nimic de spus şi că nu eşti în stare să întreţii o conversaţie, şi acum te-a apucat logoreea.

Tăcut şi prost. Am înghiţit-o şi pe-asta.

— Noaptea trecută, când plângeam, stăteai şi te uitai la mine imperturbabil ca un zid de piatră.

— Poate că acum nu e momentul cel mai potrivit ca să...

— Constructor? Lui Wolhuter ai putut să-i spui, dar mie nu?

Cu ce reproş amar a rostit asta!

— Nu putem să amânăm discuţia asta pentru mai târziu?

— Sigur.

— Mersi.

A tăcut, mulţumindu-se să se uite la drum.

— În faţă e o staţie de benzină. Am trecut pe lângă ea azi-dimineaţă. Dacă ţin bine minte, au şi o cafenea. O să opresc la benzinărie, iar tu o să te dai jos din maşină şi o să intri în cafenea. Să nu mergi nici prea repede, nici prea încet. Dar în pas vioi, ca şi cum ai fi pe fugă. Ne-am înţeles?

— OK.

— Important este să nu ne uităm spre Opel. Să nu-i aruncăm nici măcar o privire.

Nu a răspuns.

— Emma?

— Bine, n-o să mă uit.

— Să mă aştepţi în cafenea. Stai acolo până mă întorc. E foarte important.

— De ce să stau înăuntru?

— Fiindcă e o construcţie din cărămidă, care o să te ferească de gloanţe. Şi e o clădire publică. Sunt oameni în jur.

A încuviinţat din cap. Era încordată.

Mi-am scos telefonul mobil din buzunar.

— Formează numărul tău, i-am spus întinzându-i-l.

L-a luat şi a format numărul.

A durat ceva vreme până când am auzit telefonul ei sunând.

— Acum poţi să închizi.

I-am luat telefonul din mână şi l-am băgat înapoi în buzunar.

— Nu aveam numărul tău în memorie.

— Ah!

— Ţine minte să respiri cu calm. Gândeşte-te la castravete, am spus.

Am văzut benzinăria şi am semnalizat că trag pe dreapta.

Nu s-a uitat spre Opel, deşi bănuiesc că fusese tentată. Am urcat împreună treptele spre cafenea şi am intrat. Înăuntru erau trei clienţi, şi o femeie grasă stătea la tejghea. Locul mirosea a sare şi a oţet.

— Rămâi în spate, i-am spus arătând spre colţul unde se aflau frigiderele cu băutură.

În capul meu ticăia un cronometru.

Treizeci de secunde.

Am căutat uşa din spate. Un paravan alb din lemn masca intrarea într-o bucătărie mică, unde o negresă tăia nişte roşii. Şi-a ridicat privirea spre mine, mirată. Am dus un deget la buze şi am trecut pe lângă ea spre uşa din lemn care, speram eu, dădea afară. Am răsucit mânerul şi am deschis-o.

În curte erau parcate patru sau cinci vehicule în diverse stadii de dărăpănare sau de reparaţie. Doi bărbaţi se uitau pe sub capota deschisă a unuia dintre ele. Mi-au auzit paşii în timp ce mă strecuram spre marginea pădurii de dincolo de curte.

— Toaleta e în partea aceea, mi-a spus unul dintre ei.

Am ridicat degetul mare în aer şi am continuat să merg, fără să mă uit în spate şi fără grabă, rămânând însă concentrat. Era extrem de cald în bătaia soarelui.

Un minut.

Cei din Opel nu trebuiau să mă vadă, asta era tot ce conta. Între noi se interpuneau acum clădirea atelierului auto şi cea a cafenelei.

Am ajuns la liziera pădurii şi am înaintat încă douăzeci de metri în linie dreaptă, după care am aruncat, pentru prima oară, o privire în jur. Tufişurile erau dese; nu aveam cum să fiu văzut. M-am întors spre dreapta la nouăzeci de grade şi am luat-o la fugă. Laba piciorului mă ardea în locul unde pătrunsese ciobul cu o noapte în urmă. Nu aveam prea mult timp la dispoziţie. Speram ca tipul cu puşca R4 şi tovarăşul lui să se fi oprit la

benzinărie. Şi să se străduiască să ia o decizie. Reacţia logică ar fi fost să mai aştepte puţin. Patru, cinci sau şase minute, ca să vadă dacă ieşim sau nu. Exact timpul de care aveam nevoie.

Am alergat până la locul de unde clădirea nu se mai interpunea între mine şi Opel. M-am întors cu faţa spre şosea. Şi am luat-o înapoi, tot în fugă, spre marginea pădurii. Ca să verific unde parcaseră maşina.

Opelul se zărea printre copaci şi iarba înaltă. Îl parcaseră de cealaltă parte a drumului, cam la o sută douăzeci de metri de benzinărie. Portierele erau închise, dar din ţeava de eşapament ieşea fum.

Două minute.

Trebuia să traversez şoseaua prin spatele maşinii. M-am afundat mai adânc în pădure, apoi am început să alerg paralel cu drumul, ocolind pomii şi tufişurile dese. Mi-am cronometrat paşii. Muşuroi, iarbă înaltă, copaci.

„Mai ţii minte şarpele ăla pe care l-am găsit luna trecută în muşuroiul de furnici?" Aşa spusese Dick în dimineaţa aceea despre mamba. Asta m-a făcut să grăbesc paşii.

Trei minute, şaptezeci de metri.

Am dat de o potecă. Urme de copite de vită. Am accelerat. Nouăzeci de metri, o sută, o sută zece, o sută douăzeci. Arsură şi umezeală în laba piciorului. Sângeram din nou. Am cotit brusc către şosea. Am încetinit, trecând la o alergare uşoară, apoi la mers. Sudoarea îmi şiroia pe faţă, coborând pe piept şi pe spinare.

Dintr-odată, tufişurile s-au terminat. M-am oprit. Opelul se afla la treizeci de metri în dreapta, cu spatele la mine. Motorul mergea la ralanti. Cei doi stăteau cu ochii pe benzinărie.

Am şovăit o clipă, respirând cât puteam de adânc şi de încet.

Patru minute. De-acum, aveau să se impacienteze.

Am auzit dinspre stânga zgomotul unei maşini care se apropia. Îmi putea fi de folos. Am aşteptat ca vehiculul să ajungă în dreptul meu şi am traversat şoseaua, uşor cocârjat, prin spatele său. Era o camionetă cu două locuri, cu grilaj şi cu o vacă maro, cu faţa plictisită, urcată pe platformă.

Am făcut la dreapta spre Opel şi am alergat de-a lungul unui gard, în speranţa că zona se afla în unghiul mort al ocupanţilor maşinii. Mi-am şters transpiraţia din ochi. Douăzeci de metri, zece, cinci, şi pe urmă şoferul, bărbatul negru, a întors capul şi

s-a uitat în ochii mei, a scos un „Ah” de uimire şi i-a spus ceva celui de alături. Portiera din dreptul pasagerului s-a întredeschis şi în clipa următoare am ajuns la ea şi am deschis-o larg. Tocmai voia să pună mâna pe armă. Am înşfăcat ţeava cu mâna stângă, zgâriindu-mă în cătare; sângele şi transpiraţia au făcut arma alunecoasă. Am strâns-o cu putere şi am smucit-o spre mine. L-am lovit pe bărbatul alb în nas cu mâna dreaptă cât de tare am putut. S-a auzit o bufnitură, durerea mi-a săgetat braţul şi am simţit cum cartilajul individului se rupe. A slăbit strânsoarea.

Arma era un R5, varianta mai scurtă a puştii R4. Am apucat-o cu ambele mâini şi i-am smuls-o. A scos un geamăt când l-am pocnit deasupra urechii cu patul.

Am rotit arma şi am apăsat cu degetul mare pe trăgaci. Era ridicat. Am asigurat arma şi am îndreptat-o spre şofer.

— Bună ziua, *kérels*[23], am spus.

Bărbatul alb şi-a dus mâna tremurătoare spre nasul însângerat, acum îndoit spre stânga.

14.

Am sunat-o pe Emma. Mi-a răspuns cu o voce îngrijorată:

— Lemmer?

— Poţi să ieşi. Sunt lângă Opel, la circa o sută de metri în stânga atelierului, am spus punând telefonul mobil înapoi în buzunar.

Am văzut-o ieşind din cafenea şi îndreptându-se în grabă spre mine. Bărbaţii stăteau întinşi în iarbă, în faţa mea, unul lângă altul, cu feţele îngropate în praf şi cu mâinile duse la spate. Ţineam puşca R5 aţintită asupra bărbatului negru; albul nu mai avea, pe moment, cum să-mi creeze probleme.

Emma s-a apropiat. Ochii i s-au mărit văzând scena şi nasul spart din care curgea sânge. I-am întins o legitimaţie, a sergentului negru.

— Sunt poliţişti, i-am spus. Oamenii lui Jack Phatudi.

— Poliţia?

Şi-a şters furioasă sudoarea de pe frunte şi a luat legitimaţia.

— Ai dat de dracu’, a spus agentul de poliţie alb.

[23] În limba afrikaans, în original, „caralii, poliţişti” (n.tr.).

— Ai grijă cum vorbeşti, amice. Eşti în prezenţa unei doamne, am zis trăgându-mă mai aproape de el.

— De ce ne-aţi urmărit? a întrebat Emma.

— Pentru a vă proteja, a răspuns sergentul negru.

— De cine? a continuat Emma.

Pusesem aceeaşi întrebare – şi căpătasem acelaşi răspuns: tăcerea.

— Sus cu voi, am zis scoţând încărcătorul. S-au ridicat amândoi, agentul cu mai mare dificultate decât sergentul negru. Am întors puşca şi am întins-o cu patul înainte spre Nas Spart. Am pus încărcătorul în buzunar.

— Aveţi pistoalele în maşină.

— Eşti arestat, m-a anunţat sergentul.

— Sună-l pe Jack Phatudi.

— Vă opuneţi arestării? m-a întrebat, nu foarte convins.

— Sună-l pe Phatudi şi dă-i telefonul doamnei.

Nu era un tip solid – avea cu douăzeci de centimetri mai puţin decât mine şi era slăbănog. Nu s-a arătat prea încântat de idee. Bănuiam că nu-i convenea deloc perspectiva de a-şi suna şeful şi a-i da explicaţii.

— Spune-mi numărul, a intervenit Emma, cu telefonul deja pregătit în mână.

Propunerea asta i-a surâs mai mult. A recitat numărul. Emma l-a format în timp ce eu mă îndreptam spre agentul alb.

— Hai să văd ce ai la nas, i-am spus.

A făcut un pas în spate.

— O să te în fund eu, nenoro...

S-a oprit, aruncând o privire în direcţia Emmei.

— N-ai decât.

— Inspectorul Phatudi? a spus Emma la telefon. Sunt Emma le Roux. Mă aflu pe marginea şoselei, în apropiere de Klaserie, cu doi dintre oamenii dumneavoastră, care ne-au spus că le-aţi dat ordin să ne urmărească.

A rămas cu telefonul lipit de ureche, ascultând. Auzeam vag vocea tunătoare, furioasă a inspectorului, dar n-am înţeles ce spunea.

— Bine, dar cum se face că...? Eu n-am...

— Nu e adevărat.

— De ce nu ne-aţi informat şi pe noi?

— Da, dar unul dintre ei are nasul spart.

— Nu, inspectore. Dumneavoastră sunteţi cel care aţi refuzat să-mi daţi explicaţii azi-dimineaţă, sub pretextul că e *sub judice.*

— Sunt convinsă că vom supravieţui şi fără protecţia dumneavoastră.

— Mulţumesc, inspectore. Pe acelaşi ton îngheţat folosit şi atunci când Wolhuter îi spusese „Emmatjie”. I-a întins telefonul sergentului negru. Poftim, vrea să discute cu tine.

∴

— Am reuşit să înfurii nişte oameni, a spus Emma în timp ce conduceam spre White River.

Nu ştiam ce-i spusese Jack Phatudi sergentului. Conversaţia fusese purtată în sePedi. Când, în sfârşit, se terminase, poliţistul negru îşi ferise ochii şi, uitându-se spre tufişuri, spusese extrem de nemulţumit:

— Ar trebui să plecaţi.

Acum Emma stătea în BMW pe scaunul pasagerului, cu picioarele sub ea şi cu braţele înlănţuindu-i genunchii.

— Phatudi m-a avertizat că umblă vorba că Jacobus este fratele meu şi că am venit cu un avocat ca să-l scot basma curată. Spune şi tu! Mi-a zis că-şi face griji pentru siguranţa mea. Că circulă zvonuri cum că ştiu unde s-a ascuns Jacobus. Şi că vreau să dau vina pe alţii pentru crime. Că lucrez cu cei de la Mogale ca să pun beţe-n roate revendicărilor tribului. L-am întrebat cine sunt cei care împrăştie asemenea zvonuri, dar n-am primit niciun răspuns. Şi totuşi, el este singurul care cunoaşte motivele venirii mele.

„Plus toţi ceilalţi prezenţi în biroul din Hoedspruit în dimineaţa aceea”, mi-am zis. Emma părea să fi uitat de ei.

A scuturat supărată din cap şi m-a privit.

— De ce trebuie să se întâmple asemenea lucruri, Lemmer? De unde atâta ură în ţara asta? Când o să trecem peste toate şi o să mergem mai departe? Când vom depăşi stadiul acela în care totul se reduce la chestiunea rasei, a culorii pielii sau a trecutului, şi lucrurile vor putea fi judecate, în termeni de bine şi de rău?

„Atunci când vom fi cu toţii la fel de bogaţi sau de săraci”, mi-am spus în sinea mea. „Când toată lumea va deţine aceeaşi suprafaţă de teren şi aceeaşi avere. Sau când nimeni nu va mai avea nimic...”

Nu terminase ce avea de zis.

— Dar ce rost are să-ţi spun ţie toate astea? E ca şi cum m-aş izbi de un zid. Probabil ai semnat vreun contract care îţi interzice să discuţi asemenea probleme. A început să-şi frământe mâinile. Spune, Lemmer, de ce te porţi aşa? Eşti ursuz de felul tău sau nu-ţi place de mine? Oi fi plictisitoare din cale-afară, după atâtea celebrităţi şi personaje importante cu care ai avut de-a face.

Bănuiam că sursa frustrării ei venea din faptul că drăgălăşenia sa bine studiată nu avusese efectul scontat. Nu funcţionase asupra lui Phatudi, nici pe departe asupra lui Wolhuter şi nici asupra mea. Bine ai venit în lumea reală, Emma!

— Am impresia că eşti supărată, am răspuns.

— Ia nu mă lua tu pe mine de sus!

Şi-a coborât picioarele, s-a întors cu spatele la mine şi s-a uitat pe geam.

Mi-am păstrat tonul amabil:

— Pentru a-mi face treaba, e necesar să păstrez distanţa profesională. În meseria mea, acesta este unul dintre principiile fundamentale. M-aş bucura să poţi înţelege; situaţia în care ne aflăm nu e una obişnuită. În mod normal, un bodyguard nu merge în acelaşi vehicul cu clientul, nu mănâncă la aceeaşi masă şi nu se bagă în conversaţie.

I-aş fi putut spune despre Prima Lege a lui Lemmer.

A cugetat ceva vreme asupra vorbelor mele. Pe urmă s-a întors spre mine.

— Asta e scuza ta? Distanţa profesională? Ce vrei să spui? Că nu ştiu ce înseamnă să te porţi ca un profesionist? Şi eu am clienţi, Lemmer. Cu care întreţin relaţii de lucru. Când e vorba de muncă, muncim. Dar şi ei sunt fiinţe umane. Iar eu îi iau ca atare şi îi respect pentru ceea ce sunt. Altfel, ce rost ar avea munca mea? Seara trecută, nu te aflai în exerciţiul funcţiunii. Eram la masă, ca doi oameni, şi tu...

— Nu spun că...

Însă era pornită rău. Nervoasă, vorbea cu o voce profundă, accentuând cuvintele:

— Ştii care e necazul nostru, Lemmer? Că trăim în epoca telefoanelor mobile şi a iPodului, ăsta e necazul. Toată lumea are căşti în urechi, şi fiecare trăieşte în lumea lui îngustă şi nu vrea să-i audă pe ceilalţi, tot ce îl interesează este muzica lui.

Ne tăiem punţile de comunicare. Nu ne pasă de ceilalţi. Ridicăm ziduri şi porţi de securitate, lumea noastră se restrânge pe zi ce trece, trăim fiecare în coconul său, în spaţii tot mai mici în care ne simţim în siguranţă. Mergem la lucru fiecare cu maşina lui, închişi în propria cochilie din oţel, şi nu ne auzim unii pe alţii. Eu, una, refuz să trăiesc aşa. Eu vreau să-i aud pe oameni. Vreau să-i cunosc. Vreau să te aud pe tine. Nu ca bodyguardul puternic şi tăcut. Ci ca om. Un om ca oricare altul. Cu trecutul său. Cu părerile şi cu opiniile lui. Vreau să cunosc punctele tale de vedere şi să le compar cu ale mele – şi, dacă e cazul, să-mi schimb viziunea. Cum altfel aş putea evolua? Uite-aşa devin oamenii rasişti, sexişti sau terorişti! Pentru că nu vorbim între noi, pentru că nu ne ascultăm unii pe alţii, pentru că nu vrem să aflăm ce gândesc ceilalţi, pentru că ne mulţumim cu ceea ce avem în capul nostru.

Totul spus în fraze curgătoare, duse până la capăt, şi însoţite, atunci când a terminat, de un gest de frustrare făcut cu mâinile ei mici, delicate.

Trebuie să recunosc că aproape mă cucerise. Şi, pentru o clipă, am fost tentat să cedez şi să-i răspund: „Ai dreptate, Emma le Roux, deşi nu totul se reduce la ceea ce ai spus”. Apoi mi-am amintit că, în privinţa oamenilor, eram un discipol al şcolii de filosofie a lui Jean-Paul Sartre. Aşa că m-am mărginit să constat:

— Munca noastră e destul de diferită.

A clătinat uşor din cap şi a ridicat din umeri, în semn de disperare.

Am continuat să mergem în tăcere timp de mai bine de o oră, traversând White River şi Nelspruit, apoi peisajul sublim de dincolo de oraş – munţii cu panoramele lor spectaculoase –, după care am urcat pe şoseaua în serpentine până la creasta care dădea în orăşelul Badplaas şi Rezervaţia Naturală Heuningklip. Niciun fel de decoraţiuni la intrare, doar o poartă înaltă din sârmă tăiată în zid şi o mică pancartă cu numele centrului şi un număr de telefon. Poarta era încuiată.

Emma a sunat la numărul afişat. I s-a răspuns abia după ceva vreme.

— Domnul Moller?

Se părea că nimerise.

— Numele meu este Emma le Roux, domnule. Şi aş dori foarte

mult să discut cu dumneavoastră despre Cobie de Villiers.

A ascultat, a mulţumit şi a încheiat convorbirea.

— Trimite pe cineva să ne conducă, m-a anunţat iritată.

Am aşteptat zece minute în deplină tăcere până când un tânăr alb în salopetă albastră a apărut într-o camionetă. S-a recomandat drept Septimus. Se uita cruciş cu un ochi.

— Unchiul Stef e în baracă. Urmaţi-mă, a spus.

∴

— Ei bine, draga mea, sincer să fiu, nu seamănă cu Cobie, a spus Stef Moller, multimilionarul, pe un ton grijuliu, plin de regret, înapoindu-i fotografia Emmei cu degetele lui murdare.

Ne aflam într-o baracă mare din tablă ondulată, şi alături era un tractor, la care lucra în momentul sosirii noastre. Înăuntru ne întâmpinase un talmeş-balmeş de unelte, piese de schimb, bidoane, rafturi din oţel, bancuri de lucru, cutii de tablă, pensule de vopsit, căni de cafea, sticle goale de suc, cauciucuri vechi, o farfurie cu firimituri de pâine, peste care plutea un miros de carburant şi de lucernă. Hambarul standard. Ceva anume, în subconştient, nu-mi dădea însă pace. Poate contrastul dintre aşteptări şi realitate. Pete de ulei se întindeau pe tricoul şi pe jeanşii decoloraţi ai lui Moller. Se apropia de şaizeci de ani, un bărbat înalt şi aproape complet chel. Cu mâini puternice, de muncitor. Ochii mari clipeau din spatele ochelarilor laţi, cu rame aurii. Vorbea chinuitor de rar, ca un robinet care abia picură. Nu arăta deloc a bogătaş.

Emma a luat fotografia fără un cuvânt. Nu şi-a ascuns dezamăgirea. Oboseala zilei începuse să-şi spună cuvântul.

— Îmi pare rău, s-a scuzat sincer Moller.

— Nu face nimic, a răspuns Emma pe un ton neconvingător.

Am rămas în tăcere în întunericul barăcii. Acoperişul din zinc pârâia din cauza căldurii. Moller a clipit des, trecându-şi privirea de la mine la Emma şi înapoi la mine.

După o vreme, Emma a întrebat, cam fără chef:

— Domnule Moller, cât timp a lucrat Cobie la dumneavoastră?

— Spune-mi Stef, draga mea. A ezitat, ca şi cum urma să ia o decizie dificilă. N-aţi vrea să beţi ceva răcoritor? a întrebat arătând cu degetul murdar spre casă.

Am ieşit cu toţii din hambar. Nu puteam să scap de gândul sâcâitor că sesizasem la un moment dat ceva de o importanţă vitală.

∴

Locuinţa era complet lipsită de personalitate, o casă albă, cu acoperiş din tablă ondulată decolorată de soare, construită probabil în anii ’70 într-un stil lipsit de imaginaţie şi reparată şi recondiţionată ceva mai târziu. Ne-am instalat pe veranda pavată cu dale de ciment. Mi-am potolit foamea servindu-mă dintr-un castron mare cu biltong şi dând pe gât trei pahare de suc. Moller s-a scuzat că era nevoit să facă singur onorurile.

— Îmi pare rău, nu suntem decât eu şi Septimus, n-avem pe altcineva. Mi-e teamă că n-avem decât Coca-Cola. Sper că vă convine.

— Sigur că da, a răspuns Emma.

Moller a început să povestească. Am văzut că o plăcea pe Emma, în felul lui timid şi reţinut.

Ne-a spus că-şi amintea bine de Cobie de Villiers.

— A venit aici în 1994. Cred că prin martie. Conducea o camionetă Nissan 1400 veche şi uzată. Moller vorbea fără grabă, cântărindu-şi cuvintele, de parcă dicta ceva unei secretare cam nepricepute. Pe vremea aia, nu încuiam poarta. Şi m-am trezit cu el că-mi bate la uşă.

Se dusese să deschidă şi văzuse în prag un tânăr care învârtea în mâini o şapcă de baseball.

— *Oom*, am auzit că vreţi să înfiinţaţi o rezervaţie, spusese tânărul folosind termenul afrikaans de respect pentru oamenii mai în vârstă.

Moller confirmase.

— Atunci aş vrea să lucrez pentru dumneavoastră.

— Sunt multe rezervaţii naturale care oferă slujbe de îngrijitori...

— Nu, acolo se caută oameni care să facă tururi pentru turişti, *oom*. Eu nu vreau aşa ceva. Vreau să lucrez cu animalele. E singurul lucru la care mă pricep. Şi am auzit că aici nu vreţi să organizaţi un centru turistic.

Ceva anume în felul de-a fi al lui Cobie, simplu şi hotărât, dublat de o convingere fermă, trezise simpatia lui Moller. Îl invitase în casă şi îi ceruse recomandări.

— Îmi pare rău, *oom*, n-am aşa ceva. Dar am două braţe cu care pot să fac orice-mi ceri pentru protejarea naturii.

Aşa că Moller îl întrebase dacă plantarea unor palmieri ilala pe terenul rezervaţiei i se părea o idee bună.

— Nu, *oom*.

— De ce nu? E o mâncare bună pentru liliecii de fructe. Şi maimuţelor, elefanţilor şi babuinilor le plac fructele lor.

— Aşa e, *oom*, dar ilala e un arbore de savană. Aici altitudinea e prea mare pentru el.

— Dar ce părere ai despre tamboti?

— Tamboti ar fi perfect, *oom*. Aici e habitatul lor natural. Plantaţi-i pe malul râului, le place apa.

— Sunt arbori buni pentru animale?

— Da, *oom*. Bibilicile şi potârnichile îi mănâncă fructele; iar antilopele kudu şi nyala consumă frunzele care cad pe jos.

Ultimul test.

— Tamboti este un lemn bun de pus pe foc?

— Da, *oom.* Cu condiţia să nu-l foloseşti la grătare. E otrăvitor pentru oameni.

Şi, cu asta, Moller se lămurise. În noaptea aceea, Cobie de Villiers se mutase într-o colibă renovată destinată muncitorilor şi, timp de trei ani, trudise mai mult decât îi fusese dat lui Moller să vadă vreodată, din zori şi până noaptea târziu, şapte zile pe săptămână.

— Ştia tot ce se poate şti despre natură. Am învăţat o mulţime de lucruri de la el.

— Ţi-a vorbit vreodată despre trecutul lui? De unde dobândise toate cunoştinţele?

— Of, draga mea... Stef Moller şi-a scos ochelarii şi a început să-i şteargă cu tricoul său murdar. Ochii lui albaştri spălăciţi păreau vulnerabili neprotejaţi de lentilele groase. Oamenii... Şi-a pus ochelarii înapoi pe nas. Vin o mulţime pe aici, dar niciunul nu e interesat să afle cum am reuşit să reabilităm savana. Îmi pun cu totul altfel de întrebări. De unde mă trag? Cum am făcut avere? Chestii care nu-mi plac. Pe om nu trebuie să-l judeci după greşelile făcute în viaţă, ci după ceea ce a învăţat din greşeli.

Moller s-a oprit, ca şi cum răspunsese deja întrebării Emmei.

Emma nu era însă mulţumită.

— De ce-a plecat de aici?

Moller a clipit des.

— Nu ştiu... A ridicat din umeri. Nu mi-a spus motivele. A cerut un concediu de două săptămâni. Şi dus a fost. Nici nu şi-a luat toate lucrurile. Poate că... Şi-a întors privirea, uitându-se în

depărtare, spre soarele care coborâse peste dealul înverzit.

— Poate că ce? l-a îmboldit Emma.

— Fata, a răspuns Moller încet. Poate că e vorba despre fată. Cu câteva săptămâni înainte să plece... Şi-a lăsat gândurile să zboare, apoi s-a concentrat din nou. Atunci a venit la mine şi mi-a cerut concediu. Primul în trei ani. Am crezut că vrea s-o ducă pe fată undeva, dar mai târziu ea a trecut pe-aici, căutându-l. Şi de-atunci nu l-am mai văzut...

— Unde s-a dus?

— Nu mi-a zis. N-a spus nimănui.

— Când s-a întâmplat asta?

— În august 1997.

Fără nicio ezitare în glas.

Emma a rămas nemişcată, ca şi cum informaţia lămurea o mulţime de lucruri. Pe urmă a deschis geanta şi a scos dinăuntru un pix şi o coală de hârtie. Era printul paginii web a Rezervaţiei Private de Animale Sălbatice Mohlolobe. L-a aşezat pe masă, cu faţa în jos, şi a scris ceva pe spate. S-a uitat la Moller.

— Aş vrea să discut cu fata.

— Lucra în staţiune.

— Cum o cheamă?

— Melanie, a răspuns el pronunţând în afrikaans, lungind „a”-ul. Şi cu o uşoară dezaprobare în voce. Melanie Lottering.

Emma a notat numele.

Moller a clipit mărunt şi a spus, pe un ton admirativ:

— Chiar eşti convinsă că e fratele tău.

— Da, a murmurat ea abia auzit.

∴

Emma şi-a luat geanta în mâini, gata de plecare, apoi a şovăit, articulând cu grijă cuvintele:

— Pot să îţi pun o întrebare cu privire la rezervaţie?

Moller a încuviinţat.

— Vrei să ştii de ce. Care e rostul rezervaţiei, din moment ce nu avem facilităţi pentru turişti?

— Oh, Doamne, asta vă întreabă toată lumea, nu-i aşa?

— Nu, nu chiar toată lumea. Numai unii. Eu îi înţeleg. E greu să pricepi motivaţiile altora atunci când nu gândeşti ca ei. Oamenii se aşteaptă să cheltuieşti bani cu unicul scop de a face avere. Să înfiinţezi o rezervaţie naturală pentru ca alţii să

plătească pentru a o vizita. Dacă nu procedezi aşa, lumea se va întreba ce ascunzi. E cât se poate de normal.

— Credeţi-mă, nu asta am avut eu în minte.

— Da, ştiu, însă majoritatea aşa gândesc. Şi tocmai de-asta încui poarta, înainte, aici veneau tot felul de oameni pentru a-mi adresa întrebări. Cei mai mulţi nu-mi înţelegeau răspunsurile şi scuturau deznădăjduiţi din cap. Sau poate că înţelegeau, dar nu le plăceau răspunsurile. Voiau să aibă dreptul de a vedea ce-am făcut eu aici, de a se distra, de a circula prin rezervaţie cu maşina şi de a le arăta copiilor animalele. S-a uitat în direcţia porţii şi a adăugat pe un ton nostalgic: Cobie m-a înţeles. Şi-a întors privirea spre Emma. Am să-ţi explic şi ţie, ca să poţi să judeci singură. Clipind, a încercat să-şi pună gândurile în ordine. Până în urmă cu zece mii de ani, noi, oamenii, eram la stadiul de vânători-culegători. Cu toţii, fără excepţie. Pe toate continentele şi insulele. Ne deplasam de colo-colo în grupuri mici, în căutare de mâncare şi de apă. Depindeam de resursele naturale. Eram parte a naturii. Şi trăiam în armonie cu natura, respirând în acelaşi ritm cu ea. Am făcut asta timp de o sută de mii de ani. Principiul „bate fierul cât e cald” ne e înrădăcinat în gene. Atunci când găseam mâncare din belşug, ne bucuram, căci ştiam că aveau să vină anii de foamete. Nu e nimic special în asta, toate animalele fac la fel. Pe urmă însă, am descoperit cum să îmblânzim vitele şi caprele şi cum să însămânţăm iarba, şi totul s-a schimbat. Am oprit migrările şi ne-am construit sate. Ne-am înmulţit şi am început să cultivăm pământul, iar vitele, oile şi porcii îşi găseau hrana într-o arie restrânsă. Şi am pierdut legătura cu natura. Mă urmăreşti?

Emma a încuviinţat din cap.

— Nu susţin că ceea ce s-a întâmplat a fost greşit. Ci o evoluţie inevitabilă. Dar cu implicaţii enorme. Savanţii sunt de părere că oamenii au început să facă agricultură în Orientul Mijlociu, în acea semilună fertilă delimitată la est de Irak şi care cuprindea Siria şi Israelul, ajungând până în Turcia actuală. Mergeţi acolo, şi cu greu vă puteţi închipui că i se spunea pe vremuri Cornul Abundenţei. Pentru că nu veţi vedea decât deşert. Dar nu şi în urmă cu zece mii de ani. Atunci totul era acoperit numai de pajişti şi de copaci, într-un climat temperat şi pe un sol roditor. Cei mai mulţi oameni cred că schimbările se datorează modificărilor climatice. Şi totuşi, surprinzător, clima

nu s-a schimbat prea mult. Solul s-a transformat în deşert pentru că agricultura a secătuit resursele din Orientul Mijlociu. Terenurile au fost exploatate prin păşunat şi prin semănat în exces. Din cauza acelei porniri omeneşti de a stoarce tot ce se poate atunci când dăm de belşug, riscăm să nu mai avem niciun viitor...

Moller nu avea acel har nativ de predicator evanghelic precum Donnie Branca. Vocea lui era mai suavă, tonul infinit mai curtenitor, însă vorbea cu aceeaşi convingere nestrămutată. Emma îl urmărea ca hipnotizată.

— Nu avem cum să schimbăm trecutul. Nu putem renunţa la tot ceea ce am cucerit prin tehnologie, inclusiv în agricultură, şi cu atât mai mult nu putem schimba natura umană. Păunul cu coada cea mai lungă şi mai colorată are şansele cele mai mari de a-şi găsi o pereche, în timp ce oamenii îşi măsoară realizările în funcţie de numărul de vite din kraal[24] sau de marca maşinii din garaj. De aceea banii sunt atotputernici. Oamenii nu sunt, de fapt, în stare să conserve mediul, cu toate că îi plâng de milă. Pentru că nu este în natura noastră să facem aşa ceva. Şi în extragerea ţiţeiului, şi în tăierea copacilor pentru a face lemne de foc, tot mediul este cel care pierde. În zilele noastre, singura modalitate de a păstra echilibrul ecologic este de ai menţine pe oameni la distanţă. De a-i exclude cu totul. Conceptul de rezervaţie naturală pentru animale este eronat în sine, indiferent că este vorba despre parcuri naţionale, provinciale sau private. Ştiţi câţi rinoceri au fost împuşcaţi anul acesta în parcurile naturale, pentru coarnele lor?

Emma a clătinat din cap.

— Douăzeci şi şase. Din care douăzeci în Kruger. Au arestat doi îngrijitori de animale – chiar oamenii care ar fi trebuit să protejeze rinocerii. În Kwazulu, doi bărbaţi albi au pătruns ziua în amiaza mare în Rezervaţia Naturală Umfolozi, au împuşcat doi rinoceri, le-au tăiat coarnele şi au fugit cu maşina. Toată lumea ştie că acolo sunt rinoceri. De-asta ţin poarta încuiată. Cu cât se cunoaşte mai puţin despre ceea ce fac eu aici, cu atât şansele ca animalele să supravieţuiască sunt mai mari.

— Înţeleg.

— Iată de ce nu vreau picior de turist în rezervaţie. Fiindcă,

[24] Aşezare temporară a crescătorilor de vite din Africa de Sud, în care colibele sunt dispuse în cerc, în jurul oborului animalelor (n.tr.).

odată ce porneşti în direcţia asta, e greu să te opreşti. Locurile de cazare sunt insuficiente în Kruger, cererea creşte de la un an la altul. Acum s-au apucat să construiască hoteluri noi. Când vor înceta toate astea? Cine hotărăşte? Nu ecologiştii, asta e sigur. Presiuni se exercită şi dinspre sfera politică, şi din lumea finanţelor. Turismul a devenit sufletul dezvoltării acestei ţări, a depăşit în importanţă minele de aur. Creează locuri de muncă, aduce valută ţării, s-a transformat într-un monstru pe care trebuie să-l alimentăm continuu. Şi monstrul acesta ne va înghiţi pe toţi, într-o bună zi. Numai locuri precum Heuningklip vor rezista. Dar nu pe vecie. Fiindcă nimic nu se poate pune în calea omului.

15.

Aşezaţi în restaurantul din staţiunea de vacanţă Aventura Badplaas, l-am aşteptat pe manager să caute în calculator actualul loc de muncă al lui Melanie Lottering.

Am comandat o porţie de legume şi salată, altceva fiindu-mi imposibil să mănânc după ce mă îndopasem cu biltong la Moller. Emma a luat peşte şi salată. Când eram pe la jumătatea mesei, directorul a apărut cu o bucată de hârtie în mână.

— Lucrează tot în Aventura, dar la staţiunea Bela-Bela. Au şi ei spa, a spus dându-i foaia Emmei. S-a căsătorit, acum se numeşte Posthumus, a continuat. Poftim, aici sunt trecute numerele de telefon.

Emma i-a mulţumit.

— Melanie se descurca foarte bine cu clienţii. Plecarea ei a fost o pierdere pentru noi.

— Cu ce anume se ocupa?

— Era terapeută, lucra la centrul de înfrumuseţare. Ştiţi, băi de ierburi, masaje, talasoterapie, împachetări cu nămol, tot tacâmul...

— Când a plecat de aici?

— *Jislaaik,* staţi să mă gândesc... Să tot fie vreo trei ani.

— Cât de departe e Bela-Bela?

— Destul de departe. Puţin peste trei sute de kilometri. Drumul cel mai scurt este prin Groblersdal şi Marble Hall.

— Mulţumesc foarte mult.

Directorul s-a scuzat şi s-a dus să-şi vadă de treburi, iar Emma a scos telefonul şi a sunat la Bela-Bela.

Se întunecase când am plecat.

— E o zi lungă, Lemmer, sper că nu te deranjează, a spus Emma.

Părea obosită.

— Nu-i nicio problemă.

— Dacă vrei, conduc eu...

— Nu e nevoie.

— Mâine o să dormim până mai târziu. Măcar atâta lucru putem face.

Şi pe urmă? Îmi stătea pe limbă să o întreb. Pe urmă ce intenţiona să facă? Să se întoarcă la Cape Town şi să-l aştepte pe Cobie de Villiers să iasă din ascunzătoare? Sau poate spera să o ţină cineva la curent. De pildă Wolhuter?

A aprins plafoniera, a scos din nou din geantă printul şi a notat ceva pe spatele lui. Pe urmă a stins lumina şi s-a afundat în scaun. A rămas tăcută atât de mult timp, încât am crezut că adormise. Pe urmă, am văzut însă că stătea cu ochii deschişi. Se uita în faţă, la întunericul beznă şi la razele strălucitoare ale lămpilor cu halogen pe lângă care treceam.

Melanie Posthumus era aşezată pe o canapea, în casa rezervată personalului de la Bela-Bela, cu un copilaş în poală.

— Ea e Jolanie şi are doi ani, a răspuns fericită la întrebarea Emmei.

— E un nume destul de neobişnuit.

— Am combinat numele meu şi al soţului. Îl cheamă Johan. În seara asta e de serviciu. Este director de aprovizionare, şi acum suntem în plin sezon. Dar o strigăm Jollie[25], ea e raza noastră de soare.

Melanie era o femeie drăguţă la prima vedere – păr negru, ochi albaştri şi un ten fără cusur. Avea buze roşii ademenitoare – un arc dulce al lui Cupidon. Vorbea cu accentul afrikaans al celor din suburbiile Johannesburgului, modelându-şi exagerat vocea şi transformând „a”-ul în „ô”.

— O să vă servesc imediat cu ceva de băut. Dar mai întâi

[25] Joc de cuvinte: numele fetiţei se pronunţă la fel ca adjectivul englezesc jolly, „vesel, voios” (n.tr.).

trebuie s-o duc pe Jollie în pat, e *lekker*[26] de obosită şi, dacă trece ora ei de culcare, o ia de la capăt cu joaca şi, după cum zice Johan, atunci să te ţii distracţie!

— Îmi cer scuze, ştiu că nu e o oră prea potrivită, a spus Emma.

— A, nu vă faceţi griji, aţi venit de departe şi chiar m-aţi făcut curioasă. De unde ştiţi de Cobie? Am fost mult timp supărată pe el, dar n-ai cum să porţi ranchiună pe viaţă. Trebuie să-ţi treacă şi să-ţi vezi de-ale tale, să-ţi urmezi soarta. A dat din cap spre fetiţa somnoroasă din poală. Ca Brad şi Angelina[27] şi ei au fost nevoiţi să aştepte mult timp până s-au găsit.

— E o poveste lungă. L-am cunoscut în urmă cu mulţi ani.

— Aţi fost prieteni?

— Nu, rude.

— Tocmai asta voiam să spun, că nu cred că i-ai fost şi tu iubită…

— Nu, eu încerc să dau de urma lui.

— Şi zici că-i eşti rudă? Ciudat, mie mi-a spus că e orfan şi că n-are familie.

— Poate că nu e acelaşi Cobie. Asta încerc să aflu, i-a explicat Emma cu infinită răbdare.

M-am întrebat dacă se simţea dezamăgită că fratele ei se îndrăgostise de prostuţa aceea.

— Ah, acum înţeleg…

— Îi caut pe toţi cei care l-au cunoscut. Ca să fiu sigură dacă e el sau nu.

— Ca să-ţi vezi şi tu mai departe de viaţă, la fel ca mine, a zis Melanie şi a dat din cap plină de simpatie. Nici nu ştii cât de bine te înţeleg.

Telefonul Emmei a sunat brusc şi ascuţit. Ochii fetiţei s-au deschis şi faţa i s-a schimonosit de spaimă.

— Îmi pare rău, a spus Emma, apăsând pe buton şi respingând apelul.

Ochii lui Jollie-Jolanie s-au închis încet la loc.

— L-ai cunoscut când lucra la Heuningklip? a întrebat Emma cu o voce joasă, punând înapoi mobilul în geantă.

— *Jo.* Doamne, ce vremuri grozave! Veneam din Carolina[28]. Aveam un mic Volkswagen Golf, îi ziceam Dolfie. Nu avusesem

[26] În afrikaans, în original, „foarte, grozav de”, dar şi „bine, bun” (n.tr.).

[27] Referire la Brad Pitt şi la Angelina Jolie, două cunoscute vedete de cinema (n.tr.).

niciodată necazuri cu el. Niciodată. Am simţit că nu e totul *lekker* cu maşina, aşa că am oprit. Aveam pană. Pe bune, nici nu ştiam dacă am roată de rezervă la mine. Şi atunci a trecut Cobie, fusese cu camioneta la magazinul cooperaţiei să facă nişte cumpărături şi a văzut o puştoaică stând cu mâinile în şold şi uitându-se la cauciucul dezumflat. A oprit. Ce zici, nu că-i grozav?

— Absolut, a răspuns Emma cu o faţă serioasă.

— Şi uite-aşa am intrat în vorbă. Adevărul e că eu turui ca o moară stricată, şi acest *ou*[29] era atât de timid şi de liniştit. A scos roata de rezervă din portbagaj, dar era şi ea dezumflată. Am urcat cu el în camionetă şi ne-am dus la staţia de benzină British Petroleum, iar pe drum l-am descusut: unde lucra, ce făcea şi aşa mai departe. Când mi-a zis de Heuningklip, nu mai conteneam cu întrebările. Toată lumea a auzit de Stef Moller. E miliardarul care a cumpărat o mulţime de ferme şi le-a reabilitat, dar nimeni nu ştie cum a făcut avere şi, în plus, locuieşte într-o amărâtă de căsuţă şi nu vorbeşte cu nimeni. Şi Cobie mi-a spus că Stef e un om minunat şi că tot ce doreşte el este să refacă solul şi să readucă echilibrul în natură, aşa că l-am întrebat: „Şi cum procedează?”, şi Cobie a început să-mi explice. Atunci m-am îndrăgostit de el, când mi-a vorbit despre savană, despre animale şi despre economie, şi mi-am dat seama cum era el în realitate, dincolo de timiditatea aia a lui. L-am întrebat care era animalul lui favorit şi mi-a răspuns „viezurele melivor”. Şi pe urmă l-am întrebat de ce, şi am stat amândoi în camionetă, pe drum, lângă Dolfie, şi el mi-a povestit despre viezuri, şi tot dădea din mâini şi încerca să se exprime cu tot corpul.

Ochii albaştri ai lui Melanie scânteiau, şi s-a uitat în jos spre fetiţa din poală cu o expresie vinovată întipărită pe chip. Micuţa îşi ţinea ochii închişi, dar guriţa, o copie a gurii mamei, era deschisă.

Melanie şi-a coborât vocea cu o octavă când a văzut că fetiţa adormise. Şi-a şters ochii umezi de lacrimi.

— În clipa aceea, m-am îndrăgostit de el. Însă apoi pur şi simplu a plecat. Dar nu-i nimic. Eu mi-am văzut de viaţa mea.

---

[28] Oraş sud-african situat în provincia Mpumalanga, pe drumul de la Johannesburg spre Swaziland (n.tr.).

[29] În afrikaans, în original, „tip, individ” (n.tr.).

— Cât timp aţi fost împreună?

— Şapte luni.

Emma a dat din cap încurajator.

— La început, Cobie era teribil de timid. Timp de o săptămână după povestea cu pana de cauciuc, nu a dat niciun semn de viaţă. I-am cumpărat un cadou de la drogheria din Badplaas, ştii, în chip de mulţumire, şi m-am dus să i-l dau. L-am găsit în hambar şi l-am întrebat ce trebuia să facă o fată ca să bea o cafea cu el. Am văzut că nu avea perdele la el în căsuţă şi i-am promis că-i cos eu unele, dar mi-a zis că nu e nevoie. O femeie simte când un *ou* o place, iar eu l-am văzut cum se uita la mine şi mi-am dat seama că tot ce trebuia să fac era să aştept cu răbdare. În duminica următoare, m-am dus din nou la el la fermă şi am măsurat ferestrele. Pe urmă, am cumpărat din Nelspruit un material galben, vesel şi drăguţ. În weekendul următor, m-a ajutat să agăţ perdeaua. I-am spus: „Acum poţi să-mi mulţumeşti” şi când m-a luat în braţe, am văzut că tremura. Cred că era pentru prima oară când experimenta aşa ceva.

∴

Era trecut de unsprezece noaptea când ne-am întors la Mohlolobe, patru sute de kilometri pe N1, via Polokwane, şi pe urmă tot înainte pe R71. Mult timp, Emma a rămas tăcută, uitându-se pe geam. Înainte de Tzaneen, capul i-a căzut încet pe umăr şi a adormit, prea obosită ca să mai lupte cu fantomele trecutului.

Am privit-o şi mi-a venit să o compătimesc. Să-i mângâi părul scurt şi să-i declar cu toată simpatia de care mă simţeam în stare: „Emma le Roux, tu eşti Don Quijote din Cape Town, cea care atacă morile de vânt din savană cu un curaj lipsit de sens. Acum e însă momentul să te întorci acasă”.

Cobie de Villiers venise din Swaziland, aşa ne relatase Melanie Posthumus. Îşi povestise viaţa în faţa ei pe bucăţele. Crescuse într-un orfelinat din Mbabane, după ce părinţii lui fuseseră ucişi în timpul unui jaf la magazinul lor de fermă. Nu mai avea pe nimeni. După şcoală, lucrase ca asistent de îngrijitor de animale, iar mai târziu îşi luase o slujbă la compania angajată de guvernul din Swaziland ca să reabiliteze mediul după dezastrul ecologic provocat de vechea mină de aur de la Bomvu Ridge. Avea o mulţime de poveşti minunate – despre arheologii care lucrau cot la cot cu muncitorii pentru a dezgropa urme ale

istoriei. „E cea mai veche mină din lume, ştiţi?” spusese Melanie pe un ton autoritar. „Africanii scot chestii din pământ din 40.000 î.Hr”.

Cobie era un „outlander”[30], adăugase ea. Personalul din staţiunea Badplaas forma un grup izolat. Fuseseră lăsaţi mai mult de capul lor, şi făceau deseori grătare, dansau şi petreceau împreună. Lui Cobie nu-i plăcuse însă să socializeze cu ei, în ciuda invitaţiilor care curgeau gârlă. În schimb, când îşi lua liber o jumătate de zi, o ducea pe Melanie în savană, şi acolo ieşea la iveală „adevăratul” Cobie. Atunci trăia, atunci soarele îi strălucea în ochi şi timiditatea îi dispărea. Dormeau sub cerul liber şi, stând în faţa focului de tabără, el îi mărturisise că îşi găsise un cămin la ferma lui Stef Moller, că voia să rămână acolo până la sfârşitul zilelor lui. Moller avea atâtea planuri în minte, şi erau atât de multe lucruri de făcut. Fermele miliardarului ocupau la acel moment cincizeci de mii de hectare. Scopul lui era să ajungă la şaptezeci de mii. Atunci puteau reintroduce lei şi câini sălbatici în mediul lor natural. Numai că nu toţi fermierii din împrejurimi erau dispuşi să vândă.

Ea fusese cea care adusese vorba despre căsătorie. Ştii, Cobie „era atât de sfios”. La început, el păruse că nu-i înţelege aluziile, apoi spusese „poate mai încolo, vedem noi”. Melanie avea o explicaţie: „Se obişnuise să trăiască singur”. Ea îl ajutase să scape de singurătate. Îi promisese că avea să locuiască la fermă cu el, că urma să aibă grijă de casă, că avea să-l însoţească prin savană şi că nu avea să pună nicio presiune socială asupra lui. Treptat, el se lăsase cucerit de idee – în felul lui rezervat.

Eu, unul, aveam propriile mele idei despre modul în care Melanie aprinsese flacăra acestui entuziasm la Cobie.

— Într-o noapte, Cobie a venit la mine în staţiune. Era foarte serios. Mi-a spus că, înainte de a ne căsători, mai avea ceva de rezolvat. Că avea să lipsească o săptămână sau două şi că, la întoarcere, urma să-mi aducă un inel. L-am întrebat ce anume avea de făcut, dar n-a vrut să-mi spună, mi-a zis doar că era un lucru pe care trebuia neapărat să-l facă, aşa era corect, şi că într-o zi avea să-mi explice totul.

După care plecase, şi Melanie nu-l mai văzuse niciodată.

— Ţii minte când s-a întâmplat asta?

[30] Străin (n.tr.).

— Pe 22 august 1997.

Emma scosese din geantă printul şi fotografia cu tânărul Jacobus le Roux. Fără un cuvânt, împinsese fotografia spre Melanie pe măsuţa de cafea. În timp ce Melanie Posthumus se uita la ea, Emma notase ceva pe foaia de hârtie. Melanie studiase îndelung poza, apoi spusese:

— Nu ştiu. Nu pot să-mi dau seama.

Soţul ei, Johan Posthumus, ajunsese acasă când noi ne pregăteam de plecare. Nu era cu mult mai înalt decât Melanie. Avea urechi clăpăuge şi un început de burtă. Îşi trata soţia de parcă se simţea extrem de norocos că o avea alături.

În timp ce ne îndepărtaserăm, cei doi stătuseră pe verandă. El o ţinea cu un braţ pe după umeri, iar pe celălalt îl flutura spre noi în semn de rămas-bun. Un gest în care am ghicit multă uşurare.

Era unsprezece şi un sfert noaptea când am intrat pe N1. Emma făcuse o singură notiţă, apoi pusese pixul şi foaia în geantă şi se uitase pe geam. Mă întrebam la ce se gândea. Poate că medita şi ea, la fel ca mine, la formidabila ironie a întâlnirii cu Melanie Posthumus, o femeie nu foarte înzestrată intelectual, însă binecuvântată cu acea înţelepciune instinctivă care o făcea să ştie cum să-şi folosească trupul sexy şi feţişoara drăguţă pentru a prinde în mreje un bărbat atât de reţinut din fire precum Cobie de Villiers. Stătusem acolo şi o ascultasem pe Melanie trăncănind la nesfârşit, în naivitatea ei copilărească, şi mă întrebasem: „De ce Cobie?” Ca urmare a slujbei ei, avusese, fără îndoială, de-a face cu destui bărbaţi mult mai avuţi şi mai bine integraţi în societate. Ce anume din imaginea ei de sine, din nevoile ei genetice o făcuse să-l aleagă pe „outlander”? (Transformarea lui „outsider” în „outlander” era probabil cea mai amuzantă dintre greşelile ei de limbă şi spunea multe despre sindromul cvasiintelectualului, tot mai răspândit în ultima vreme. Televiziunea prin satelit adusese National Geographic, Discovery şi History Channel în casele oamenilor obişnuiţi, familiarizându-i cu jargonul intelectual, pe care mulţi dintre ei îl foloseau însă în mod eronat.) Poate că Melanie tânjea după un bărbat căruia să nu-i curgă balele după ea, precum câinelui lui Pavlov. Femeile frumoase au deseori asemenea dorinţe, chiar şi cele care nu fac operaţii pe creier, pentru că, adesea, sub acel exterior încântător se ascunde o nesiguranţă

de sine distrugătoare.

Ceea ce m-a făcut să-mi pun o altă întrebare: Oare Emma mai credea şi acum că acel Cobie de Villiers de la Heuningklip şi Mogale era una şi aceeaşi persoană cu Jacobus le Roux? Am încercat să pun în balanţă dorinţa de a da de urma unui frate pierdut cu descoperirile făcute în ziua aceea şi am ajuns la o singură concluzie – speranţele ei erau, probabil, năruite. Toate dovezile erau contra. Dar, sigur, eu nu eram decât un observator.

Emma nu era Melanie Posthumus, ci o femeie inteligentă, capabilă să-şi ducă intenţiile până la capăt. Îi respectam perseverenţa, cruciada aceea în care pornise în căutarea adevărului, dorinţa de a „şti cu certitudine" ce se întâmplase, aşa cum repetase de nenumărate ori. Însă putea oare să discearnă adevărul aflat chiar sub nasul ei? Putea să facă un pas în spate pentru a evalua situaţia într-un mod obiectiv?

Emma dormea în timp ce am răspuns, butonând cu o singură mână, SMS-ului zilnic de la Jeanette Louw cu „TOTUL E OK?" Aş fi vrut să adaug obişnuitului meu „TOTUL E OK" un alt text: „Cu excepţia faptului că clientul meu a pierdut contactul cu realitatea", dar codul de conduită de la Body Armour nu permitea aşa ceva.

∴

Emma nu s-a trezit când am ajuns în faţa apartamentului Bateleur din Rezervaţia Naturală Mohlolobe, la ora trei dimineaţa. Părea vulnerabilă aşa cum stătea pe scaunul din faţă al pasagerului: micuţă, tăcută, adormită.

M-am dat jos din maşină, am descuiat uşa de la intrarea în apartament şi am aprins luminile. Uşa fusese reparată, lampadarul înlocuit, iar pe masa din camera de zi trona un bol uriaş plin cu fructe, alături de ciocolată şi şampanie. Am cercetat camerele cu atenţie, apoi am dat ocol clădirii, verificând ferestrele. M-am întors la maşină. Emma dormea în continuare.

Nu voiam s-o trezesc. Dar nici să-mi petrec noaptea în maşină.

Am rămas acolo, uitându-mă îndelung la trupul ei adormit, apoi am deschis încet portiera şi am ridicat-o cu blândeţe de pe scaun, ţinând-o cu capul lipit de gâtul meu, cu un braţ petrecut pe după spatele ei şi celălalt pe sub genunchi. Era uşoară ca un

copil. I-am simţit răsuflarea pe piele şi mirosurile amestecate ale trupului.

Am urcat scările şi, în clipa când am vrut s-o duc în camera ei, mi-a şoptit la ureche: „Cealaltă cameră”. Am văzut că îşi ţinea ochii închişi. M-am răsucit pe călcâie şi am intrat în dormitorul meu. Am aşezat-o încet pe patul meu şi am tras cuvertura de pe cel de-al doilea pat. Am luat-o din nou în braţe, am aşezat-o pe celălalt pat şi i-am scos pantofii din picioare. Am învelit-o cu pătura.

Chiar înainte de a mă întoarce cu spatele şi a ieşi ca să încui maşina, am zărit cu coada ochiului un mic, foarte mic, zâmbet de satisfacţie în colţul gurii ei. Zâmbetul unei femei care îşi impusese punctul de vedere.

16.

La ora opt dimineaţa, îmi beam cafeaua pe verandă, când Emma a apărut înfăşurată în halatul alb de baie al hotelului, cu părul ud de la duş.

— ’Neaţa, Lemmer.

Îşi revenise, şi vocea ei avea din nou un ton melodios. S-a aşezat pe scaun, lângă mine.

— ’Neaţa, Emma. Vrei cafea?

— O să-mi torn imediat, mersi.

Poalele halatului s-au deschis, dându-i la iveală genunchii bronzaţi. M-am concentrat asupra animalelor pe care le urmăream.

— Babuini, am spus arătând spre trupa de pe celălalt mal al râului care se îndrepta spre apă.

Masculii păzeau femelele şi puii ca nişte veritabili bodyguarzi.

— Da, îi văd.

Am sorbit din cafea.

— Lemmer...

Am privit-o. Ideea că era posibil să nu poarte nimic pe sub halatul de baie îmi distrăgea atenţia.

— Îmi pare rău pentru ieri.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze.

— Ba da. Am greşit şi îmi pare rău.

— Nu contează. A fost o zi grea. Mai întâi chestia cu şarpele, pe urmă toate celelalte.

— Asta nu e o scuză. Te-ai purtat ireproşabil din punct de vedere profesional, şi vreau să ştii că am mare respect pentru tine.

Nu am răspuns. Bodyguardul ireproşabil din punct de vedere profesional încerca să-şi ţină în frâu imaginaţia, care în mod inexplicabil se strecurase pe sub halatul ei alb şi pufos.

Sunt anumite lucruri asupra cărora ajungi să-ţi pui întrebări toată viaţa, pentru că n-ai cum să le discuţi cu ceilalţi, de teamă că ai putea fi categorisit drept pervers. Ca, de pildă, faptul că stăteam lângă ea imaginându-mi cum arăta pubisul ei. Acel triunghi abrupt din păr întunecat, fin, cârlionţat, mai jos de pielea suplă şi bronzată a pântecului. Tot ce trebuia să fac era să întind mâna şi să ridic poalele halatului ca să dau de el, la fel de umed cum îi era şi părul, o cochilie tropicală mirosind a săpun şi a parfumul trupului ei, pe care-l adulmecasem cu o noapte în urmă. M-am concentrat asupra babuinilor, cuprins de remuşcări şi întrebându-mă dacă numai bărbaţii erau aşa, sau dacă şi femeile, în circumstanţe similare, sunt capabile de astfel de porniri banale.

— OK. Îţi accept scuzele.

A tăcut ceva vreme.

— Ştii... mă gândeam dacă ai fi de acord să mai rămânem aici încă o noapte. Am putea face turul rezervaţiei şi pe urmă să luăm cina. Şi să ne întoarcem mâine acasă.

— E în regulă. Zărise oare, în sfârşit, lumina?

— O să plătesc pentru toată săptămâna.

— Jeanette se ocupă de contracte.

— O s-o sun.

Am încuviinţat din cap.

— Hai să mergem să luăm un mic dejun decent.

— Bună idee.

∴

O aşteptam pe Emma pe verandă, când am auzit-o strigându-mă dinăuntru, cu o voce emoţionată. Am intrat şi am găsit-o în camera de zi, cu telefonul mobil în mână.

— Ascultă asta, a spus. Stai să-ţi pun înregistrarea. A apăsat nişte butoane, a dus telefonul la ureche, apoi mi l-a întins mie.

„Aveţi un mesaj”, am auzit robotul. După care a intervenit o

voce familiară: „Emma, sunt Frank Wolhuter. Cred că ai avut dreptate. Am găsit ceva. Te rog, sună-mă imediat ce primeşti mesajul”.

— Interesant, am spus înapoindu-i telefonul.

— E apelul de aseară, când eram la Melanie. Am sunat, dar nu a răspuns nimeni. Avem o carte de telefon în apartament?

— Da, e în sertarul noptierei. Ţi-o aduc eu.

M-am întors în camera de zi şi am răsfoit cartea, căutând numărul Centrului Mogale. A trecut mult timp până să răspundă cineva.

— Pot să vorbesc cu Frank Wolhuter, vă rog? a spus Emma.

La celălalt capăt al firului era un bărbat. Nu înţelegeam ce spunea, dar am văzut şocul de pe chipul Emmei în timp ce exclamă: „O, Doamne!” şi, câteva clipe mai târziu: „O, nu!”, apoi: „Îmi pare rău. Mulţumesc. Ce nenorocire! La revedere”, după care a închis telefonul şi l-a lăsat să cadă încet în poală.

— Frank Wolhuter e mort. A adăugat, înainte să apuc să răspund: L-au găsit azi-dimineaţă, în cuşca leilor.

∴

Am renunţat la micul dejun. Ne-am urcat în maşină şi am pornit spre Mogale. Pe drum, Emma a spus:

— Sunt sigură că nu e o coincidenţă, Lemmer.

Mă aşteptam să reacţioneze aşa. Dar era prematur ca să facem presupuneri.

Cu zece kilometri înainte de Mogale, o ambulanţă a trecut pe lângă noi gonind în direcţia opusă, fără a avea luminile aprinse şi sirena pornită. În faţa rezervaţiei staţionau patru vehicule de poliţie şi un afiş din carton, scris de mână, era prins de poartă: „Închis pe termen nelimitat”. Un agent în uniformă păzea intrarea în sala de conferinţe.

— E închis, ne-a informat.

— Cine se ocupă de anchetă?

— Inspectorul Phatudi.

— Ah! Prinsă pe picior greşit, Emma a tăcut preţ de-o clipă. Vreţi să-l anunţaţi, vă rog, că Emma le Roux doreşte să-l vadă?

— N-am voie să părăsesc postul.

— Pot să intru? Am nişte informaţii pentru dânsul.

— Nu. Trebuie să aşteptaţi.

Emma a ezitat, apoi s-a întors şi a luat-o înapoi spre BMW-ul adăpostit sub acoperiş, lângă pancarta cu „Parcare vizitatori. Vă

rugăm să lăsaţi vehiculul aici”. S-a postat în faţa maşinii, cu braţele încrucişate la piept. Am urmat-o.

— Cât de bine cunoşti poliţia, Lemmer?

— Cum adică?

— Ierarhia. Cunoşti ierarhia din poliţie?

— Oarecum, am răspuns. Minţeam.

— Rangul de inspector e important?

— Nu foarte. E peste cel de sergent şi sub cel de căpitan.

— Deci Phatudi nu este şeful?

— Şeful poliţiei?

— Nu! Al Departamentului de Infracţiuni Majore.

— Nu. Şeful are, probabil, grad de comisar – sau de director.

— Aha!

Era mulţumită de răspuns.

A dat aprobator din cap. Am aşteptat până când căldura a devenit insuportabilă. Pe urmă, ne-am urcat în BMW şi am pornit motorul şi aerul condiţionat. După un sfert de oră, motorul a început să se încingă. L-am oprit şi am deschis toate geamurile. Am repetat manevra de câteva ori pe parcursul unei ore, până când agentul în uniformă s-a apropiat de noi şi ne-a anunţat:

— Vine inspectorul.

Am coborât din maşină.

Phatudi a apărut din sala de conferinţe însoţit de cele două umbre pe care le cunoscuserăm în ziua precedentă – sergentul cel negru şi agentul alb cu nasul spart. Acesta din urmă avea un plasture lipit de nas şi amândoi ochii vineţi. Niciunul dintre ei nu părea fericit să ne revadă.

Emma s-a îndreptat spre Phatudi, dar inspectorul a ridicat un braţ, privind-o încruntat.

— Nu vreau să discut cu dumneavoastră.

Reacţia ei ne-a luat pe toţi prin surprindere. Emma şi-a pierdut cumpătul. Mai târziu, aveam să meditez asupra acestei piese din mozaicul personalităţii sale, trăgând concluzia că aşa se comporta ea în condiţii de stres – o izbucnire spectaculoasă atunci când circuitele îi erau supra-încărcate, aşa cum se întâmplase şi cu o zi în urmă, în maşină. Numai că astăzi manifestarea era mai intensă – îşi pierduse, pur şi simplu, controlul. Şi-a smucit capul în faţă, şi-a îndreptat umerii, şi-a ridicat mânuţa şi, cu arătătorul îndreptat în sus, s-a dus direct spre poliţistul cel masiv.

— Ce fel de detectiv eşti tu? Şi-a punctat vorbele împungându-l cu degetul în pieptul lat.

Părea o ciocănitoare cu cioc roşu care ciugulea paraziţii de pe un bivol.

Speram că avea şi alte argumente, în afara acelei fraze.

— Doamnă, a răspuns inspectorul şocat, lăsându-şi braţele să-i atârne pasiv pe lângă corp, în timp ce degetul ei îl împungea acuzator şi o roşeaţă puternică urca pe faţa Emmei, dinspre gât spre frunte.

— Nu mă lua pe mine cu „doamnă”. Ce fel de detectiv eşti? Spune-mi! Deţin informaţii. Despre o crimă. Iar tu nu vrei să discuţi cu mine? Cum vine asta? Protejarea oamenilor tăi e tot ce te interesează?

— Protejarea oamenilor mei?

— Ştiu tot ce trebuie ştiut despre tine şi fii sigur că n-o să ţin informaţiile pentru mine. Ţara asta e şi a mea. E ţara mea. Iar tu trebuie să fii în slujba tuturor cetăţenilor. Mai bine zis, să serveşti justiţia. Aşa că n-am de gând să las lucrurile aşa cum sunt. M-ai auzit?

Şi-a punctat fiecare propoziţie împungându-l pe Phatudi în piept, în dreptul inimii.

Sergentul şi agentul priveau scena consternaţi.

— Deci aşa, îmi protejez oamenii?

Phatudi a prins-o de încheietură cu mâna lui puternică, încercând să pună capăt ghionturilor.

— Dă-mi drumul, a zis Emma.

Inspectorul nu a slăbit strânsoarea.

— Las-o în pace, căci, în caz contrar, îţi rup braţul, am intervenit.

Şi-a întors încet capul spre mine, ţinând în continuare mâna Emmei captivă în palmă.

— Ce faci? Îndrăzneşti să ameninţi un ofiţer de poliţie?

Am făcut un pas spre el.

— Nu. Nu ameninţ. Dar nu avertizez decât o dată.

A dat drumul braţului Emmei şi s-a apropiat de mine.

— Hai să văd de ce eşti în stare, a spus rotindu-şi umerii masivi.

În cazul tipilor masivi ca el, ideea este să loveşti tare şi rapid. Nu la nivelul trunchiului, aşa sigur o să dai de necaz. La faţă. Şi să-l răneşti cât poţi de tare, preferabil la gură şi la nas, să-l faci

să scuipe sânge, să-i despici buza şi să-i spargi dinţii şi maxilarul. Cu alte cuvinte, să-l pui pe gânduri – mai ales pe indivizii care trag de fiare şi, care au, oricum, înclinaţii narcisiste. Ca să-şi facă griji cu privire la modul în care arată. După care să-l pocneşti în testicule cu toată forţa.

Dar Emma s-a interpus între noi. Eram pregătit, cu toată greutatea fixată pe călcâie şi cu adrenalina curgându-mi vijelios prin vene, gata să sar la bătaie, când ea l-a izbit ineficient cu pumnii în piept pe Phatudi.

— Inspectore, opreşte-te. Cu tine vorbesc. Îţi mai acord o ultimă şansă. După care să ştii că o să mă adresez şefului tău.

Acel unic cuvânt a făcut diferenţa. Phatudi era pe punctul de a mă ataca, dar s-a răzgândit.

— Şef, a murmurat el. Ăsta e un termen folosit numai de albi.

Emma se calmase între timp şi îşi redobândise controlul.

— Ieri, dacă mai ţii minte, tu ai fost cel care a adus vorba despre „oamenii mei”, inspectore. Albii. Nu juca acum cartea rasistă cu mine. Ştii bine ce vreau să spun. Comandantul tău, ofiţerul superior... Mă rog, gradele poliţieneşti nu sunt punctul meu forte, dar drepturile mele cetăţeneşti mi le cunosc. Sunt drepturile oricărui cetăţean, fie el negru, alb sau metis. Fiecare dintre noi are dreptul să se adreseze organelor de poliţie şi să ceară să fie ascultat, servit, protejat. Dacă nu eşti de aceeaşi părere, ar fi bine să-mi spui de pe-acum, ca să ştiu cum stăm.

Marea problemă a lui Phatudi era prezenţa celor doi colegi. Nu-şi putea permite să iasă cu prestigiul ştirbit din această dispută.

— Domnişoară le Roux, a spus el vorbind rar şi apăsat, toţi cetăţenii au dreptul să beneficieze de serviciile poliţiei. Însă nimeni nu are dreptul să se amestece într-o anchetă criminalistică. Nimeni nu are dreptul să stârnească agitaţie şi să provoace neajunsuri. Obstrucţionarea justiţiei reprezintă o infracţiune. Atacarea unui ofiţer de poliţie reprezintă o infracţiune. Şi-a apropiat degetul mare la câţiva centimetri de arătător. Uite-atât mai am până să vă arestez.

Emma nu s-a lăsat intimidată.

— Wolhuter mi-a telefonat aseară. Găsise o dovadă cum că Jacobus de Villiers este fratele meu...

Aşa interpretase ea faptele.

— Am venit aici ca să vă ofer informaţia pentru că este direct

legată de investigaţia pe care o desfăşuraţi. Deci puteţi să-mi explicaţi în ce fel acţiunea mea poate fi considerată un act de obstrucţionare a justiţiei? În plus, dacă intenţia dumneavoastră a fost să ne protejaţi, atunci de ce idioţii ăştia doi nu m-au informat că ne urmăresc în acest scop, fapt pe care, totuşi, mi-e imposibil să-l cred? Refuz să fiu făcută răspunzătoare pentru lipsa de inteligenţă a altora.

Cei doi idioţi îşi studiau vârfurile pantofilor.

— Ce fel de dovadă? a întrebat Phatudi.

— Poftim?

— Ce dovadă a găsit Wolhuter?

— Nu ştiu. Tocmai de-aceea mă aflu aici.

— Ce-a spus la telefon?

Emma a scos telefonul din geantă.

— Ascultă singur, a zis apăsând pe taste pentru a relua mesajul şi întinzându-i telefonul lui Phatudi.

Inspectorul l-a dus la ureche.

— Nu asta spune Wolhuter.

— Poftim?

— Nu spune că a găsit dovada că de Villiers e fratele dumneavoastră.

— Ba da, sigur că asta spune.

Phatudi i-a înapoiat mobilul cu aceeaşi încruntare permanentă care îl făcea să arate scârbit, aşa încât îmi era greu să ghicesc ce gândea. S-a uitat îndelung la Emma.

— Ce-ar fi să mergem undeva mai la răcoare ca să stăm de vorbă? a zis, într-un sfârşit.

S-a răsucit pe călcâie şi a luat-o spre sala de conferinţe.

∴

— Ce v-a povestit ieri Wolhuter? a întrebat inspectorul după ce ne-am aşezat.

— Cum a murit Wolhuter? a replicat Emma.

Confruntarea celor doi se anunţa interesantă.

În clipa aceea, un miracol s-a petrecut cu faţa lui Phatudi. Cută după cută, încruntarea i-a dispărut. După care un zâmbet i s-a aşternut treptat pe chip. Era o metamorfoză fascinantă, poate pentru că părea neverosimil ca acele două expresii să poată apărea pe aceeaşi faţă. Când zâmbetul i s-a lăţit până la urechi, corpul lui masiv a început să se zguduie şi ochii i s-au îngustat. Mi-a luat ceva vreme ca să înţeleg că inspectorul Jack

Phatudi râdea. Pe muteşte, ca şi cum uitase sonorul oprit.

— Eşti o figură, a declarat după ce s-a mai potolit din râs.

— Cum aşa? a întrebat Emma pe un ton mai puţin agresiv.

— Eşti tare micuţă, dar ai vână în tine.

Şi cu asta s-a alăturat fan clubului Emmei celei îndrăzneţe, format din răposatul Wolhuter, Lemmer, încă în viaţă, şi timidul Stef Moller. M-am întrebat cât de calculată era Emma din fire şi câtă manipulare se ascundea în spatele izbucnirii ei de indignare. Era un şiretlic pavlovian nou, pe care trebuia neapărat să-l adaug la argumentaţiile din Legea lui Lemmer cu privire la Femeile Minione.

Am studiat-o cu atenţie. Dacă era infatuată, atunci disimula asta bine.

— Inspectore, hai să ne ajutăm reciproc. Te rog.

— OK. Măcar putem face o încercare. Zâmbetul neverosimil i-a rămas întipărit pe chip până când Emma i-a povestit ce ne relatase Wolhuter cu o zi în urmă.

17.

— De ce minte lumea? Pur şi simplu, nu înţeleg, a spus Jack Phatudi.

Încruntarea îi revenise în forţă.

— Despre ce să mintă? a întrebat Emma.

— Despre toate. Despre mine. Despre tribul Sibashwa. Şi despre procesele pentru pământuri. Nu s-au depus patruzeci de revendicări pentru Parcul Naţional Kruger. Acum şase ani, comisia şi-a dat seama că petiţiile proveneau de la aceleaşi familii, numai că fuseseră înaintate fără ca unii să ştie de ceilalţi. Le-au pus pe toate cap la cap, şi acum au mai rămas numai revendicările triburilor Mahashi, Ntimane, Ndluli, Sambo, Nkuna şi Sibashwa. Alte două, de la Mhinga şi Mapindani, au fost respinse. Au rămas opt revendicări. Nici pe departe patruzeci.

— Asta nu înseamnă că nu ai şi tu o revendicare.

— Eu? Eu sunt poliţist. Eu nu cer pământ.

— Nu tu personal, tribul Sibashwa. Din care faci parte.

— Aşa e. Sibashwa a depus o cerere. În 1889 am fost alungaţi. Oamenii mei trăiau pe pământurile astea de o mie de

ani, şi pe urmă au venit albii şi le-au cerut să plece. Spune-mi, scumpă doamnă, dumneata ce-ai face dacă guvernul ar veni într-o bună zi şi te-ar anunţa: „Vă luăm pământurile unde v-aţi construit casele, trebuie să vă mutaţi într-un alt loc”?

— Aş pleca, dacă aş şti că la mijloc e reabilitarea solului.

— Fără niciun fel de compensaţie?

— Asta nu, ar trebui să primesc o despăgubire.

— Exact. Asta vor şi oamenii mei. În 1889 nu a existat aşa ceva, au fost ameninţaţi şi li s-a cerut să plece, căci altfel aveau să fie împuşcaţi. Strămoşii noştri sunt îngropaţi aici, mormintele lor acoperă o mie de ani de istorie, iar ei ne-au luat pământul şi ne-au alungat. Acum, cei din triburile Mahashi şi Sibashwa, la fel ca toţi ceilalţi, nu vor decât să îndrepte lucrurile.

— Dar ce-o să se aleagă din Parcul Naţional?

— N-o să se întâmple nimic. Triburile nu cer teren pe teritoriul Parcului Kruger. Vor pământuri lângă parc, unde să-şi poată construi colibe. Ştiţi ce-au făcut cei din tribul Makuleke?

— Nu.

— Makuleke au revendicat o bucată de pământ, şi acum zece ani au câştigat procesul. Şi ce credeţi că au făcut? Au ridicat acolo o cabană de vânătoare şi au format un comitet împreună cu cei de la Kruger. Makuleke exploatează cabana şi obţin profit, Kruger conservă mediul. Toată lumea e fericită. De ce să nu facă la fel şi celelalte triburi? Pentru că ele asta şi vor.

— Dar construcţiile despre care aflase Jacobus?

— Tipii ăştia de la Mogale trag cu urechea la zvonuri şi pe urmă scornesc tot felul de minciuni. Pe aici au trecut, într-adevăr, mulţi oameni de afaceri din Johannesburg care le-au promis oamenilor marea cu sarea. Cei din tribul Makuleke au concesionat managementul cabanei unei companii administrate de albi. E o afacere ca oricare alta, toată lumea vrea să scoată un ban. Unii albi au venit cu ideea de a amenaja staţiuni în jurul unor terenuri de golf, dar propunerea a fost respinsă. Cobie de Villiers a auzit ce se vorbeşte şi a dat fuga să-i informeze pe cei de la Kruger înainte chiar ca lucrurile să demareze şi oamenii să decidă dacă vor accepta o idee sau alta.

— Dar vulturii?

Chiar mă întrebam când avea să aducă în discuţie chestiunea vulturilor. Lui Phatudi nu i-a convenit. S-a ridicat de pe scaun şi şi-a fluturat braţele, exasperat.

— Vulturii. Spuneţi-mi, doamnă, cine a ucis animalele din ţara asta? Cine a vânat zebrele quagga până când specia a dispărut cu totul? Negrii?

— Nu, dar...

— Uitaţi-vă la locuitorii din Limpopo, doamnă. La condiţiile lor de trai. La modul în care luptă pentru supravieţuire. N-au slujbe, n-au bani, n-au pământ pe care să-l cultive. Şi atunci, ce pot să facă? Dacă n-au ce pune pe masă copiilor, ce pot să facă? Să facă... ce-au făcut şi burii. De ce au înfiinţat burii Parcul Kruger? Pentru că albii uciseseră aproape toate animalele, iar ei voiau să le salveze pe alea, puţine, care mai rămăseseră. La fel şi cu elefanţii. Burii erau săraci, şi fildeşul era o marfă valoroasă, aşa că au început să împuşte elefanţii. Cu miile. Dar nu contează, erau albi, şi, oricum, asta se petrecea acum o sută de ani. Astăzi a venit rândul oamenilor mei să fie săraci. Problemele sunt de ordin socioeconomic. Trebuie să creăm locuri de muncă pentru oameni, şi atunci o să lase vulturii în pace.

— Wolhuter a spus că vulturii otrăviţi au fost o capcană, pentru a-l atrage pe Jacobus acolo. Dar nu el i-a ucis pe oamenii aceia. Cei care au făcut-o au vrut să dea vina pe Jacobus ca să scape de el.

Phatudi a mormăit ceva pe limba lui, o exclamaţie de neîncredere. Sergentul negru a clătinat din cap.

— Inspectore, fratele meu nu e capabil să ucidă.

— Poate că nu e fratele dumneavoastră. Cobie ăsta e cam... A bătut uşor cu degetul gros în tâmplă. Cinci copii l-au văzut cu arma în mână. A intrat în coliba vraciului *sangoma,* acolo unde se strânseseră oamenii care împuşcaseră vulturii, pe urmă au auzit foc de armă dinăuntru şi l-au văzut ieşind în fugă. Copiii îl ştiu de la rezervaţia Mogale; au vizitat-o cu şcoala. N-au habar că el îi urăşte pe negri. Nu se pricep la politică şi nu ştiu că el le zice negrilor „cioroi”[31]. Ei doar au povestit ce-au văzut.

Emma nu mai voia să audă nimic. Şi-a întors capul.

Phatudi s-a aşezat din nou în faţa ei. I-a vorbit pe un ton mai blând!

— Acest de Villiers nu seamănă cu dumneavoastră. Nu se

[31] În original, kaffir (ortografiat şi kaffer sau kafir), termen folosit în prezent în sens peiorativ în Africa de Sud şi în alte state de pe continentul african pentru a desemna o persoană de culoare. Iniţial, termenul era neutru şi se referea la populaţia Cafri, de rasă neagră, din sudul Africii (n.tr.).

poate să vă fie frate.

— Atunci de ce a fost ucis Wolhuter?

— Cine zice că a fost o crimă?

Emma i-a aruncat o privire întrebătoare.

Phatudi a arătat cu degetul spre cuştile de animale.

— Leul ăla l-a omorât. Wolhuter a intrat noaptea trecută în cuşcă. Mi s-a spus că uneori e nevoit s-o facă, pentru a scoate viezurele melivor de-acolo. Când erau pui, leul şi viezurele au crescut împreună în cuşcă, dar acum se pare că viezurele se târăşte afară pe sub sârmă şi-l aţâţă pe leu. Azi-dimineaţă au văzut că viezurele ieşise din cuşcă şi intrase la Wolhuter în casă. Şi Wolhuter a făcut greşeala de a se vârî în cuşca leului fără să-l sedeze mai întâi. Chestii dintr-astea se întâmplă des la fermele de animale sălbatice.

Emma îl urmărea atentă pe Phatudi, încercând parcă să-şi dea seama dacă poliţistul spunea adevărul sau nu. Când inspectorul a terminat de vorbit, a continuat să se holbeze la el, până ce, într-un târziu, a oftat din greu, încovoindu-şi umerii, semn de capitulare. Îşi epuizase întrebările.

Gestul a dat naştere unei reacţii de simpatie din partea lui.

— Îmi pare rău, a spus Phatudi. „Pentru ce?” mi-am zis în sinea mea.

Emma a dat aprobator din cap, fără să scoată vreo vorbă.

— Ieri nu aveam numărul dumneavoastră de telefon. Dacă l-aş fi avut, v-aş fi anunţat că trimit oameni ca să vă protejeze. Comunitatea locală a luat foc. A ameninţat că, dacă pun mâna pe de Villiers, îl omoară. Când aţi venit după mine la secţie, cineva a ascultat discuţia noastră. Şi atunci au început să circule zvonuri, cum că o să-l ucidă... Inspectorul şi-a dus o mână la craniul ras şi s-a scărpinat după ureche. Nu era singurul semn că minţea. Îl trăda şi vocea. Până atunci, vorbise pe un ton ferm, dar explicaţia pe care o însăila acum indica o schimbare – era un soi de pledoarie stângace, în încercarea de a se face credibil în ochii Emmei.

— N-are importanţă, a spus ea.

Phatudi s-a ridicat.

— Acum trebuie să plec, domnişoară le Roux.

Sergentul şi agentul au început şi ei să se foiască.

— Da, înţeleg. Mulţumesc, inspectore.

Phatudi şi-a luat rămas-bun. S-a făcut că nu mă vede până

când a ajuns în prag. Atunci s-a întors şi s-a uitat în ochii mei. Nu ştiam dacă să iau gestul drept o provocare sau un avertisment.

Eu şi Emma am rămas în urmă. Ea şi-a rezemat coatele pe genunchi şi şi-a luat capul în mâini. A stat aşa câteva clipe. Pe urmă a murmurat ceva.

— Ce-ai spus?

— Că acum nu mai pot să intru în casa lui Wolhuter. Ca să văd dacă nu a lăsat acolo ceva pentru mine.

∴

Pe drumul de întoarcere la Rezervaţia de Animale Sălbatice Mohlolobe, Emma mi-a cerut să opresc în faţa măcelăriei din Klaserie. A intrat în prăvălie şi a ieşit după cinci minute cu un pachet învelit în hârtie groasă maronie.

A urcat în maşină şi mi-a întins pachetul.

— E pentru tine, Lemmer.

Am luat pachetul.

— Poţi să-l deschizi.

Înăuntru erau cel puţin două kilograme de biltong.

— Ieri, la Moller, am văzut că-ţi place.

— Mulţumesc mult.

— Cu plăcere.

Dar nu mai era aceeaşi Emma. Sclipirea din ochi dispăruse. Am parcurs drumul până la Mohlolobe în tăcere. Când am parcat în faţa apartamentului, a spus:

— De data asta sunt trează.

Cu un mic zâmbet autoironie.

A aşteptat să verific camerele şi să dau ocol apartamentului Bateleur. Era la amiază, şi căldura ajunsese la apogeu, devenind înăbuşitoare, insuportabilă. I-am făcut semn că poate să intre, şi s-a făcut nevăzută în dormitorul ei, lăsând uşa întredeschisă. Am auzit arcurile patului scârţâind. Am cântărit opţiunile. Nici nu se punea problema să stau pe verandă. Am luat o revistă *Africa Geographic* şi m-am aşezat pe marginea unui scaun din camera de zi, în locul unde bătea aerul condiţionat. Un pic de moţăială n-avea să-mi strice. Am răsfoit revista şi m-am oprit la un articol pe două pagini, cu titlul „Totul despre viezurii melivori”. Animalul care se făcuse, aparent, vinovat de moartea lui Wolhuter. Şi favoritul lui Cobie de Villiers.

M-am apucat să citesc. „A fi catalogat de *Guiness Book* drept

cel mai curajos animal de pe lume nu e puţin lucru, cu atât mai mult cu cât nu măsoară decât treizeci de centimetri în înălţime şi cântăreşte doar până la paisprezece kilograme”.

Un om care se ascunde atunci când este suspectat de crimă nu dă neapărat dovadă de curaj.

„Viezurelui melivor îi place la nebunie carnea de şarpe; odată, am avut ocazia să urmăresc cum un exemplar de numai douăsprezece kilograme consumă un şarpe de zece metri lungime în numai trei zile”. Autorul relata în continuare povestea unui viezure care prinsese o viperă sâsâitoare care-l muşcase, injectându-i veninul, dar îşi revenise după trei ore şi îşi devorase prada.

Din nefericire, niciun viezure nu fusese prin preajma noastră în noaptea când apăruse şarpele.

Şi pe urmă am auzit-o.

Am lăsat din mână revista şi am ascultat atent. Suspine înăbuşite veneau dinspre dormitorul ei.

Fir-ar să fie!

Ce ar trebui să facă un bodyguard într-o asemenea situaţie?

Am rămas nemişcat.

Plânsul răzbătea acum printre sughiţuri, semn că Emma avea inima sfâşiată de durere.

M-am ridicat şi m-am apropiat de uşa camerei ei. Am aruncat o privire discretă înăuntru. Era întinsă în pat, cu corpul zguduit de plâns.

— Emma.

Nu m-a auzit.

I-am repetat numele, de data aceasta mai tare, dar şi cu mai multă blândeţe. Nu a răspuns. M-am îndreptat încet spre pat şi mi-am pus o mână pe umărul ei.

— Emma.

— Scuze, a reuşit să murmure printre hohote.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze.

Am bătut-o uşurel pe umăr, fapt care a părut să o consoleze puţin.

— Nu mai înţeleg nimic, Lemmer.

Cu numai două ore în urmă, se purtase ca o pisică sălbatică.

— Linişteşte-te, am spus, fără ca vorbele mele să-i aducă însă alinare.

— Nu mai pricep nimic. Şi-a suflat nasul într-o batistă leoarcă

de lacrimi şi a început să plângă şi mai tare.

— Şşt, şşt, a fost tot ce-am putut să spun.

Fără vreun efect. M-am aşezat pe pat lângă ea, şi Emma s-a mişcat spre mine şi şi-a aruncat braţele în jurul gâtului meu. După care s-a lăsat cu totul pradă plânsului, hohotind fără nicio reţinere.

∴

I-a luat un sfert de oră ca să se oprească din plâns. Se agăţa de mine ca de o geamandură, în timp ce eu încercam, stângace, s-o împing uşor înapoi, fără să am nici cea mai mică idee cum s-o consolez, în afară de a-i spune „şşşt, şşşt”. Într-un târziu, s-a liniştit, hohotele s-au mai potolit şi corpul i s-a relaxat.

Pe urmă a adormit. La început, nu mi-am dat seama. Eram prea conştient de picioarele care îmi amorţiseră, de incapacitatea mea de a găsi cuvintele potrivite, de căldura şi de parfumul trupului ei lipit de-al meu şi de cămaşa mea udă de lacrimile ei fierbinţi. Abia după ceva vreme am observat că răsufla încet şi adânc şi, când am privit-o, am văzut că avea ochii închişi.

Am aşezat-o pe pat, lăsând-o să alunece uşor pe pernă. Aerul condiţionat răcorise dormitorul, şi am acoperit-o cu cearşaful, după care m-am strecurat înapoi spre scaunul din camera de zi.

Trebuia să-mi reconsider opinia despre ea. Poate că nu era decât o tânără atrăgătoare care-şi dorea cu ardoare să-şi regăsească fratele. Poate că speranţa începuse să o părăsească pe măsură ce căpăta noi informaţii, dar ea continuase, până în dimineaţa aceea, să se agaţe cu disperare de iluziile pe care şi le făcuse, de eventualitatea unor conspiraţii şi secrete bine păzite. Acum se vedea prinsă la mijloc între două posibilităţi la fel de inacceptabile: fratele ei era Cobie de Villiers, un ucigaş, sau nu era el, ceea ce echivala cu pierderea lui pentru a doua oară.

Sau poate că ar fi fost mai bine pentru mine dacă luam lucrurile ceva mai lejer şi cu mai multă precauţie. Poate că trebuia să reformulez Legea lui Lemmer cu privire la Femeile Minione şi s-o fac să sune astfel: „Să nu ai niciodată încredere în tine însuţi”.

Nu eram în stare să mă concentrez asupra revistei. Mâinile mele păstraseră amintirea conturului spatelui Emmei, iar în inimă îmi rămăseseră întipărite neajutorarea şi disperarea ei.

Nu eram decât bodyguardul, singurul om disponibil la acel moment. La fel de bine ar fi putut să plângă pe umărul altcuiva.

Emma era o tânără inteligentă, perfect adaptată social, extrem de bogată, bine educată şi atrăgătoare, iar eu – Lemmer din Seapoint şi Loxton. Amănunte pe care nu aveam voie să le scap din vedere.

Mi-am dat seama că era a doua oară în douăzeci şi patru de ore când o culcam pe Emma le Roux. Poate că era cazul să cer un bonus.

18.

În după-amiaza aceea, Emma a rămas în dormitor mai mult de o oră. Când a ieşit, m-a întrebat dacă voiam să mergem să mâncăm. N-aş fi ghicit că plânsese. Era pentru prima oară când o vedeam îmbrăcată în rochie. Era albă cu floricele roşii şi îi lăsa umerii dezgoliţi. În picioare avea sandale albe. Părea mai tânără, cu excepţia ochilor, care parcă îmbătrâniseră.

În asfinţit, am străbătut în tăcere poteca spre restaurant. Soarele se ascunsese în spatele fortăreţelor impresionante clădite de norii de furtună care veneau dinspre vest. Fulgerele licăreau printre norii cumulus albi ca zăpada. Umiditatea atinsese cote insuportabile, iar căldura era incredibilă. Până şi păsările şi insectele stăteau nemişcate. Natura părea să-şi ţină răsuflarea.

Susan, recepţionera, o afrikaander blondă care refuza să vorbească altă limbă decât engleza, ne-a tăiat calea.

— Domnişoară le Roux, ce mai faceţi? Cum vă simţiţi? Am auzit despre şarpele mamba, ne pare foarte rău tuturor. Apartamentul e în regulă acum?

— Da, totul e în ordine, mulţumesc, a răspuns ea, pe un ton şoptit, încă sub imperiul depresiei.

— Minunat. Poftă bună la cină.

În timp ce ne aşezam, Emma a spus:

— Ar trebui să vorbesc în afrikaans cu ea.

— Da, am răspuns fără să mă gândesc.

— Eşti un fan al limbii, Lemmer? Un *taalbul*?

Nu părea prea interesată, de parcă ştia deja că aveam să evit

întrebarea. Sau poate că depresia luase o nouă formă...

— Oarecum...

A dat din cap, absentă, şi a luat lista de vinuri. S-a uitat câteva clipe peste ea, apoi şi-a ridicat ochii spre mine.

— Uneori, mă port atât de prosteşte, a spus ea încetişor.

Am văzut că avea umbre sub ochi, imposibil de mascat de machiajul discret. A încercat să zâmbească, fără succes.

— Dacă i-aş vorbi în afrikaans, îmi închipui ce se va întâmpla. Îmi va spune „O, sunteţi afrikaander?”, prefăcându-se surprinsă, deşi amândouă ştim ce sunt, şi atunci va veni un moment de... stânjeneală. Un alt surâs ratat. Tipic pentru afrikaanderi, a continuat. Noi, după cum ştii, ne ferim de momentele penibile.

Înainte să apuc să răspund, şi-a întors privirea, hotărâtă, spre lista de vinuri.

— În seara asta o să bem vin. Ce fel de vin îţi place?

— Sunt în exerciţiul funcţiunii, mersi.

— Nu, în seara asta ai liber. Alb sau roşu?

— Nu prea beau vin.

— Atunci bere?

— Poate un Grapetiser[32] roşu.

— Nu bei niciodată?

— Nu beau alcool. Speram să nu continue cu întrebările. La fel ca în chestiunea cu originea afrikaander, ar fi urmat o conversaţie jenantă. Dar mă înşelam în previziuni, aşa cum se întâmplase cu mai tot ceea ce gândisem despre Emma.

— O faci din principiu? m-a chestionat alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Nu tocmai.

A clătinat din cap.

— Ce e? am întrebat.

A întârziat cu răspunsul, de parcă simţea nevoia să-şi adune puterile.

— Eşti o enigmă, Lemmer. Când citeam într-o carte că un personaj e o adevărată enigmă, nu înţelegeam ce voia să spună autorul. Acum ştiu.

Poate pentru că-mi spusese că sunt „tăcut şi prost”, sau fiindcă voiam se mai înveselesc, am spus:

— Explică-mi şi mie care e treaba cu alcoolul. Eu, unul, nu pricep.

[32] Marcă de sucuri de fructe (n.tr.).

— Oh, s-o iau drept o invitaţie de a face o conversaţie adevărată?

— Tu eşti cea care a spus că în seara asta „am liber”.

— Aha! A pus lista de vinuri deoparte. Foarte bine. S-a uitat în sus spre candelabrul de deasupra capetelor noastre, a răsuflat adânc şi a început să vorbească încetişor, la început căutându-şi cuvintele potrivite.

— Mie îmi place vinul roşu. Şi numele soiurilor. Shiraz. Cabernet. Merlot. Pinotage. Îmi place să le rostogolesc în gură, sună atât de tainic. Şi să le adulmec buchetele complexe. Ştii, există o mistică a aromelor. A început să rostească vorbele mai repede, eliberându-se. E ca şi cum ai naviga pe o rută comercială, printre insule cu fructe şi cu mirodenii. Nu poţi vedea insulele, dar poţi ghici cum arată după aromele care plutesc pe deasupra apei. Sunt locuri exotice, în culori strălucitoare, cu păduri dese şi cu oameni frumoşi care dansează la lumina focului. Iubesc culorile; îmi place să le urmăresc schimbându-se atunci când le priveşti în lumina soarelui sau a lumânării. Iubesc aromele, ele mă fac să gust vinul, să mă concentrez asupra lui, să-l plimb în gură pentru a-i simţi savoarea. Şi iubesc tot ce este asociat cu aromele – veselia, compania prietenilor. Reprezintă un simbol social, un mod de a arăta că ne simţim suficient de bine alături de alţii pentru a putea să ne bucurăm împreună de un pahar de vin. Îmi dă o senzaţie de civilizaţie, mă face să mă simt recunoscătoare că am privilegiul de a putea savura un lucru făcut cu atâta grijă, pricepere şi artă. Şi atunci, spune-mi, ce nu este grozav la vin?

Am clătinat din cap. Nu eram de acord cu ea şi, pe de altă parte, nici numi venea să cred că purtam o asemenea discuţie.

— Vinul nu are gust bun. Punct. Sigur, nu e la fel de rău ca whisky-ul, dar, în orice caz, e mai rău ca berea. Şi nici nu se compară cu sucul de struguri. Sigur, sucul de struguri nu e la fel de sofisticat, deşi îşi schimbă şi el culoarea dacă-l priveşti în lumina soarelui sau a lumânării. Singura excepţie este vinul dulce. Dar nimeni din înalta societate nu bea aşa ceva, nici măcar un vin dintr-o recoltă târzie bună. De ce nu? Pentru simplul motiv că acest vin nu se bucură de acelaşi statut. Statutul. O chestie veche de când lumea. Civilizaţia noastră îşi are originile în Mesopotamia, dar acolo nu cresc struguri. Mesopotamienii făceau bere din grâne, şi toată lumea o bea.

Dar bogătaşii nu beau ceea ce bea toată lumea. Aşa că aduceau vin din ţinuturile mai înalte din Iran. Şi, fiind importat şi, deci, mai scump – şi pentru că oamenii obişnuiţi nu şi-l puteau permite –, a ajuns, cu timpul, să câştige un statut mai înalt, indiferent de gust. Aşa a apărut mitul că vinul este pentru cei cultivaţi, pentru cei cu gusturi alese. Şi acum, după opt mii de ani, încă mai credem asta.

Îmi plăcea felul în care mă urmărea în vreme ce vorbeam. Când am terminat, a râs, scoţând un sunet scurt, fericit, de parcă tocmai deschisese un cadou. Era pe punctul de a-mi da replica, însă chelnerul însărcinat cu vinurile a apărut lângă noi. A dat comanda:

— Aş vrea o sticlă din acest Merlot şi cel mai bun suc de struguri pe care-l aveţi. Şi aduceţi, vă rog, două pahare în plus.

Chelnerul a notat comanda, şi după ce acesta a plecat, Emma s-a rezemat de spătar.

— Pe unde-ai stat tu ascuns până acum, Lemmer? Şi-a ridicat o mânuţă în aer, ca pentru a mă opri să răspund. Nu contează. Mă bucur că eşti aici. Spune-mi, îţi place să citeşti? Cum de ştii toate lucrurile astea?

Patru ani în puşcărie înseamnă o grămadă de timp, Emma le Roux.

— Ei, mai citesc şi eu câte ceva.

— Câte ceva? Ce anume îţi place să citeşti?

— Nonficţiune.

— Ca de pildă?

— Orice.

— Zău aşa... Povesteşte-mi despre ceva ce-ai citit în ultima vreme.

Am rămas câteva clipe pe gânduri.

— De exemplu, ştiai că iarba de sămânţă a jucat un rol hotărâtor în istoria Africii de Sud?

A ridicat o sprânceană, zâmbind din colţul buzelor.

— Nu, nu ştiam.

— E adevărul gol-goluţ. Cu două mii de ani în urmă, aici nu trăiau decât triburile Khoi şi San. Erau nomazi, nu agricultori. Şi pe urmă, dinspre estul Africii au venit oamenii Bantu, cu cirezile lor de vite şi culturile de sorg. Aceştia i-au împins pe Khoi şi pe San către jumătatea de vest a Africii de Sud. De ce într-acolo? Pentru că sorgul se recoltează vara, şi partea de vest este o

zonă cu precipitaţii hibernale. De aceea tribul Xhosa nu s-a aşezat niciodată mai departe de Fish River. Fiindcă avea nevoie de ploi de vară pentru recolte. Acum patru sute de ani, europenii au adus în Cape Town cereale de iarnă. Iar tribul Khoi nu li s-a putut opune; diferenţa în tehnologie era mult prea mare. Gândeşte-te, ce s-ar fi întâmplat dacă triburile Xhosa şi Zulu ar fi avut seminţe pentru recolte de iarnă? Cât de diferită ar fi fost istoria noastră? Nu ar fi fost mult mai dificil pentru olandezi să întemeieze prima lor colonie la Cape?

— Uimitor.

— Da.

— Unde-ai citit asta?

— Într-o carte de popularizare a ştiinţei.

— Dar problema cu limba afrikaans?

— Ce vrei să spui?

— Ai zis că eşti un apărător al ei, un *taalbul.*

— Mda, cam aşa ceva.

— Şi?

— Păi, uite, hai să o luăm, de pildă, pe Susan. Ştie că eşti afrikaander. N-avea cum să nu-şi dea seama, din cauza numelui tău. Şi a accentului. Şi totuşi, îţi vorbeşte în engleză. De ce?

— Tu să-mi spui.

— Pentru că majoritatea clienţilor rezervaţiei sunt străini, şi ea nu vrea ca ei să ştie că nu e decât o fată afrikaander. Ar fi o povară prea mare pentru ea. Vrea ca turiştii să o placă, să o considere o fată drăguţă. Nu să fie judecată şi etichetată după limba pe care o vorbeşte şi după istoria poporului ei.

— Nu-i convine poziţionarea brandului Afrikaans.

— Exact. Ceea ce nu înţeleg eu este de ce Susan... de ce noi toţi nu facem nimic pentru a schimba ceva în poziţionarea aceasta. A ne preface că nu vedem ce se întâmplă nu reprezintă o soluţie. Soluţia este de a schimba poziţia brandului.

— Şi crezi că e posibil?

— Păi nu cu asta te ocupi?

— Ba da, dar limba este o chestiune ceva mai complexă decât ketchupul.

— Diferenţa este că toţi cei cărora le place ketchupul sunt dispuşi să-şi unească forţele pentru a schimba percepţia despre ketchup. În timp ce burii nu vor să facă acelaşi lucru pentru limba lor.

Emma a izbucnit în râs.

— Asta e adevărat.

Chelnerul a venit cu sticla de Merlot, cu cea de suc de struguri şi cu două pahare în plus. A dat să ne servească, dar Emma l-a oprit. A împins un pahar de vin spre mine.

— Ia o gură, m-a îndemnat. Gustă puţin şi pe urmă spune-mi dacă nu ţi se pare bun. Dar să fii sincer.

A turnat puţin vin. Am luat paharul.

— Aşteaptă, a spus. Mai întâi miroase-l. Şi-a turnat o jumătate de pahar, l-a răsucit în mână şi l-a apropiat de nas. I-am urmat exemplul. Aroma era plăcută, dar mai exista şi altceva în afara ei.

— Cum ţi se pare? m-a întrebat.

Ce să-i fi spus? Că trecutul meu era îngropat în mirosul de vin, că el îmi amintea cine eram şi de unde veneam?

Am ridicat din umeri.

— Hai, Lemmer, fii obiectiv. Nu simţi mirosul de cuişoare? Şi de fructe? E subtil, ştiu, dar n-ai cum să nu-l simţi.

— Da, îl simt, am minţit.

— Bun. Acum gustă!

A luat o înghiţitură, a plimbat-o prin gură şi m-a privit întrebătoare. Am sorbit. Vinul avea o aromă întunecată, ca flacăra unui foc ce arde înăbuşit. Emma a înghiţit.

— Ei, acum spune-mi dacă are gust rău.

Am înghiţit şi eu.

— Are gust rău, am spus.

A râs din nou.

— Pe bune? Pe bune, Lemmer?

— Acum încearcă tu sucul de struguri. Fii obiectivă şi sinceră. Am turnat suc în două pahare. Nici nu trebuie să-l miroşi. Doar să-l guşti.

— OK, a spus zâmbind amuzată.

Am băut amândoi.

— Răcoros, am spus.

— Simte aroma subtilă, inconfundabilă, de struguri. Proaspătă, revigorantă, *joie de vivre,* ce mai!

A râs. Mi-a făcut plăcere s-o aud.

— Simte cum bulele îţi dansează pe limbă, ca nişte mici explozii de extaz de o sinceritate dezarmantă şi complet lipsite de pretenţii. Acest lichid nobil, fără fiţe, nu are nevoie să se

sprijine pe opt mii de ani de branding. El există pur şi simplu, un suc nebotezat cu apă, un deliciu, plăcerea pură de a bea.

A izbucnit într-un râs zgomotos, gata-gata să se înece, cu ochii închişi şi cu guriţa ei frumoasă căscată. Ceilalţi comeseni şi-au întors capetele ca să vadă de unde venea veselia şi nu şi-au putut stăpâni zâmbetele. Dincolo de ferestre, fulgerele îşi aruncau luminile pe cer, iar tunetele bubuiau din ce în ce mai aproape, rostogolindu-se dinspre nord spre sud ca o locomotivă fugară.

∴

Chiar înainte de desert, sub impulsul momentului, i-am mărturisit, în mod inexplicabil:

— Prietena care m-a sunat când eram la aeroport...

— Antjie, a intervenit Emma cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

Am tresărit surprins; ţinuse minte numele.

— Are aproape şaptezeci de ani.

— Minunat, a spus ea.

N-am înţeles ce voia să spună cu asta.

Era ameţită când am plecat. S-a agăţat de braţul meu. Afară ploua, o perdea deasă de picături grase de furtună. În pragul restaurantului, am şovăit. Emma şi-a scos sandalele din picioare şi m-a luat iar de braţ. Am ieşit şi, în clipa următoare, eram amândoi uzi leoarcă. Era o ploaie caldă, şi aerul încă nu se răcorise. M-a tras de braţ, reţinându-mă. M-am uitat la ea. Îşi ridicase faţa şi stătea cu ochii închişi, iar şiroaiele îi transformaseră rimelul în lacrimi întunecate. M-a lăsat s-o conduc ca pe o oarbă. Rochia albă i se lipise de corp. Şi prin ea i se întrezăreau formele. Apa mi se prelingea pe faţă, pe ochi. Ploaia răpăia pe cărare, pe copaci, pe acoperişurile de paie. Era singurul sunet care spărgea tăcerea nopţii.

Ajunşi la apartamentul Bateleur, mi-a lăsat braţul, şi-a azvârlit sandalele într-un colţ al verandei şi a rămas acolo, în ploaie. Am intrat sub acoperiş, am descuiat uşa, m-am aşezat pe un scaun şi mi-am scos pantofii şi şosetele. Emma stătea afară, cu faţa întoarsă în sus şi cu braţele întinse spre cer. Acceptând invitaţia, ploaia s-a înteţit, şi puhoaiele de apă străluceau în lumina verandei.

Fulgerul a explodat scânteind şi un tunet a bubuit asurzitor de aproape. Emma a ţipat şi a urcat în fugă scările, trecând pe lângă mine şi năpustindu-se pe uşă râzând veselă.

Mi-am scos cămaşa şi am întins-o pe braţul scaunului. Mi-am întors pantofii ca să las apa să se scurgă din ei şi mi-am atârnat şosetele lângă cămaşă.

Am păşit prin uşa glisantă, am închis-o în urma mea şi am încuiat-o. Camera de zi era cu totul cufundată în beznă, cu excepţia unei raze de lumină care se strecura pe sub uşa dormitorului Emmei. Cu gândul la un duş, am făcut un pas în faţă, şi atunci am văzut imaginea reflectată în sticla care proteja tabloul agăţat pe perete.

Emma.

Se dezbrăcase. Stătea în picioare, lângă patul dublu, aplecată în faţă şi cu un prosop alb înfăşurat în jurul capului.

Am îngheţat. Mi-am ţinut răsuflarea. Am conspirat cu geamul tabloului, cu unghiurile perfecte care mi se deschideau stând acolo, cu uşa întredeschisă de la dormitorul ei. I-am privit trupul auriu. Linia fermă a pântecului, şoldurile feminine, picioarele zvelte şi puful des şi întunecat al părului pubian. Sânii îi săltau la fiecare mişcare bruscă a prosopului, sfârcurile i se întăriseră. O eternitate, şi totuşi atât de puţin timp – a terminat prea curând cu ştersul părului şi s-a răsucit pe jumătate, aruncând prosopul într-un colţ al camerei. I-am zărit o clipă curbele fundului bronzat, după care a ieşit din raza mea vizuală, fără să ştie că o pândeam şi păşind graţioasă ca o leoaică sau ca o antilopă steenbok, dispărând în baie.

∴

Zăceam în pat, în întuneric, când a intrat în cameră. Ploaia se oprise, şi se aşternuse o tăcere asurzitoare. Am rămas întins, cu ochii închişi, străduindu-mă să respir adânc şi regulat.

I-am auzit paşii uşori oprindu-se chiar lângă pat. Îi simţeam apropierea, căldura care îi radia din trup, şi m-am întrebat cu ce era îmbrăcată.

Tot ce trebuia să fac era să dau cearşaful la o parte ca să-i fac loc în pat.

Stătea în picioare, lângă mine. Atât de aproape. Nu, nu puteam, nu trebuia s-o fac, şi totuşi nu mă puteam împotrivi dorinţei. Dar, când am întins mâna, ea se îndepărtase deja, şi după câteva clipe am auzit scârţâitul celuilalt pat, foşnetul lenjeriei şi un oftat. A cărui semnificaţie n-aveam s-o aflu niciodată.

19.

Ziua care avea să se sfârşească în chip îngrozitor începuse atât de bine.

Am dormit până târziu. M-am trezit primul şi am făcut cafeaua. Am băut-o împreună pe verandă. Era o dimineaţă senină, proaspătă, răcoroasă. Emma mi-a mărturisit, luându-se singură peste picior, că o durea puţin capul.

Mai târziu, a sunat la Centrul Mogale şi a cerut cu Donnie Branca. Nu l-au găsit pe moment, dar au asigurat-o că aveau să-i spună că l-a căutat şi că urma să o sune el înapoi. Ne-am dus să luăm micul dejun. Dick, Senior Game Ranger, ne-a zărit.

— În seara asta o să avem un tur al rezervaţiei formidabil, i-a spus el Emmei.

— S-ar putea să nu mai fim aici. E posibil să plecăm spre casă.

— Nu se poate. Trebuie să mai rămâi măcar o zi. Nimic nu se compară cu savana după prima ploaie adevărată de vară. Animalele înnebunesc. O să vezi, e o experienţă unică. Şi formidabilă.

„Formidabil” se număra, în mod cert, printre cuvintele lui preferate. I se adresa exclusiv Emmei.

— Bine, mai vedem...

— Pentru tine sunt dispus să amân plecarea până la ora şase. Sau şapte, a încercat el să flirteze.

— Zău?

Îi plăceau atenţiile lui.

— Absolut.

— Atunci, eu şi Lemmer o să facem tot posibilul.

— Formidabil, a spus el, de data aceasta ceva mai reţinut, fiindcă Emma tocmai îmi pomenise numele. Atunci, să aveţi o zi bună.

— Şi tu, a răspuns Emma cu un zâmbet.

Apelul a venit când eram la masă. Emma a răspuns, a ascultat câteva clipe, apoi am auzit-o spunând:

— Domnule Branca, sincere condoleanţe.

S-a scuzat. Înţelegea că trecea prin momente grele, însă Frank Wolhuter o sunase cu o noapte înainte să moară şi îi lăsase un mesaj. I-a reprodus conţinutul şi a aşteptat reacţia lui Branca, urmărindu-i cu atenţie răspunsul lung.

— La unsprezece e perfect, mulţumesc.

A închis telefonul.

— Mi-a spus că ştie că Frank Wolhuter a umblat prin lucrurile lăsate de Cobie la centru, pentru prima oară de când acesta a plecat. Şi că Frank nu i-a zis nimic despre ceea ce a găsit, dar că bănuieşte unde ar putea fi lucrurile. Ne vedem cu el la ora unsprezece. S-a uitat la ceas. E cazul să plecăm, a spus.

Susan s-a apropiat de masa noastră.

— Domnişoară le Roux, v-a lăsat cineva un mesaj la poartă.

— Cine?

— Paznicul spune că era un băieţel.

— Un copil?

— Să trimit pe cineva să vă aducă mesajul?

— Nu, nu, oricum voiam să plecăm, *ons sal dit daar kry, dankie,* Susan, îl luăm noi, mulţumesc.

— OK, a spus Susan şi, după o scurtă tăcere apăsătoare, a plecat, fluturându-şi părul lung şi blond.

∴

Mesajul fusese scris pe o foaie ruptă, probabil, dintr-un caiet de şcoală, sau aşa ceva, o hârtie cu linii bleu subţiri şi cu o dungă verticală roşie trasă pe margine. Nu fusese introdus într-un plic, ci doar îndoit, cu numele Emma le Roux notat cu pix cu pastă albastră.

Am stat lângă ghereta unde Edwin, responsabil cu securitatea, întâmpina oaspeţii cu pălăria lui cu boruri late şi cu un zâmbet alb strălucitor. Emma a desfăcut foaia. A citit biletul, apoi mi l-a întins mie.

Domnişoară Emma,

Ar fi mai bine să vă întoarceţi acasă. Aici nu sunteţi în siguranţă.

Un prieten

— Cine a adus biletul? l-a întrebat Emma pe Edwin.

— Un băiat, a zis pe un ton prudent, ca şi cum se aştepta să dea de necaz.

— Îl cunoşti?

— S-ar putea.

— Edwin, te rog, am mare nevoie de ajutorul tău. E ceva foarte important.

— Sunt mulţi băieţi în sat. Cred că era unul dintre ei.

— Care sat?

— O să încerc să aflu.

— Stai puţin, a spus Emma. S-a dus la BMW. S-a întors cu o bancnotă de o sută de ranzi în mână. Edwin, nu vreau decât să aflu cine i-a dat biletul băiatului. Spune-i că nu are motive să se teamă şi că o să-l plătesc. Şi asta e pentru tine. Iar dacă dai de băiat, o să primeşti mai mulţi bani.

— Mulţumesc, doamnă, a zis Edwin, şi bancnota i-a dispărut imediat în buzunar. Sper să dau de el.

— Mulţumesc mult. Hai să mergem, Lemmer, suntem deja în întârziere, a adăugat ea uitându-se la ceas.

∴

În maşină, a stat cu biletul în mână. L-a studiat îndelung.

— Domnişoara Emma. Aşa mi-a spus şi bărbatul acela care m-a sunat acasă. Ţi-am povestit, Lemmer. S-a uitat spre mine, apoi din nou la mesaj. La telefon am avut impresia că era o voce de negru, şi cel care a scris mesajul ăsta nu cred că e vorbitor nativ de engleză.

Eram decis să nu comentez. Din fericire, nici nu a fost nevoie. Telefonul ei a scos un ţârâit, şi Emma s-a grăbit să răspundă.

— Carel! Probabil că o întreba cum merg lucrurile, căci s-a pornit pe explicaţii: Dacă m-ai fi sunat ieri, ţi-aş fi spus că nu prea bine, dar acum cred că am dat de ceva. Tocmai sunt în maşină, mergem acolo ca să vedem despre ce e vorba. Ah, şi mai ţii minte telefonul pe care l-am primit acasă? Da, de la bărbatul acela care mormăia greu de descifrat...

Prietenul meu, Carel Bogătaşul. Probabil că voia un raport complet, de vreme ce Emma s-a apucat să-i povestească tot ce se întâmplase, şi a ţinut-o aşa până am ajuns la Mogale.

∴

O voluntară olandeză, tânără şi drăguţă, cu picioare lungi, purtând o pălărie de safari pe cap şi pantaloni scurţi, ne-a condus la Donnie Branca. Ne aştepta în biroul lui Frank Wolhuter. Emma a încercat să-i vorbească fetei în afrikaans, dar ea i-a răspuns în engleză. Ne-a povestit că erau cu toţii, în continuare, în stare de şoc şi că încă nu conştientizau pe deplin faptul că domnul Wolhuter nu mai era printre ei.

Branca a dat deoparte documentele la care lucra. Era prost dispus şi vorbea încet. Imediat ce fata olandeză a ieşit, ne-a

spus:

— Imposibil să fi fost un accident. Viezurele a intrat de multe ori în cuşca leului, dar de fiecare dată l-am adormit pe Simba cu ajutorul tranchilizantelor. Aşa ar fi procedat Frank. Dar arcul cu săgeţi e în magazie, nu s-a atins nimeni de el. În plus, Frank n-ar fi intrat niciodată singur în cuşcă. Phatudi zice că n-a găsit nicio dovadă că ar fi vorba despre crimă, dar eu tocmai am descoperit ceva. Haideţi cu mine, să vă arăt!

A deschis uşa care dădea în interiorul clădirii. Dincolo de birou era apartamentul unde locuise Wolhuter. Am intrat în dormitor. Biblioteca, prinsă în balamale de perete, fusese lăsată deschisă. În spatele ei, în perete, era fixat un rastel de arme a cărui uşă era şi ea deschisă. Branca s-a oprit în faţa lui.

— Uitaţi-vă aici, a spus arătând cu degetul.

Rastelul avea doi metri înălţime şi o jumătate de metru lăţime. Era împărţit în două. Jos era loc pentru şase arme, dar înăuntru erau numai două puşti de vânătoare. După urmele de praf, era clar că cineva luase, de curând, celelalte patru arme. Pe raftul de sus erau nişte documente şi câteva grămăjoare cu bancnote, în total în jur de trei mii de ranzi, am estimat eu, plus un teanc de dolari şi un altul de euro, cam de câte o mie fiecare. Pe poliţa de sus se vedea o dungă de culoare ruginie. Părea o dâră de sânge lăsată de cineva, din greşeală.

— Sânge, a spus Branca.

Emma s-a aplecat pentru a privi mai de-aproape. N-a comentat.

— Avem două asemenea seifuri. Toată lumea ştie de cel din magazie. Dar de ăsta nu ştiam decât eu şi Frank. Dacă ar fi dat de ceva care v-ar interesa, aici l-ar fi pus. Aşa că azi-dimineaţă, după ce m-aţi sunat, am deschis seiful ca să verific.

— Crezi că...?

Emma s-a oprit, speriată de posibilele răspunsuri.

— Pot să ascult mesajul de la Frank?

Emma a încuviinţat din cap şi a scos telefonul din geantă. A apăsat pe butoane şi i-a întins aparatul lui Branca. De dincolo de mormânt, s-a auzit vocea lui Frank Wolhuter: „Emma, sunt Frank Wolhuter. Cred că ai avut dreptate. Am găsit ceva. Te rog, sună-mă imediat ce primeşti mesajul”.

Cu faţa încordată, Branca i-a înapoiat telefonul.

— Alaltăieri, după ce-aţi plecat de aici, Frank s-a dus la casa

lui Cobie. A stat acolo toată după-amiaza. Am băgat capul înăuntru ca să-mi iau rămas-bun, înainte să plec să mă întâlnesc cu prietena mea, la Graskop. Atunci l-am văzut pe Frank pentru ultima oară.

— În noaptea aceea... Mai stătea cineva aici? a întrebat Emma uitându-se în continuare la pata de sânge.

Branca a clătinat din cap.

— Nu, numai eu, Frank şi Cobie locuiam în incinta centrului. Baraca muncitorilor e pe panta muntelui, şi voluntarii stau în nişte dormitoare comune, la doi kilometri de-aici. M-am întors după miezul nopţii, dar n-am auzit nimic. Am presupus că Frank se culcase – el se culca şi se scula întotdeauna devreme. A doua zi dimineaţă, Mogoboya l-a găsit în cuşca lui Simba.

Branca a scos o batistă din buzunar şi a folosit-o pentru a închide uşa rastelului.

— O să-l anunţ pe Phatudi... a spus făcând un gest spre rastel. Încă nu am intrat în casa lui Cobie. Vreţi să veniţi cu mine?

— Sigur că da.

A luat o legătură de chei din biroul lui Wolhuter, şi am străbătut împreună cărarea spre o mică clădire, pe jumătate ascunsă de pâlcurile de copaci, la marginea centrului de reabilitare. Branca a arătat spre un geam spart.

— Pe acolo au încercat săptămâna trecută să pătrundă în casă.

— Cine?

— Habar n-am. Dar bănuiesc că au fost oamenii lui Phatudi. Noaptea, nu se văd gratiile de la fereastră. Frank a auzit zgomotul de geam spart şi a aprins lumina.

A descuiat uşa, închisă temeinic cu două yale. M-am întrebat dacă toţi cei de la centru îşi luau asemenea măsuri de precauţie. Coliba era cufundată în beznă, cu perdelele trase. Branca a aprins lumina.

„Spartan” era cuvântul cel mai potrivit. Un pat lipit de perete, alături de un dulap din lemn de pin, două fotolii uzate şi un dulap vechi din pal alb, zidit în perete. Pereţii erau goi; pe podea era întinsă o carpetă roasă, ţesută din lână, cu motive geometrice africane. Două uşi. Una dădea spre bucătăria în care se aflau o masă pătrată din lemn închis la culoare şi trei scaune, tot din lemn, o sobă electrică veche şi o etajeră cu rafturi pentru cărţi. Cealaltă se deschidea spre baie. Totul relativ ordonat şi

curat pentru un burlac. O pereche de jeanşi atârna de braţul unui fotoliu. Emma a frecat uşor materialul între degete în timp ce se uita în jur. Branca a traversat camera spre pat, pe care se afla ceva. Părea o carte.

A luat-o şi a deschis-o.

— Fotografii, a spus.

Emma s-a apropiat. Era un album mic, exact cât să încapă în el poze de dimensiuni obişnuite.

— Asta e Melanie Posthumus, a spus ea. Înseamnă că sunt pozele lui Cobie.

— Cine e Melanie? Prietena lui?

— Da.

— Două, trei, patru poze. Probabil că a fost foarte îndrăgostit de ea.

— Şi acesta e Stef Moller, a adăugat Emma.

Branca a dat paginile.

— Uite, aici e Frank. Cu mine. Şi aici, o voluntară din Suedia. Care îl plăcea foarte mult pe Cobie. Chiar ne-am gândit la un moment dat...

— Că ce?

— Ei, ştiţi şi voi...

— Adică?

— Păi, am văzut-o într-o dimineaţă ieşind de-aici. Dar după aia, a plecat. Aşa cum fac toate.

Branca terminase de răsfoit albumul.

— Asta e tot.

— Stai puţin, a spus Emma luându-i albumul din mână. L-a deschis. Uite aici, mi-a arătat. Vezi, lipsesc două poze. Chiar în faţă.

M-am uitat. Pe ambele părţi ale paginii nu se vedea decât plasticul transparent sub care, pe fundalul alb, se întrezăreau vag contururile a doua fotografii.

— Camera e aşa cum a lăsat-o Frank? a întrebat Emma.

— Aşa cred. Nimeni nu a mai intrat după el.

— Nu aveţi pe cineva care face curăţenie? a insistat ea îndreptându-se spre bucătărie.

— Eu şi Frank avem menajeră, asta pentru că amândoi suntem dezordonaţi. Dar Cobie îşi făcea singur toate treburile.

Bucătăria nu era atât de mare încât să încăpem toţi trei. Eu şi Branca am rămas în prag. Emma a cercetat etajera.

— Deci e posibil ca Frank să fi lăsat albumul pe pat?

— Mda.

S-a întors spre Branca.

— Poate că el a scos fotografiile din album, ca să mi le arate.

— Da, s-ar putea.

— Te-ai uitat înăuntrul rastelului?

Sigur că se uitase, imediat ce scosese de-acolo cele patru puşti.

— Nu. Când am văzut pata de sânge, m-am gândit să nu umblu, ca să nu contaminez probele.

Minţea. Şi chiar cu pricepere.

— Ce zici? Putem să aruncăm o privire? Îţi promit că o să fim atenţi.

— OK.

S-au îndreptat amândoi spre ieşire. Ne-am uitat rapid la etajera cu cărţi. Pe raftul de jos erau aşezate reviste. Am recunoscut cotoarele galbene ale *National Geographic,* lângă o serie de *Africa Geographic.* Deasupra, cărţi despre animale, vânat şi managementul savanei. Totul înghesuit. Niciun loc liber în care să fi încăput albumul.

∴

Fotografiile lipsă nu erau în rastel. Înăuntru se găseau titluri de valoare, acte de donaţie, declaraţii fiscale şi bani.

— Pentru ce sunt banii ăştia? a întrebat Emma.

— Sunt din încasări. Îi ţinem aici pentru plăţi şi pentru situaţii de urgenţă.

— Mai e vreun alt loc unde ar fi putut pune Frank fotografiile?

— Nu ştiu, o să mă uit. Poate în dormitor. Dar o să-mi ia ceva timp. Şi am atâtea pe cap. Nu ştiu ce-o să se aleagă de centru. Oricum, dacă găsesc ceva, vă sun.

— Mersi.

Ne-am luat rămas-bun şi am plecat. Emma voia să dea de urma băiatului care adusese mesajul.

A scos din geantă biletul, l-a recitit şi l-a împăturit la loc. Când am ajuns la şosea, nu mai erau maşini cu poliţişti care să ne protejeze. M-am uitat atent de jur-împrejur după eventuali urmăritori, întrebându-mă de ce mă simţeam atât de neliniştit. M-am concentrat asupra drumului, decis să ignor vocea interioară care mă îndemna să o previn pe Emma că Branca ne ascunsese ceva. N-am reuşit. Am încercat să privesc totul cu

calm; la urma urmei, nu era treaba mea, iar ceea ce credeam eu nu avea importanţă. Şi, cel mai probabil, nici n-avea nimic de-a face cu căutarea lui Jacobus le Roux.

Biletul pe care îl ţinea în mână mă îngrijora însă cel mai mult. Nu avea niciun sens. Şi nu se potrivea cu scenariul pe care mi-l creionasem în minte.

— De ce s-a mulţumit să-mi trimită un bilet abia acum? a gândit Emma cu voce tare. Doar sunt aici de trei zile.

Bună întrebare. N-am avut însă timp să meditez asupra ei. La Klaserie, imediat după ce-am traversat calea ferată, o imagine a apărut, fulgerător, în savană, în stânga noastră. Ceva care nu se încadra în peisaj. Am încetinit în apropierea întretăierii drumurilor R351 şi R40. Cu coada ochiului, am zărit, pentru o clipă, reflexia soarelui pe o suprafaţă metalică. Am vrut să întorc capul pentru a arunca o privire, dar în acel moment am văzut o camionetă Nissan albastră, veche şi prăpădită, staţionată pe partea stângă a drumului, chiar înaintea indicatorului de cedare a trecerii. Înăuntru erau doi oameni, şi portierele maşinii s-au deschis la unison în timp ce mă apropiam.

Aveau cagule pe cap şi arme în mâini.

— Ţine-te bine, i-am spus Emmei apăsând puternic pe acceleraţie şi uitându-mă în dreapta ca să văd dacă nu venea vreun vehicul. Trebuia să virez la stânga în mare viteză. Şi să mă îndepărtez cât de repede puteam.

— Ce se întâmplă?

N-am apucat să răspund. Cauciucul din stânga faţă a explodat cu un bubuit îngrozitor.

20.

Adrenalina face ca lucrurile să-ţi apară ca filmate cu încetinitorul.

Capota BMW-ului s-a înclinat o clipă în momentul când cauciucul s-a dezintegrat. Am tras puternic de volan, dar maşina nu mă asculta. Voiam să mă uit în oglinda retrovizoare, să văd dacă Nissanul era în spate. Am apăsat din nou pe acceleraţie. Roata din spate s-a supus comenzii, şi pe moment maşina s-a înscris în viraj, însă nu aveam suficientă tracţiune faţă. Am

derapat, cu spatele întors spre R40, către marginea cu pietriş a drumului, străduindu-mă să readuc maşina pe şosea.

— Lemmer!

Cauciucurile au scrâşnit, BMW-ul s-a răsucit la 180 de grade, cu botul spre intersecţie. Nissanul se apropia acum ameninţător de noi – prin geam se vedeau cei doi oameni înarmaţi, cu cagulele trase peste faţă şi cu mănuşi în mâini.

Am încercat să întorc maşina, dar ceva ne-a lovit. *Poc.*

Cu coada ochiului, am zărit o lucire în savană. Reflexia soarelui pe ţeava unei puşti? Am tras de volan, cu mâinile alunecoase din cauza transpiraţiei, şi am turat cât am putut motorul.

Poc. Alt cauciuc, cel din dreapta spate cedase. BMW-ul s-a clătinat, trepidând.

— Lemmer!

— Calmează-te!

Am întors şi am accelerat. Botul maşinii s-a îndepărtat de oamenii cu cagule, poziţionându-se acum spre nord. O maşină s-a apropiat din direcţia opusă, claxonând cu disperare. S-a ferit virând la limită, şi am zărit, pentru o clipă, faţa cuprinsă de panică a şoferului. Am apăsat din nou pe acceleraţie, şi cauciucul a sărit cu totul de pe roată. Cu janta metalică zgâriind gudronul şoselei şi cu maşina scoţând un scrâşnet înfiorător, m-am năpustit în faţă, îndepărtându-mă, treizeci, patruzeci, cincizeci de metri.

Scârţâind şi clătinându-ne, am reuşit, totuşi, să ţin maşina pe direcţie, mergând pe mijlocul şoselei şi prinzând viteză. În depărtare, traficul se aglomerase.

Au tras şi au nimerit cauciucul din stânga spate. Acum, BMW-ul era complet scăpat de sub control. Trebuia să opresc. Sau să abandonăm maşina. Opritul pe şosea nu reprezenta o opţiune. Am văzut în oglinda retrovizoare Nissanul apropiindu-se. Am decis s-o iau pe câmp, prin iarba înaltă.

Am trecut prin gard, sfâşiind cu un huruit sârma. Am frânat şi am răsucit pentru ultima oară volanul. Motorul s-a oprit şi, dintr-odată, s-a lăsat liniştea.

— Afară!

Emma a deschis portiera, dar n-a reuşit să iasă. Mi-am desfăcut centura de siguranţă şi m-am întors spre ea.

— Ai centura prinsă, am spus pe un ton plat în timp ce

apăsam butonul care-o deschidea. Gata! Acum ieşi!

Am deschis portiera şi am sărit din maşină. Emma era deja afară. Am prins-o de mână, trăgând-o după mine.

— Stai! a ţipat. S-a întors la maşină, şi-a înşfăcat geanta şi mi-a luat mâna.

Am auzit un şuierat de tren. La nord-vest de noi. Am început să alergăm în direcţia zgomotului.

— Ţine-ţi capul în jos, am urlat.

Iarba nu era la fel de înaltă ca pe porţiunea de lângă şosea. Dar copacii şi tufişurile ne ofereau ascunzători. O împuşcătură a venit din spate. O împuşcătură de pistol. Glonţul a trecut şuierând prin dreapta noastră.

Lunetistul, cel care ne făcuse, cu atâta pricepere, praf cauciucurile, se afla undeva la vest de noi. Iar cele două cagule ne urmăreau din spate.

Alte două împuşcături. Amândouă la întâmplare. Nu-şi dădeau exact seama unde eram.

Am auzit huruitul trenului venind acum dinspre nord. Linia ferată era drept în faţa noastră, dar încă nu o zăream. Am accelerat, trăgând-o pe Emma după mine peste o groapă de porc furnicar. Eu am sărit. Emma a căzut, şi mâna i s-a desprins din mâna mea. M-am întors şi am văzut că zăcea întinsă. Încercase să atenueze efectul căzăturii cu mâinile şi se lovise cu capul de ceva, o piatră sau un ciot. Pe pomete, sub ochi, avea o rană de vreo doi centimetri.

— Haide, am strigat ridicând-o.

Avea ochii înceţoşaţi. M-am uitat în spate. Cagulele alergau spre noi prin iarbă, ocolind tufişurile.

— Lemmer.

Am tras-o de mână.

— Trebuie să fugim.

— M-am... Cu răsuflarea tăiată, şi-a dus o mână la coaste. M-am lovit de ceva...

— Nu acum, Emma. Hai s-o luăm din loc!

Mergea cu gura deschisă, respirând greu. Din obraz îi curgea sânge. Ne mişcăm prea încet.

Trenul.

Huruitul m-a asurzit în clipa când trenul a intrat în raza noastră vizuală. Era o locomotivă diesel care trăgea după ea vagoane de marfă de culoare maro, ce înaintau cu un zgomot ca

de tunet. Între noi şi griblură era un gard din sârmă ghimpată, apoi rambleul de un metru înălţime care urca spre şinele de cale ferată.

Am tras-o pe Emma după mine. N-aveam timp să ne căţărăm ca să sărim peste gard. Am prins-o cu amândouă braţele pe după piept.

— Nu! a ţipat când durerea din coaste a săgetat-o.

Am ridicat-o pe deasupra sârmei ghimpate şi am lăsat-o să cadă de cealaltă parte a gardului. Mi-am luat avânt şi am sărit peste gard, la trei metri mai încolo. Emma a încercat să se ridice. Cagulele se apropiau. Erau la şaizeci, şaptezeci de metri. Doi bărbaţi. S-au oprit şi au început să facă semne cu mâna spre cineva. Atunci l-am văzut, imediat la sud de noi. Lunetistul. Un bărbat alb, solid, îmbrăcat într-un costum de camuflaj şi cu o şapcă de baseball pe cap. S-a aruncat la pământ. Cele două cagule şi-au reluat alergarea spre noi.

M-am apropiat de Emma. Stătea încovrigată, şi am ghicit din forma buzelor că mă striga, dar huruitul trenului îi acoperea vocea. Arăta foarte rău. Sângele i se scurgea din rana din obraz, prelingându-se pe gât. Tăietura părea adâncă. Dar problema mai gravă era cea a coastelor rupte.

Nu aveam timp de pierdut.

Am prins-o cu braţul stâng pe după spate şi, ţinând-o aproape de mine, am sprintat spre dâmb. Poşeta îi căzuse din mână, şi am lăsat-o acolo, în iarbă. Am alergat în paralel cu trenul, care înainta însă cu viteză prea mare. Totuşi, nu aveam altă şansă. Mi-am ridicat braţul drept, am aşteptat să ajungem în dreptul unui vagon şi l-am întins, lovindu-mă de suprafaţa de metal. Durerea m-a străfulgerat, dar n-avusesem noroc. Trebuia să aştept următorul vagon. Am întins din nou braţul şi m-am prins de bară, lăsându-mă purtat în sus prin forţa inerţiei. Am ţinut-o strâns pe Emma, răsucind-o spre mine. Atârna prea greu de braţul meu, dar am reuşit să o salt pe tamponul dintre vagoane. Am pus piciorul pe bara metalică şi m-am izbit cu capul de ceva. Nu i-am dat însă drumul Emmei. Am pipăit cu piciorul, în căutarea unui punct de sprijin. Am tras-o spre mine. Era agăţată strâns cu mâinile de umerii mei. A strigat ceva, dar n-am înţeles ce.

Aveam să reuşim.

Mi-am întors privirea spre savană. Cagulele se opriseră din

alergat şi stăteau nemişcate.

Lunetistul era întins pe burtă, cu arma în faţa lui, fixată pe trepied. Urmărea cu ţeava puştii şi cu telescopul mişcarea trenului.

Un nor de fum a ieşit din armă, după care bărbatul a dispărut din raza mea vizuală. Emma a tresărit în braţele mele şi s-a prăvălit, desprinzându-se de mine. Am prins-o de materialul subţire al tricoului, încercând să o trag înapoi.

Tricoul s-a rupt, şi, prin despicătură, am zărit rana – era sus, pe piept. Lunetistul o nimerise, de această dată. M-a copleşit o furie groaznică. Tricoul s-a sfâşiat şi mai tare şi, cu mişcări încete, Emma s-a desprins şi mai mult de mine. A căzut, şi am rămas cu o bucăţică de tricou în mână.

Am sărit din tren. Saltul a fost prea lung în aer, am zărit pietrele şi iarba zburând pe lângă mine, apoi am aterizat lovindu-mă rău la umăr. Durerea m-a pocnit ca un ciocan. M-am rostogolit, tăindu-mă în ceva. Am continuat să mă răsucesc, şi m-am lovit din nou. Într-un târziu, m-am oprit, dar nu puteam să mă ridic. Trebuia să o găsesc pe Emma. Probabil că îmi dislocasem umărul în cădere. Tot braţul drept mă ardea. Nu reuşeam să-mi controlez respiraţia, dar am încercat să mă ridic, gemând şi trăgând cu greu aer în piept. M-am împleticit, am înaintat şi am căzut. M-am ridicat din nou.

Uite-o. Zăcea nemişcată.

— Emma.

Dar sunetele refuzau să-mi iasă din gură.

Era întinsă cu faţa în jos. Din ceafă i se scurgea sânge. Şi pe spinare. Rana de glonţ. Am întors-o cu mâna stângă. Avea trupul inert. O, Doamne, nu! M-am aplecat peste ea, am prins-o cu braţul stâng pe după spate şi am ridicat-o. Acum stătea atârnată, lipsită de viaţă, pe umărul meu. Oare mai respira?

Trenul se făcuse nevăzut.

Cagulele se apropiau.

Trebuia să o iau la fugă. Cărând-o pe Emma.

M-am împiedicat. Cum să sar peste gard? Am alergat paralel cu linia ferată, în direcţia opusă celei din care veneau urmăritorii. Să trec de sârma ghimpată, asta era tot ce conta.

În faţă am zărit o poartă. Asemănătoare uneia de fermă, era intrarea la un drum de şantier. Trebuia să ajung acolo. Să mă agăţ de poartă şi, sprijinindu-mă de ea, să sar peste. Am

continuat să alerg, clătinându-mă şi împiedicându-mă la fiecare pas. Trebuia să-mi folosesc braţul drept şi să sper că nu avea să cedeze. Mi-am apăsat braţul stâng de poartă şi mi-am săltat picioarele peste ea, ţinând-o pe Emma la piept cu braţul drept. M-am balansat aşa în aer, un moment de-a dreptul ireal. Braţul nu m-a mai ajutat.

A cedat, şi m-am lovit cu şoldul drept de partea de sus a porţii. Ne-am rostogolit amândoi de cealaltă parte a gardului, şi eu am aterizat pe spate, cu Emma peste mine. Care părea acum să atârne greu. M-am ridicat în genunchi şi am văzut că mâna stângă îmi era lipicioasă, de la sângele Emmei.

Am reuşit să ajung în poziţie verticală, dar picioarele îmi tremurau îngrozitor.

Liziera pădurii era la douăzeci de metri de noi. I-am auzit pe urmăritori strigând în spate. Trebuia să ajung la copaci. Genunchii abia mă mai ţineau, umărul mă ardea, durerea se înălţa în valuri. „Să nu mori, Emma le Roux, să nu cumva să îndrăzneşti să mori!”

O cărare şerpuia printre copaci. O potecă de vânătoare. Am luat-o într-acolo, înaintând, nesigur pe picioare. „Nu trebuie să mergi pe potecă, ei atâta aşteaptă”. Am luat-o la dreapta. Am simţit miros de fum, de lemne care ardeau. Să fie vreo casă prin preajmă?

„Uită-te pe unde mergi”, mi-am spus. „Nu face zgomot şi afundă-te tot mai mult în tufişuri”. Nu mai puteam să respir, pieptul mă ardea, picioarele mi se înmuiaseră, îmi dislocasem umărul. Am ajuns într-un luminiş, un loc sărăcăcios în care se înşirau colibe, şi în faţa lor am zărit femei adunate în jurul unui foc. Trei copii jucându-se în praf şi un al patrulea legat la spatele mamei. Oale de gătit. Femeile stăteau aplecate peste ele. M-au auzit şi şi-au ridicat privirea, mirate, spre mine. Un alb nebun cărând în spinare o femeie rănită.

În spatele meu, cagulele continuau să strige. Se apropiaseră şi mai tare. Nicio şansă de scăpare.

Am alergat spre coliba din mijloc. Uşa era întredeschisă. Am intrat în fugă şi am închis-o împingând-o cu şoldul. Pe podea erau două saltele, şi pe o măsuţă stătea un aparat de radio. Am aşezat-o pe Emma pe o saltea şi m-am întors cu faţa spre uşă. Trebuia să-i smulg arma primului urmăritor imediat ce intra. Dar cum? Cu o singură mână? Imposibil. Totuşi, nu vedeam altă

soluţie.

Am tras cu urechea. Domnea o tăcere mormântală. În uşă era o crăpătură. Mi-am apropiat ochiul de ea şi i-am zărit apărând din tufişuri, surprinşi să găsească colibe în acel loc. La vederea femeilor, s-au oprit, şi-au rotit armele în aer şi au rostit ceva într-un dialect indigen. Nicio reacţie. Din unghiul în care mă aflam nu le puteam vedea pe femei. Cagulele au început să strige ameninţător, poruncindu-le ceva. O voce de femeie le-a răspuns. Bărbaţii s-au holbat la ea câteva clipe, apoi au luat-o la goană înapoi.

Am continuat să ascult. Un copil a început să scâncească. L-a urmat un altul. Vocile mamelor care îi linişteau.

Să-i fi îndreptat femeile pe o pistă greşită?

M-am dus spre saltea. Emma zăcea nemişcată. Prea nemişcată. Mi-am lipit urechea de gura ei. Respira. Sacadat, inegal. Semn rău. Prea mult sânge pe piept, în păr, pe gât, pe faţă. Trebuia neapărat s-o duc la spital.

Uşa s-a deschis. O femeie s-a oprit, prudentă, în prag.

— *Is hulle weg?* am întrebat.

Nu mi-a răspuns.

— Au plecat?

A spus ceva, dar n-am înţeles. A aruncat o privire spre Emma.

— Doctor.

— Doctor, a repetat încuviinţând din cap.

— Repede.

A dat din nou aprobator din cap.

— Repede.

S-a întors şi a strigat după cineva, pe un ton imperios.

21.

Se numea Goodwill şi conducea ca un nebun.

Nu părea să aibă vârsta necesară pentru a obţine permisul. Toyota Hi Ace avea patru ani vechime şi 257.000 de kilometri la bord. Începuse prin a mă contrazice.

— Clinica din Hoedspruit nu-i bună de nimic. Trebuie s-o ducem la spitalul din Nelspruit.

— N-o să reziste.

— Ba da. O să conduc repede.

— Nu.

— La Hoedspruit nu sunt medici, numai asistente care habar n-au de nimic. A cotit la dreapta în intersecţia unde fuseserăm atacaţi. Crede-mă, ştiu ce vorbesc.

Am ezitat.

— Atunci, grăbeşte-te!

— Sigur. A accelerat.

Stăteam pe locul din mijloc, ţinând-o pe Emma strâns în braţe, şi Goodwill conducea cu luminile de avarie pâlpâind, cauciucurile scrâşnind şi claxonul urlând. Am simţit-o pe Emma tresărind în timp ce spasmele îi traversau corpul micuţ din care viaţa se scurgea.

— Emma, nu muri. Te rog, Emma, nu muri.

Medicul mi-a smucit braţul, fixându-l la loc în articulaţie, şi, în clipa aceea mi-a venit să-l *bliksem,* să-l pocnesc peste faţă, atât de cruntă era durerea. A trecut însă aproape imediat. Doctorul a făcut apoi un pas în spate.

— *Jissie,* omule, cât pe-aci să mă loveşti.

Era un bărbat de cincizeci şi ceva de ani, rotund ca un butoi.

— La naiba, doctore, chiar asta mi-a trecut prin cap.

A izbucnit în râs.

— Doc, sună, te rog. Trebuie să aflu ce-i cu ea.

— Ţi-am spus deja cum o să procedăm.

— Ai zis că o să-mi pui braţul la loc şi că pe urmă o să pot să sun.

— Da. Mai încolo.

— Nu. Acum.

— N-are niciun rost. E în operaţie.

— Unde e sala de operaţii?

— Trebuie să-ţi injectez un antiinflamator. A scos o seringă dintr-un sertar. Şi să-ţi dau ceva contra durerii. Şi să-ţi curăţ şi să-ţi bandajez rana.

— Care rană?

— Ai o tăietură pe bicepsul drept.

— Doc, unde e sala de operaţii?

— Stai jos.

— Nu. Trebuie să...

S-a înfuriat.

— Ia ascultă, amice. Dacă vrei să mă pocneşti, acum e

momentul, pentru că o să schimbăm placa! Uită-te şi tu cum arăţi! Tremuri ca o frunză, eşti în hiperventilaţie, în stare de şoc, sângerezi şi eşti murdar ca un porc. Şi zici că vrei să te duci în halul în care eşti la sala de operaţii? O să te arunce pe uşă afară, poţi fi sigur de asta. Mişcă-ţi fundul încoace şi aşază-te pe scaun ca să-ţi fac injecţia şi să-ţi curăţ rana. După care o să iei o pastilă, ca să te mai calmezi. Şi pe urmă o să te duci să te speli şi o să aştepţi cuminţel să iasă chirurgii din operaţie şi să-ţi spună care e situaţia.

M-am holbat încruntat la el.

— Mută-ţi fundul pe scaun!

M-am aşezat.

— Apleacă-te în faţă. Desfă cureaua la pantaloni.

M-am conformat.

— Apleacă-te şi mai tare. Trebuie să ajung să-ţi fac injecţia în fund.

S-a proptit în spatele meu, mi-a tras pantalonii în jos şi a frecat un loc cu un tampon de bumbac îmbibat în spirt.

— E soţia ta?

Acul a pătruns în carne, împins cu prea multă forţă.

— Nu.

— Rămâi aşa. Nu te mişca. Încă una, pentru durere. E iubita ta?

— Nu.

— Rudă?

A întins mâna să ia o altă seringă.

— Nu. E o clientă.

Am simţit din nou acul intrând în came.

— Clientă, zici? Hmmm.

A aruncat seringa într-un coş şi a tras un alt sertar.

— Da.

A scos o folie de pastile.

— După cum te porţi, aş zice că ţii foarte tare la clienta asta a ta. Uite pastila! Du-te şi te spală puţin, şi pe urmă înghite-o.

∴

Îmi pierdusem telefonul mobil. Şi îmi lăsasem portofelul în BMW. L-am rugat pe doctorul cel rotofei să-mi împrumute bani ca să sun de la telefonul public.

— Poţi să foloseşti telefonul meu, mi-a spus conducându-mă în cabinetul lui. Avea pe birou fotografia unei femei, într-o ramă

argintie. Era frumoasă, elegantă, zveltă. Cu părul lung şi roşu înspicat cu fire albe.

— Cum fac să sun în exterior?

— Apasă pe zero, a spus închizând uşa în urma lui.

Am format numărul. Jolene Freylinck, recepţionera cu manichiura impecabilă, a răspuns la al doilea apel, cu vocea ei profundă şi sexy.

— Body Armour, bună dimineaţa, cu ce vă putem fi de folos?

— Jolene, sunt Lemmer.

— Bună, Lemmer, cum merge treaba?

— Trebuie să vorbesc cu Jeanette.

— Îţi fac legătura.

Fără nicio clipă de ezitare.

Muzica înregistrată, melodia preferată a lui Jeanette, *My Way,* cântată de Frank Sinatra. Doar două fraze, în care spune că a avut parte de mai mult decât putea duce, apoi glasul lui Jeanette.

— Ai dat de belele.

O afirmaţie scurtă şi la obiect.

I-am povestit despre ce belele era vorba.

— Cum se simte? a întrebat după ce am terminat.

— E în stare critică.

— Asta e tot ce-ai putut să afli?

— Da.

— Lemmer, nu-mi prea place vocea ta. Tu cum te simţi?

— Sunt bine.

— Nu prea-mi vine să cred.

— Jeanette, n-am nimic, pe bune.

— Ce-ai de gând să faci?

— Deocamdată, o să stau aici, până când iese din operaţie.

Cinci secunde de pauză.

— Te sun eu.

— Mi-am pierdut mobilul.

— La ce număr pot să dau de tine?

Nu ştiu cât timp am stat la biroul din cabinetul doctorului, cu faţa îngropată în palme. Zece minute poate. Sau o jumătate de oră. Am încercat să mă concentrez. Deşi capul nu mă ajuta. Uşa s-a deschis. Au intrat un bărbat şi o femeie. El avea părul grizonant şi purta un costum gri scump.

— Grundling, s-a prezentat întinzându-mi mâna. A zâmbit.

Avea dinţii ascuţiţi. Arăta ca un rechin mare şi alb. Sunt administratorul spitalului, şi aceasta este Maggie Padayachee, directorul departamentului nostru de relaţii cu clienţii. Am venit ca să vă oferim asistenţă.

Taiorul lui Maggie era tot gri, dar de-o nuanţă mai închisă. Era brunetă şi avea părul prins într-un coc. Şi dinţii mai puţin ascuţiţi.

— Emma...

— Vă asigur că domnişoara le Roux beneficiază de cea mai bună îngrijire medicală. Am fost însă sunat din Johannesburg de directorul nostru executiv, care mi-a cerut să vă acord şi dumneavoastră sprijin.

— De orice natură, l-a completat Maggie.

Jeanette Louw. Femeia care cunoştea oameni în poziţii-cheie. Ea se afla în spatele acestui comportament atât de binevoitor.

— Trebuie să ajung la sala de operaţii.

S-au făcut că nu mă aud.

— Avem aici, în spital, un apartament VIP pe care dorim să vi-l punem la dispoziţie. Şi aveţi, evident, nevoie de haine de schimb, a spus Maggie.

— Atunci, domnule Lemmer, eu am să vă las pe mâinile doamnei Padayachee. O să se ocupe dânsa de tot ce vă trebuie. Şi nu ezitaţi să apelaţi la noi oricând este cazul.

— Vă rog, trebuie să vorbesc cu medicul Emmei... al domnişoarei le Roux.

— Desigur. Pe un ton liniştitor. Dar operaţia încă nu s-a terminat. Ar fi bine să vă faceţi mai întâi comod. Aveţi bagaje la dumneavoastră? Să trimit pe cineva după ele?

∴

Apartamentul era format dintr-o cameră de zi, un dormitor şi o baie cu duş. Era luxos. Aer condiţionat. Tablouri în ulei originale. Chilimuri.

Pe pat erau aşezate o pijama şi un halat de spital. Iar pe podea, o pereche de papuci. În baie am găsit o periuţă de dinţi, o pastă de dinţi, o lamă de ras, cremă de bărbierit şi un deodorant. M-am întrebat ce anume îi spusese Jeanette Louw directorului executiv de la SouthMed.

Mi-am scos cămaşa. Era pătată cu sângele Emmei. Îmbibată, de fapt, cu sânge care, între timp, se uscase şi căpătase nuanţa întunecată a vinului roşu.

Torsul meu arăta ca o pictură abstractă în umbre mohorâte de roşu, negru şi purpuriu. Urechile îmi vâjâiau. Inima îmi bubuia în piept. Durerea se mai atenuase, mulţumită injecţiei. M-am dezbrăcat şi m-am vârât sub duş. Îmi era frig. Am dat drumul la robinete la maximum şi mi-am ridicat faţa spre şuvoiul de apă. M-am cutremurat când m-a izbit.

Nu, Emma nu trebuia să moară.

N-avea voie să moară.

Nu mai pierdusem niciodată un client.

Unde greşisem? Poate la tren? N-ar fi trebuit să sar în tren, dar în momentul acela nu întrezărisem nicio altă posibilitate.

N-ar fi trebuit să mă îndoiesc de ceea ce îmi povestise. Ar fi trebuit să o cred. Trei bărbaţi. Doi cu cagule. La fel ca în ziua când fusese atacată acasă, în Cape. Dar de ce? De ce să-şi ascundă feţele? Şi de ce lunetistul nu purta şi el cagulă? Şi mai erau şi mănuşile. Ele ce rost aveau?

Ar fi trebuit să-l văd pe lunetist mai din timp. Ar fi trebuit să pătrund mai adânc între vagoane. Ar fi trebuit s-o ţin pe Emma în spatele meu. Ar fi trebuit să încasez eu glonţul. Ar fi trebuit s-o ţin strâns, să nu-i dau voie să cadă.

Nu, Emma nu avea voie să moară. Trebuia să-mi duc sarcina până la capăt. S-o apăr. Urmăritorii aveau să se întoarcă. Emma era ca şi moartă, acum o ştiam. Şi asta pentru că eu nu eram suficient de bun.

Trebuia s-o protejez în continuare.

Am sunat de la telefonul din camera de zi, încercând să aflu cum decursese operaţia.

— V-aş ruga să-mi spuneţi care este starea domnişoarei le Roux.

— Cine e la telefon?

— Lemmer. Cum pot să iau legătura cu unul dintre chirurgi?

— Sunaţi din apartamentul VIP?

— Da.

— Vă contactăm noi.

După câteva minute, am auzit bătăi în uşă. Am deschis. Purtam pijamaua şi halatul de spital. Maggie era însoţită de medicul cel rotofei.

— Doctorul Taljaard îşi face griji din cauza dumneavoastră.

— Mă simt bine.

— Bine pe dracu’, a replicat Taljaard. Ai luat pastila pe care ţi-

am dat-o?

— Domnule doctor... a încercat Maggie, încruntată, să-l oprească.

— Niciun „domnule doctor”. Ia zi, ai luat pastila?

— Nu, doc.

— Bănuiam eu. Numele meu e Koos. Nu-mi place să mi se spună „doc”. Hai să-ţi mai fac o injecţie. Întinde-te pe pat. Maggie, fii drăguţă şi aşteaptă afară.

— Doctore Taljaard, domnul Lemmer e un VIP.

— Nu mă priveşte, asta-i treaba ta. Pe mine mă îngrijorează ochii lui, uite ce privire de nebun are, mai ceva ca un câine turbat. Hai, amice, întinde-te, te rog, pe pat. Dacă nu mă asculţi, o să ai nişte dureri cumplite, îţi garantez.

— Doc, te rog, nu vreau să...

— Hei! a ţipat el brusc la mine, ameninţător. Ce-i cu tine? Ai cumva probleme cu auzul?

Nu ştiam ce să mai fac. Am încremenit.

S-a dus să închidă uşa.

— Uite ce-i. Fii rezonabil. Acum îmi vorbea încet, pe un ton blând. N-am idee ce ţi s-a întâmplat, dar în mod cert eşti traumatizat, şi trauma nu e de natură fizică. Creierul nu-ţi funcţionează normal, şi mai ai puţin şi o iei razna cu totul. Mai târziu, o să-ţi pară rău că nu m-ai ascultat. Trebuie să te liniştteşti un pic. Vin de la sala de operaţii. Intervenţia nu s-a terminat. Şi faptul acesta trebuie luat ca o veste îmbucurătoare.

— Trebuie să o protejez pe Emma.

M-a împins spre pat cu o mână fermă. Şi fără să se oprească din vorbit.

— Deocamdată, n-ai ce să faci. Aşa, întinde-te. Cu faţa în jos. Bravo! Facem rapid o injecţie, de data asta în buca dreaptă, cea stângă s-a cam învineţit. Să tragem halatul mai sus. Uşurel. Aşa, o mică înţepătură şi gata. Ai văzut ce repede a trecut? Nu, mai stai întins. Stai nemişcat un minut, două. Ca să laşi substanţa să pătrundă în organism. O să te ajute să te relaxezi. Şi să dormi. N-ar fi o idee prea rea dacă te-ai odihni puţin. Ei, ce zici? Un pui de somn, atât cât să-ţi revii cât de cât.

O piatră grea îmi apăsa acum pieptul.

— Aşa, acum hai să scoatem papucii. Oricum, erau urâţi ca dracu’. Şi să te învelim cu pătura. Stai, dă-te puţin mai încolo, aşa, încă un pic. Gata. Somn uşor, amice. Somn uşor.

22.

Durerea m-a trezit din somn. Durerea din umăr, din braţ, din şoldul drept şi din genunchiul stâng. La început, nu mi-am dat seama unde eram. Halatul se răsucise în jurul corpului, stânjenindu-mi mişcările. În spatele draperiilor am zărit ferestrele întunecate. Prin crăpătura uşii de la dormitor pătrundea o rază de lumină din camera de zi.

Cineva era acolo. Am auzit o voce adâncă, vorbind şoptit.

M-am sculat din pat. Nu mă ţineam bine pe picioare. Mi-am aranjat halatul. Şi m-am uitat la ceas: 19.41. Dormisem aproape şase ore. Ce se întâmplase între timp cu Emma? Am deschis uşa. Musafirul era inspectorul Jack Phatudi. Vorbea la telefon. S-a încruntat la mine.

— Trebuie să închid, a spus în telefon.

— Martin Fitzroy Lemmer, mi s-a adresat apoi.

M-am dus spre telefonul din cameră şi am ridicat receptorul. Am văzut rucsacul meu negru lângă scaunul pe care era aşezat Phatudi. Să-l fi adus el?

— E în stare critică, Martin. Nu se ştie dacă va ieşi din comă. Asta e tot ce îţi vor putea spune.

Am pus receptorul jos.

— Trebuie s-o protejez.

— Am postat doi oameni la uşa de la terapie intensivă.

— Aceiaşi?

— Da. Vino şi ia loc. Trebuie să stăm de vorbă.

— Ce aranjamente ai făcut ca să controlezi accesul la Emma? Oamenii tăi ştiu ce au de făcut?

— Ne crezi tâmpiţi pentru că suntem negri?

— Nu, Jack, vă cred tâmpiţi pentru că vă purtaţi ca nişte tâmpiţi. În plus, unul dintre oamenii tăi e alb. Aşadar, ce aranjamente ai făcut?

— Am alcătuit o listă cu doi medici şi patru asistente. Numai ei pot intra la Emma.

— Trece-mă şi pe mine pe listă.

— De ce? De când eşti tu medic?

— Emma e clientul meu.

— Clientul tău? Eşti Martin Fitzroy Lemmer, ai executat la închisoarea Brandvlei patru ani de detenţie din cei şase la care

ai fost condamnat pentru omor din culpă. Spune-mi, ce fel de servicii poţi tu presta pentru o tânără bogată ca Emma le Roux?

N-am răspuns. Omul îşi făcuse bine temele.

— Ce s-a întâmplat astăzi, Martin? Ai luat-o razna pe şosea? Un conflict în trafic sau ce?

Eram ameţit. Tot corpul îmi pulsa de durere.

— Stai jos.

M-am aşezat.

— Ţi-am luat amprentele de pe puşca R5.

— Felicitări!

— Deci ce treabă ai tu cu Emma le Roux? m-a întrebat pe un ton rezonabil.

— Lucrez pentru Body Armour, o companie care oferă servicii de protecţie. Emma m-a angajat.

— Numai că serviciile tale de protecţie nu prea s-au ridicat la înălţimea aşteptărilor, Martin.

Voia să mă provoace. Îmi folosea prenumele pentru a mă scoate din sărite.

— Am căzut într-o ambuscadă, Jack. Au tras cu puşca în cauciucurile maşinii. Cum poţi să previi aşa ceva?

— Cine a tras?

— Nu ştiu.

— Minţi.

— Tu eşti cel care a trimis oameni după noi, chipurile fiindcă erai îngrijorat să nu păţim ceva. Tu să-mi spui cine a tras.

— Oamenii de care mă temeam că vor să vă facă rău nu sunt genul care să folosească arme de mare precizie. Cum s-a întâmplat?

— Ne întorceam de la Mogale. Şi tipii ăştia ne aşteptau pe şosea. Au tras în cauciucuri. Am pierdut controlul maşinii. Am încercat să ne salvăm. Prin apropiere trecea un tren. Am sărit în tren, şi atunci au împuşcat-o pe Emma.

— Câţi erau?

— Trei.

— Cum arătau?

— Erau prea departe ca să-mi dau seama.

— Asta nu e bine.

— Purtau cagule. Şi erau cu toţii bărbaţi, de asta sunt sigur. N-au reuşit să se apropie la mai mult de cincizeci, şaizeci de metri, aşa că nu pot să-i descriu.

— Şi, cu toate astea, aţi reuşit să scăpaţi? Le Roux a fost împuşcată şi tu te-ai ales doar cu umărul dislocat?

— Ce să zic? Am avut noroc.

— Noroc? Spune-i asta şi domnişoarei le Roux.

— Mai du-te dracului, Jack!

— Ce-o să faci, Martin? O să sari la mine? O să mă omori în bătaie, aşa cum ai făcut cu funcţionarul acela de douăzeci şi trei de ani?

— Funcţionarul era însoţit de trei indivizi. Am fost în legitimă apărare.

— Curtea a decis altfel. Ai o problemă cu controlul furiei. Am văzut asta şi ieri.

— Ai ameninţat-o fizic pe Emma. Ţi-a cerut s-o laşi în pace. A fost un gest de brutalitate din partea unui om al legii.

— Pe unde-aţi umblat?

— Poftim?

— Pe unde ai umblat cu domnişoara le Roux de când aţi ajuns aici?

— Am fost la Mogale, Badplaas şi Warmbad.

— Ce-aţi căutat la Badplas şi la Warmbad?

— A vrut să discute cu fostul patron şi cu iubita lui Cobie de Villiers.

— Şi?

— Şi nimic. Niciunul nu ştie nimic.

— Ce altceva?

— Cum adică „ce altceva”?

— Ceva s-a întâmplat. Fiindcă altfel n-aţi fi fost atacaţi. Înseamnă că aţi deranjat, aţi supărat pe careva.

— Tu eşti cel care s-a enervat pe noi, Jack. Şi asta îmi dă de gândit.

— Ce-i cu mesajul?

— Care mesaj?

— Ştii la ce mă refer.

— Habar n-am.

— Recepţionera de la Mogale a declarat că v-a lăsat cineva un mesaj la poartă. Şi paznicul ne-a spus că i-a dat mesajul Emmei le Roux. Deci ce conţinea biletul?

— Nu ştiu. Nu mi-a spus.

Phatudi s-a aplecat în faţă, cu capul rezemat în mâini. Gânditorul.

— Acum aş vrea să fac un duş, Jack.

A făcut o pauză, apoi m-a întrebat:

— De ce ar fi avut nevoie de tine, Martin?

— Poftim?

— De ce a angajat un bodyguard ca s-o ajute să-şi găsească fratele? Doar savana nu e un loc atât de periculos.

— Nu ştiu. Întreab-o pe ea.

— Eu te întreb pe tine.

— Nu ştiu.

S-a ridicat încet, drept în faţa mea.

— Cred că minţi.

— Dovedeşte-o!

— Îi cunosc eu pe cei de teapa ta. Tipi care dau mereu de belele. Atrag necazurile ca un magnet. N-avem nevoie de necazuri. Şi aşa avem destule probleme pe aici. O să stau cu ochii pe tine.

— *Jissie,* inspectore, asta chiar că mă face să mă simt mai în siguranţă.

S-a încruntat la mine, s-a întors, cu corpul său masiv şi a pornit spre uşă.

— Data viitoare n-o să mai fie patru ani, Martin, mi-a aruncat din prag. O să am eu grijă să te înfund pentru mult, mult timp.

Abia după ce-am făcut duş am văzut plicul de pe noptieră. Cine ştie câţi oameni se vânturaseră prin cameră în timp ce dormeam...

Am deschis plicul. Mesajul fusese scris la computer, pe o foaie purtând antetul Clinicii SouthMed.

Dragă domnule Lemmer,

V-am adus bagajul, îl găsiţi pe hol. Valizele domnişoarei le Roux au fost depozitate în siguranţă. Dacă aveţi nevoie de ele, contactaţi-mă.

Puteţi folosi facilităţile oferite de restaurantul nostru de la parter. De asemenea, vă anunţ că v-a căutat doamna Jeanette Louw. Vă roagă să o sunaţi imediat ce veţi putea.

Doctorul Koos Taljaard, medicul care v-a tratat, vă stă la dispoziţie. Numărul său de telefon este 092 449 9090. Chirurgul care a operat-o pe domnişoara le Roux este Eleanor Taljaard – cereţi la centrală să vă facă

legătura la interior 4142.

Dacă mai aveţi nevoie de ceva, vă rog nu ezitaţi să mă sunaţi *la numărul 092 701 3869.*

Toate urările de bine!
Maggie T. Padayachee
Director relaţii cu clienţii

Am recunoscut-o imediat pe chirurg. Era femeia a cărei poză trona în rama de argint de pe biroul doctorului Koos Taljaard.

— Sunt Eleanor, s-a prezentat ea cu o voce plăcută, melodioasă.

Era mai înaltă decât mine.

— Cum se simte Emma?

— Sunteţi domnul Lemmer?

— Da, îmi cer scuze...

— Nu face nimic. E de înţeles. Domnişoara le Roux este clientul dumneavoastră, din câte mi s-a spus.

— Exact.

— Ne puteţi ajuta să-i contactăm rudele apropiate?

— Nu. Vreau să spun... că nu are rude.

— Cum aşa? N-are pe nimeni?

— Nu. Părinţii şi fratele ei sunt morţi.

— O, Doamne. Atunci, patronul, colegii?

— E consultant, lucrează pe cont propriu.

— Ah!

— Doctore, vă rog, spuneţi-mi cum se simte.

— Veniţi cu mine, domnule Lemmer.

M-a luat de cot şi m-a condus spre cabinetul ei. Pe birou avea o fotografie în ramă de argint a lui Koos. Grăsun, aşa cum era şi în realitate. S-a aşezat. M-am aşezat şi eu, de cealaltă parte a biroului.

— Tot ce vă pot spune în clipa de faţă este că starea pacientei este foarte gravă. Şi leziunea de pe creier complică şi mai mult situaţia.

— Care leziune?

— E vorba despre un traumatism la nivel cranian, domnule Lemmer.

— Ce fel de traumatism?

— Nu contează detaliile...

— Ba da, doctore, contează foarte mult.

S-a uitat atentă la mine, a oftat şi a spus:

— Este un traumatism tipic, de genul *coup-contrecoup.* Din păcate, starea pacientei nu este suficient de stabilă pentru a permite efectuarea unei tomografii. Bănuiesc însă că este vorba despre un hematom epidural[33]. Cu afectarea creierului. Îmi puteţi spune cum s-a produs leziunea?

— Doctore...

— Eleanor.

— Emma a căzut. I-a curs sânge din ochi... uitaţi, aici... am spus eu, apăsându-mi degetele de pometi.

— Nu. Rana de la nivelul osului zigomatic al feţei este superficială. Eu mă refer la trauma parietală. Şi-a aplecat capul şi mi-a arătat cu mâna partea stângă din spatele craniului. Uite, acesta este osul parietal. Care protejează lobul parietal al creierului. Impactul a fost, probabil, deosebit de sever. Eleanor îmi explica termenii medicali, convinsă că nu-i puteam pricepe, fără să ştie că aveam ceva experienţă în domeniu.

— Eu şi Emma eram în tren. Ea a fost împuşcată şi a căzut. Trenul mergea cu viteză mare.

— O, Doamne...

— Nu am văzut cum a aterizat.

— Bine, dar cine ar fi...?

— Nu ştiu.

Am sesizat că ar fi vrut să continue discuţia. Dar, după câteva clipe, s-a răzgândit şi şi-a adunat gândurile.

— Domnule Lemmer...

— Lemmer e de ajuns.

— Atunci când cineva suferă o asemenea lovitură, impactul este atât de mare, încât creierul se clatină, la propriu, dintr-o parte în alta a craniului. Primul impact este cel pe care noi îl numim *„coup”,* iar al doilea este *„contrecoup”*, atunci când partea opusă a creierului se izbeşte de craniu. De obicei, leziunea este localizată în cortexul cerebral, stratul exterior al cerebelului, cu grosimi între zero virgulă cinci şi cinci milimetri. Aria de extindere a vânătăilor şi a zgârieturilor variază în funcţie de natura impactului. În limbajul popular, procesul este cunoscut drept contuzie. Termenul din afrikaans – *harsingkudding* – îl descrie foarte bine, este un fel de cutremur

[33] Tip de leziune traumatică a creierului în care apare o acumulare de sânge între dura mater (membrana groasă a sistemului nervos central) şi craniu (n.tr.).

al creierului. Mă urmăriţi?

— Da, înţeleg.

— Contuziile diferă ca gravitate şi ca simptome. Cele uşoare provoacă scurte ameţeli, în timp ce contuziile severe cauzează starea de inconştienţă. Leziunea domnişoarei le Roux este gravă. Şi-a pierdut conştienţa, ceea ce nu e de bun augur. În astfel de leziuni, unde nu există un obiect sau un fragment care să fi penetrat creierul, pierderea conştienţei este, de obicei, un simptom al afectării creierului. Nu întotdeauna, dar în cele mai multe cazuri.

— Doc...

— Te rog, nu-mi spune „doc”. Mă cheamă Eleanor. Ceea ce vreau să înţelegi, Lemmer, este că nu putem şti, pe moment, dacă e vorba despre o afectare cerebrală permanentă – şi nici care este natura exactă a acesteia, în cazul în care s-a produs. Depinde de aria din creier care a fost afectată. Domnişoara le Roux se află în comă, şi cel mai bun indicator al severităţii afecţiunii este perioada comatozei. Există însă şi două semne bune. Nu prezintă dilatare bilaterală a pupilelor. Asta înseamnă că ambele pupile reacţionează la lumină – se contractează atunci când sunt expuse la o rază de lumină. Statistic, numai douăzeci la sută dintre pacienţii cu traumatisme craniene şi reacţie pupilară normală decedează. Aşadar, avem ceva speranţe, dar, repet, încă nu putem stabili un diagnostic de hematom epidural. Sau, în termeni mai pe înţelesul tău, de sângerare a creierului. Imediat ce va fi stabilizată, o vom putea supune unei analize tomografice.

— Şi care este celălalt semn bun?

— În cazuri de genul acesta, folosim scala Glasgow de măsurare a comei. Are punctaje de la trei, care indică lipsă de reacţie, la cincisprezece, care înseamnă răspuns normal. Starea pacientului este determinată în primele douăzeci şi patru de ore de la producerea traumatismului. Sigur, nu este o metodă sută la sută ştiinţifică, dar vestea bună este că domnişoara le Roux se află în afara zonei de pericol extrem – între numerele trei şi patru. Mai precis, în prezent, se poziţionează la şase pe această scală, şi sperăm că în următoarele douăsprezece ore va înregistra progrese. Potrivit statisticilor elaborate pe baza scalei Glasgow, treizeci şi patru la sută dintre pacienţii cu indicatori iniţiali între cinci şi şapte supravieţuiesc, cu sau fără un

handicap de grad nu foarte sever.

Treizeci şi patru la sută.

— Ne poţi însă ajuta cu nişte informaţii, Lemmer. La cât timp după cădere ai ajuns la ea?

— Nu ştiu exact. Trebuie să mă gândesc.

— După un minut? Două, patru, cinci minute?

Am închis ochii. Am revăzut imaginea lunetistului stând întins în iarbă, mişcarea armei care urmărea deplasarea trenului, împuşcătura, acoperită de zgomotul făcut de vagoane, doar fumul alb care se înălţase din ţeavă, ca aburul unei răsuflări într-o dimineaţă geroasă. Şi, pe urmă, mâna Emmei smucindu-se din a mea...

— Rana de la împuşcătură, Eleanor? Cum e?

— Explică-mi care a fost traiectoria glonţului.

— Cam la treizeci de grade, a fost tras de jos.

— Asta a salvat-o. Glonţul a ratat plămânii şi arterele. Dar nu rana asta ne îngrijorează cel mai mult.

Cât îmi luase ca să ajung la Emma?

Cât de mult aşteptasem până să sar din tren, după ce tricoul i se sfâşiase şi ea se desprinsese de mine şi căzuse?

Cu ochii minţii, m-am văzut sărind din nou. În stânga mea, trenul – o nălucă maro ruginie –, apoi iarba, traversele de cale ferată, pietrişul din preajma şinelor, toate zburând prin faţa mea. Eram suspendat în aer. M-am izbit de pământ. Mai întâi cu umărul, impactul puternic, durerea bruscă, faţa îngropată în iarbă, rostogolirea, acel ceva care mi-a tăiat faţa. Încă o răsucire, şi încă una, şi pe urmă stăteam întins în iarbă, uitându-mă la pământul cafeniu. Cât timp zăcusem aşa? Nu ştiam. Cât timp trecuse înainte să mă pot ridica?

Cât de departe erau cagulele de mine la acel moment? Deplasarea trenului ne îndepărtase de ele – dar cu cât, cu o sută, două sute de metri? Sau poate mai mult? Punctul de referinţă îl constituia lunetistul. Peste trei sute de metri, mai mult ca sigur. Când îi văzusem după aceea, se apropiau de noi. Cât timp rămăseseră nemişcaţi?

— Chiar nu ştiu, am răspuns într-un târziu. Cred că au trecut două minute până să ajung la Emma. Dar se poate să fi fost mai mult.

— Şi, când ai ajuns la ea, era inconştientă?

— Da, aşa cred. De ce?

— Pentru că la pacienţii aflaţi în comă se aplică următoarea regulă de bază: cu cât perioada dintre momentul traumei şi cel al declanşării comei este mai mic, cu atât leziunea este mai profundă.

— Deci e o veste proastă, nu?

— Da, Lemmer, mi-e teamă că da.

∴

Nu mi-a permis să o văd pe Emma. Trebuia să aştept până a doua zi. Koos voia să mă vadă înainte de a pleca acasă. Eleanor l-a sunat. Doctorul a intrat în cabinet şi şi-a sărutat soţia pe frunte.

— Ştiu la ce te gândeşti, amice, mi-a spus. Te întrebi cum de un ou ca mine a pus mâna pe o fiinţă atât de sexy ca ea.

— Nu, doc...

— Şi ţie tot „doc” îţi spune? şi-a întrebat el soţia.

— Da.

— O să îi fac injecţii până o să renunţe.

— Mersi, dragule.

— Avem şi noi nume, să ştii. Ea e Eleanor, şi eu sunt Koos. Repetă după mine...

— Cum de un ou atât de urât ca tine a pus mâna pe o nevastă aşa de frumoasă, Koos?

— Ei, aşa mai vii de-acasă. Şi răspunsul meu este: Habar n-am. Cum te mai simţi? Măcar văd că nu mai ai privirea aia de nebun.

— Mă ascultă când îi vorbesc. De-asta l-am luat de bărbat, a spus Eleanor.

— Nuuu, pentru că sărut foarte bine, şi toate celelalte...

— Lasă „celelalte”, Koos. E un pacient de faţă...

— OK. Amice, presupun că ai dureri mari.

— O să supravieţuiesc.

— A, faci pe durul? Să ştii că nu aşa câştigi o femeie.

— Ba uneori funcţionează, a intervenit doamna doctor.

— Dar nu la fel de bine ca un sărut franţuzesc perfect...

— Koos!

Doctorul a rânjit şi a scos din buzunarul halatului alb un flacon cu pastile. L-a aşezat în faţa mea, pe masă.

— Ia două pastile diseară, înainte de culcare, şi câte una după fiecare masă, începând de mâine. O să-ţi mai calmeze durerea şi te vor ajuta să dormi bine. Dar nu depăşi doza de trei pastile

pe zi. Şi, după ce îţi trec durerile, aruncă flaconul.

— OK, doc.

— Iar o iei de la capăt. Tipul e un dur, dar nici pe departe un geniu. Sau poate că nu i-a intrat în cap ce i-am spus fiindcă e îndrăgostit. Şi iubirea îţi ia minţile.

— Crezi că e îndrăgostit?

— Absolut.

∴

— Am impresia că te simţi ceva mai bine, mi-a spus Jeanette Louw la telefon.

Parcă o vedeam cu ţigara Gauloise între buze.

— Mi-au făcut o injecţie. Nu ştiu ce era în ea, dar am dormit şase ore.

— Da, am aflat. Eu le-am spus să-ţi dea ceva ca să te mai calmezi. Mi-am dat seama după cum vorbeai că nu erai în regulă. Cum se mai simte le Roux?

I-am povestit ce ştiam.

— Nu sună prea bine.

— Mda.

— Nu e vina ta.

— Nu sunt prea sigur de asta.

— Prostii! Ce-ai fi putut să faci?

— Să iau ameninţarea în serios. S-o cred pe Emma.

— Şi atunci te-ai fi purtat altfel?

Nu ştiam ce să-i răspund. Şi nici nu voiam să mă gândesc prea mult la asta.

— Am nevoie de nişte lucruri.

— Ce anume?

— Doi invizibili. O maşină. Bani. Şi o armă.

Nu i-a luat prea mult timp ca să pună totul cap la cap.

— Ai de gând să-i vânezi?

— Da.

Altă pauză. Am auzit-o trăgând din ţigară şi suflând fumul afară, la două mii de kilometri distanţă.

— Zece mii îţi ajung?

PARTEA A DOUA

23.

Nu i-am recunoscut pe poliţiştii postaţi la uşa unităţii de terapie intensivă. Păreau doi puşti cu caş la gură. Tâmpiţii lui Phatudi lucrau, probabil, în schimburi, dar nici băieţii noi nu arătau prea bine. Au rămas aşezaţi, cu pistoalele fixate, în siguranţă, în tocuri, până când am ajuns în dreptul lor. Abia atunci unul dintre ei s-a ridicat.

— Nu aveţi voie să intraţi. Avea ochii roşii de nesomn.

— Numele meu e pe listă.

— Cine sunteţi?

— Lemmer.

A scos din buzunarul de la piept o foaie de hârtie şi a despăturit-o.

— Martin Fitzroy?

„Naiba să-l ia pe Phatudi”.

— Da.

— Aşteptaţi aici.

Cagulele i-ar fi scos pe mucoşii ăştia din circulaţie în patru secunde.

Am aşteptat. La şapte şi un sfert, doamna doctor Eleanor Taljaard a ieşit din salonul Emmei. Arăta obosită. M-am întrebat de cât timp nu mai dormise. Mi-a spus că existau „semnale pozitive”.

— E în continuare în comă, dar răspunde mai bine stimulilor externi. Se situează la nivelul opt pe scala Glasgow.

— Şi cu cât îi îmbunătăţeşte asta şansele de supravieţuire?

— O să pot să-ţi răspund după ce-i fac tomografia, la noapte.

— Măcar cu aproximaţie.

— Lemmer, nu-mi place să merg pe ghicite.

— Da, ştiu. Totuşi...

— Of, bine. Aş zice că şansele i-au crescut acum la peste cincizeci la sută.

— E un progres faţă de treizeci şi patru la sută.

— Da. Dar nu înseamnă că trebuie să ne facem prea mari speranţe. Mai avem multe de făcut. Iar tu poţi să ajuţi.

— Da? Cum aşa?

— Are nevoie de stimulare. Dintre toţi oamenii din spital, vocea ta este singura pe care o cunoaşte. Vreau să-i vorbeşti.

— Eu? Să-i vorbesc?

— Da. Vreau să stai pe scaun, lângă patul ei, şi să-i vorbeşti, mi-a explicat Eleanor cu infinită răbdare.

— Cât timp?

— Cât de mult poţi. O zi.

— O zi întreagă!

— Sigur, poţi să mănânci şi să bei între timp, dar, cu cât o să-i vorbeşti mai mult, cu atât mai bine.

— Bine, dar ce să-i spun?

— Orice îţi trece prin cap. Dar, ţine minte, trebuie să-i vorbeşti pe un ton uniform şi doar suficient de tare cât să te audă.

Totul se plăteşte în viaţă.

Doctoriţa a observat lipsa mea de entuziasm.

— Zău aşa, Lemmer, ce te tot codeşti? N-o să ştie ce-i spui. Ia o carte şi citeşte-i. Sau povesteşte-i ultimul film pe care l-ai văzut. Nu contează ce-i spui. Are nevoie de tine.

∴

Părea lipsită de viaţă şi fragilă, palidă şi oropsită. O răseseră în cap. Pieptul şi capul îi erau înfăşurate în bandaje, era conectată la tot felul de tuburi şi avea o perfuzie în braţ. Monitoarele şi celelalte echipamente scoteau regulat piiuituri electronice. Mâna stângă, inertă, îi era aşezată peste cuvertură. Mi-a venit să întind braţul şi să i-o strâng.

M-am aşezat pe pat, lângă ea. Îmi era greu s-o privesc. M-am uitat spre geamul din capătul opus al salonului. Eleanor Taljaard stătea acolo, urmărindu-ne. A dat din cap spre mine. I-am răspuns la fel. M-am întors spre Emma.

— Îmi pare rău, am spus, dar vorbeam prea încet, n-avea cum să mă audă. Mi-am dres glasul. Emma, îmi pare atât de rău.

N-am căpătat alt răspuns decât piiuitul aparatelor electronice.

Ce-aş putea să-i spun?

— Ăăă... doctoriţa zice că poţi să mă auzi.

„O zi întreagă? Imposibil. De unde să fac rost de-o carte? Sau de-o revistă? Poate o revistă pentru femei”.

— Mi-au spus că starea ta s-a ameliorat puţin în dimineaţa

asta. Şi că ai şanse mari de vindecare. Aşa că trebuie să *vasbyt*...

Vasbyt... Ce naiba mă apucase? Cum să-i spui unei persoane aflate în comă să reziste? Mare dobitoc mai eram.

— Emma, mi-au spus să vorbesc cu tine pentru că-mi cunoşti vocea.

„Spune-i ce trebuie să-i spui. Nu mai trage de timp”.

— Emma, a fost vina mea. Ar fi trebuit să-ţi iau în serios povestea. Am greşit. Îmi pare atât de rău... Am făcut pe deşteptul. Eram sigur că mă pricep la oameni. Şi că te-am citit. Dar m-am înşelat.

Zăcea în continuare nemişcată.

— O să îndrept lucrurile. Ai să vezi. O să le rezolv.

Cum? Cum aveam să le rezolv?

— Deocamdată nu ştiu cum, dar o s-o fac. Îţi promit.

M-am aşezat mai bine pe pat şi am tăcut.

M-am uitat spre geamul care dădea pe coridor. Doctoriţa Taljaard plecase. Rămăsesem singur cu Emma. Îi vedeam pieptul ridicându-se şi coborând domol în ritmul respiraţiei.

Mi-am adunat încet gândurile şi am rostit cu grijă:

— Mi s-a spus că trebuie să-ţi vorbesc tot timpul. Ştii că nu sunt prea bun la asta. Adevărul este că nu prea ştiu ce să-ţi spun. M-au anunţat din scurt, nu mi-au dat timp de gândire. Sper că înţelegi. O să mă duc să-ţi cumpăr o revistă. Ce-ţi place să citeşti? N-am nici cea mai vagă idee. Şi sunt atât de multe reviste acum... În dimineaţa asta a plouat din nou. Dar n-a fost furtună, ca alaltăieri, doar o ploaie liniştită. Tocmai vin de afară. E pentru prima oară când ies după... Oricum, s-a mai răcorit, nu mai e aşa de cald.

„Ce-ar fi să ies să cumpăr o revistă?”

— Doctoriţa Taljaard pare să ştie ce are de făcut. Are în jur de cincizeci de ani. Soţul ei lucrează tot aici. Îl cheamă Koos. Sunt un cuplu interesant. El e mai scund decât ea. Dar par să se înţeleagă foarte bine.

„Hai, spune-mi ceva”.

— O s-o rog pe Jeanette Louw să-ţi returneze banii.

„Să nu cumva să aduci vorba despre rănile ei”.

„Despre ce le place femeilor să discute?”

— Mai ţii minte când am spus că sunt constructor? I-am zis asta lui Wolhuter ca să fac pe deşteptul, dar să ştii că nu

minţeam chiar în totalitate. Îmi renovez casa. Casa mea din Loxton.

Uite, ăsta era un subiect bun.

— E o casă veche. Nu se ştie cu exactitate când a fost construită. Cred că acum nouăzeci sau o sută de ani. E ultima casă pe stânga, cum vii dinspre baraj. Fostul proprietar era musulman. A lucrat ca electrician, un an sau doi, în oraş. De-asta oamenii o porecliseră casa al-Qaeda. În glumă, bineînţeles. În fine, cert e că omul nu prea avea de lucru şi a fost nevoit să plece. Sau poate că nu se simţea bine acolo, fiind singurul musulman din oraş. Acum i se zice casa lui Lemmer. Ceea ce e amuzant, având în vedere că e pentru prima oară când locuiesc într-o casă. Am avut un apartament în Seapoint. Şi, înainte de asta, am stat numai cu chirie, pentru că pe vremea când lucram pentru ministru stăteam şase luni în Pretoria şi următoarele şase în Cape Town. Şi, cum îţi spuneam, acum îmi renovez casa. Nu era într-o stare proastă atunci când am cumpărat-o. Am găsit câteva crăpături în pereţi, şi grădina fusese lăsată în paragină. Fiindcă musulmanul plecase deja de doi ani. Planul clădirii e mai aparte. Toate casele din Loxton sunt construite cu bucătăria şi cu baia zid în zid şi plasate în spatele casei. Dacă vrei să te duci la baie, trebuie să ieşi din dormitor, să străbaţi holul şi să treci prin bucătărie. Şi pe vremea aceea nu existau duşuri. Nu ştiu de ce, dar apa este o problemă în Karoo. Şi de-asta se puneau căzi. Acum sunt ocupat cu spargerea peretelui dintre baie şi bucătărie. Am transformat unul dintre dormitoarele mici în baie. A fost mult de tras – a trebuit să mut toate conductele şi instalaţiile. Şi n-am mai lucrat pentru Jeanette de aproape un an. Dar cred că baia cea nouă arată bine. Am pus gresie pe jos, şi în spatele unui zid am instalat un duş mare, o chiuvetă şi un vas de toaletă. Am învăţat să zidesc în închis... Mai demult. Poate că n-ar fi rău să-ţi povestesc cum am... Nu, o s-o las pe mai târziu, dacă o fi să fie. Ce spuneam? A, da. Am ridicat şi am dărâmat şi iar am ridicat zidul ăsta de trei ori la rând, înainte să fiu mulţumit. După ce am terminat cu baia, m-am apucat să dărâm peretele dintre baie şi bucătărie. Vreau să fac o singură încăpere mare, care să cuprindă şi micul dormitor de lângă bucătărie. Un spaţiu care să fie şi cameră de zi, şi bucătărie, şi zonă de primit oaspeţi. Nu că aş şti să gătesc... Sau că aş avea deseori musafiri. Dar oamenii sunt altfel în Loxton. Te pomeneşti

cu ei că-ţi bat la uşă şi zic: „Am venit să bem cafeaua împreună”. Şi pe urmă se aşază la taclale. În bucătărie am o sobă veche cu gaz. Marca Aga[34]. Arată nemaipomenit şi iarna încălzeşte bine casa. După ce-o să termin cu dărâmarea peretelui, o să am o cameră mare, şi soba va fi în centru. E o mulatră care mă învaţă să gătesc. O cheamă Agatha. Zice că numele ei îl cuprinde pe cel al sobei. Vine de două ori pe săptămână la curăţenie şi ca să-mi calce hainele şi după aia îmi arată cum să bag la cuptor o pulpă de miel sau nişte coaste. Când găteşti la sobă, carnea ţi se topeşte în gură, şi mirosul ei minunat umple toată casa. Uneori Agatha îşi aduce cu ea nepoţelul. Are trei ani şi îl cheamă Ryno. I-au dat numele unui personaj din *7deLaan,* telenovela aceea în afrikaans. O urmăreşti? Eu m-am uitat, pentru prima oară, cu Agatha. Ea e foarte prinsă de intrigă. Probabil că te-am plictisit deja. Când lucram la guvern, n-aveam niciodată timp să mă uit la televizor. Acum am antenă de satelit. Am pus-o ca să mă uit la meciurile de rugby. Dar ştii şi tu cât de slab e acum campionatul... Viaţa e tare monotonă în Loxton. Dar asta îmi şi doream. Din cauza asta m-am şi mutat acolo. Însă asta e o altă poveste. În fine, ce vreau să-ţi spun e că am transformat vechea cameră de zi din faţă în dormitor. Acolo dorm, şi alături e baia cea nouă. Casa are o verandă care dă în stradă. Vizavi nu sunt case. Doar islazul comunal. Savana din Karoo. Şi dâmburile. Islazul are zece mii de hectare. Ce zici, nu-i aşa că nu-ţi vine să crezi? Unii oameni îşi ţin oile să pască pe islaz. *Oom* Joe van Wyk m-a sfătuit să-mi cumpăr oi. Şi să nu-mi fac griji: după şapte ani, au din nou un măcelar în oraş. Şi mai au şi un restaurant, şi o cafenea... îi zice Rooi Granaat. Ar trebui să guşti din lichiorul de smochine făcut de Tannie Nita, e mai bun ca orice soi de vin, Emma. M-am ocupat şi de grădină. În Loxton se folosesc şi acum şanţuri de irigare. Rândul meu e marţea, la ora trei. Când nu sunt acolo, Agatha Barnard, sau Antjie, cum i se mai spune, dă drumul apei. Am un păr bătrân în grădină. I-am tăiat crăcile, şi văd că-i merge bine. Am plantat un gard viu de salsolă în jurul curţii, trei peri şi un cais. Agatha mi-a zis că ar trebui să plantez şi smochini,

[34] Invenţie din 1929 a fizicianului suedez Gustav Dálen (1869-1937), laureat al Premiului Nobel. Extrem de populară, în special în Anglia rurală, este folosită şi acum, în variante modernizate, atât la prepararea mâncării, cât şi la încălzirea locuinţelor (n.tr.).

pentru că, dintre toţi pomii fructiferi, ăsta se împacă cel mai bine cu clima din Karoo şi, în plus, din smochine se poate face gem. Aşa că am plantat patru smochini, în apropierea bucătăriei. În rest, am în curte gazon şi câteva straturi de flori. Îmi place să grădinăresc.

M-am uitat la ceas. Opt fără un sfert dimineaţa.

O zi întreagă.

M-am uitat la mâna Emmei. La forma delicată a degetelor şi a încheieturilor ei subţiri.

— Emma, nu ştiu ce altceva să-ţi mai spun.

Am văzut pe geam o asistentă trecând pe coridor.

— Vreau să fac şi o grădină de plante. Şi una de legume. Solul e foarte bun. *Oom* Wessel van der Walt şi-a făcut grădini de legume pe ambele loturi şi, crede-mă, loturile din Loxton sunt mari, marea majoritate depăşesc o mie de metri pătraţi. *Oom* Wessel a cumpărat două loturi cu mult timp în urmă. După ce s-a pensionat, s-a apucat să lucreze pe unul dintre ele. În Loxton sunt mulţi pensionari, dar în ultima vreme s-au mutat şi oameni mai tineri din Cape Town şi din Johannesburg. Fug de oraş. Şi poate şi de altele, n-am cum să ştiu. Au deschis pensiuni şi un restaurant. E o pereche care lucrează ca ziarişti liber-profesionişti, scriu articole pentru nişte reviste, şi un tip care se ocupă cu designul de pagini web. Şi s-au construit şi câteva case de vacanţă.

Uşa s-a deschis. A intrat o asistentă, o negresă tânără. Mi-a zâmbit.

— Bună dimineaţa, a spus.

S-a apropiat de Emma.

— Bună dimineaţa, am răspuns.

Şi-a notat valorile indicate de aparate pe o diagramă.

— Continuaţi, a spus. Nu durează mult, termin imediat ce am de făcut aici.

— Credeţi că înţelege ce-i spun?

— Nu.

— Dar va ţine minte?

— Nu. După care, cu şiretenie: Aşa că, dacă aveţi ceva important să-i spuneţi, va trebui să aşteptaţi până iese din comă.

M-am întrebat ce le spusese doctorul Koos asistentelor.

— Pot să mă duc să cumpăr o revistă? Ca să i-o citesc?

— Sigur. Dar ştiţi ce să-i cumpăraţi?

— Nu, dar mă descurc eu. Mă gândeam la o revistă pentru femei.

— Ce revistă?

— Una în afrikaans.

— Bine, dar care?

— Are vreo importanţă?

Mi-a aruncat o privire încruntată.

— Cum să nu! Are mare importanţă.

— De ce?

— Of, of! Văd că nu prea vă pricepeţi la femei, nu-i aşa?

24.

— O să-ţi povestesc cum am ajuns să locuiesc în Loxton. Trebuie să-ţi povestesc totul. Exact aşa cum a fost.

Când avea să se trezească şi să discute cu Phatudi, avea să descopere, oricum, adevărul.

„Nu înţelege ce-i spun, şi nici nu va ţine minte”.

„Spune-i, ce mai aştepţi?”

— Emma, am făcut închisoare.

Zăcea în continuare nemişcată.

— Am făcut patru ani de închisoare.

M-am rezemat de spătarul scaunului şi am închis ochii.

— Când m-am eliberat, n-am vrut să mai rămân în oraş. Oraşul e locul care scoate la lumină tot ce-i mai rău în oameni. Nu vreau să-mi găsesc scuze. Am avut opţiuni la viaţa mea, şi am făcut alegeri proaste. Dar trebuie să ajungi să-ţi cunoşti slăbiciunile şi să ştii să te fereşti de ele. Iar eu căutam un loc în care să fiu ferit de slăbiciunile mele. Aşa că m-am urcat în maşină şi am condus fără nicio ţintă. Am luat-o pe drumurile lăturalnice dintre Cape şi Ceres. Şi pe urmă spre Sutherland, şi Merweille, şi Fraserburg, şi Loxton. Ştii că în Karoo sunt trecători montane? Ştii că sunt locuri unde te poţi opri, coborî din maşină ca să priveşti în jur şi poţi vedea pe o distanţă de până la o sută de kilometri? Şi drumuri pietruite, pe lângă râuri în care apa nu seacă tot timpul anului? Şi toate astea în Karoo. Eu, unul, nu ştiam. Când am ajuns în Loxton, făceam plinul la benzinăria

cooperativei, şi *oom* Joe van Wyk a venit la mine, şi am intrat în vorbă. Pompele de la cooperaţie sunt în spate, aşa că trebuie să intri în incintă. Eu tocmai coborâsem ca să-mi dezmorţesc picioarele când s-a apropiat de mine. Mi-a întins mâna şi s-a prezentat şi pe urmă m-a întrebat dacă ştiu cât cântăreşte o camionetă Isuzu, pentru că el nu folosea la fermă decât camionete Isuzu, şi ultima pe care o avusese îl ţinuse şapte ani şi patru sute de mii de kilometri. Acum copiii cultivau pământul, şi el locuia cu soţia în oraş şi conducea tot un Isuzu, dar un Isuzu Frontier, pentru că în el încăpeau şi nepoţii. Şi după asta m-a întrebat cine eram şi cu ce treburi venisem pe-acolo. Ei, vezi, aşa ar trebui să meargă lucrurile. Chiar tu spuneai deunăzi că oamenii nu se mai ascultă unii pe alţii. Am vrut să-i zic lui Joe că eu eram altfel. Că n-avea de ce să-şi piardă vremea cu mine, că n-aveam ce să-i spun şi că tot ce voiam era să fiu lăsat în pace. Şi că interacţiunea cu oamenii înseamnă necazuri. Ştii şi tu, concepţia aia a lui Jean-Paul Sartre. Dar ar fi fost o minciună. Pentru că, de fapt, nu cred aşa ceva. Ce vreau să-ţi spun, Emma, este că te-ai înşelat. Eu nu vreau să mă fac auzit, vreau să fiu văzut. Pe de-o parte, chestia asta cu a fi văzut mă sperie de moarte. Dar, pe de altă parte, este ceva ce îmi doresc de mult. Şi asta pentru că nu am avut niciodată parte de ea. Probabil din cauza oraşului. Într-un oraş, oamenii nu se uită unii la ceilalţi. Dar în Loxton am întâlnit pe cineva care chiar s-a uitat la mine. Însă nu de asta m-am mutat acolo. Sau, în orice caz, nu ăsta a fost motivul principal. Voiam un loc în care să mă simt în siguranţă. Pentru că, vezi tu, am o problemă, nu îmi controlez temperamentul. Asta e problema la mine, Emma. Şi din cauza asta a trebuit să caut un loc unde să nu fiu provocat. Am mai avut însă şi alte motive. Eu cred că fiecare dintre noi trebuie să aparţină unui loc. Noi, oamenii, avem dorinţa asta în sânge. În închisoare, am vrut să studiez ca să obţin o diplomă. Nu era pentru prima oară când încercam. Cred că am bătut toate recordurile în materie de longevitate studenţească din istoria Universităţii Unisa. Nu mai puţin de unsprezece obiecte de studiu, nu toate pentru aceeaşi specializare. Începeam un curs, dar după un an sau doi mă tenta altceva. Cât am stat închis, am citit şi am studiat mult, ca să înţeleg ce se întâmpla cu viaţa mea. Dar asta nu m-a ajutat cu nimic. Eşti ceea ce eşti. Răspunsul nu-l găseşti în cărţi. Ci în tine. Am găsit însă în cărţi

lucruri care mi-au dat de gândit. Ca, de pildă, năzuinţa asta spre apartenenţa la ceva. Chiar dacă eşti conştient că nu poţi face niciodată parte cu adevărat din acel ceva. Se spune că oamenii au trăit la început în mici comunităţi locale. Şi mai târziu în triburi. În care toţi se înrudeau între ei. Am citit undeva că, în Noua Guinee, dacă doi oameni se întâlnesc întâmplător într-o pădure, stau ore în şir de vorbă ca să-şi descopere strămoşii comuni. Şi, dacă nu-i găsesc, trebuie să se omoare între ei. Aşa suntem noi, oamenii. Dacă facem parte din aceeaşi familie, din acelaşi trib, dacă avem ceva în comun, atunci ne vedem unii pe alţii. Şi atunci domnesc liniştea şi ordinea. Dar în oraş nu reprezentăm nimic unii pentru alţii. Fiecare e pe cont propriu. În copilărie, aveam şi noi triburile noastre în Seapoint. De evrei, de greci şi de italieni. Toată lumea aparţinea unui trib. În afară de mine. Tata era afrikaander. Gerhardus Lodewikus Lemmer din Seapoint. Gert. Gert, mecanicul de la atelierul Ford de pe strada principală. Acolo, la serviciu, a întâlnit-o pe mama. Ea era englezoaică. Beverly Anne Simmons. Lucra la secţia de piese de schimb. Era o femeie subţirică şi micuţă de statură. Tatăl ei era Martin Fitzroy Simmons. Bunicul meu din partea mamei. Nu l-am cunoscut. Dar i-am moştenit prenumele. Atunci când mi-ai povestit despre familia ta... Cum s-a realizat tatăl tău... Tatăl meu nu a făcut aşa ceva. Timp de treisprezece ani, mama l-a tot bătut la cap să-şi deschidă o afacere, dar el n-a vrut. „Eşti un bun mecanic. Ai putea să faci avere”. Iar el îi răspundea mereu că treaba lui e să se ducă la serviciu şi să se întoarcă acasă şi să lase grijile pe seama englezului, patronul atelierului. Dacă ai propria afacere, atunci îţi faci griji, aşa spunea. Iar el n-avea chef de bătăi de cap. Şi atunci mama îi zicea că era un gunoi alb, un afrikaander sărăntoc, şi că ea nu se măritase ca să stea toată viaţa ei într-un apartament cu două dormitoare din Seapoint. Presupun că se iubiseră. Cel puţin la început. Oricum, tata o iubea. I se vedea în ochi. O singură dată am mai povestit despre ei, Emma. Nu-mi vine deloc uşor să o fac. De cele mai multe ori, nici nu-mi place să mă gândesc la ei. Erau la fel de răi amândoi. Fiecare în felul său. Mama îl înşela, era o târfă, iar tata – un bărbat laş şi violent. Ce poţi să faci când ai parte de doi părinţi care se poartă aşa? Ce poţi să faci când alţii îţi povestesc despre părinţii lor şi tu nu poţi decât să taci şi să strângi toată ura aia în tine? Ura pentru ceea ce îşi făceau unul altuia. Şi ţie.

Erau ca două substanţe chimice fundamental diferite şi inofensive luate separat, dar care, odată combinate, deveneau explozive. Engleza era limba certurilor din casă, a scandalurilor şi a reproşurilor, a urletelor şi a înjurăturilor. Între ei, nu-şi vorbeau decât în engleză. Mama refuza să vorbească în afrikaans. „E o limbă atât de vulgară”, obişnuia să spună, şi atunci tata îmi vorbea în afrikaans, şi ea se supăra pe el, şi izbucneau certurile. Se certau, de fapt, din orice. Pe tema banilor, a slujbei lui, a faptului că bea, pe tema infidelităţii ei, a lipsei lui de ambiţie, a dorinţei ei de parvenire. Din cauza mâncării pe care o gătea ea şi a sarcinilor gospodăreşti de la care el se eschiva. A felului ei cheltuitor de-a fi şi a zgârceniei lui. Se certau din orice. Mie toate astea mi se păreau nişte lucruri normale. Nu cunoscusem altceva. Timp de cinci zile pe săptămână, se certau şi se ciorovăiau în fiecare noapte. Aruncau cu diverse lucruri unul într-altul, până când unul dintre ei nimerea ţinta, şi atunci ăsta devenea subiectul scandalului, şi o luau de la capăt cu gâlceava şi cu înjurăturile. Nu ştiu câţi ani aveam când am început să ies singur pe stradă. Poate şapte. Când se făcea vremea să vină ei acasă de la serviciu, eu mă plimbam de nebun pe străzi sau mă duceam şi mă aşezam pe faleză ca să privesc marea. Şi, când ajungeam acasă, mama mă lua la rost: „Pe unde-ai umblat până la ora asta?” Tata intervenea: „Lasă-mi băiatul în pace”. Şi uite aşa deveneam subiect de ceartă. În timp ce mă plimbam prin Seapoint, vedeam alţi oameni. Triburi şi grupuri stând pe trotuare, şi în grădini, şi pe balcoane, râzând şi pălăvrăgind. Stăteam acolo şi mă uitam, ca un copil fără un sfanţ în buzunar care se zgâieşte în vitrina unui magazin de dulciuri. Tata m-a bătut pentru prima oară când aveam nouă ani. A fost ca şi cum un stăvilar mi s-ar fi spart în cap. Nu avusese niciodată încredere în mama, întotdeauna o bănuise că îl înşela. Tot făcea aluzii şi o acuza, dar fără să aibă dovezi. Mama era prea şireată. Însă în seara aceea s-a purtat nesăbuit. Iar el era beat. Stătea la fereastră şi a văzut-o coborând de pe motocicleta unuia dintre fraţii Bardini, cei care ţineau un magazin de îngheţată pe strada principală. Şi tipul a sărutat-o la despărţire, apucând-o de fund. Iar ea s-a uitat în urmă la italian, râzând. Atunci tata s-a lămurit cum stăteau lucrurile. „Ce faci? Te-ai apucat să ţi-o tragi cu macaronarii acum?”, a întrebat-o când a intrat în casă. „Măcar

ei ştiu cum să te reguleze”, a răspuns ea, şi atunci el a ţipat la ea, i-a spus că era o curvă, şi ea a aruncat cu o scrumieră în el, dar nu l-a nimerit, ci s-a spart de perete, şi el a vrut s-o lovească. S-a dus spre ea şi a ridicat mâna, dar ea a zis: „Să nu cumva să îndrăzneşti”, şi atunci el s-a întors şi m-a pocnit pe mine în cap, în lateral. Şi ea a urlat: „Ce mama dracului faci?” Şi el a întrebat-o: „Ai de gând să ţi-o tragi din nou cu italianul?”, iar ea a spus „Fir-ai tu al naibii să fii, ce te-a apucat?”, şi el m-a lovit atunci din nou şi a ţipat la ea: „Nu eu. Tu. Tu-i faci asta”.

M-am oprit. Cum Dumnezeu ajunsesem să-i povestesc Emmei toate astea?

— Iartă-mă, Emma.

M-am foit în scaun. M-am aplecat în faţă. Întrebându-mă dacă era în regulă s-o ţin de mână.

— N-am vrut să-ţi tom toate poveştile astea despre mine...

Pielea ei părea străvezie. I se vedeau venele delicate, de un albastru-închis.

— Dar ăsta sunt eu.

Cu fiecare piuit al aparatului, inima ei pompa sânge prin artere către creier, spre locul despre care încă nu se ştia cât era de vătămat.

— Cred că acum, privind retrospectiv, înţeleg mai bine ce s-a petrecut, începând din ziua aceea, tata m-a tot lovit. Mă bătea des. Şi tare. Problema e că violenţa naşte şi mai multă violenţă. E valabil şi pentru oameni, şi pentru comunităţi, şi pentru state. E ca şi cum ai da drumul răului, şi pe urmă n-ai mai avea cum să-l închizi la loc. Dar nu poţi să stai în banca acuzaţilor şi să-i spui judecătorului că ai devenit violent din cauza tatălui tău. Nu ţi-e de niciun folos.

Am pipăit marginea cearşafului. Era mai moale decât crezusem.

— Singurul lucru pe care nu l-am înţeles niciodată a fost de ce tata nu l-a bătut pe Bardini. De ce nu s-a dus la magazinul de îngheţată ca să-l înhaţe de guler, să-l târască afară şi să-l ia la bătaie. Şi singurul răspuns care îmi vine în minte este că tata era laş. Şi jur că eu nu voi fi niciodată ca el. Strategia tatei a funcţionat ceva vreme. I-a spus mamei că trebuie să înceteze cu curvăsăritul dacă vrea să nu mă mai bată. Vreo două sau trei luni, ea s-a purtat cumsecade, dar cred că nu putea rezista prea mult timp fără atenţii din partea altor bărbaţi. Abia după ce-am

crescut am încercat să pun cap la cap fragmentele pe care le ştiam despre trecutul ei. Am strâns toate pozele ei din copilărie şi pe cele de mai târziu, unde era cu tata. Îmi amintesc că, atunci când se certa cu tata, ea îi spunea mereu: „Tăticul meu mă iubea, mă adora”. Îşi descria tatăl drept un englez din clasa mijlocie din Rosebank[35]. Lucra ca funcţionar în administraţia locală. Mama fusese un copil drăguţ. Minionă, cu păr blond şi ochi mari. În toate pozele zâmbea uitându-se în aparat obraznică şi plină de sine. Infatuată. L-a cunoscut pe tata la atelier. El avea pe atunci douăzeci de ani – un brunet cu ochi visători. Avea o iubită în Parow, o relaţie serioasă, aveau de gând să se logodească. Şi cred că de-aici a pornit totul. Mama voia să fie mereu în centrul atenţiei, şi faptul că un bărbat îndrăznea s-o ignore a înverşunat-o. A stat pe capul lui până l-a cucerit. La vremea când am împlinit eu cinci ani, mama nu mai era la fel de tânără şi de drăguţă. Nu ştiu dacă asta era din cauză că mă născuse pe mine sau pur şi simplu fiindcă începuse să îmbătrânească. Poate că se înăcrise din cauza căsniciei. Avea treizeci de ani şi era sătulă de viaţă. Arăta obosită, şi asta i se vedea pe faţă, iar ea o ştia. A încercat să recâştige atenţia bărbaţilor cu ajutorul fardurilor şi al vopselei de păr şi purtând haine cât mai strâmte. Pentru ea, bărbaţii erau ca o lumânare, ea fiind molia atrasă continuu de ei. Avea faţă de ei o reacţie irezistibilă, incontrolabilă, ca atunci când îţi saltă piciorul dacă loveşti cu ciocănelul în genunchi. Istoria familiei noastre s-a măsurat în cicluri. Mama avea perioade când îi era fidelă tatei şi se purta rezonabil, şi atunci în casă domnea liniştea. Pe urmă apăreau certurile, şi atunci ieşea căutând atenţia altora şi, când dădea de un bărbat care îşi dorea şi altceva de la ea, îi ceda şi se culca cu el pe oriunde apuca. Chiar şi la noi în casă. Ţin minte că, odată, am venit acasă dimineaţa, nu ştiu de ce, probabil că mi se făcuse rău la şcoală. Aveam cheie, şi am intrat în apartament şi atunci i-am auzit. Mama era cu Phil Robinson, un englezoi bogat, proprietarul unui hotel de pe faleză. Un hotel cu o sută de camere, şi ei veniseră la noi acasă! Când m-a văzut, mama a început să strige: „Iisuse Hristoase, Marty, pleacă de-aici, ieşi”, dar eu încremenisem în prag, aşa că s-a dat jos din pat, m-a împins afară din cameră şi a închis uşa în urma ei. Mai târziu, după ce Robinson a plecat, m-a implorat să n-o pârăsc

[35] Suburbie cosmopolită şi modernă a Johannesburgului (n.tr.).

tatei: „O să te bată iar, ai să vezi”. Ei bine, Emma, uite-aşa am crescut eu. Un gunoi, un afrikaander sărăntoc. Exact aşa cum spunea mama. Tata era băutor de vin. Şi aroma vinului asta îmi trezeşte în memorie. Mirosul acru al respiraţiei lui atunci când venea beat şi mă bătea pentru că n-o găsea pe mama acasă. Mama ne-a părăsit când aveam treisprezece ani. Tata m-a bătut. Pentru că ea plecase. Şi ca să mă ajute să devin „un tip dur, ca să ştiu cum să mă descurc cu toate mizeriile de care voi avea parte în viaţă”. Şi a reuşit. M-am gândit mult la copilăria mea. Şi la ceea ce mi-a făcut tata. A reuşit să mă facă să nu mă mai tem de nimic. Să nu mă tem că voi fi rănit de ceilalţi. Şi că pot răni la rândul meu. Ăsta a fost lucrul cel mai important. Fiindcă aşa, durerea ajunge să fie ceva normal. Cu care te obişnuieşti. În schimb, a provoca suferinţă e un lucru pe care trebuie să-l exteriorizezi. În holul bisericii anglicane din Seapoint funcţiona un club de karate. Tata m-a dus acolo. Problema mea era că nu puteam să mă controlez. Nu înţelegeam de ce trebuia să mă retrag de fiecare dată, de ce nu mi se dădea voie să-l lovesc pe cel cu care luptam. Am fost genul de puşti care intra mereu în încurcături. La şcoală, pe stradă. Şi, evident, căutând necazul cu lumânarea, am avut parte de el. Ba chiar îmi plăcea. Numai că, acum, eu eram cel care provoca durere. Îi făceam pe alţii să sângereze. Îi băteam. Ca şi cum, în clipele acelea, uitam cu totul de mine. Sau de parcă intram în trupul altuia, într-o altă lume, un alt fel de-a fi. Momentul când timpul stă pe loc. Şi totul dispare, nu mai auzi nimic şi nu mai vezi decât o ceaţă roşie-cenuşie. Şi acel obiect din faţa ta pe care vrei să îl distrugi, cu toată ura şi forţa pe care le ai în tine. În colegiu, l-am bătut pe tata pentru prima oară. După aceea, lucrurile au mers ceva mai bine între noi. Voiam să plec de-acasă. Să plec din Seapoint şi să nu mai am de-a face cu tata. Senseiul de la clubul de karate era poliţist de meserie. A vrut să mă înscrie în echipa de karate a poliţiei. Am fost de acord, pentru că asta însemna să ajung în Pretoria. Suficient de departe pentru mine. Acolo m-am făcut remarcat, şi m-au recrutat. Am devenit bodyguard. Am lucrat zece ani ca bodyguard. Un an pentru ministrul transporturilor. Apoi s-a retras. Opt ani pentru ministrul agriculturii, la acea vreme un bărbat alb. Şi ultimul an pentru ministrul educaţiei, un bărbat negru. Primul meu an ca bodyguard... Ministrul transporturilor era un om extraordinar. Îi citea pe toţi. Inclusiv

pe mine. Poate că vedea prea multe – şi simţea prea multe. Poate din cauza asta s-a şi împuşcat. Dar ştiu că mă întrebam adesea: de ce nu am putut să am şi eu un tată ca el?

25.

I-am vorbit Emmei le Roux timp de patru ore, înainte ca doamna doctor Eleanor să vină şi să mă îndemne să mă duc la masă.

Nu i-am povestit însă chiar totul. N-am suflat nicio vorbă despre Mona.

Deşi voiam s-o fac. Îmi stătea pe buze.

Era o chestie tare ciudată să dau drumul monştrilor acelora din capul meu. Era ca o avalanşă, ca un râu secat imediat după ploaie, o dâră de apă, un izvor, un şuvoi care mătură totul în cale.

Dar, atunci când am întâlnit-o pe Mona, elanul acela distructiv a dispărut şi norii s-au risipit ca prin farmec. Mona din Pretoria. Mona din orăşelul Muckleneuk. O femeie planturoasă, cu patru centimetri mai înaltă decât mine.

Stând acolo, lângă patul Emmei, am rememorat acea perioadă. Cronicile Monei. Am cunoscut-o în vara lui 1987, la un an după ce mă angajasem ca bodyguard. Lucra într-o frizerie şi eu am intrat ca să mă tund. M-a întrebat:

— De ce nu-ţi laşi părul să mai crească puţin?

— N-ar rezolva nimic, i-am răspuns.

M-am aşezat, şi ea a fixat pieptenele pentru tunsori numărul unu în aparat şi l-a trecut în sus şi în jos pe capul meu, fără niciun cuvânt. Am urmărit-o în timp ce lucra. Avea părul castaniu des şi o faţă drăguţă, cu obraji rozalii. Pielea netedă şi sănătoasă. Şi corpul ei! Era îmbrăcată cu o rochie largă sub care se ghiceau cu uşurinţă curbele generoase ale sânilor şi ale şoldurilor. Şi nu avea verighetă pe inelar.

S-a îndepărtat la un moment dat de mine, ca să ia ceva. O colegă a făcut o remarcă, n-am auzit ce. Mona a izbucnit în râs. Era un sunet minunat, muzical, cristalin, neprefăcut, un sunet venit din adâncul fiinţei ei şi căruia i se abandonase fără oprelişti. Mi-am întors privirea spre locul de unde venea sunetul

şi am văzut cum râsul îi invada treptat trupul, punând în cele din urmă stăpânire pe ea.

După ce a terminat cu tunsul, cu spălatul şi cu îndepărtarea perilor de pe umeri şi de pe faţă, am întrebat-o cum o cheamă:

— Mona, mi-a răspuns ea.

— Pot să te invit la o pizza vineri, Mona?

— Pe tine cum te cheamă?

— Lemmer.

S-a uitat la mine preţ de două bătăi ale inimii şi, pe urmă, a spus:

— Da, sigur.

Am luat-o din apartamentul ei de pe Berea Street, şi am mers să mâncăm pe Esselen Street. Niciunul dintre noi nu era prea priceput la făcut conversaţie, dar ne-am simţit bine împreună, ca şi cum ne cunoşteam de mult timp. Eram amândoi copii unici la părinţi, crescuţi în oraş, şi nu apucaserăm să ne maturizăm.

Îmi amintesc că m-a întrebat:

— Cum de eşti aşa de slab, dacă mănânci atât de mult?

— Fac exerciţii.

— Ce fel de exerciţii?

— Cincizeci de flotări dimineaţa şi tot atâtea seara. Şi alerg cincizeci de kilometri pe săptămână.

— Dar de ce?

— Pentru slujbă.

A clătinat încet din cap.

— Slavă Domnului că sunt coafeză.

Voiam să-i aud din nou râsul. Mai mult decât atât. Voiam să i-l provoc, să fiu eu sursa acelei melodii, pentru că sunetul pe care-l scotea când râdea era unul de fericire, de mulţumire, era acel sunet care arată că totul pe lumea asta e bine şi în regulă.

În seara aceea am condus-o înapoi acasă, şi ea m-a invitat înăuntru, şi am rămas acolo timp de nouă ani. A trebuit să mă străduiesc mult ca s-o fac să râdă. A trebuit să îmi găsesc simţul umorului, să fac loc în mine pentru cineva ca ea, un om cu inima uşoară, mereu dispus să se prostească, să facă glume şi să tachineze. Şi asta pentru că Mona nu râdea într-un fel programat. Râsul ei era inefabil şi impredictibil, ca numerele de la loteria naţională. Însă, atunci când trăgeam lozul cel mare – s-o aud râzând din toată inima –, eram pe deplin răsplătit.

Mona m-a schimbat fără să-şi dea seama. Pentru că nu avea

loc în ea decât pentru un anumit număr de bagaje. Dacă aduci cu tine umorul şi dragostea de viaţă, atunci trebuie să laşi deoparte ranchiuna şi melancolia. Ca să poţi călători cu uşurinţă. Fără poveri după tine.

Am mai învăţat şi alte lecţii de la ea. Mona îşi accepta propriile slăbiciuni cu o resemnare voioasă. Ea a fost cea care a încercat să-mi bage în cap că nu merită să regreţi nimic, că eşti ceea ce eşti şi că nu are rost să te ascunzi după degete. Dar abia mult mai târziu mi-am însuşit, cu adevărat, aceste sfaturi.

Relaţia noastră decurgea uşor şi firesc. Mona nu emitea pretenţii, ci doar se bucura de fiecare zi în parte. Ori de câte ori îi spuneam că aveam să lipsesc pentru trei, patru zile fiindcă trebuia să-l însoţesc pe ministru, îmi răspundea cu toată sinceritatea: „O să-ţi duc dorul”.

Iar atunci când mă întorceam, mă întâmpina cu un zâmbet neprefăcut, mă săruta şi râdea fericită în clipa când o luam în braţe, cu oarece dificultate, ca s-o duc spre patul dublu uriaş din dormitor. Şi pe urmă o dezbrăcăm şi mângâiam fiecare părticică a trupului ei minunat până când dorinţa se aprindea în ea, ca într-o ursoaică ieşită din hibernare. Trupul îi rezona la unison cu al meu, şi mi se dăruia cu totul, de parcă ar fi deschis porţile unei ţări a minunilor. Iar când mă aplecam peste ea, îi vedeam faţa copleşită de o plăcere infinită şi lipsită de orice pudoare. Şi am ajuns dependent de asta, la fel cum eram şi de râsul ei.

Nimic nu era convenţional în felul de-a fi al Monei.

În februarie anul următor, atunci când a trebuit să-l însoţesc pe ministru la Cape Town şi să rămân acolo timp de şase luni, mi-a spus:

— Am ceva de vorbit cu tine.

— Ce e?

— Eşti liber să faci ce vrei acolo.

— Cum adică?

S-a uitat pe fereastră, apoi a adăugat:

— Lemmer, eu nu pot să...

— Ce nu poţi?

— Nu pot să rezist şase luni fără să fac sex.

— O să vin din când în când în vizită.

Mi-a spus că asta n-avea nicio importanţă. Că nu avea nimic împotrivă să cunosc o altă femeie în Cape Town. Şi că dacă după şase luni, când urma să mă întorc, aveam să-mi doresc să

stau în continuare la ea, foarte bine. Şi, dacă nu, tot bine. Dar că nu putea să-mi promită că avea să-mi fie credincioasă. Având în vedere că urma să lipsesc atât de mult.

— De ce nu?

— Există un gen de bărbaţi în faţa căruia nu pot spune „nu”.

— Ce gen?

— Genul tău.

— Şi cum anume e genul ăsta de bărbat?

N-a vrut să-mi răspundă.

— Vino cu mine la Cape!

— Casa mea e aici.

Timp de nouă ani, Mona a fost soţia mea de vară. Casa şi limanul meu din Pretoria. Nu ne-am certat niciodată. N-am discutat niciodată despre cele şase luni pe an cât stăteam despărţiţi. Şi pe urmă am ieşit din serviciul public şi mi-am luat indemnizaţia de retragere. Şi am ştiut că trebuia să mă întorc în Cape Town, în Seapoint. Ca să mă regăsesc.

I-am spus din nou să vină cu mine.

Şi m-a refuzat şi de această dată.

La trei ani după ce am părăsit-o, m-a sunat, chiar în noaptea de dinainte de a fi găsit vinovat de tribunal, când toate ziarele vuiau despre scandalul pe care îl iscasem. Mi-a spus:

— Ei bine, acum ştii.

— Ce să ştiu?

— Care e genul meu de bărbat.

∴

I-am povestit Emmei de ce mă retrăsesem din serviciul public.

— În 1998 s-au hotărât să crească numărul de bodyguarzi negri. Aveam de ales între transfer şi indemnizaţia de retragere. Transfer unde? N-au vrut să-mi spună. Aşa că am ales pachetul cu plăţi compensatorii. Mi-am cumpărat un apartament în Seapoint, într-un bloc situat între străzile Fort şi Marine, la numai un kilometru de casa părintească. L-am căutat pe tata. N-am reuşit să dau de el. Nimeni nu ştia unde plecase. Dealerul Ford îşi avea în continuare atelierul tot acolo, sub aceeaşi firmă. Doar proprietarul se schimbase. Tot Seapointul era plin de feţe noi. Italienii părăsiseră cartierul, la fel şi grecii. Dintre evrei nu rămăseseră decât femeile, nişte doamne în vârstă care se plimbau pe faleză singure sau în grupuri, aşteptându-şi copiii să vină în vizită. Acum cartierul se umpluse de nigerieni şi de

somalezi, de ruşi şi de români, de bosniaci, de chinezi, de irakieni. Triburi noi, în care nu-mi puteam găsi locul. Am deschis o sală de karate dojo în clubul Virgin Active din suburbia Greenpoint. Dimineaţa, predam lecţii de autoapărare unor englezoaice şi femei afrikaander; după-amiaza, karate JKA[36] copiilor sud-africani şi din toate celelalte triburi din Seapoint. Am făcut asta timp de aproape doi ani. Era o muncă la fel ca oricare alta. În sală, femeile îmi spuneau „Lemmer" iar copiii – „sensei". Nu eram nici fericit, nici nefericit, însă am început să văd lucrurile cu alţi ochi. Să capăt o nouă perspectivă, pentru că, pentru prima oară după mai bine de treisprezece ani, eram din nou civil. Omul de pe stradă. Am văzut cum se făceau noile averi. Cum a apărut noul consumerism, umblatul acela frenetic după mărci şi după statut social, din simpla dorinţă de a avea şi tu ce au alţii. Am văzut cum toată lumea se contaminează. Albii, negrii, mulatrii. Voiau să-şi mascheze trecutul în spatele unui zid de bunuri acumulate? Sau poate că prezentul era cel pe care doreau să-l ascundă? Cea mai mare surpriză a fost pentru mine noul tip de agresiune urbană, atitudinea „fac ce vreau" sau „dă-te din calea mea". Am observat-o pentru prima oară în lipsa de consideraţie din trafic. Lipsa spiritului cavaleresc, caritabil, civic. Şi, bineînţeles, fărădelegea care prolifera în voie. Ca şi cum regulile dispăruseră. Sau, mai bine zis, nu se aplicau tuturor. Traversarea intersecţiei pe culoarea roşie a semaforului. Neadaptarea vitezei. Vorbitul la telefon pe autostradă şi privirea care parcă spunea: „Să te văd dacă îndrăzneşti să zici ceva". Ca şi cum ţara asta devenise un loc în care fiecare făcea ce-i trecea prin cap şi lua tot ce era de luat înainte să se aleagă praful. Sau să i-o ia altcineva înainte. Şi mormăielile, şi nervii, şi scrâşnitul din dinţi. Toată lumea era nefericită, indiferent de rasă, de culoarea pielii sau de religie. Toată lumea era nemulţumită de guvern, de ceilalţi, de propria persoană. Toată lumea arăta cu degetul, acuza, se văita. Nu înţelegeam de ce. Părinţii ruşi, români şi bosniaci care veneau să-şi ia copiii seara de la karate spuneau: „Ce ţară minunată. Aici curge lapte şi miere". Dar sud-africanii se plângeau. Conduceau maşini ultimul răcnet, locuiau în case mari şi în apartamente cu vedere la mare, mâncau la restaurant, îşi cumpărau televizoare cu ecrane plate uriaşe şi

[36] Artă marţială tradiţională japoneză a cărei denumire reprezintă abrevierea de la Japan Karate Association (n.tr.)

haine de firmă, şi totuşi găseau întotdeauna ceva de care să se vaite şi pe cineva pe care să dea vina. Albii se plângeau de discriminarea pozitivă[37] şi de corupţie, uitând că beneficiaseră şi ei de astfel de privilegii timp de cincizeci sau şaizeci de ani. Negrii dădeau vina pe apartheid pentru orice. Cu toate că trecuseră deja şase ani de când fusese abolit. Şi mai era şi singurătatea. Seara, când mă întorceam acasă, mergeam pe coridor în spatele băiatului care livra pizza femeilor grase şi singure care deschideau uşa cu ochi speriaţi, îşi luau cutiile şi înfulecau mâncarea în timp ce aşteptau să-şi facă prieteni uitându-se la emisiunile de la televizor. Sau navigând pe internet. Dimineaţa, câte una dintre elevele mele mă invita la o cafea ca să-mi spună cât de singură se simţea în căsnicie. Uneori, şi eu mă simţeam suficient de singur încât să o despovărez, pe moment, de nevoile fizice. După care nu mai venea la lecţii. Atunci am formulat Legea lui Lemmer cu privire la Mămicile Singure. Simţeam că avea să se întâmple ceva. Nu o ştiam în mod conştient, ci era doar o presimţire vagă. Oraşul te suge sistematic, te transformă, te stoarce şi te modelează, astfel încât să ajungi aidoma celorlalţi. Singuratic, agresiv şi egoist. Până la un anumit punct, eşti conştient de ceea ce ai devenit, de lucrurile care zac adormite în tine. De lucrurile de care eşti capabil, de acele lucruri pe care, ca bodyguard, le-ai reprimat sau amânat. Nu te gândeşti însă niciodată la ele – şi nici nu vorbeşti despre ele, ci doar percepi acea tensiune, acel sentiment crescând de nelinişte. Probabil că-ţi spui că prea despic firul în patru, nu-i aşa, Emma? Îţi închipui că încerc să-mi găsesc scuze. Dar am făcut ceea ce am făcut, şi nu pot să dau timpul înapoi. Când m-am aşezat în faţa avocatului, un tip masiv pe nume Gustav Kemp, şi m-am străduit să-i demonstrez de ce nu mă consideram vinovat, tipul mi-a spus: „*Kak*[38], omule. Joci cărţile pe care ţi le dă viaţa, aşa că ia-ţi pedeapsa meritată, ca un adevărat bărbat”. Mi-a dat o zi de gândire, după care, dacă

[37] Seturi coerente de măsuri menite să stabilească egalitatea efectivă între rase, naţiuni, religii, femei şi bărbaţi etc., în domeniul vieţii sociale şi politice, luate de obicei pentru a contracara discriminările anterioare. Noţiunea a fost folosită pentru prima dată în timpul administraţiei Kennedy, fiind apoi explicitată în conţinutul unor documente federale din 1965, sub mandatul lui Lyndon Johnson. În Africa de Sud, primele măsuri legislative privind discriminarea pozitivă au fost luate în anul 1998 (n.tr.).

[38] În afrikaans, în original, „rahat” (n.tr.).

aveam să mă consider în continuare nevinovat, avea să-mi recomande un alt avocat. L-am păstrat până la sfârşitul procesului. Ceea ce s-a petrecut a fost inevitabil. Mai devreme sau mai târziu, tot avea să se întâmple. În închisoare, am avut timp să mă gândesc mult la ziua aceea şi la faptul că ar fi trebuit să-mi dau seama că plutea în aer, că erau atâtea semne. În mine. În ochii celorlalţi atunci când dădeam, din greşeală, peste ei pe trotuar sau când îmi arătau degetul din maşină. Dar mintea îţi vine întotdeauna la cap abia după aceea. În seara aceea...

Trebuia să ajung la Bellville pentru o evaluare, la o întrunire JKA. Mă grăbeam să plec cât mai repede după lecţia de karate. Am făcut duş şi am coborât în fugă scările de la Virgin Active, spre maşină. Am văzut patru bărbaţi care îl şicanau pe Demetru Niculescu, unul dintre elevii mei. Era un băiat de cincisprezece ani din România, cu o acnee urâtă şi cu un breton care îi cădea tot timpul în ochi. Bărbaţii aveau între douăzeci şi doi şi douăzeci şi cinci de ani, erau la vârsta aia când crezi că le ştii pe toate, dar, de fapt, nu ai habar de nimic. Patru tipi albi, cu muşchi făcuţi la sală şi cu mentalitate de gaşcă de cartier, care îşi băteau joc de Demetru.

„— Hei, karate kid, arată-ne şi nouă nişte mişcări.

— Mamă, ce coşuri mişto, gagiule. Ce faci? Le creşti la întuneric, ca pe ciuperci?”

De cum a deschis gura, s-au luat de accentul lui.

„— De unde mama naibii vii?

— Sunt din Seapoint.

— Aiurea, tipule! Ce naţionalitate ai?

— Sunt sud-african.

— Taică-tu e în mafia rusească?”

Asta e tot ce-am apucat să prind din discuţie.

„— Lăsaţi băiatul în pace, am intervenit eu.

— Ooo, uite-l şi pe maestrul de karate. Acu chiar c-o să fac pe mine de frică.

— Demetru, du-te acasă”.

A plecat, uşurat. Cel mai solid dintre cei patru mi-a remarcat accentul.

„Hei, olandezule, ne arăţi şi nouă nişte mişcări de karate?” M-am îndepărtat. S-a luat după mine.

„Cu tine vorbesc, olandezule”. Ceilalţi au început să strige:

„Ce faci, laşule, vrei să dai bir cu fugiţii? N-o să-ţi facem niciun rău, promitem, Chop Suey[39]”. Am auzit paşii individului solid în spatele meu. Ştiam că, dacă mă atingea, aveam să dau de necaz. M-a urmărit până în parcare. I-am simţit mâna pe umăr şi m-am întors; acum era chiar lângă mine, mai înalt şi mai solid, dar eu eram pregătit să-l întâmpin, cât se poate de pregătit.

„O să te omor”, i-am spus, şi ştiam, şi ştia şi el că ăsta era adevărul.

Ceva s-a schimbat în privirea lui. I-am văzut licărul de teamă din ochi. Şi asta m-a oprit pe moment. Pentru că nu mă aşteptasem la aşa ceva. Dar bănuiesc că tot asta l-a făcut şi să mă urmărească apoi cu maşina – faptul că-şi dezvăluise slăbiciunea. M-am întors cu spatele, m-am urcat în maşină şi am plecat. Fără să mă uit în urmă. Voiam să o iau pe faleză, ca să mai câştig timp. La sensul giratoriu din zona reprezentanţei BMW traficul se aglomerase şi se formase o coadă lungă. Am simţit cum o maşină mă izbeşte din spate. Nu tare. Doar un soi de bobârnac. Şi pe urmă i-am văzut în oglinda retrovizoare, într-un Volskwagen Golf GTi. Vociferau şi gesticulau. Am coborât din maşină. N-ar fi trebuit să mă dau jos, Emma, ar fi trebuit să rămân la volan. Au coborât şi ei din maşină.

„— Cu tine vorbim, căcănarule.

— Cine mama naibii te crezi?

— Poponar nenorocit ce eşti”.

Tipul cel solid era cel care conducea Volkswagenul. Vincent Michael Kelly. Vince. Douăzeci şi trei de ani, funcţionar angajat de probă la firma de consultanţă şi audit KPMG. Un metru nouăzeci înălţime, nouăzeci şi cinci de kilograme. Aveam să aflu toate acestea la tribunal. Am cercetat spatele maşinii. Nu păţise nimic.

„Hei, n-auzi? Cu tine vorbim”. S-au apropiat toţi patru. Vincent a venit drept spre mine.

„Ai probleme cu auzul, olandez împuţit?” M-a împuns cu degetul în piept. Acum ochii îi străluceau, îşi permitea să facă pe nebunul. În timpul procesului, avocatul meu a făcut în repetate rânduri referire la steroizi, dar nu putuse să-şi dovedească

[39] Mâncare chinezească (literal, „bucăţi asortate”) constând din carne de diverse feluri, ouă şi legume prăjite în sos iute, la foc încins. În limbaj argotic, se referă la o mişcare de karate făcută pentru a prinde adversarul de gât şi a-l răsturna, cu scopul de a-l răni (n.tr.).

acuzaţia. Totuşi, cred că au acţionat aşa pentru că erau patru şi pentru că erau tineri şi puternici. În timp ce eu eram mai scund şi mai slab. Şi asta le-a creat iluzia unui avantaj fizic. Dar mai ales pentru că, atunci când ieşisem din sală, Vince se comportase pentru câteva clipe altfel decât credea el că era. De-asta se luase după mine, pentru a nu fi obligat să trăiască toată viaţa cu amintirea acelui moment. M-a împins, şi atunci l-am lovit. Nu prea tare. Doar atât cât să-i bag minţile în cap. Dar n-a funcţionat. Şi, pe urmă, ceilalţi s-au băgat şi ei. Am încercat, Emma, crede-mă, am încercat. O parte din mine ştia ce avea să se întâmple dacă dădeam frâu liber furiei. Dar eşti cine eşti, n-ai ce să faci. Asta am înţeles în noaptea aceea. Nu contează ce-ţi spun psihologii de la închisoare – în final, eşti ceea ce eşti, nimic altceva. Din cauza asta m-am mutat în Loxton, Emma. Şi de aceea mi-am căutat un trib al meu. Ca să evit astfel de situaţii. Ca să încerc să nu mai dau de necazuri. Dar, dacă ar fi să mă întorc acolo, la sensul giratoriu, şi ei ar veni iar după mine, aş proceda exact la fel şi aş face acelaşi lucru, aş intra în lumea aceea pe care vreau s-o evit. Dacă Vince ar fi fost singur, nu mi-aş fi pierdut cumpătul. Nici măcar în acele circumstanţe. Însă, când e vorba despre doi, trei sau patru, e altceva, parcă ai dreptul să te porţi altfel – sau cel puţin aşa ai impresia. Orice semnal de alarmă se stinge. Şi mai era şi frustrarea aceea – trecutul meu, cei treisprezece ani cât îmi reprimasem pornirile. Aşa că mi-am pierdut controlul. Tipul acela solid, Vincent...

Deşi Emma nu avea cum să înţeleagă ce-i spuneam – şi nici să-şi aducă mai târziu aminte, mi-am ales cuvintele cu mare grijă.

— ... A murit. M-au acuzat de omor din culpă. Cu circumstanţe agravante. Şi m-au condamnat la şase ani de închisoare. Am executat patru.

Am rămas mult timp lângă patul Emmei fără să mai scot o vorbă. Zece, poate douăzeci de minute.

Conştient de ceea ce nu îi povestisem.

Imaginea lui Vincent, căzând şi lovindu-se cu capul de maşină. Îl pocnisem cu toată furia şi ura strânse în mine. De trei, patru, cinci ori. Capul îi zvâcnise în spate şi se izbise de colţul din dreapta faţă al Volkswagenului Golf. Încă mai aud şi acum sunetul, acel zgomot puternic, dogit şi clar.

Stătuse în comă timp de patru zile. Creierul îi fusese afectat.

Avocatul meu, Kemp, rostise pe un ton dezaprobator termeni medicali precum hematom parietal şi hematom epidural. Şi pe urmă, Vince murise.

Dar mai fusese ceva. Ceva despre care nu-i pomenisem nici lui Kemp, nici judecătorului şi nimănui altcuiva.

Cât de plăcut fusese.

Clipele acelea, minutele acelea în care mă eliberasem, când putusem, în sfârşit, să lovesc, să provoc durere, să frâng oase, să *bliksem,* asta era, de fapt, lumea mea. Când îl omorâsem pe Vince şi îi bătusem pe ceilalţi trei până ajunseseră să mă implore să-i cruţ, totul în univers păruse a se alinia perfect. Atunci m-am simţit în armonie cu lumea şi parte din ea, întreg şi împlinit, bun şi drept. Un sentiment îngrozitor. Ameţitor. Care dă dependenţă.

Şi atât de plăcut!

26.

Doctoriţa Taljaard m-a alungat din salon la câteva minute după ora douăsprezece. Părea odihnită şi avea o atitudine ce-i trăda profesionalismul.

— Am treabă aici şi, oricum, e ora mesei. Koos te aşteaptă la restaurant. Maggie ţi-a lăsat un mesaj. Îl găseşti la tine în cameră. Poţi să te întorci pe la două.

— OK, Eleanor.

— Te-ai descurcat bine.

Oare?

Restaurantul era plin.

— E duminică, mi-a oferit doctorul Koos Taljaard explicaţia. Ziua deşteptării conştiinţei. Când lumea vizitează bolnavii la spital.

În timpul mesei ce a constat dintr-un şniţel de pui insipid cu sos de brânză, mi-a povestit că se stabilise cu soţia în Nelspruit în urmă cu şaisprezece ani şi că lucraseră mai întâi la spitalul local, după care se mutaseră la SouthMed Clinic.

— În toţi aceşti ani, n-am mai avut vreun pacient care să fi căzut din tren în urma unei împuşcături.

M-am mulţumit să-i arunc o privire, continuând să mestec.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— Am deranjat pe cineva.

— Bine, dar ce-aţi făcut? Ce-ar putea supăra pe cineva atât de tare?

— Nu ştiu.

S-a uitat la mine lung, neîncrezător.

— Vorbesc serios, chiar nu ştiu, am repetat.

— Oamenii nu reacţionează, de regulă, în halul ăsta.

— Da, ştiu.

Întrebarea era cine o făcuse. Şi de ce.

În dormitor am găsit un nou bilet scris la computer, de la Maggie T. Padayachee. Şi o cheie de maşină.

Dragă domnule Lemmer,

Budget Car Rental v-a livrat un Audi A4 argintiu. Este parcat lângă poartă.

Doamna Jeanette Louw v-a sunat şi m-a rugat să vă transmit că aşteaptă să o contactaţi pe telefonul mobil imediat ce va fi posibil.

Toate urările de bine!
Maggie T. Padayachee
Director relaţii cu clienţii

Am sunat-o pe Jeanette.

— Mersi pentru maşină.

— Cu plăcere. Am înţeles că starea ei s-a mai ameliorat.

— Aşa mi-au zis.

— Dar tu? Cum te mai simţi?

— Sunt bine.

— Avioanele sunt pline, Lemmer. N-am găsit locuri. E ajunul Anului Nou, şi toată lumea zboară de colo-colo. Nu putem să ajungem decât mâine.

— Cum adică să ajungem?

— Îi iau pe Fikter şi pe Minnaar cu mine.

— Ah!

Jeanette nu îşi însoţea, de obicei, bodyguarzii. Mi-a sesizat surpriza din voce.

— Ştii şi tu cum e în Cape Town în perioada asta a anului. Oraşul colcăie de turişti veniţi din străinătate şi din Gauteng. În plus, n-am mai fost de mult timp în zona savanei.

— La ce oră ajungeţi?

— Înainte de prânz. O să-ţi aduc şi cadoul de Crăciun. Sper să-ţi fie util.

— Mersi.

— Măcar atâta lucru...

„Ciudate vorbe”, mi-am zis.

∴

— Starea ei s-a stabilizat şi permite efectuarea tomografiei în după-amiaza asta, mi-a spus Eleanor Taljaard când m-am întors, în jurul orei două, în salonul de la terapie intensivă. Aşa că trebuie să stai cu ea până la patru.

M-am aşezat. Emma era la fel de palidă. Corpul îi era acoperit de un cearşaf.

— Bună, Emma.

Îi înlocuiseră perfuzia. Punga transparentă umflată atârna deasupra capului ei.

— Am luat prânzul. Şniţel de pui. Nu se compară cu mâncarea de la Mohlolobe. Pe urmă am sunat-o pe Jeanette. Vine mâine aici, cu doi bodyguarzi. Cei de la spital o să se ocupe de tine, Emma. Până când termin eu ce am de făcut.

Să termin. Să termin ce? N-aveam nici cea mai vagă idee de unde să încep. Stăteam acolo, lângă o femeie pe care abia dacă o cunoşteam, cu un chef nebun de a sparge capul cuiva, şi habar n-aveam cum trebuia să procedez.

Voiam să mă întorc în dormitor, să mă întind pe pat, să închid ochii şi să revăd toate locurile pe unde umblasem cu Emma şi toate acele lucruri, oricât de mărunte, care se întâmplaseră. Nu îi luasem în serios povestea, deşi ar fi trebuit. N-o ascultasem, nu mă uitasem în jur, nu dădusem atenţie amănuntelor. Acum aveam în minte tot felul de nimicuri care păreau lipsite de sens şi pe care nu reuşeam să le pun cap la cap. Îmi alunecau printre degete, ca un săpun într-o cadă. Trebuia să gândesc. Întreaga poveste era pur şi simplu absurdă. Şi nu justifica uciderea Emmei. Ce făcuse pentru a fi omorâtă? În ce se băgase?

Mănuşi? În toiul verii? În savană? Mănuşi şi cagule, dar nu şi în cazul lunetistului.

În casa ei din Cape fusese atacată tot de trei oameni, toţi cu cagule. Poate şi cu mănuşi? Acolo ar fi fost de înţeles, fiindcă nu voiau să lase amprente. Dar în savană?

Şi de ce abia ieri? De ce aşteptaseră? Fuseseră chemaţi din

Cape?

Am încercat să aşez evenimentele în ordine cronologică. Emma îmi spusese că ştirea despre Cobie de Villiers fusese difuzată la televizor cu două zile înainte de a fi atacată. Cu trei zile înainte de Crăciun. Pe data de 22. Sâmbătă, 22 decembrie.

Două zile. De ce acest decalaj între telefonul dat lui Phatudi şi atacul din Cape? Ce semnificaţie avea?

Ajunseserăm aici pe 26 decembrie. Cu una, două, trei, patru zile înainte de a fi prinşi în ambuscadă.

Să însemne asta ceva?

Trebuia să continui să-i vorbesc Emmei. Nu puteam să stau acolo cufundat în propriile gânduri. Era important să-mi audă vocea.

Unde ajunsesem? La Jeanette. Care urma să vină la Nelspruit.

— Jeanette... am spus. Mă stabilisem în Loxton de două luni când am primit acel telefon. Era Jeanette Louw, care mă întreba dacă nu voiam o slujbă. Nu mai aveam cine ştie ce economii. Îmi vândusem apartamentul din Seapoint, obţinând un preţ bun, ce fusese însă în mare parte înghiţit de taxe şi de costul casei al-Qaeda. Aşa că am răspuns: „Ce fel de slujbă?", iar ea mi-a explicat.

Am întrebat-o de unde ştia de mine şi mi-a răspuns:

„— Unul sau doi dintre foştii tăi colegi mi-au vorbit de bine despre tine.

— Abia am ieşit din închisoare.

— N-am de gând să mă mărit cu tine. Tot ce vreau e să-ţi ofer de lucru. Pe urmă îmi povestise cum funcţiona sistemul şi îmi spusese cu cât mă putea plăti. Cred că ar fi bine să ştii de la bun început că sunt lesbiană şi că nu mă las dusă de nas de nimeni. Când te sun, te prezinţi la datorie. Imediat. Dacă te bagi în vreun rahat, te dau afară. Imediat. Dar, ţine minte, eu nu-mi las niciodată oamenii de izbelişte. Ei, ce zici? Te interesează?"

— Am acceptat. Aveam nevoie de bani ca să pun la punct casa. Nici nu mă apucasem încă să dărâm ce era de dărâmat şi să reconstruiesc. În plus, casa era goală. Aveam un pat, o masă şi două scaune. Masa o cumpărasem la o licitaţie din Victoria West, iar scaunele le primisem cadou de la Antjie Barnard. Antjie. Mare figură! La început, îi spusesem *tannie,* adică „mătuşică" – e o dovadă de respect faţă de cei vârstnici –, iar ea mă ameninţase că mă pocneşte cu bastonul. Ei, asta e o altă

poveste. Antjie Barnard mi-a ciocănit la uşă într-o după-amiază de duminică, pe la ora patru. Purta o pereche de bocanci şi o pălărie cu boruri largi. „Eu sunt Antjie Barnard şi am venit să aflu cine eşti”. Avea şaizeci şi şapte de ani pe atunci, şi se vedea că în tinereţe fusese o femeie drăguţă, poate chiar frumoasă, cu ochii verzi de o nuanţă neobişnuită, ca marea la Polul Sud. Mi-a întins mâna, şi i-am strâns-o, apoi am spus:

„— Lemmer. Mă bucur să vă cunosc, *tannie.*

— *Tannie? Tannie?* Da’ ce, sunt măritată cu unchiu-tău? Şi-a ridicat bastonul, gata să mă pocnească. Numele meu este Antjie.

— OK, Antjie.

— Bun. Şi ţie cum să-ţi spun?

— Lemmer.

— Bine, Lemmer. Ia dă-te mai încolo, ca să intru. Sper că ai cafea.

— N-am scaune, i-am spus.

— Atunci o să stăm pe podea”.

— Şi aşa am şi făcut, cu cănile de cafea în mână. A scos un pachet de ţigări şi mi-a oferit una.

„— Şi ce caută un bărbat ca tine în Loxton?

— Nu, mersi, nu fumez.

— Sper că măcar bei, a spus aprinzându-şi ţigara de la o brichetă electronică subţire.

— Nu prea.

— Nu prea?

— De fapt, nu beau deloc.

— Sex?

— Îmi place să fac sex.

— Slavă Domnului! Fiecare dintre noi trebuie să aibă câte un păcat. Nu păcate grave, nu mă înţelege greşit, Lemmer. Ci păcate inofensive. Altfel, se cheamă că-ţi iroseşti viaţa. Şi viaţa e prea scurtă.

— Care sunt păcatele inofensive?

— Bârfa. Mâncatul. Fumatul. Băutul. Sexul. Ce fac cu scrumul ăsta?”

— M-am ridicat ca să-i aduc o farfurioară. Când m-am întors, m-a întrebat:

Spune-mi, un păcat dintr-ăsta, inofensiv, te-a adus la Loxton?

— Nu.

— E vorba despre vreo femeie? Poate sunt şi copii la mijloc?

— Nu.

— Ei, nu contează. Cu toţii avem secrete, şi nu e nimic rău în asta”.

— M-am întrebat ce secrete ascundea ea. După două săptămâni, s-a înfiinţat din nou la uşa mea, de data asta într-o seară de marţi. „Ia-ţi camioneta. Ţi-am făcut rost de nişte scaune”. Am mers cu maşina la ea acasă – o clădire victoriană impecabil restaurată, cu pereţi albi şi acoperiş verde. Mobila era veche şi de bun-gust. Pe coridor stăteau atârnate fotografii alb-negru care redau povestea vieţii lui Antjie Barnard.

„Am fost violoncelistă”, mi-a spus în timp ce mă uitam la ele. O afirmaţie plină de modestie, având în vedere că imaginile înrămate dezvăluiau ceea ce fusese – fără urmă de îndoială – o carieră internaţională. În seara aceea am inaugurat scaunele în bucătăria mea, la o cană de cafea – şi o ţigară pentru Antjie.

„— Ce-i cu scrumiera asta, Lemmer? Te-ai apucat de fumat?

— Nu.

— Ai cumpărat-o pentru mine.

— Da.

— Uite, ăsta-i necazul cu mine.

— Care?

— Bărbaţii. Nu-mi dau pace”.

— Am izbucnit în râs. Pe urmă mi-am dat seama că vorbea serios. M-a privit cu ochii aceia pătrunzători şi adânci şi m-a întrebat:

„— Lemmer, poţi să ţii un secret?

— Da.

— Ştii de ce-am ajuns aici, în Loxton? m-a întrebat măsurându-mă din nou din priviri.

— Nu.

— Din cauza sexului.

— Aici?

— Nu, prostule. Nu aici”.

— Şi pe urmă s-a apucat să-mi povestească despre copilăria ei în Bethlehem, în provincia Free State, într-o familie afrikaans conservatoare, şi cum talentul ei precoce a depăşit curând posibilităţile de educaţie muzicală oferite de un astfel de oraş. Motiv pentru care fusese trimisă la Oranje Meisieskool din Bloemfontein, pentru a putea lua lecţii de violoncel la

universitate. La şaptesprezece ani, câştigase o bursă internaţională şi plecase să studieze la Viena. La douăzeci de ani, se căsătorise cu un austriac, la douăzeci şi opt cu un italian, la treizeci şi şase cu un german, dar turneele de concerte nu făceau bine căsniciilor. „Bărbaţii mă plăceau prea mult, şi mie îmi plăceau prea mult bărbaţii”. La cincizeci şi cinci de ani se săturase. Câştigase suficient de mulţi bani, adunase destule amintiri, stătuse în prea multe camere de hotel din oraşe străine şi avusese parte numai de oameni care îi căutau prietenia din interes. Aşa că se întorsese în Free State şi îşi cumpărase o casă în Rosendal, în apropiere de Bethlehem.

„După aceea l-am cunoscut pe Willem de Wonderkop. Fermier. Şaizeci de ani, căsătorit, dar un Bărbat cu „B” mare. Nu ne mai săturam unul de altul. Într-o miercuri seara, el i-a spus soţiei că se duce la o întrunire a consiliului eparhial, dar, de fapt, a venit la mine acasă şi am făcut dragoste ca nişte puşti de douăzeci de ani, sălbatic, abandonându-ne cu totul pasiunii. Am căzut din pat, şi eu mi-am rupt braţul, iar el – şoldul, şi aşa am rămas amândoi întinşi pe podea, doi păcătoşi goi care dăduseră de bucluc.

Ce puteam să fac? Nu puteam să-l car în spate şi el nu se putea ridica de jos. A trebuit să aleg între a cere ajutorul predicatorului sau al cuplului de homosexuali care avea cafeneaua din apropiere. Orice-aş fi ales, eram terminaţi, pentru că nimeni nu-i întrece la bârfe pe homosexuali şi pe preoţi. Aşa că, în cele din urmă, am apelat la homosexuali, ca să-i salvez lui Willem locul în consiliul eparhial. După ce mi-au scos ghipsul, m-am urcat în maşină şi am plecat în căutarea unui loc unde nimeni să nu fi auzit de povestea mea. Aşa am ajuns în Loxton”.

∴

— Antjie n-a încercat niciodată să mă descoasă. I-am spus că lucrasem ca bodyguard pentru mai mulţi miniştri. Când trebuia să lipsesc de-acasă timp de două sau trei săptămâni, o anunţam cum putea să dea de mine. Desigur, toată lumea aflase, între timp, cu ce mă ocupam. Era un soi de mândrie locală – nemărturisită – faptul că cineva din Loxton păzea oameni importanţi şi celebri de toate relele de pe lumea asta. Printre care nu mă număr şi eu. Pentru că încă mai sper. Anul ăsta, de Paşte, am fost să iau ceaiul cu *oom* Joe şi cu familia lui, şi erau acolo toţi nepoţii în momentul când a intrat Antjie. Iar *oom* Joe a

prezentat-o celor mici: „Ea e Antjie Barnard a noastră”. Poate că, în patru, cinci ani, dacă nimeni nu are să afle între timp că am făcut închisoare, voi fi şi eu prezentat drept „Lemmer al nostru”.

27.

La ora patru, când au scos-o pe Emma din salon ca să-i facă tomografia, am luat cheile şi am ieşit să caut maşina.

Parcarea era plină ochi, dar am găsit-o lângă intrare, aşa cum îmi promisese Maggie T. Era un sedan argintiu de doi litri cu comenzi manuale şi cu sistem de navigaţie prin satelit. Jeanette nu se zgârcise la bani. M-am urcat şi am pornit spre Klaserie.

Am luat-o pe drumurile secundare, întorcând maşina pe neaşteptate, accelerând când şi când şi uitându-mă cu atenţie la toate vehiculele din faţă şi din spate, însă nu mă urmărea nimeni.

BMW-ul nu se mai afla la ieşirea de pe R40. Rămăseseră însă urmele adânci din iarba înaltă, acum acoperite de noroi, după ploaie. Am încuiat maşina şi m-am întors pe jos la răscrucea de drumuri. Tot trupul mă durea. De la indicatorul de cedare a trecerii, am luat-o spre vest înspre pasajul unde R361 traversa şinele de cale ferată. Dacă aş fi vrut să întind cuiva o capcană, cum aş fi procedat?

Cele două şosele asfaltate formau împreună cu calea ferată un triunghi, în mijlocului triunghiului se afla o ridicătură de pământ cu pietre şi copaci. Acolo l-aş fi aşezat pe lunetist, pentru a putea vedea intersecţia de drumuri. Am sărit peste gardul din sârmă şi am înaintat prin savană, către dâmb.

De unde ştiuseră că urma să trecem pe aici?

Cum de aflaseră că mergeam la Mohlolobe – şi nu la Hoedspruit? Pentru că o luaserăm pe aici în fiecare zi? Sau pentru că drumul care ajungea la Hoedspruit prin vest era mai lung?

Sau acoperiseră ambele variante?

Am stat aşa, pe dâmb, uitându-mă de jur-împrejur. Panorama era perfectă. Se vedea traficul de pe R351 pe o distanţă de doi kilometri. Plus cel puţin un kilometru spre nord pe R41.

Ridicătură de pământ se afla la două sute cincizeci de metri de intersecţie, la distanţă egală de ambele şosele. Şi rezonabilă pentru un lunetist. Vântul nu avea cum să creeze probleme, unghiul de tragere era la vreo douăzeci de grade.

Totuşi, ar fi trebuit ca lunetistul să fi avut ceva experienţă. Cauciucul unui vehicul aflat în mişcare nu e o ţintă prea uşoară.

Din păcate, erau sute de ţintaşi buni prin părţile acelea. Oameni capabili să doboare o antilopă mică de câmpie de la trei sute de metri cu ajutorul unei puşti cu lunetă, indivizi care puteau smulge astfel de trofee oricând ar fi avut chef.

Cum de ştiuseră că la intersecţie aveam să cotim la stânga, spre nord? Cum de ştiuseră că mergeam la Mohlolobe, şi nu la Nelspruit? Dacă aş fi virat la dreapta, n-ar fi putut să plaseze a doua şi a treia împuşcătură.

Prea multe întrebări. Prea multe variabile. Şi prea puţine informaţii.

De unde anume ne pândise lunetistul? Am căutat printre copaci şi printre pietre locul cel mai convenabil – un spaţiu suficient de mare pentru a te putea întinde pe burtă, un loc cu vizibilitate maximă, unde să-ţi poţi răsuci puşca la nouăzeci de grade. Şi acoperirea necesară.

În secundele de dinaintea împuşcăturii, văzusem o sclipire ca de fulger. Am trasat o linie imaginară spre punctul aproximativ unde ne aflaserăm pe R351 la acel moment şi am căutat locul de unde ar fi putut veni glonţul.

Acolo. Am sărit de pe piatră în adâncitura unde bănuiam că se ascunsese lunetistul. Eventualele urme fuseseră şterse de ploaie. Iarba era culcată la pământ, câteva fire fuseseră rupte. M-am întins pe jos, ţinând o puşcă imaginară în mână. Da, era un loc tocmai bun – trage în cauciuc, nu scăpa maşina din ochi, uite-o, nu se opreşte, urmăreşte-o în continuare prin lunetă cum coteşte, aşteaptă până când BMW-ul se stabilizează pe direcţie, apoi trage încă o dată, şi încă o dată, priveşte cum maşina iese de pe şosea. După ce coborâserăm din maşină, nu reuşise să tragă în noi din cauza copacilor şi a ierbii înalte. Ne urmărise, mai mult ca sigur, prin lunetă. Dacă avea o staţie radio la el, primise indicaţii de la ceilalţi doi, dar tot n-ar fi avut cum să ochească. Ar fi trebuit să se ridice, pentru că stânca din stânga lui îi bloca vederea.

Aşadar, se ridicase şi ne urmărise fără lunetă. Ne văzuse

alergând, o zărise pe Emma cum cade, îşi observase amicii fugind spre noi. Atunci o luase şi el din loc. Cu staţia radio într-o mână şi cu luneta în cealaltă?

Nu avea decât puşca în mâini atunci când îl zărisem.

Avusese timp să adune cartuşele?

Cartuşele săriseră în dreapta. Într-acolo. Pietre şi iarbă. Ar fi trebuit să se mişte repede. Trei cauciucuri. Dar trăsese mai mult de trei focuri. O împuşcătură lovise maşina. Da, minimum patru împuşcături. Poate mai multe? Patru cartuşe pe care să le găsească, în mare grabă, pentru că trebuia să stea cu ochii pe noi, să ne urmărească şi să ne doboare, asta era meseria lui, sarcina pe care o avea de îndeplinit.

Am împărţit cei cinci metri pătraţi potenţiali în sferturi de cerc şi am cercetat iarba centimetru cu centimetru, pe porţiunea dintre pietrele ruginii, începând cu sfertul de cerc cel mai probabil. Nimic. Nimic nici în al doilea sau în al treilea sfert de cerc.

Ultimul sfert de cerc, cel din dreapta, puţin în spatele poziţiei ocupate de lunetist. Nimic.

Şi pe urmă l-am zărit, imediat în afara liniei imaginare pe care o trăsesem. Era înfundat adânc în crăpătura dintre două pietre, pe jumătate ascuns în iarbă.

Am rupt o crenguţă dintr-un copac, am vârât-o în gaură şi am dibuit cu ea cartuşul, pe care l-am scos afară, lăsând apoi crenguţa să alunece într-un capăt al acestuia.

Nou şi strălucitor, un 7.62, calibrul mare folosit de NATO, un glonţ standard fabricat în masă pe plan local.

Am rotit crenguţa astfel încât cartuşul să cadă în buzunarul de la piept.

Ce anume mi se păruse ciudat la puşcă?

Nu o zărisem decât o clipă, în acea secundă îngrozitoare – poate să fi fost două –, în spatele Emmei. Lunetistul stătuse întins pe burtă în iarba savanei, un bărbat solid cu o şapcă de baseball pe cap, cu o puşcă cu lunetă şi cu un trepied.

Puşca nu era mare. Asta să mă fi surprins? Faptul că era o puşcă cu lunetă de dimensiuni mai mici?

Posibil. Dar mai era ceva. Ceva care îmi scăpase până acum. Lunetistul fusese poziţionat prea departe.

Faptul că avea un trepied însemna că puşca nu era de vânătoare.

Din rastelul de la Mohlolobe dispăruseră patru puşti. Să existe vreo legătură?

Trebuia să aflu.

Am coborât de pe dâmb şi m-am îndreptat spre locul unde oprisem BMW-ul pe iarbă. Gardul nu fusese reparat. Vedeam traficul de pe ambele şosele. Soarele stătea să apună înspre Mariepskop. Umbra mea se alungise peste pajişte.

Am încercat să refac drumul străbătut în fugă împreună cu Emma. Am găsit groapa de porc furnicar în care căzuse. Pe urmă cotiserăm spre şinele de cale ferată. Mi-am căutat telefonul mobil în iarbă. Şansele de a da de el erau slabe.

Aici era locul unde o împinsesem peste gardul din sârmă, către rambleu. Stătusem acolo, văzusem cele două cagule făcându-i semn lunetistului, îl zărisem apoi şi pe el aruncându-se la pământ.

De ce? Ca să ţintească spre noi? Din iarba asta înaltă? Imposibil...

De ce se culcase la pământ? căzuse, se împiedicase cumva? Nu, fusese o mişcare deliberată. Dar care era scopul?

De data asta, am escaladat gardul. Alergaserăm spre sud, paralel cu trenul. Geanta Emmei căzuse, probabil, aici. Aşa şi era.

Rămăsese în iarbă, nu neapărat la vedere, dar suficient de uşor de găsit. Dacă oamenii lui Phatudi ar fi fost aici, ar fi dat de ea. Însemna că nu se apropiaseră de şinele de cale ferată.

Am luat geanta şi am deschis-o.

Păstra parfumul Emmei.

Am aruncat o privire. Nu părea să lipsească nimic. Telefonul mobil era şi el înăuntru.

Am închis geanta şi m-am întors la Audi.

∴

— Se pare că nu s-a produs o hemoragie, mi-a spus doctoriţa Eleanor Taljaard în cabinetul ei. Şi nici nu sunt semne că fractura de craniu ar fi afectat, în mod direct, ţesutul creierului. Sunt optimistă.

Nu mi-am putut ascunde sentimentul de uşurare.

— Dar încă n-am sărit hopul, Lemmer. Vreau să înţelegi asta.

— Da, ştiu.

Voia să adauge ceva. Am sesizat că ezită, că se răzgândeşte.

— Ce e, Eleanor?

— Trebuie să fii realist, Lemmer. La pacienţii aflaţi în comă, prima noastră prioritate este menţinerea lor în viaţă. Şi prognosticul ei este bun în această privinţă.

— Dar? am spus, anticipând ceva rău.

— Da, ei bine, întotdeauna există câte un „dar”. Ar putea supravieţui, dar să rămână în comă pentru un timp nedefinit. Luni. Ani. După cum, la fel de bine, s-ar putea trezi şi mâine...

— Şi?

— Şi să nu mai fie aceeaşi persoană.

— Ah!

— Nu vreau să-ţi dau speranţe deşarte.

— Înţeleg.

— Poţi să stai din nou cu ea în seara asta. Dacă vrei.

— Aşa o să fac.

M-am dus în apartamentul VIP şi m-am aşezat pe pat, cu poşeta Emmei în mâini. Voiam să arunc o privire notiţelor pe care le luase, sporadic, de când ajunseserăm în savană.

Am deschis fermoarul. Parfumul Emmei le Roux. Poate că nu avea să se trezească niciodată. Sau, dimpotrivă, să iasă din comă şi să fie neschimbată. Parfumul ei, atunci când o dusesem în braţe, căldura trupului ei, faţa ei îngropată în gâtul meu. „Cealaltă cameră”, aşa îmi şoptise. Zâmbetul de pe faţa ei, după ce o întinsesem pe pat, zâmbetul acela care spunea: „Uite ce ştiu eu să fac, Lemmer, prostule, tăcutule”.

Trecuseră zece luni de când nu mai strânsesem o femeie la piept.

Nu, trebuia să mă concentrez asupra genţii.

M-am uitat înăuntru, dar n-am dat din prima de notiţe. Trebuia să scot totul.

Geanta nu era mare, dar conţinutul s-a dovedit impresionant.

∴

Un telefon mobil. L-am aşezat pe pat.

O fotografie a lui Jacobus le Roux.

O carte în afrikaans, *Equatoria,* de Tom Dreyer.

Un bilet de la o persoană necunoscută – cel care îi fusese lăsat la poarta rezervaţiei Mohlolobe.

∴

O mică trusă cu fermoar. Cosmetice. Am închis-o la loc.

∴

Un încărcător de telefon.

Un portofel. Câteva sute de ranzi. Carduri de credit. Cărţi de vizită.

O foaie de hârtie, o pagină de web printată, conţinând harta rezervaţiei Mohlolobe. Pe spate, notiţele Emmei. Am pus-o deoparte.

∴

Mai era şi altceva în adâncurile întunecate ale genţii? Ceva care să-mi fie de ajutor?

Nu e frumos să te uiţi în poşeta unei doamne, dar, dacă n-ai încotro...

∴

Un toc cu o pereche de ochelari fumurii.

Un recipient de plastic cu tampoane.

O agendă mică şi neagră, cam ferfeniţă, cu nume şi numere de telefon, cu câte o notiţă, ici-colo, nu de dată recentă, menţionând ziua de naştere a respectivei persoane.

Un pachet de şerveţele Kleenex Softique albe, cu trei straturi. *Care on the move*[40].

Două chitanţe bancare. Nu m-am uitat la ele. Nu erau treaba mea.

Două liste vechi de cumpărături, scurte şi criptice, cu produse de băcănie.

Nouă cărţi de vizită. Una dintre ele a lui Jeanette Louw. Celelalte aparţinând unor directori de publicitate şi marketing, ale căror nume nu-mi erau familiare.

Şapte chitanţe de plăţi în numerar. Trei de la Woolworths Food, una de la Diesel Jeans, două de la Pick and Pay, una de la Casa de Oaspeţi Calitzdorp. Pe spatele ei, o reţetă pentru „Tarta cu mere Calitzdorp”.

Un bilet de la directorul staţiunii Badplaas, cu numerele de telefon ale lui Melanie Posthumus.

O pereche de căşti Bluetooth pentru telefonul mobil.

O folie de pilule contraceptive.

Un pachet de analgezice Disprins de mestecat. Nedeschis.

Un tub mic din plastic. Balsam de buze Mac.

O pietricică de râu plată.

Un stilou Mont Blanc negru.

Un pix Bic.

Un pachet de chibrituri cu logoul Sandton Holiday Inn.

[40] Unul dintre sloganurile firmei Kleenex, aproximativ „Îngrijire în mişcare” (n.tr.).

Un creion pe jumătate folosit.

Trei agrafe de birou.

∴

Asta era tot. Am pus obiectele la loc în geantă, cu excepţia notiţelor, a fotografiei şi a telefonului mobil. Am apăsat un buton al mobilului. Ecranul s-a luminat. „PATRU APELURI NEPRELUATE”.

Am apăsat pe taste. „APELURI NEPRELUATE: CAREL (3). NUMĂR NECUNOSCUT (1)”.

„UN MESAJ VOCAL. FORMAŢI 121”.

Am format numărul.

„Emma, sunt Carel. Voiam să ştiu ce mai faci. Sună-mă când poţi”.

Am salvat mesajul, am închis telefonul şi l-am vârât înapoi în geantă.

Să-l sun pe Carel şi să-i spun ce se întâmplase?

Ştiam cum ar reacţiona: „N-ar fi trebuit s-o aperi? Nu asta era sarcina ta?”

Nu. Aveam s-o las pe Jeanette să se ocupe de asta.

Am luat foaia de hârtie cu notiţele. Erau mai puţine decât mă aşteptasem. Câteva rânduri, cu scrisul mărunt, dar clar al Emmei.

August 1997: Jacobus pleacă de la Heuningklip.
22 august 1997: Jacobus o părăseşte pe Melanie.
27 august 1997: Tata şi mama mor în accident.
A început să lucreze la Mogale în 2000?

La cinci zile după dispariţia lui Cobie de Villiers, părinţii lui Jacobus le Roux muriseră într-un accident de maşină.

Cinci zile.

Coincidenţă? Poate. Dar Emma fusese de altă părere. Sublimase cu două linii notiţa. Credinţa mea în coincidenţe se zdruncinase şi ea, serios, în ultimele două zile.

Dar, dacă nu fusese o coincidenţă, ce legătură avea dispariţia lui Cobie de la Heuningklip cu accidentul?

Unde se dusese după plecarea de la Heuningklip? Ce ne povestise Melanie Posthumus? Că, înainte de a se căsători, Cobie mai avea ceva de făcut. Îi spusese că avea să lipsească două săptămâni şi că, la întoarcere, urma să-i dăruiască un inel.

Ceva de genul ăsta. Iar atunci când îl întrebase ce avea de făcut, el refuzase să-i răspundă. Se mulţumise să o asigure că era ceva ce trebuia făcut şi că, într-o zi, avea să îi mărturisească totul.

Ceva ce trebuia făcut.

Ce voise să spună? Şi ce gândise Emma despre asta?

Nu dispuneam de suficiente informaţii. Nu pentru a trage concluzii nesăbuite şi a emite teorii improbabile.

Mi-a venit o idee. Am scos pixul şi o foaie de hârtie din geanta Emmei şi am făcut un tabel cu toate datele evenimentelor şi ale incidentelor de care îmi aminteam.

1986: Jacobus dispare în Kruger Park. Vârsta +/19?
1994: Cobie începe să lucreze la Heuningklip. 27?
22.08.1997: Cobie dispare. 29?
27.08.1997: Părinţii Emmei mor.
2000: Cobie se angajează la Mogale. 32?
21.12.2006: Cobie dispare după uciderea vraciului sangoma. *38?*
22.12.2006: Emma sună, apoi este sunată.
24.12.2006: Emma este atacată în Cape Town.
26.12.2006: Plecăm în savană.
29.12.2006: Emma este împuşcată.

Opt ani între dispariţia lui Jacobus le Roux şi angajarea lui Cobie de Villiers la Heuningklip. Asta presupunând că sunt una şi aceeaşi persoană. Cu toate că Phatudi, Wolhuter, Moller şi Melanie declaraseră cu toţii că Jacobus din fotografie nu semăna cu Cobie. Era posibil să se schimbe cineva atât de mult în opt ani? M-am uitat din nou la poză. În ea, Jacobus arăta mai degrabă a băiat decât a bărbat. Oare oamenii se schimbă atât de mult între nouăsprezece şi douăzeci şi şapte de ani? Greu de crezut. Şi totuşi, Emma sesizase similarităţi.

La opt ani după ce se făcuse nevăzut în urma schimbului de focuri cu braconierii din Parcul Kruger, Cobie reapare. La numai două sute de kilometri depărtare. Îi spusese lui Melanie Posthumus că era din Swaziland. Kruger nu e la mare distanţă de Swaziland. La mai puţin de o sută de kilometri. Ce să însemne asta?

Opt ani.

De ce atâţia? De ce 1994? Anul în care fusese abolit apartheidul, anul de naştere al noii Africi de Sud. Lucrează trei ani pentru Moller, după care se face iar nevăzut, timp de aproape trei ani, pentru a reieşi la lumină la Mogale. De ce? De ce nu în Namibia, în Durban sau în Zanzibar? Dacă Jacobus şi Cobie erau una şi aceeaşi persoană care avea motive bine îndreptăţite de a se ascunde, cum se face că revenea în aceeaşi zonă? Ce anume îl atrăgea aici?

Şase ani petrecuţi la centrul de conservare a naturii, apoi incidentul cu vulturii. Exista vreo semnificaţie în aceste lacune în timp? Trei ani la Heuningklip, trei ani lipsă, şase ani la Mogale. Simple coincidenţe?

Braconierii. Cobie dispăruse de două ori în urma unor schimburi de focuri cu braconierii. În 1986 trage în braconierii de fildeş. În 2006 este suspectat de uciderea unor braconieri de vulturi. La douăzeci de ani distanţă, dar similaritatea era evidentă.

Ce naiba însemnau toate astea?

N-aveam nici cea mai vagă idee.

Am scos cartea din geantă şi am luat-o cu mine, ca să i-o citesc Emmei.

Bandajele de pe cap şi de pe umeri fuseseră schimbate cu unele mai puţin voluminoase. Dar Emma părea la fel de fragilă.

— Bună, Emma. Ţi-am găsit poşeta. E intactă. Cu tot cu telefon şi cu portofel. M-am uitat peste notiţele tale. Cred că lucrurile îmi sunt ceva mai clare acum. Totuşi... Nimic nu se leagă, deocamdată. Ceea ce mă intrigă cel mai tare este faptul că el pare atât de schimbat. Cum de s-a schimbat atât de mult la faţă între 86 şi 94? Chestia asta mă face să mă îndoiesc că este una şi aceeaşi persoană. Ştiu că nu eşti de acord cu mine. Că eşti convinsă că e fratele tău. Poate că din cauza telefonului aceluia misterios pe care l-ai primit. Şi a faptului că ţi-ai dat seama că a plecat din Heuningklip cu numai câteva zile înainte de moartea părinţilor. Sau poate că mai ai şi alte motive, pe care n-ai vrut să mi le dezvălui.

Zăcea în continuare nemişcată, femeia al cărei trup gol, perfect, pulsând de viaţă, îl zărisem cu numai două zile în urmă în imaginea reflectată în geamul tabloului.

Mi-am coborât privirea spre cartea pe care o ţineam în mână. Avea coperta verde, fotografia unei frunze. Am observat un

semn de carte înăuntru. Am deschis-o la pagina respectivă.

— M-am gândit să-ţi citesc mai departe din carte, Emma.

Am început să citesc. Era descrierea vânării unui unicorn. Şi vânătorul se transformă în vânat.

28.

Jeanette Louw îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii de adult în uniformă. Şi bănuiam că nu îi era uşor să renunţe la ea. Aşa că îşi crease un soi de uniformă pentru noul ei rol de proprietar şi de director executiv al firmei Body Armour. Purta costume bărbăteşti scumpe, cumpărate de la diverse case de modă de pe faleza din Cape Town, cămăşi sobre şi cravate multicolore. În timpul cât stătea la birou, îşi lega părul blond şi înfoiat la spate, cu o panglică asortată la cravată.

Am văzut-o apropiindu-se prin geamul intrării principale a spitalului. Era îmbrăcată în negru, cu o cămaşă crem şi o cravată galbenă cu picăţele albastre. Ţinea între degete un chiştoc de Gauloise pe care l-a azvârlit în tufişuri, descriind un arc de scântei, înainte de a intra în clădire. La câţiva paşi în spate veneau B.J. (BeeJay) Fikter şi Barry Minnaar, doi bărbaţi cu aspect şters, slabi, anonimi, aşa cum şi trebuiau să arate, fiecare cu câte o geantă sport în mână.

M-am ridicat să-i întâmpin.

— Văd că eşti în formă, mi-a spus Jeanette transpirând din greu.

— Ar trebui să mă vezi gol, cu toate rănile alea.

— Doamne fereşte! Ea cum se mai simte?

— E stabilă.

Am dat noroc cu Fikter şi cu Minnaar.

— Unde putem sta de vorbă?

— În apartamentul meu VIP.

— Acum e al nostru, a punctat B.J.

— Dar tu nu eşti la fel de VIP ca mine.

— Sigur că nu. VIP înseamnă „Persoană foarte idioată”.

— Ba nu. „Pămpălău foarte important”, a intervenit şi Barry Minnaar.

— Sunteţi geloşi, am spus. Foarte urât din partea voastră.

Pe B.J. îl luase însă valul.

— „Pişat foarte incert”...

— OK! l-a întrerupt Jeanette Louw. A clătinat din cap. Nenorociţii ăştia de bărbaţi, a murmurat în vreme ce am intrat cu toţii în spital.

∴

Le-am povestit totul. După ce am terminat, Jeanette a întrebat:

— Cum o să ne descurcăm ca să-i asigurăm protecţia?

— O să stau eu în schimbul de noapte, a răspuns B.J. Fikter. Şi Barry o va păzi ziua.

— Aveţi arme la voi? i-am întrebat.

Au încuviinţat.

— Mai sunt poliţişti postaţi la uşa ei? a întrebat Jeanette.

— Da. Şi n-o să le placă prezenţa noastră.

— Dă-i dracului! A izbucnit Jeanette. Emma le Roux e clientul meu şi mă plăteşte.

— Bun argument.

Jeanette s-a uitat spre Fikter şi spre Minnaar.

— Sunaţi-mă dacă aveţi probleme.

Alt „da” tăcut.

— Unde te duci? am întrebat-o.

— Mă întorc la Cape Town. Aici e prea cald, şi umezeala e al dracului de mare. S-a ridicat. Hai cu mine, Lemmer. Ţi-am adus un cadou.

Şi-a luat rămas-bun de la Fikter şi de la Minnaar. Am străbătut coridoarele şi am ieşit din spital spre parcarea unde îşi lăsase maşina închiriată. Arşiţa era la fel de insuportabilă ca în ziua în care ajunsesem eu în savană. Am măturat cu privirea parcarea pornind din dreapta, trecând prin ieşirea din mijlocul curţii şi terminând cu partea din stânga. Era luni, trecut de ora două după-amiaza, şi parcarea era numai pe jumătate plină. O zi liniştită. Am auzit păsările ciripind.

— Ce căldură, s-a plâns Jeanette ştergându-şi fruntea.

— Nu e pentru demoazelele din Cape.

— Loxton e tot în Cape.

— În partea de nord, am spus mândru. Şi pe urmă am zărit un jeep Grand Cherokee la şase rânduri în stânga intrării şi la două sute de metri nord-est de noi. Doi oameni stăteau pe scaunele din faţă. Doi bărbaţi. Ce făceau acolo?

— Parcă am fi la capătul lumii. Acum, pe bune, Lemmer, cum te simţi?

Pe un ton dintr-odată serios.

— N-am decât câteva vânătăi, Jeanette. Într-o zi, două voi fi acelaşi Brad Pitt pe care-l adori.

N-a schiţat niciun zâmbet.

— Nu mă minţi?

— Nu.

— Dar cu capul cum stai? Sâmbătă mi s-a părut că erai cam dus cu pluta.

Cei doi bărbaţi din jeep stăteau pur şi simplu acolo. Poate nu însemna nimic. Doar doi indivizi aşteptând pe cineva. Sau poate nu. Mi s-a părut că ne urmăreau.

— Sâmbătă am avut o zi grea. Dar n-am nimic.

— Bun.

— Nu te uita în stânga. Cred că suntem urmăriţi.

Era o profesionistă. Şi-a ţinut ochii aţintiţi asupra mea.

— Ce-ai de gând să faci?

— Poate că-mi fac griji degeaba, dar vreau să fiu sigur. Unde ai lăsat maşina?

— Acolo.

A făcut un semn din cap spre dreapta, către nord-vest.

— Bun. Ai vreo armă la tine?

— Da.

Nu ne-am oprit din mers. Păream doi oameni care discutau relaxaţi.

— Ce-ai văzut?

M-am uitat deliberat în altă direcţie.

— Un jeep Grand Cherokee negru, nu cel mai nou model, penultimul. Pe direcţia orei 11, cu faţa spre noi, la o sută de metri, poate ceva mai mult. Doi tipi în faţă, prea departe ca să văd altceva.

— Poliţia nu foloseşte jeepuri.

— Foarte isteaţă observaţia, venind din partea unei doamne.

— Pistolul e în valiză, în spate. Un Glock 37 de calibrul .45 GAP, cu zece cartuşe. L-am verificat ieri. Am tras de la douăzeci şi cinci de metri grupat pe o rază de doi centimetri. De la cincisprezece metri, grupat sub un centimetru. Are recul slab şi îi place focul rapid. Ţi-am adus două încărcătoare şi o sută de cartuşe. Va trebui să-l încarci dacă vrei să-l foloseşti acum.

— Vreau.

— Cu ce pot să te ajut?

— Încarcă-l fără să fii văzută şi dă-mi-l. Pe urmă, urcă-te în maşină. Porneşte motorul şi aşteaptă-mă.

— OK.

Pe un ton rece ca gheaţa. Şi fără reproşuri că prinsesem brusc glas.

Am ajuns la maşina pe care o închiriase, un Mercedes C180 alb. Jeanette a apăsat pe telecomandă, maşina a scos un piuit şi luminile au pâlpâit.

— Civili, a spus dând din cap spre un cuplu în vârstă care se urca într-o Corolla, între jeep şi noi.

— I-am văzut.

A deschis portbagajul şi a început să scotocească înăuntru.

— Numărul de înregistrare a fost şters. Dar, nu uita, eşti eliberat condiţionat.

— Nu uit.

— L-am pus lângă valiză.

A făcut un pas în spate. M-am aplecat şi am luat pistolul. Cu corpul poziţionat între jeep şi Glock. Mi-am scos cămaşa din pantaloni şi l-am vârât în curea, pe sub cămaşă.

— Pe curând!

M-am întors şi am pornit spre jeep, mergând nici prea repede, nici prea încet. M-am uitat de jur-împrejur, în speranţa că îi voi face să creadă că-mi caut maşina. Mi-ar fi fost mai la îndemână să ţin pistolul la spate.

Şaptezeci şi cinci de metri. M-am uitat cu coada ochiului la jeep. Era încă prea departe pentru a discerne toate detaliile, dar cei doi indivizi erau în continuare înăuntru.

În spatele meu, bătrânul a pornit motorul Corollei.

Şaizeci de metri.

Am auzit motorul jeepului. Zgomotul inconfundabil al unui motor V8 pe benzină. Mi-am ridicat poalele cămăşii, am prins patul pistolului cu mâna şi am rupt-o la fugă.

Jeepul a pornit brusc şi a cotit la stânga. Se îndreptau spre ieşirea din parcare. Am alergat ca să le tai calea, fără să scot totuşi pistolul, din cauza civililor. Nu aş fi vrut să alerteze careva poliţia. Am aruncat o privire spre jeep. Trebuiau să înainteze cincizeci de metri către mine înainte de a vira spre ieşire. Poate reuşeam să-i ajung din urmă. Am sprintat. Genunchii îmi

tremurau, şi nici coastele nu erau într-o stare mai bună.

Jeepul a accelerat; şoferul era pe partea dinspre mine. N-am putut să văd mare lucru, dar mi s-a părut că e alb. Pasagerul. Unde era pasagerul? Stătea ascuns, cu capul plecat. Eram la douăzeci de metri când au cotit la stânga scrâşnind din roţi. Prea departe ca să trag. M-am concentrat asupra şoferului; i-am reţinut chipul, apoi numărul de înmatriculare al maşinii: TWS 519 GP. M-am răsucit pe loc şi am luat-o înapoi, spre Jeanette. Corolla se apropia, bătrânul nu se grăbea nicăieri. El şi bătrânica mă priveau cum alergam prin parcare. Păreau îngrijoraţi, întrebându-se, probabil, ce se întâmpla.

Am văzut că Jeanette se apropia de mine cu Mercedesul. M-am uitat în jur; Jeepul ajunsese aproape de ieşire. „Hai odată, Jeanette”. Şi pe urmă Corolla i-a tăiat calea, Jeanette a încercat să se strecoare, dar bătrânul a cotit spre ieşire chiar în faţa ei. Jeanette a pus frână, ABS-ul şi-a făcut datoria şi a ratat Corolla cu puţin. Am ajuns la Mercedes, am deschis portiera şi am sărit înăuntru.

— Bunicul şi nenorocita de bunicuţă, a spus ea nervoasă apăsând pe acceleraţie, cu o Gauloise între degete.

A ocolit Corolla şi s-a îndreptat în viteză spre ieşire. Cei doi bătrânei ne priveau cu ochii mari. Jeepul dispăruse.

— Ai apucat să vezi încotro au luat-o?

— Nu. Mă uitam la tine cum frânezi. Dar am reţinut numărul de înmatriculare.

— Asta speram şi eu.

A oprit la poartă. Puteam s-o luăm la dreapta sau la stânga.

Nici urmă de jeep.

— Fir-ar al dracului! a exclamat Jeanette.

— Hei, nu înjura de faţă cu copiii.

În spatele nostru, bătrânelul a claxonat. Jeanette s-a încordat o clipă, apoi a izbucnit în râs – lătratul acela zgomotos al ei –, şi a început să clatine din cap.

— Ei, ce zici? Pe bunicuţ l-a apucat graba. Acum ce facem?

— Nimic. Şi, oricum, am obţinut ce-am vrut: i-am văzut faţa şi numărul maşinii. Hai să ne întoarcem!

Bătrânul a claxonat din nou, un sunet ascuţit, nervos. Jeanette a întors maşina, şi am intrat din nou în parcare.

— Nimic nu se compară cu un strop de adrenalină care să mai înveselească puţin ziua, a comentat ea. L-ai recunoscut pe tip?

— Nu, dar acum ştiu cum arată. Mă intrigă însă faptul că nu au fost şi ieri aici.

— Poate nu ştiau unde eşti.

— Sau poate au aşteptat să vadă dacă Emma moare sau nu.

— Va trebui să le spui lui B.J. şi lui Barry.

— Aşa o să fac.

A parcat. Am scos din buzunar unul dintre plicurile în care Maggie T. îmi lăsase bileţelele.

— În plic e un cartuş. Cunoşti pe cineva care îl poate analiza? Amprente, tipul de armă...

— Mda, s-ar putea. Dă-mi şi numărul de înmatriculare al jeepului. A scos un pix din buzunarul hainei. I-am dictat numărul, şi l-a notat pe plic. Pe urmă a ieşit din maşină. Am coborât şi eu. M-am uitat cu mare atenţie în jur. Nimic. Jeanette a dat ocol maşinii. A deschis portbagajul, a scotocit înăuntru şi a dat la iveală o sacoşă de cumpărături din plastic, albă cu albastru.

— Încărcătorul suplimentar, cele o sută de cartuşe, tocul de umăr. Presupun că nu ţi-ai recuperat mobilul.

— Nu.

— Ai unul nou înăuntru. Să mă ţii la curent. Are cartelă preplătită, încărcată cu patru sute de ranzi. Şi aici ai banii. Zece mii în bancnote de o sută. O groază de bani, Lemmer. Să-mi aduci chitanţe!

— O să fac tot ce-o să pot.

Mi-a înmânat sacoşa cu un gest formal.

— Mersi, Jeanette.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Acum, ascultă-mă. Pune mâna, cu orice preţ, pe nenorociţii ăştia. Ai grijă să nu dai de necazuri cu poliţia. Dacă te prind că porţi pistol, o să te întorci la închisoare. Ştii asta.

— Da, mămico.

— Vorbesc serios, Lemmer.

— Ştiu.

— OK, a spus, întorcându-se cu spatele la mine.

— Jeanette...

S-a oprit, iritată, ştergându-şi transpiraţia.

— Ce mai e?

— Dacă e atât de bogată, de ce-a ales varianta cea mai ieftină?

— Cine? Emma?
— Da.
— Ai impresia că tu eşti varianta cea mai ieftină?
— Ştiu că aşa e.
A scuturat din cap.
— Ba nu ştii nimic. Când a venit la mine, mi-a cerut cel mai bun om pe care-l aveam. Indiferent de costuri.
Am aşteptat să-i aud râsul, să-mi spună că glumise. Nu s-a întâmplat aşa.
A observat că eram derutat.
— Vorbesc serios, Lemmer.
— Şi tu m-ai recomandat pe mine?
— Da, ţi-am dat ţie slujba.
— Nu te cred. Faci mişto de mine.
— Crezi că-mi arde de glume pe arşiţa asta?
A zăbovit preţ de câteva clipe, apoi a deschis portiera.
— La revedere, Lemmer. La mulţi ani!
— Niciun sărut, nicio îmbrăţişare pe ziua de azi?
— Mai du-te dracului, Lemmer, a spus urcându-se în Mercedes, cu un mic zâmbet în colţul gurii.
A pornit motorul şi a luat-o din loc fără să arunce nici măcar o privire în urmă.

∴

M-am dus la recepţia spitalului şi am întrebat care era numărul centralei lor telefonice, apoi l-am introdus în memoria mobilului. După aceea am urcat la terapie intensivă, unde Barry Minnaar îşi luase deja în primire postul, de cealaltă parte a holului, faţă în faţă cu cei doi poliţişti.
— A plecat? m-a întrebat în timp ce mă apropiam.
Am dat din cap în direcţia reprezentanţilor legii.
— Cei de la SAPS[41] au avut ceva de comentat?
— Cum să nu... Şi-au sunat şeful.
— Phatudi?
— Da, exact.
— O să facă gât, dar n-are încotro, o s-o înghită şi pe-asta.
Barry a scos din buzunarul de la cămaşă un document împăturit.
— E o copie a contractului cu Emma le Roux. Phatudi n-are decât să facă spume.

[41] South African Police Service, forţele de poliţie sud-africane (n.tr.).

— M-am întâlnit cu nişte amici în parcare. Un jeep Grand Cherokee negru, număr de înmatriculare TWS 519 GP. Şoferul e un bărbat alb, cu păr negru, tuns scurt, de treizeci şi ceva de ani. Pasagerul a stat ascuns, nu i-am văzut faţa.

— Ţi-ai luat rămas-bun de la ei?

— N-am apucat. Dar am impresia că prietenia noastră s-a stricat.

— E bine de ştiut.

— Dă-mi numerele voastre de telefon, Barry, i-am cerut, cu mobilul pregătit.

Le-am introdus în memorie. Apoi m-am dus să-mi iau lucrurile din apartamentul VIP.

29.

La poarta rezervaţiei Mohlolobe stătea un paznic nou. Sidney. Responsabil securitate. L-am întrebat când era tura lui Edwin.

— Edwin nu mai e aici.

— A plecat?

— Da, domnule.

— Unde?

— Nimeni nu ştie.

Am intrat cu maşina în rezervaţie şi am condus până la recepţie. Mi-a luat o jumătate de oră, pentru că a trebuit să aştept ca o turmă de elefanţi să traverseze drumul. Patru masculi, opt femele şi patru pui. Nu se grăbeau. S-au uitat de sus la Audi, cu un dispreţ făţiş faţă de *Vorsprung durch Technik*[42].

Sue-zin era la post, ajutând un american între două vârste să-şi achite factura. Şi-a dat părul blond pe spate cu un gest studiat, zâmbind cu dinţii ei perfecţi.

— Sigur că da, domnule Bradley. Va fi întotdeauna o plăcere să vă avem printre noi.

Bărbatul s-a îndepărtat, şi ea şi-a ridicat ochii spre mine. Zâmbetul a fost înlocuit de o cută de îngrijorare.

— *Meneer*[43] Lemmer, mi s-a adresat, surprinzător, în afrikaans.

[42] Sloganul mărcii de automobile Audi, „Progres prin tehnologie” (n.tr.).

A ocolit biroul şi a venit către mine.

— Bună, Susan.

— Am fost atât de şocaţi când am aflat de domnişoara le Roux...

S-a oprit în faţa mea.

— Ah! De unde aţi aflat?

— Inspectorul Phatudi a trecut pe-aici.

— Trebuia să-mi închipui.

— Cum se simte?

— Ceva mai bine.

— O să-şi revină?

— E prea devreme ca să ştim.

Susan şi-a pus o mână pe braţul meu.

— Dar dumneavoastră, domnule Lemmer, ce mai faceţi? Sunteţi bine?

Cu îngrijorare sinceră în voce. Era bună, trebuie să recunosc.

— Da, sunt bine.

— Nici măcar nu ştim ce s-a întâmplat de fapt.

— Au vrut să ne fure maşina.

Şi-a luat mâna de pe braţul meu şi a dus-o la gură.

— Să vă fure maşina? N-am mai auzit aşa ceva prin părţile astea.

— Susan, îl caut pe Edwin, paznicul.

A şovăit o clipă, apoi mi-a răspuns pe un ton formal:

— Ar trebui să vă adresaţi lui Greg.

— Unde pot să dau de Greg?

M-a condus spre biroul acestuia. Greg, manager ospitalitate. Era bărbatul acela rotofei cu păr blond cu fir subţire şi cu pielea roşcovană.

— E înăuntru, a spus ea. Ne vedem mai târziu?

— Mersi, Susan.

A plecat. Fundul obraznic îi sălta în pantalonii kaki. Şi ea era conştientă de asta.

Greg nu a părut prea încântat să mă revadă. S-a foit nervos pe scaun, aranjându-şi fără rost hârtiile de pe birou. La început, a scos câteva exclamaţii de simpatie cu referire la „accident”, dar nu rostite din inimă. Nu era de mirare că-i dăduseră o slujbă de birou. L-am întrebat unde puteam să-l găsesc pe Edwin. A

[43] În afrikaans, în original, formulă de adresare respectuoasă către bărbaţi, aproximativ „domnule” (n.tr.).

început să-şi facă de lucru cu mâinile.

— Şi poliţia îl caută, dar a plecat de-aici.

— Unde s-a dus?

— Nu ştim. Ieri s-a făcut o săptămână de când n-a mai călcat pe-aici, aşa că am trimis pe cineva să vadă ce se întâmplă, dar nu era acasă. Poate că a plecat undeva să petreacă Anul Nou. Uneori, membrii personalului dispar când avem cea mai mare nevoie de ei.

— Unde locuieşte?

— Îmi pare rău, nu vă pot da această informaţie. Ar fi împotriva politicii firmei.

— Aş putea încerca să dau eu de el.

— Îmi pare rău, nu pot să vă ajut.

— OK, am spus şi m-am răsucit pe călcâie.

— Domnule Lemmer...

— Da?

— Îmi cer scuze, dar avem o problemă cu achitarea facturii de către domnişoara le Roux.

— Sunt sigur că va rezolva problema imediat ce-şi va reveni.

— Înţeleg. Dar ştiţi, cu tot respectul, domnule, am auzit că se află într-o stare critică.

— Aşa e.

— Şi atunci?

— Nu mă îndoiesc că politica firmei prevede şi astfel de situaţii, Greg. La mulţi ani! am adăugat ieşind din birou.

Holul era gol. Am rămas în faţa uşii. L-am auzit înjurând. Apoi a luat telefonul şi a format un număr.

— Cu inspectorul Phatudi, vă rog.

N-am mai stat să-i ascult raportul.

∴

La întoarcere, pe drumul pietruit se aşternuse un praf atât de gros, încât nu mi-am dat seama că aveam un vehicul în spate decât atunci când a claxonat insistent. M-am uitat în oglinda retrovizoare. Prin norul de praf am zărit vag nişte faruri care se aprindeau intermitent. M-am oprit şi am coborât din maşină, cu Glockul pregătit la spate. Un Land Rover cu şasiu cu ampatament scurt a tras pe dreapta. Dick, Senior Game Ranger, clona lui Orlando Bloom, s-a dat jos şi a venit spre mine zâmbind cu gura până la urechi.

Am împins pistolul mai adânc în curea.

— Bună, omule.

Mi-a întins mâna, de parcă eram prieteni vechi.

— Salut, Dick.

Ne-am strâns mâinile.

— Ce mai faci?

— Bine. Dar tu?

— Te superi dacă urcăm în maşină? A fluturat din mână. Ăsta e ţinutul leilor, amice.

Nu-mi trecuse niciodată prin minte că un paznic de vânătoare putea să se teamă de lei, dar am încuviinţat.

— Sigur. Am urcat în Audi. Nu m-a văzut cum am scos pistolul de la şold şi l-am aşezat între scaun şi portieră.

Dick şi-a dat jos pălăria, punând-o în poală. Degetele lui frământau borurile acesteia.

— Omule, am auzit ce s-a întâmplat. Groaznic. Cum se simte Emma?

— Au stabilizat-o.

De-asta se luase după mine? Ca să mă întrebe cum se simţea Emma?

— Ce lucru înfiorător, omule. Înfiorător. Şi Susan mi-a spus că nişte tipi au vrut să vă fure maşina.

— Da.

— Nu-mi vine să cred.

— Dick, presupun că nu te-ai luat după mine doar ca să mă întrebi ce mai face Emma.

— Ei... nu chiar...

— Deci cu ce-ţi pot fi de ajutor?

A rânjit.

— Păi ştii, Emma... e o puicuţă tare bună...

— Mda.

— Am înţeles că lucrezi pentru ea.

— Da.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt bodyguard.

M-a privit cu mai mult respect.

— Formidabil. Ştii... voiam doar să mă asigur că... voi doi... nu sunteţi împreună.

— Nu, nici vorbă.

— Dar e cuplată cu cineva?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Crezi că aş putea să-i fac o vizită la spital?

— Dick, Emma e în comă.

— Am auzit. După aia, când o să-şi revină.

Dick. Senior Game Ranger. I se aprinseseră călcâiele după Emma le Roux.

— Sunt sigur că i-ar face mare plăcere, am spus.

— Ştii că lui Susan îi place de tine?

M-am stăpânit să nu izbucnesc în râs – coastele m-ar fi durut prea tare. Dick îşi făcuse deja socotelile. El cu Emma, eu cu Susan. Două perechi fericite.

— Susan e o fată de treabă.

— E grozavă, omule.

O ştia din proprie experienţă?

— Da, sunt sigur.

Nu m-a auzit, cu gândul iar la Emma. S-a uitat pe geam, spre savană şi spre şirurile de copaci.

— Ştii, e o chestie tare ciudată... cu Emma. Mi s-a părut că între noi e aşa... o legătură.

— Cum adică?

— Omule, Emma e radicală, o tipă super, frumoasă de pică. Înţelegi? Şi pare că e de-aici, din locurile astea, e ca la ea acasă, nu ştiu cum să-ţi explic... Sunt multe puicuţe faine, dar nu par de aici... În timp ce Emma... Ea chiar... Brusc, a schimbat subiectul. Dar de ce i-a trebuit un bodyguard? E vreo celebritate?

Părea afectat de posibilitatea ca asta să-i diminueze şansele.

Mi-a luat ceva vreme până să-mi dau seama că puteam exploata interesul lui Dick pentru Emma.

— Nu, nu e o celebritate, am spus măsurându-mi atent vorbele. Ştii de ce a venit aici?

— Nu.

— Îşi caută fratele.

— Formidabil! Şi? L-a găsit?

— Nu, dar eu încerc să dau de el. Şi tu poţi să mă ajuţi.

— Spune-mi cum, frate.

Tocmai fusesem ridicat în rang, de la „omule” la „frate”.

— Îl cunoşti pe Edwin, paznicul?

— Da.

— Ştii unde locuieşte?

— Sigur. Stă cam la o jumătate de kilometru de gara

Acornhoek. La vreo douăzeci de kilometri de-aici. O iei pe drumul spre Nelspruit şi mergi până dai de indicator. Sunt de serviciu, că altfel aş veni eu cu tine. Dar n-ai cum să ratezi casa. Faci la stânga după ce treci de gară, şi casa lui e pe partea stângă a drumului. Are în faţă un zid scund de beton, cu un fel de desen pictat în roz – o jumătate de roată de căruţă. Radical, frate.

— Bun, lasă c-o găsesc eu. Care e numele lui de familie?

A căzut pe gânduri

— Nu ştiu, deşi ar trebui. Îmi pare rău, nu-mi amintesc.

— Nu contează. Mai e ceva. E posibil ca fratele Emmei să fi lucrat la Mogale. Centrul de Conservare a Naturii. Caut informaţii despre oamenii de-acolo.

A scuturat din cap.

— E o fermă tare zbanghie, frate.

— Poftim?

— O adunătură de ciudaţi, îţi spun eu.

— Ia spune-mi!

— E o chestie radicală. Sunt nişte tipi al naibii de radicali.

Radicali? Ca zidul roz din beton? Sau ca frumuseţea Emmei?

— În ce sens, Dick?

— În sensul că sunt cam ţicniţi, înţelegi, radicali.

Nu, nu înţelegeam. Dick vorbea o limbă a lui, imposibil de descifrat pentru mine.

— Nu poţi să fii puţin mai explicit?

— N-am dovezi, frate. Dar mai aud şi eu una, alta.

— Cum ar fi?

— Păi, hai să-ţi povestesc!

30.

Dick mi-a povestit că, în urmă cu doi ani, la numai câteva luni după ce începuse să lucreze la Mohlolobe, găsise la recepţie un mesaj pentru el, lăsat de un oarecare Domingo Branca. Era scris într-un stil informal şi prietenos: nu era interesat să cunoască alţi oameni de vârsta lui din zonă? Dacă da, era invitat la un pahar sâmbătă seara, la Warthog Bush Pub, o cârciumioară de la aerodromul aflat pe drumul pietruit ce ducea spre Guernsey.

Se întâlnise acolo cu patru bărbaţi. Donnie Branca şi Cobie de Villiers de la Mogale, David Baumberger de la Rezervaţia Privată de Vânătoare Molomahlapi şi Boetie Strydom de la Ferma de Animale Sălbatice Makutswi. Seara debutase într-o ambianţă plăcută. Îi uraseră bun venit în savană, îl întrebaseră de unde era, îşi bârfiseră patronii, trecuseră în revistă oportunităţile de-a face sex oferite de turiste şi cele mai ciudate locuri şi circumstanţe în care beneficiaseră de serviciile acestora şi deplânseseră la unison soarta rugby-ului sud-african.

O conversaţie tipică pentru nişte tineri burlaci.

Branca era liderul grupului, fapt pe care îl sesizase de la bun început. Baumberger era clovnul, Strydom era cel versat, având în vedere că îşi petrecuse copilăria în savană, iar de Villiers rămăsese practic tăcut tot timpul.

După câteva ore şi ceva halbe de bere, Branca îndreptase conversaţia într-o altă direcţie. Abia un an mai târziu, după ce aflase şi alte lucruri, Dick înţelesese cu câtă pricepere manevrase Branca discuţia. De la bârfe, sex şi rugby la poveşti cu animale, probleme de protecţie a mediului, îngrijorarea faţă de apariţia dezvoltatorilor şi proliferarea fermelor de vânătoare, competiţia în acest domeniu, managementul slab al rezervaţiilor naturale naţionale şi provinciale, revendicările de terenuri, pericolele tot mai mari care pândeau ecosistemul. Fusese o trecere făcută atent, cu grijă, fără declaraţii radicale, fără acuze directe sau remarci incorecte din punct de vedere politic. Doar o tatonare discretă cu privire la poziţia lui Dick faţă de aceste chestiuni.

Dick nu avea, de fapt, nicio poziţie. El nu era decât un surfer ratat din Port Elizabeth care îşi găsise o slujbă şi o carieră ce se potriveau ca o mănuşă cu stilul de viaţă pe care-l alesese. Stătea toată ziua în aer liber, natura i se părea „super” şi adora modul în care turiştii se agăţau de fiecare cuvânt rostit atunci când le oferea informaţiile pe care şi el abia le culesese.

— M-am întors la pub săptămâna următoare, dar nu erau acolo. Abia mai târziu mi-a căzut fisa – într-un fel, picasem testul. Şi nu mă mai invitaseră după aia.

În lunile care urmaseră începuseră să circule nişte zvonuri. Nimic concret, doar nişte vorbe aruncate ici-colo, din surse şi din locuri dintre cele mai diverse. În primul rând, fuseseră scrisorile de avertizare anonime adresate fermierilor, comunităţilor locale

şi oamenilor de afaceri, cu privire la stricăciunile pe care le produc mediului. Mai târziu, scrisorile deveniseră ameninţătoare. Erau întotdeauna semnate cu iniţialele H.B.

Pe urmă se trecuse la altceva.

Fotografii ale unor paznici de vânătoare negri, gătind un berbec la foc deschis, au fost trimise conducerii Parcului Kruger. Noaptea, se petreceau tot felul de lucruri. La Ga-Sekororo, între Rezervaţia Naturală Lagalameetse şi Centrul de Conservare Makutsi, toţi câinii comunităţii fuseseră otrăviţi. Noaptea, s-au tras împuşcături de intimidare pe pământurile unui trib care revendica o bucată de teren din suprafaţa unei faimoase ferme de vânătoare.

Nimeni nu ştia cine se afla în spatele acestor acţiuni. Ca de fiecare dată, se emiseseră teorii şi acuzaţii, iar cei blamaţi îşi susţinuseră nevinovăţia. Iniţialele H.B. dăduseră naştere celor mai multe speculaţii. Hendrick Bester, proprietarul unei livezi de bananieri, fusese hărţuit în asemenea hal, încât începuse să se gândească să-şi vândă afacerea şi să se mute. Oamenii se certau între ei pe tema abrevierii: era de origine latină, afrikaans, engleză, sePedi sau venda[44]?

Incidentele deveniseră tot mai serioase. Doi presupuşi braconieri fuseseră grav răniţi, prinşi în laţurile unor capcane pentru leoparzi puse pe potecile folosite de tribul Tlhavekisa, lângă Rezervaţia de Vânătoare Manyeleti. Un gater din Graskop arsese până la temelii. Polua terenurile mlăştinoase. Doi bărbaţi din Dumfries fuseseră bătuţi cu bestialitate şi legaţi de antilopa impala pe care o uciseseră în Rezervaţia de Vânătoare Sabi Sands. Câinii erau împuşcaţi în savană. Un bărbat şi o femeie specializaţi în sacrificarea animalelor pentru leacuri tradiţionale fuseseră atacaţi. La fel ca bărbaţii legaţi de antilopă, şi ei relataseră că atacul nocturn se produsese într-o tăcere mormântală şi fusese de o eficienţă terifiantă. Nu li se adresase niciun cuvânt. Atacatorii erau mascaţi. Două dintre metodele de identificare folosite cu predilecţie în această parte a lumii – culoarea pielii şi dialectul – fuseseră astfel neutralizate. Incidentele nu fuseseră suficient de numeroase pentru a crea panică sau isterie. Ci mai degrabă sporadice, întinse pe parcursul mai multor luni şi pe cuprinsul a două provincii totalizând mii de kilometri pătraţi. Aşa că trecuse ceva timp

[44] Limbă vorbită de populaţia cu acelaşi nume din nordul Africii de Sud (n.tr.).

înainte ca poveştile să dezlege limbi şi să nască speculaţii. Singurul indiciu cu privire la făptuitori rămânea abrevierea.

H.B.

Zvonul cel mai insistent pretindea că iniţialele proveneau de la viezurele melivor[45], sau mai bine zis de la Viezurii Melivori, având în vedere că formau un grup. Nu se ştie cine îl lansase.

Oamenii erau atât de ocupaţi cu speculaţiile privind identitatea misteriosului H.B., încât activitatea celor de la Mogale trecuse pe planul doi. Din când în când, apăreau totuşi în lumina reflectoarelor. Poate şi din cauză că nu făceau niciun secret din opoziţia lor faţă de intenţiile dezvoltatorilor, faţă de stricăciunile aduse mediului şi faţă de braconaj. Poate pentru că nu luaseră niciodată atitudine împotriva acţiunilor întreprinse de H.B. Sau poate fiindcă viezurele lor melivor domesticit era cel mai cunoscut din toată provincia. Însă, după ce Cobie de Villiers fusese identificat de martorii oculari drept cel care îi ucisese în plină zi şi pe vraciul *sangoma* şi pe cei trei oameni care otrăviseră vulturii, toate bănuielile se îndreptaseră asupra celor de la Mogale. Moartea lui Frank Wolhuter generase o nouă serie de zvonuri. Cum că Frank fusese creierul din spatele afacerii H.B., dar la un moment dat îşi pierduse curajul şi fusese omorât de adepţii săi. Că o forţă de intervenţie din cadrul comunităţii de negri fusese cea care-l eliminase. Sau că o echipă a serviciilor de spionaj îl executase.

— E o adevărată nebunie, frate, ce de rahaturi se mai spun.

— Şi cum de toate rahaturile astea n-au ajuns în presă?

— Fiţuicile locale au pus mâna pe nişte date, dar n-au suficiente informaţii ca să le facă publice.

— Dar cum s-a ajuns la povestea asta cu „viezurele melivor”?

— Habar n-am, frate. Ştiu la fel de multe ca tine. Poate pentru că viezurele ăsta e un tip micuţ, dar dat dracului, care nu se lasă cu una, cu două. Se strecoară prin locuri numai de el ştiute, pe sub pământ, şi atacă tot felul de vietăţi înspăimântătoare, ca de pildă şerpii. Un supravieţuitor. Un simbol formidabil, nu crezi?

— Mda, formidabil, am încuviinţat. M-am întrebat ce reacţie ar fi avut Dick dacă i-aş fi spus că viezurele melivor era animalul preferat al lui Cobie de Villiers. Dar mi-ai zis că în seara aceea, la pub, te-ai întâlnit şi cu alţi oameni, în afara celor de la Mogale, am continuat.

[45] În engleză, honey badger (n.tr.).

— Cred că au o reţea, frate. Un fel de societate secretă. Condusă de cei de la Mogale. N-am dovezi. Dar tipul ăla, Cobie, e cam ţăcănit, îţi spun eu.

— Zău?

— Individul nu scoate o vorbă, dar, dacă te uiţi în ochii lui, ai să vezi cât e de radical. Ţăcănit, ce să mai vorbim!

— Dar tu nu eşti de acord cu cauza lor?

— Pe naiba, frate, sigur că nu! Uită-te şi tu în jur! Suntem în mijlocul unei rezervaţii naturale aflate chiar lângă cel mai mare parc de vânătoare din lumea asta, cu o suprafaţă de treizeci şi cinci de mii de kilometri pătraţi în momentul când se va termina amenajarea Parcului Limpopo de dincolo de graniţa provinciei. E mai mare ca Olanda, frate, cu o sută patruzeci şi şapte de mamifere plus cinci sute şapte specii de păsări. Crezi c-avem nevoie de tămbălău şi de oameni ucişi?

— Am înţeles. Dar întrebarea e, de ce nu văd şi ei lucrurile la fel ca tine.

— Frate, nu vreau să te jignesc, dar aşa sunteţi voi.

— Cine? Eu?

— Nu, nu tu, eu vorbesc despre afrikaanderi, în general. Mereu apare la voi câte unul care-şi face, nitam-nisam, o societatea de-asta, secretă. Ai idee cam câte sunt? Aveţi aşa, un fel de înclinaţie spre asta. Ai auzit de gagiii ăia care-şi zic Verbondsvolk? Sau de Dogters van Sion[46]?

Pronunţia lui Dick era defectuoasă.

— Nu, n-am auzit.

— Sunt omniprezenţi, frate. Au avut cică un profet care a murit, unu care vedea în viitor, şi au rupt paginile din Biblie cu Sfântul Pavel, şi se consideră poporul ales. Aveţi o înclinaţie spre chestiile astea, ce să mai!

— Cam ai dreptate.

— Ştii că în Nelspruit există o mafie a burilor?

— Nu.

— Controlează totul, omule. Nu poţi să te apuci să defrişezi un hectar de pământ până când nu le dai lor partea.

— Credeam că ANC[47]-ul controlează consiliul orăşenesc din

[46] Grupări de orientare nazistă ale albilor din Africa de Sud, apărute în perioada apartheidului şi care continuă să exercite şi acum o influenţă restrânsă pe scena politică a ţării (n.tr.).

[47] African National Congress, Congresul Naţional African, partidul de guvernământ din Africa de Sud (n.tr.).

Nelspruit.

— Frate, banii dictează pe lumea asta. Şi cu bani poţi să cumperi orice.

Mai era, totuşi, un lucru lipsit de sens.

— Dick, dacă, aşa cum zici tu, afrikaanderii sunt în spatele acestei acţiuni, de ce-ar folosi un nume englezesc?

— Frate, aici m-ai pierdut.

— H.B. este abrevierea în limba engleză pentru viezurele melivor.

A clătinat din cap, uimit.

— Fir-aş al naibii, omule, pe bune, chestia asta e de-a dreptul radicală.

La aşa ceva nu mai aveam ce să adaug.

∴

M-am urcat în maşină şi am plecat, meditând asupra surprizelor pe care ţi le rezervă oamenii.

În primul rând, era vorba despre Jeanette Louw. Fost sergent-major, o tipă dură, care nu lăsa nimic de la ea, genul „ia-mă aşa cum sunt”, niciodată dispusă la eufemisme sau la vorbe de simpatie. Însă atunci când îi cerusem o maşină, îmi dăduse pe mână un Audi A4, nu un Nissan Almera sau o Toyota Corolla.

O rugasem să-mi facă rost de-o armă şi se prezentase cu un Glock de pe piaţa neagră cu numărul de înregistrare şters. Îl testase cu mâna ei în poligon şi venise personal ca să mi-l aducă. Ar fi putut să mi-l trimită prin B.J. şi Barry. „Văd că eşti în formă”, îmi spusese când mă văzuse. Dar în parcare, când îmi dădea ordine pe tonul ei obişnuit, despotic, mă întrebase: „Acum, *pe bune,* Lemmer, cum te simţi?” Cu o îngrijorare aproape maternă în ochi.

Jeanette. Cea care îmi spusese: „Când a venit la mine, mi-a cerut cel mai bun om pe care-l aveam. Indiferent de costuri. Şi ţi-am dat ţie slujba”.

Încă o mai bănuiam că-şi bătea joc de mine.

Pe urmă, era Dick. Senior Game Ranger. Prima mea impresie fusese că nu era decât un tâmpit arogant şi enervant, prost vorbitor de engleză. Ca după aceea să alerge după mine pentru că avea o slăbiciune pentru Emma, şi atunci să-l descopăr aşa cum este el de fapt – inofensiv şi... cumva naiv.

Nu mă surprindea faptul că fusese atras de Emma. Era genul ei de bărbat, şi o simţise probabil instinctiv. Îşi arătase interesul

încă din prima clipă când o văzuse. Numai că nu mă aşteptasem din partea lui să se implice atât de mult. Se agitase chiar ca să vadă dacă îmi putea face lipeala cu Susan cât timp el se cupla cu Emma. Oare o blonduţă drăguţă şi cu atât de puţine oportunităţi în colţul acesta uitat de lume al savanei ar putea fi interesată de unul ca Lemmer din Loxton?

Mai era şi ironia aceasta extraordinară. Pentru că, în timp ce Dick îmi descria o posibilă legătură cu Susan, eu nu mă puteam gândi decât la şarpele geloziei pe care îl hrăneam la pieptul meu. La dorinţa nebună pe care o aveam de a-l înşfăca de gulerul cămăşii verde cu kaki şi de a-i spune să-ţi ţină mâinile de „Senior Game Ranger” departe de Emma.

Oamenii. Întotdeauna îţi oferă surprize.

Donnie Branca, stând cocoţat pe podium şi vorbind cu atâta pasiune şi competenţă despre lupta pentru supravieţuire a vulturilor africani. Şi acum îmi apărea drept un posibil ecoterorist stând la pândă pentru a-i lua pe braconieri la bătaie în toiul nopţii, cu faţa şi cu mâinile acoperite pentru a-şi ascunde identitatea. Să fie el unul dintre cei care ne atacaseră la tren? De asta purtau cagule şi mănuşi? Pentru a nu dezvălui faptul că erau albi?

Posibil.

Deşi Branca nu avea cum să fie unul dintre ei. Îl studiasem cu atenţie. Îi cunoşteam felul de-a se mişca, mersul, alura şi măsurile. Era un bărbat atletic, suplu, în bună formă fizică. Bărbaţii cu cagule erau mai scunzi şi mai puţin siguri pe picioare. Nu se mişcau greoi, dar păreau să nu cunoască prea bine savana; nu se aflau în habitatul lor natural.

Dar Branca putea fi cel care le ordonase atacul. Iar ei puteau face parte din reţeaua despre care amintise Dick.

Dar de ce să fi reprezentat Emma le Roux o ameninţare pentru ei? De ce să fi trimis misteriosul H.B. trei mascaţi la Cape Town doar pentru că o tânără minionă îl sunase pe inspectorul Jack Phatudi? Şi, în primul rând, cum de aflaseră de apelul telefonic? Şi ce voiau să facă dacă puneau mâna pe Emma? Şi de ce?

Toate variantele care îmi treceau prin minte erau înspăimântătoare. Poate că atacul din Cape şi cel de la calea ferată fuseseră puse la cale de două grupări diferite. Sau de una şi aceeaşi. Fiecare dintre aceste opţiuni năştea, la rândul său,

alte întrebări şi implicaţii. Jack Phatudi era sau nu băgat până în gât în această afacere? Sau făcea parte dintr-un clan advers? Cobie de Villiers era una şi aceeaşi persoană cu Jacobus le Roux sau nu? Jeepul aveau număr de înmatriculare de Gauteng. Care putea fi fals sau nu.

Totul era lipsit de sens. Indicatorul de Acomhoek m-a împiedicat să continui să întorc problema pe toate părţile.

∴

Am cotit la stânga după gară, aşa cum îmi spusese Dick, şi dintr-odată m-am trezit pe o stradă prăfuită şi atât de plină de maşini de poliţie, încât nu aveam loc să întorc.

Nu mai puţin de cinci camionete SAPS erau parcate în zona împânzită de agenţi în uniforme, care se adunaseră în grupuri mici. Audiul meu ieşea în evidenţă ca o măicuţă la o întrunire a unui cerc de terapie sexuală. Poliţiştii s-au uitat la mine suspicioşi. Zidul roz de beton arăta ca un soi de baliză plutind pe mare. Jack Phatudi stătea în pragul casei modeste din cărămidă. A scos un strigăt fluturându-şi braţele şi, la comanda lui, unul dintre agenţi a alergat spre mine şi m-a oprit ridicând mâna.

Am tras pe dreapta şi am coborât din maşină. Era o arşiţă înăbuşitoare, nicio frunză nu se clintea în copaci. Phatudi s-a apropiat de mine cu paşi măsuraţi, trecând prin poarta scundă a zidului de beton.

— Martin, a rostit plin de antipatie.

— Jack.

— Ce cauţi aici?

Pe un ton foarte agresiv.

— Pe tine.

— Pe mine?

— Voiam să-ţi pun nişte întrebări.

— Cine ţi-a spus unde sunt?

— Oamenii tăi de la birou, am minţit. Ce se petrece aici?

— Edwin Dibakwane e mort.

— Paznicul?

— Da, el.

— Cum s-a întâmplat?

— Nu ştii?

— De unde să ştiu, Jack? Vin de la Mohlolobe.

— Ce-ai căutat acolo?

— Nu achitasem factura. Ce-a păţit Edwin?

— Ştii şi tu.

— Ba nu, nu ştiu.

— Ba sigur că ştii, Martin. Doar el v-a înmânat biletul cu mesajul. S-a apropiat şi mai mult de mine. Ia zi, ce s-a întâmplat? N-a vrut să-ţi spună de la cine primise biletul? a continuat postându-se drept în faţa mea. Furia răzbătea din toată fiinţa lui. Sau poate ura? Aşa că i-ai smuls unghiile, nu-i aşa? Pentru că a refuzat să-ţi răspundă? De-asta l-ai torturat şi, pe urmă, l-ai împuşcat şi i-ai azvârlit cadavrul pe plantaţia Green Valley?

Poliţiştii negri s-au apropiat ameninţător, închizând un cerc în jurul meu.

— I-au fost smulse unghiile?

— Ia zi, ţi-a făcut plăcere chestia asta, Martin?

Trebuia să-mi păstrez calmul. Eram înconjurat de-o armată de poliţişti.

— N-ar trebui, mai întâi, să suni la clinica SouthMed, Jack, ca să-mi verifici alibiul?

Şi-a ridicat braţele şi, pe moment, am avut impresia că intenţiona să mă lovească. Eram pregătit să parez. Dar mişcarea nu fusese decât un gest de frustrare.

— De ce să sun? Tu şi femeia aia nu faceţi decât să aduceţi necazuri. De când aţi apărut voi, Wolhuter a murit, le Roux e în spital, şi acum asta! Nu ne-ai adus decât necazuri.

— Noi am adus necazuri, Jack? Nu, nu trebuia să mă înfurii. Am respirat adânc. Ia spune, Jack, de ce nu i-ai zis Emmei despre oamenii mascaţi care omoară câini şi leagă oamenii de antilope moarte? Şi de ce n-ai suflat nicio vorbă despre Viezurii Melivori alaltăieri, când ţi-am povestit că bărbaţii ăia care au tras în Emma purtau cagule? Să nu-mi spui că n-ai făcut legătura între toate astea. Dăduseră ţi de necaz cu mult înaintea venirii noastre.

Dacă-mi închipuisem cumva că aveam să-l calmez cu tirada mea, ei bine, mă înşelasem. A pufnit ca o broască râioasă, furios la culme şi încercând din greu să articuleze cuvintele:

— Nu contează. Nu contează... Edwin Dibakwane... avea familie, copii... El... Tu... Cine să fi făcut aşa ceva? Cine e în stare să chinuiască un om în asemenea hal? Tot ce-a făcut a fost să înmâneze un bilet, atât.

N-aveam prea multe opţiuni la îndemână. Eram conştient de

adversitatea poliţiştilor care mă înconjuraseră. Opinia lui Phatudi cum că eu şi Emma eram răspunzători de moartea lui Edwin nu era pe de-a-ntregul nejustificată. Aşa că mi-am ţinut gura.

Phatudi m-a privit fără să-şi ascundă repulsia.

— Tu... a repetat, după care şi-a înghiţit vorbele şi a clătinat din cap.

Şi-a trosnit degetele puternice. S-a răsucit pe călcâie şi a luat-o înspre căsuţă. S-a oprit şi mi-a aruncat o privire cruntă. S-a întors, a arătat cu degetul spre mine, pe urmă şi-a pus mâinile în şolduri şi s-a uitat de-a lungul străzii, către gară. A spus ceva într-un dialect african, două sau trei propoziţii rostite pe un ton ridicat, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra mea.

— Ordinea, a spus. Asta e meseria mea. Să asigur ordinea. Să lupt împotriva haosului. Dar în ţara asta... M-a fixat cu privirea. Ţi-am mai spus. N-ai nici cea mai vagă idee de ceea ce se întâmplă pe-aici. Avem probleme. Probleme mari. Locul ăsta... E ca savana în vreme de secetă. Mereu gata să ia foc. Noi suntem cei care stingem focurile. Alergăm de la un foc la altul şi le stingem. Şi pe urmă ne trezim că apari tu şi că vrei să dai foc la tot. Îţi spun, Martin, dacă nu-l oprim, focul se va extinde atât de repede, încât va pârjoli totul în calea lui. Totul şi pe toţi. Şi nimeni nu va putea să-l mai stingă.

Câţiva poliţişti au dat din cap în semn de încuviinţare. Începeam să-i înţeleg punctul de vedere. Dar după aceea s-a luat de mine.

— Trebuie să plecaţi de-aici. Şi tu, şi femeia aia.

A scuipat cuvintele cu ură. M-am străduit să nu reacţionez.

— Voi ne-aţi adus necazuri. M-a împuns, folosindu-şi degetul ca pe un pistol. Iar noi nu vrem necazuri. Luaţi-le cu voi şi căraţi-vă naibii de aici!

Am simţit cum mă cuprinde furia şi am rostit cu glas ridicat:

— Necazurile voastre au găsit-o pe Emma. Nu ea le-a creat, ci voi.

— Cum adică noi? Ea a văzut poza aia la televizor.

— Da, şi ţi-a telefonat, iar după două zile, trei oameni cu cagule au intrat la ea în casă şi au încercat s-o ucidă. Deci ce-ar fi trebuit să facă Emma după asta, spune-mi, Jack?

S-a apropiat uşor de mine.

— Mi-a telefonat?

— În seara când a văzut la televizor ştirea. Te-a sunat şi a

întrebat dacă omul dat în urmărire nu este fratele ei, Jacobus le Roux. Îţi aminteşti?

— Mă sună o groază de lume.

— Dar ea a fost singura atacată pentru că a vorbit cu tine la telefon...

— Nu te cred.

Arogant. Batjocoritor. Mă provoca, voia să mă vadă cum îmi pierd cumpătul.

Am scos din buzunar noul telefon mobil şi i l-am întins.

— Sună-ţi colegii din Cape Town, Jack. Întreabă-i dacă au pe rol o plângere. Înregistrată luni, 24 decembrie. Un atac la casa domnişoarei Emma le Roux, la ora zece dimineaţa. Hai, sună-i!

A ignorat telefonul.

— Hai, Jack, ia telefonul şi sună-i.

Cutele de pe fruntea lui Phatudi s-au adâncit.

— De ce nu mi-a spus despre atac?

— N-a crezut că era necesar. S-a gândit că era de ajuns dacă-ţi solicita ajutorul.

— Nu m-a întrebat decât despre fotografie.

— Şi despre vulturii morţi.

— Nu puteam să-i dau informaţii, era *sub judice.*

— *Sub judice*? De ce? Ca să-ţi aperi tu fundul?

— Ce-ai spus?

A făcut un pas spre mine.

— Ai grijă ce faci, Jack, sunt martori de faţă. Deci Emma vede ştirile la televizor. Pe 22 decembrie. Te sună. Îi spui că Jacobus le Roux nu poate fi una şi aceeaşi persoană cu Cobie de Villiers, pe care îl cunoaşte toată lumea şi care locuieşte aici de când s-a născut. Emma te crede pe cuvânt. Renunţă să facă alte cercetări şi nu vorbeşte cu nimeni despre bănuielile sale. Însă, pe data de 24, este atacată la ea în casă şi scapă numai printr-o minune. În aceeaşi după-amiază, cineva o sună şi menţionează numele lui Jacobus. Legătura telefonică e proastă, şi nu înţelege prea bine ce i se spune. Îşi angajează un bodyguard şi vine încoace. Şi de aici încolo ştii ce s-a întâmplat.

— Aşa, şi?

— Şi singura legătură pe care pot s-o fac cu atacul eşti tu, Jack.

— *Masepa.*

— Poftim?

— Rahat!

— Rahat?

— Nici măcar nu-mi amintesc să fi vorbit cu ea la telefon, Martin.

Acum îmi vorbea pe un ton defensiv.

— Cine mai era cu tine în birou?

— Nimeni.

— Nu înregistraţi apelurile?

— Noi suntem poliţia, nu serviciile secrete.

— Ai vorbit cu cineva despre convorbirea telefonică?

— Ţi-am spus, nu-mi amintesc să fi sunat. În ziua aia cred c-au fost cincizeci... şaizeci de telefoane. Marea majoritate, tâmpenii.

— De ce nu i-ai spus Emmei despre Viezurii Melivori? Alaltăieri, la Mogale.

— De ce să-i fi spus?

— De ce nu?

— Ce vrei să zici, Martin? Vrei să mă faci răspunzător?

— Da, Jack. Nu ştiu exact în ce fel, dar eşti amestecat în toată tărăşenia asta. Iar eu am să descopăr cum. Şi pe urmă o să te înfund.

— Tu? Tu nu eşti decât un gunoi, un nenorocit de puşcăriaş. N-ai dreptul să vorbeşti cu mine în felul ăsta.

S-a postat în faţa mea – stăteam piept în piept acum, ca doi cocoşi gata să se ia la bătaie. Aveam un chef nebun să-l pocnesc, să las toată frustrarea şi furia să clocotească în mine pentru a le lăsa apoi să se reverse asupra bărbatului care mă provocase. Voiam să ajung în lumea aceea unde timpul stă în loc, în spaţiul acela învăluit în ceaţa roşie-cenuşie. Uşa mi se deschisese larg, primitoare.

Ulterior, m-am întrebat ce anume mă făcuse să mă abţin. Armata de poliţişti? Din fericire, nu sunt chiar un idiot. Sau poate că mă temperase gândul, cunoscut tuturor gunoaielor de genul meu, tuturor puşcăriaşilor, că de cealaltă parte te aşteaptă întotdeauna cruda realitate şi că momentele de plăcere se plătesc scump? Şi faptul că nu-mi puteam permite să plătesc din nou preţul? Sau poate că de vină fusese umbra unei femei stând cu chipul în ploaie şi cu braţele deschise către cer?

Am făcut un pas în spate, îndepărtându-mă de prăpastie – şi de Phatudi. Un pas mic, deliberat, şovăitor.

M-am întors şi am plecat.

31.

Trupele lui Phatudi au râs când m-au văzut îndreptându-mă spre Audi.

M-am urcat, şi l-am zărit pe inspector stând cu pieptul împins înainte şi cu un zâmbet de satisfacţie întipărit pe faţă.

Am răsucit cheia în contact şi am pornit motorul.

După ce-am trecut de gară, am dat frâu liber furiei, am schimbat viteza şi am apăsat pe acceleraţie. Am derapat cu spatele când am întors maşina şi am ieşit de pe pietriş, apoi, strângând bine de volan, am readus-o pe direcţie şi am accelerat din nou, scrâşnind din roţi. Tracţiunea şi-a făcut treaba, şi Audiul a ţâşnit înainte, însă mult prea turat. Am umblat din nou la viteze, cu gândul să calc acceleraţia până la fund, până la o sută şaizeci la oră, dar în clipa următoare am văzut că mă apropiam de intersecţia cu R40. Am fost nevoit să frânez, maşina s-a cutremurat şi, preţ de o clipă, nu am fost sigur că aveam să reuşesc să o stăpânesc, însă până la urmă s-a oprit într-un nor de praf. Am văzut că îmi încleştasem atât de tare mâinile pe volan, încât încheieturile degetelor mi se albiseră.

Am deschis portiera şi am coborât. Un camion cu remorcă, încărcat cu buşteni, a trecut vâjâind pe R40. Am ţipat după el, un urlet complet lipsit de sens.

Un maxi-taxi a trecut în direcţia opusă. Era plin de chipuri negre care se zgâiau la mine, un alb ţicnit stând la marginea drumului.

Nu ştiam încotro s-o iau. Asta era problema. Şi sursa principală a stării mele de frustrare şi de furie.

Phatudi încercase să mă aţâţe, să mă ia peste picior, să mă irite, dar mă descurcasem bine. Acum mă simţeam capabil să stau în expectativă, în aşteptarea momentului şi a locului potrivite pentru a-l înfrunta. Însă în privinţa faptului că opţiunile mi se reduseseră la zero nu puteam face nimic.

Pe drumul spre casa cu zid roz din beton avusesem la dispoziţie trei piste de urmat. Edwin Dibakwane şi biletul. Jack

Phatudi şi apelul telefonic. Donnie Branca şi Mogale. Acum nu mai aveam niciuna. Edwin Dibakwane era mort. Torturat, împuşcat şi abandonat pe o plantaţie. Nu mai puteam face legătura între bilet şi autorul său. Puteam să arunc varianta numărul unu la coş.

Nu, nu chiar în totalitate. Dibakwane le mărturisise, probabil, atacatorilor care îi smulseseră unghiile de la cine primise biletul. Aşadar, cineva cunoştea adevărul. Numai că nu eram eu acela. Pista nu-mi era de folos.

Phatudi nu mă minţise. În ciuda antipatiei pe care o resimţeam pentru el, trebuia să recunosc că fusese realmente surprins la aflarea veştii despre atacul asupra Emmei şi mirat de legătura dintre acesta şi telefonul pe care ea i-l dăduse. Aşadar, şi varianta numărul doi putea fi ştearsă de pe listă.

Ceea ce însemna că nu-mi mai rămânea de explorat decât opţiunea Mogale.

Dintr-odată, m-a copleşit o dorinţă mistuitoare de-a mă duce acolo şi a-l lua la bătaie pe Donnie Branca. Aveam un chef nebun să mă răzbun. Pentru împuşcarea Emmei.

Voiam să dau cu cineva de toţi pereţii, iar şi iar, să îi zdruncin creierul de colo-colo în cap, *coup* şi blestemata de *contrecoup,* până aveam să-i fac cortexul cerebral terci. Asta voiam. Să răsucesc braţele celor doi mascaţi care ne alergaseră pe rambleul liniei ferate până când aveau să le sară din încheieturi şi să le aud ligamentele şi oasele trosnind. Să pun mâna pe lunetist, să-i înşfac puşca, să-i vâr ţeava între dinţi, să pun degetul pe trăgaci şi, uitându-mă în ochii lui, să-i spun „Adio, nenorocitule”, după care să-i împroşc creierii pe pereţi.

Dar cine erau atacatorii? Şi unde puteam să-i găsesc?

Branca era ultima mea speranţă. Ce mă făceam dacă refuza să vorbească? Dacă, după ce-l loveam, se încăpăţâna să tacă? Pentru că, dacă deschidea gura, risca enorm; lucrurile ajunseseră deja prea departe – o femeie aflată în comă, un paznic torturat şi ucis, un om găsit mort în cuşca leului... Iar Cobie de Villiers nu putea fi făcut unic răspunzător pentru toate acestea. Una era să trimiţi scrisori de ameninţare fermierilor, să împuşti câini şi să incendiezi clădiri şi altceva era să ucizi şi să ajungi să fii condamnat la închisoare pe viaţă.

A treia opţiune putea fi şi ea aruncată la gunoi.

M-am fâţâit în jurul Audiului. Nu ştiam ce să fac.

Am deschis portiera şi am urcat în maşină. Am pornit motorul. Am cotit la dreapta pe şoseaua asfaltată, în direcţia Hoedspruit, Mogale şi Mohlolobe.

Am condus pur şi simplu. Nu-mi rămăsese altceva de făcut.

Am trecut de intersecţia cu R351, drumul care ducea la Parcul Naţional Kruger, şi am zărit un panou scris de mână: „WARTHOG BUSH PUB. BERE RECE!!! AER CONDIŢIONAT!!! DESCHIS!” Pentru prima oară de la discuţia cu Phatudi, mi se deschidea o nouă perspectivă. Am reflectat asupra ei preţ de încă un kilometru, am redus viteza şi am oprit. Am aşteptat să se elibereze şoseaua, apoi am întors maşina.

Era momentul să mă gândesc. Să mă liniştesc. Şi să văd cu ochii mei locul unde încercaseră să-l recruteze pe „fratele Dick”.

∴

Nu era locul cel mai indicat pentru turiştii străini. O clădire mare şi alte şase sau şapte mai mici, răspândite printre copaci. Ziduri zugrăvite în alb, acoperişuri de paie înnegrite de vreme şi lăsate în paragină. Trei maşini Land Cruiser uzate, o bătrână Toyota 4x4 cu cabină şi un Land Rover Defender de vârstă incertă. Trei vehicule aveau numere de înmatriculare de Mpumalanga, celelalte erau înregistrate în provincia Limpopo.

O cârciumioară locală.

De clădirea principală stătea atârnat, puţin oblic, un panou crăpat. Cu o generaţie în urmă, cineva fără vreun talent artistic deosebit sculptase în lemnul închis la culoare cuvântul „Warthog”[48] şi o caricatură a animalului. Dedesubt fusese înşurubată o firmă în formă de plăcuţă de înmatriculare: BUSH PUB. O scândură bine fixată chiar în centrul zidului promitea, cu litere roşii: „PRÂNZURI TIP PUB! CINE À *LA CARTE*! PREPARATE AUTENTICE DIN VÂNAT! SAVURAŢI MIX GRILLUL NOSTRU! BURGERI DE MISTREŢ!”

Pe fereastra de lângă uşa mare din lemn fusese prins, cu bandă adezivă lipicioasă, ca un gând întârziat, un mic anunţ, acum decolorat: „POSIBILITĂŢI DE CAZARE ÎN CĂSUŢE”. Am deschis uşa. Aerul condiţionat fusese pus în funcţiune. O tejghea se întindea pe toată lungimea clădirii. Mese şi bănci din lemn umpleau restul încăperii. Toate erau frumos aşezate, gata să întâmpine clienţii. De grinzi fusese agăţat un banner argintiu: „LA MULŢI ANI!!!!!” Priceperea managerială se vedea în numărul

[48] Specie de porc mistreţ originară din Africa de Sud (n.tr.).

semnelor de exclamaţie.

Peretele alb era acoperit cu graffiti: Jamie & Susan au trecut pe-aici. Eddie Germanul. Morgan şi gaşca. Oloff Johannsen. Salvaţi balenele, vânaţi puicuţele grase. Eliberaţi-l pe Mandela – cu fiecare cutie de orez Krispies. Semper Fi. Naas Botha a fost aici. *Seker omdat Morné nie kom nie.* Faceţi dragoste, nu război = *Steek, Maar Nie Met n' Mes Nie.* Desene. Semnături indescifrabile.

Cinci mese erau ocupate de grupuri de opt sau mai multe persoane. După volumul conversaţiei, am bănuit că începuseră deja petrecerea de Anul Nou. În spatele barului, o femeie scotea pahare dintr-o navetă de plastic. M-am aşezat la tejghea, şi a venit spre mine.

— Cu ce vă servesc?

— Un suc de lămâie cu gheaţă, vă rog.

— De Anul Nou? a întrebat ea cu un zâmbet amuzat.

Se apropia binişor de cincizeci de ani, dar rămăsese atrăgătoare. Avea ochi deschişi la culoare, mai mult cenuşii decât verzi, iar părul lung, şaten, îi cădea în bucle până la umeri. Cercei în formă de lună şi stele. Un tricou fără mâneci într-o nuanţă portocalie ştearsă îi acoperea pieptul generos. Jeanşi cu o curea cu cataramă spectaculoasă. Mărgele africane în jurul gâtului, un morman de brăţări, mâini frumoase împodobite cu prea multe inele. Unghii lungi, vopsite în verde.

— Da, mulţumesc.

Am urmărit-o în timp ce se îndrepta spre un frigider cu uşi glisante. Arăta bine în jeanşi. Pe umăr avea un tatuaj, o literă din alfabetul chirilic sau un simbol. A scos o cutie mică de suc.

— Două, vă rog.

A scos încă o cutie şi a aşezat-o lângă cealaltă, apoi a umplut cu gheaţă un pahar de bere. Mi le-a pus pe toate în faţă.

— Să ţi le trec în cont?

— Te rog.

A deschis cutiile. Am văzut că pe rafturile cu băuturi fuseseră lipite, în rânduri lungi, sute de cărţi de vizită. Aproape de tavan atârna un şir de şepci de baseball. Logouri de tractoare şi de maşini. De echipe de rugby din Cupa Currie. O cârciumioară de ţară ca oricare alta.

— Tertia, s-a prezentat întinzându-mi o mână plină de inele.

Numele nu i se potrivea.

— Lemmer, am spus strângându-i mâna.

Era rece din cauza cutiilor de sucuri, iar ochii ei mă priveau curioşi.

— Nu pari turist.

— Dar cum arată un turist?

— Depinde. Străinii sunt îmbrăcaţi în costume de safari. Cei din Gauteng, din Johannesburg şi din Pretoria vin cu soţia şi copiii. Mai întâi îşi scot telefoanele din buzunar şi apoi portofelele grase. Vor să se dea mari şi să nu rateze niciun apel. Tu, în schimb, eşti aici în interes de serviciu. Ai venit cu un motiv. Poate aştepţi pe cineva. Zic şi eu, după cum văd că te tot uiţi în jur. M-a fixat apoi cu privirea. Eşti mercenar, a spus.

Ştiam ce urmărea. Mă pândea să clipesc, să îmi îngustez puţin ochii, să arunc o privire în jos. Nu i-am dat satisfacţie.

— Consultant. Consultant militar.

Nicio reacţie din partea mea.

— Contrabandist.

Tot nimic.

A renunţat.

— OK, a spus fără niciun chef. Sucul e din partea casei.

— Nu-i rău, am spus golind paharul.

— Cât de aproape am fost?

— Călduţ, aş zice.

— Asta pentru că îţi închipui că te-ai descurca mai bine.

— Îmi mai poţi da un suc? am întrebat-o împingând paharul spre ea.

— Haide, zău, spune-mi cine eşti.

S-a dus să-mi aducă sucul.

— Ai biltong? Sau nişte alune, ceva?

— Poate, mi-a răspuns aşezând paharul cu băutura rece în faţa mea. Dacă îmi dovedeşti că poţi să mă întreci.

— Tersh, s-a auzit un strigăt de la o masă. Mai adu-ne vin!

Un cor de cereri similare a umplut sala.

— Vin imediat, a spus. O să fie o noapte lungă, mi-a şoptit.

S-a dus să aducă vinul. Mi-am mai turnat nişte suc. Am urmărit-o cât de agil se mişca. Avea un corp de femeie tânără, şi era conştientă de asta.

Un alt grup a intrat pe uşă, doisprezece albi, şase bărbaţi şi şase femei, cu vârste de treizeci şi ceva, spre patruzeci până pe la cincizeci şi cinci de ani. A urmat un schimb de saluturi cu

ceilalţi. În sală domnea o atmosferă festivă, un aer de aşteptare.

Tertia şi-a luat agenda pe care îşi nota comenzile şi s-a prezentat la masa recent ocupată. Râdea împreună cu clienţii, atingând din când în când umărul unui bărbat sau mâna unei femei. Era clar că-i cunoştea, dar limbajul corpului arăta că se afla într-o uşoară defensivă, transmiţând inconştient mesajul: „Eu nu aparţin, de fapt, acestui loc”. Un „outlander”, aşa ar fi etichetat-o Melanie Posthumus.

M-am gândit la jocul pe care mi-l propusese Tertia. M-am întrebat câte bancnote de o sută de ranzi încasase de la comis-voiajori. E uşor să descoperi cu cine ai de-a face dacă ai experienţă cu oamenii, dacă ştii să pui întrebările potrivite şi să faci afirmaţiile cele mai nimerite. Mă pricepeam mai bine decât ea la acest joc. Cunoşteam genul. Întâlnisem femei ca Tertia în Cape, când parlamentul era în sesiune şi mă plimbam pe Long Street, prin St George’s Mall şi în Greenmarket Square. În esenţă, toate aveau aceeaşi poveste. Formulasem atunci o lege. Legea lui Lemmer cu privire la Aventura de o Noapte cu o Pseudoartistă. După mai mult de o noapte, riscai să devii o insectă prinsă într-o pânză de păianjen.

Tertia era o fată de la ţară, se trăgea dintr-un loc aflat pe o rază de maximum două sute de kilometri de pub. O femeie afrikaander din clasa mijlocie. Inteligentă. O rebelă pe vremea liceului.

După absolvire, plecase la oraş cuprinsă de un sentiment de euforie. Se dusese la Pretoria pentru a scăpa de casa părintească şi de statutul ei social, fără să-şi dea seama că le purta pe ambele în sine. Locuise într-un apartament micuţ undeva, în centrul oraşului, şi se angajase ca funcţionară la o companie mare, o slujbă temporară, pentru că nutrea vagi ambiţii de a studia artele. Se apucase să citească despre filosofia orientală şi despre astrologie.

Apoi îşi reconsiderase poziţia. Îşi dăduse demisia, se urcase în Volkswagenul ei broscuţă şi pornise, de una singură, spre Cape Town. Se stabilise într-o comunitate, poate în suburbia Obs, sau în Hout Bay, şi se apucase să creeze obiecte pseudoartistice pe care le vindea în Greenmarket Square, să poarte rochii lălăi, sandale şi bandane colorate. Îşi spunea Olga, sau Natasha, sau Alexandra. Fuma din când în când iarbă, se mai culca cu unii şi cu alţii. Fără a se simţi împlinită.

La un moment sau altul renunţase la standardele ei atât de înalte şi îi spusese „da” unui bărbat scund, între două vârste, care avea o mică afacere, sau poate unui fermier cu burta rotunjită de atâtea halbe, un tip care cultiva banane şi care o curta, cu politeţe şi cu perseverenţă, de ani buni. Astfel, măcar nu avea să îmbătrânească singură.

32.

Tertia nu a mai apucat să-mi ceară să-mi dau cu presupusul despre viaţa ei, pentru că între timp restaurantul se umpluse şi comenzile curgeau una după alta. Cineva a dat drumul tare la muzică. Pop din anii ’70. Între comenzi, Tertia mi-a aşezat o farfurioară cu alune în faţă. Mi-a făcut cu ochiul, strigându-mi: „Trebuie s-amânăm pe mâine seară”. După zece minute, a apărut o altă barmaniţă, cu zece ani mai tânără decât Tertia, deşi bănuiam că poveştile lor nu difereau prea mult. Păr roşu, pistrui, sâni mai mici. Compensa prin lipsa sutienului. Cercei mai mari. Lucrau cot la cot şi se înţelegeau bine între ele, fără a se împiedica una de cealaltă.

M-am mutat într-un colţ al tejghelei ca să fac loc mulţimii de clienţi. Le-am studiat chipurile. Hotărârea cu care dădeau pe gât pahar după pahar, îndârjirea cu care căutau plăcerea. N-am înţeles niciodată această frenezie de Anul Nou, dar asta poate pentru că mult timp petrecusem momentele de la trecerea dintre ani de unul singur sau împreună cu Mona. Sau poate că, pur şi simplu, nu pricep de ce este considerată o ocazie festivă. Încă un an mediocru care s-a încheiat. Dus, iremediabil pierdut. Urmat de un altul, la fel de mediocru.

Trebuia să ies. Nu puteam să mă concentrez în tot balamucul ăla.

Mi-am dat seama că n-aveam unde să mă duc.

Fără să-i cer, Tertia mi-a adus o farfurie cu mâncare. I-am mulţumit şi am întrebat-o cum puteam închiria o căsuţă. Nu m-a auzit. Şi-a apropiat urechea de gura mea. Am repetat întrebarea. Pielea îi strălucea de transpiraţie, şi i-am adulmecat mirosul, amestecat cu cel de ţigări. A râs, încruntându-se la mine.

— Vrei să dormi de Anul Nou? m-a întrebat ducându-se să servească patru beri la o masă.

Am mâncat frigăruile de miel, salata de cartofi, salata cu trei tipuri de fasole, pâinea cu brânză şi dulceaţa de struguri. Agitaţia s-a înteţit. A trecut din nou pe lângă mine şi mi-a trântit un set de chei în faţă. Brelocul era în formă de delfin, unul argintiu, cu mărgeluţe albastre pe post de ochi. S-a aplecat peste tejghea, lipindu-şi buzele de urechea mea.

— Mergi drept înainte pe potecă şi treci de garaje. Ultima căsuţă pe stânga. Camera cu un singur pat.

După care şi-a văzut de treabă.

∴

Am descuiat uşa vopsită în albastru. În mână ţineam geanta neagră de voiaj.

O lampă decorativă ardea într-un colţ, şi lumina ei portocalie arunca umbre lungi în camera de zi. Era o încăpere încărcată. O draperie dintr-un material albastru-închis cu verde, imprimată cu un motiv indian discret, şerpuia de la tavan în jos, iar pe pereţi erau agăţate picturi, schiţe şi desene. Figuri mitice şi fantastice, unicorni şi pitici. Prinţese cu plete incredibil de lungi. Toate semnate cu aceleaşi litere mari şi rotunjite. Sasha.

Tertia picta, nu foarte bine, dar nici prea rău. Undeva, pe la mijloc.

Draperiile grele erau trase. Pe podea se întindea un covor gros. O etajeră pentru cărţi stătea rezemată de perete. O canapea cu două fotolii, cu o măsuţă de cafea la mijloc, pe care tronau o scrumieră, trei cărţi şi un coşuleţ împletit. Şi, în el, mai multe brelocuri cu acelaşi delfin cu ochi din mărgele albastre.

În aer plutea miros de marijuana.

În stânga, două dormitoare, în dreapta – o chicinetă şi o baie.

Dormitorul cu un singur pat avea un aspect ceva mai spartan. Cuvertura era o combinaţie de bucăţi mari ţesute din fire multicolore. Pe perete atârna un singur tablou. O scenă nocturnă, la lumina lunii, înfăţişând o prinţesă cu părul lung, cu spatele întors spre privitor şi cu braţele întinse spre un pui de unicorn. Am pus geanta pe pat, am tras fermoarul, am scos dinăuntru Glockul şi l-am aşezat pe noptiera de lângă pat. Mi-am scos pantofii şi şosetele, apoi am scotocit după trusa de toaletă. Am sunat de pe telefonul mobil la spitalul SouthMed. Au trecut câteva minute bune până să mi se facă legătura cu salonul de

terapie intensivă. Asistenta m-a informat că starea Emmei era neschimbată. „Dar nu e cazul să ne pierdem speranţa, domnule Lemmer”.

L-am sunat pe B.J. El era de serviciu noaptea.

— Linişte şi pace, mi-a raportat.

Jeanette Louw a răspuns la al doilea ţârâit.

— Vântul de sud-est ne ia pe sus, a spus. Auzeam şuieratul lui. Şi, în fundal, voci şi susurul vag al mării. M-am întrebat unde şi cu cine sărbătorea Anul Nou.

— Jeepul are număr de înmatriculare fals. Unde eşti?

— Nu vrei să ştii.

— Ai făcut ceva progrese?

— Nu încă, dar mă străduiesc.

— Mda, cred c-o să-ţi ia ceva timp.

Am luat trusa de toaletă şi am intrat în baie. Am aprins lumina şi am văzut că baia era într-o nuanţă albăstruie. Fiecare plăcuţă de faianţă fusese pictată de mână, în culori vii, cu desene de peşti, delfini, cochilii şi alge. Pe rezervorul de toaletă erau paisprezece lumânări. Baia avea cadă, nu duş. Pe marginea ei erau aliniate diverse flacoane: uleiuri, creme, şampoane şi săruri de baie din plante.

Am deschis robinetele şi m-am dezbrăcat. Am cochetat pentru câteva clipe cu ideea de a face o baie cu spumă. Apoi m-a pufnit râsul.

Am intrat în cadă şi m-am cufundat în apa fierbinte.

În depărtare, auzeam ritmurile muzicii – şi, când şi când, nişte strigăte vesele. M-am uitat la ceas. Încă două ore până la miezul nopţii.

Am închis ochii şi mi-am pus mintea la treabă.

Trebuia să dau uitării frustrarea. Şi să renunţ la pornirea de a face ceva, orice. Pentru a revizui toate întâmplările. În mod obiectiv. La rece. Am aranjat în ordine faptele petrecute, ca piesele unui domino, atent şi fără să mă grăbesc. Ce piesă căzuse prima şi declanşase şirul evenimentelor? Oricât răsuceam problema pe toate părţile, răspunsul nu venea decât dintr-o singură direcţie: telefonul dat de Emma lui Phatudi.

Pornind de-aici, am luat-o pas cu pas. Patru incidente majore. Atacul asupra Emmei. Uciderea lui Wolhuter. Atacul asupra noastră. Uciderea lui Edwin Dibakwane.

Meditaţia mi-a deschis o nouă perspectivă. La început,

fuseseră numai nişte acţiuni disparate ale ecoteroriştilor, acţiuni în limitele legii şi relativ inofensive. Urmate însă de o escaladare sistematică, până când se ajunsese la ilegalităţi precum incendieri şi atacuri. Şi, dintr-odată, un salt uriaş spre crimă. Gheaţa fusese spartă de Cobie de Villiers, apoi fusese tentativa de ucidere a Emmei, moartea lui Wolhuter şi, la scurtă vreme, cea a lui Dibakwane.

Care era motivaţia? Dar catalizatorul? Şi de ce totul se declanşase atât de subit?

Nu ştiam, nu reflectasem până atunci la asta.

Ce anume determinase căderea pieselor mari de domino? Existase o convorbire telefonică. Şi apoi o alta. M-am aşezat în fund în cadă şi mi-am apăsat tâmplele cu palmele. „Gândeşte". Fusese şi un alt treilea apel? Un al patrulea? Nu. Sau poate că da? Cum decursese ziua aceea, după seara când Emma stătuse în ploaie?

Dimineaţa băuserăm cafeaua împreună, pe verandă. O durea un pic capul, dar se luase singură peste picior, cu zâmbetul ei fermecător. Sunase la Mogale. Branca îi telefonase înapoi. Două apeluri. Dar, în momentul acela, încă nu aflasem de bileţelul lăsat la poartă. Dick venise şi flirtase cu ea, apoi Susan ne spusese de bilet. Merseserăm la Edwin, bărbatul acela mare şi solid care stătea de pază la poartă. Pe urmă porniserăm cu maşina spre Mogale. Cercetaserăm căsuţa lui Cobie însoţiţi de Branca, văzuserăm pata de sânge de pe rastel şi apoi plecaserăm. Urmase atacul...

Ce-mi scapă?

Cum de aflaseră de mesajul lăsat la Edwin? Cum de ghiciseră pe ce drum aveam să o luăm, pentru a putea să ne prindă în ambuscadă?

M-am întors la cele petrecute în dimineaţa aceea. Edwin ne dă biletul. Emma îl întreabă cine îl adusese. Şi îi dă bani.

Să ne fi văzut careva stând de vorbă cu Edwin la poarta de la Mohlolobe? Cineva care ne pândise şi care observase că paznicul ne înmânase o scrisoare?

Zidul ca de rezervaţie, zid înalt, tufişuri dese de o parte şi de alta a drumului. Niciun vehicul nu era parcat în apropiere. L-aş fi zărit. Dar, chiar dacă fuseserăm spionaţi prin binoclu, n-ar fi avut cum să afle conţinutul biletului.

Plecăm de la Mohlolobe. Emma studiază atent biletul.

Recitește mesajul de mai multe ori. Face speculații privind autorul.

Este sunată. De Carel Bogătașul. Îi povestește ce se întâmplase. Îi spune tot. Inclusiv despre bilet. Și în secunda aia mi-am dat seama cum de aflaseră. Am pocnit cu palma în apa din cadă, care a țâșnit, stropind peștii și algele. Un delfin rânjea la mine, cu botul larg deschis, și eu i-am întors rânjetul. Pentru că, în sfârșit, înțelegeam.

Ne ascultau. Nenorociții ne urmăreau convorbirile telefonice. Încă nu știam cum – și nici cine –, dar eram sigur că o făcuseră.

Telefonul Emmei. Într-un fel sau altul, îi ascultaseră convorbirile și mesageria vocală. Phatudi? Posibil. Emma ținută sub supraveghere? O certitudine.

Atât de multe întrebări. Cum de știuseră că trebuiau să-i monitorizeze apelurile? De cât timp o făceau? Sau poate că avuseseră, pur și simplu, noroc? De ce anume era nevoie pentru a urmări un telefon? Să fi avut acces o mână de pișăcioși îmbrăcați în uniforme kaki la o astfel de tehnologie? Sau făceau parte dintr-o grupare mult mai mare și mai complexă ca organizare?

„Nu te gândi la ceea ce nu știi. Concentrează-te pe ceea ce știi”. Așadar, ascultau telefoanele. Acum eram sigur de asta. Fapt care îmi asigura un avantaj față ei.

Cum puteam exploata avantajul?

Am căutat săpunul, ca să mă spăl. Nu exista așa ceva în varianta tradițională. Mi-am lăsat degetele să alunece peste șirul de flacoane. Primele două aveau dozator cu pompiță și conțineau săpun lichid. Am vărsat câțiva stropi în palmă și m-am spălat.

Cum puteam folosi noile informații?

Și cum puteam pune mâna pe indivizi? Cum să dau de ei?

Întrezăream o soluție. Asta dacă aveam să-mi joc bine cărțile. Dacă eram isteț și analizam totul cu atenție, poate aveam o șansă. Trebuia să iau telefonul Emmei. Îl lăsasem la spital, în apartamentul VIP, în geanta ei.

Nu încerca să-i cauți.

„Lasă-i pe ei să vină la tine”.

∴

Mi-am tras șortul pe mine și m-am întins pe pat, cu brațele sub cap. Am stat așa vreo patruzeci de minute, plănuind totul în

cele mai mici amănunte.

Pe urmă m-am sculat, fiindcă ştiam că-mi era imposibil să dorm. Prea multe gânduri îmi treceau prin minte. Am intrat în camera de zi. Uşa de la dormitorul Tertiei era întredeschisă. Sau poate că, din clipa când ajungea acasă, devenea Sasha? M-am sprijinit de tocul uşii şi am aruncat o privire înăuntru. Avea un pat cu baldachin mare şi spectaculos, acoperit de o cuvertură, tot cu modele indiene, şi de o grămadă de perniţe. Din tavan atârna o ramă cu păsări argintii în zbor. De jur-împrejurul pereţilor erau rezemate alte tablouri, un şevalet, nişte pensule într-un colţ, draperii grele, o noptieră plină cu borcănaşe şi cu flacoane. Un dulăpior cu cărţi şi un aparat de exerciţii fizice, dintre acelea la care se face reclamă în emisiunile matinale de televiziune şi care îţi garantează păstrarea corpului puternic şi în formă.

Cum arăta dormitorul Emmei le Roux? Casa ei?

M-am aşezat în lumina portocalie a lămpii decorative din camera de zi.

Casa Emmei era, mai mult ca sigur, diferită de a Tertiei/Sashei. Mai subtilă. Spaţioasă, aerisită, curată. Perdele albe şi crem, mobilier din pin de Oregon, cu accesorii din sticlă şi crom. Ţinea draperiile deschise, ca să pătrundă lumina soarelui. Şi noaptea aprindea lămpile.

Cât de diferiţi sunt oamenii!

Lucruri care ne fac să fim ceea ce suntem.

M-am ridicat şi m-am apropiat de rafturile de cărţi ale Sashei. Volume broşate, dintr-un capăt în celălalt. Colţurile erau îndoite de-atâtea citiri şi recitiri, sau poate fuseseră cumpărate la mâna a doua. *Cele patru legăminte: ghid practic pentru a obţine libertatea personală. Cere şi ţi se va da: cum să îţi manifeşti dorinţele. Puterea prezentului: ghid de dezvoltare spirituală.*

Sasha în încercarea de-a se descoperi pe sine.

Realitatea imediată: Cum să spargi ciclul naşterii şi al morţii. Tărâmurile îngerilor pământeni: Informaţii suplimentare despre Îngerii Întrupaţi, Spiritele Naturii, Magi şi alţi Lucrători întru Lumină.

Credea cu adevărat în toate astea? Sau era doar un joc, o soluţie de-a eluda, când şi când, realitatea, o modalitate de a fantaza?

Tezaurul unicornilor: povestiri, poeme şi legende despre

unicorni. Dragoni şi unicorni: o istorie naturală. Omul, mitul şi magia: o enciclopedie ilustrată a mitologiei, a religiei şi a misterelor.

Şi mai apoi – *Zodiacul dragostei de Linda Goodman: Un nou mod de a privi sufletul omenesc.* Şi *Astrologie sexuală: Compatibilitatea senzuală.*

Am scos ultima carte din raft şi am deschis-o. Care era semnul zodiacal al Emmei? Îmi spusese că se născuse pe 6 aprilie, de vechea zi naţională a Africii de Sud. Berbec, la fel ca mine. Am căutat la index şi am găsit combinaţia „Berbec cu Berbec. Potrivire excelentă, atracţie sexuală intensă şi satisfacţii erotice reciproce. În acelaşi timp, este un tip de relaţie dificil de întreţinut: atât bărbatul, cât şi femeia au multe pretenţii de natură sexuală de la partener. Potenţialul unei legături de durată se situează mult peste medie”.

O grămadă de rahat.

Am frunzărit referirile la femeia Berbec: „Când lumina se stinge, se transformă într-un adevărat tigru, oriunde s-ar afla şi indiferent de împrejurare. Atenţie însă: se concentrează mai mult pe propria plăcere decât pe cea a partenerului”.

Am închis cartea. Am intrat în baie, m-am uşurat şi m-am întors în camera mea. Am închis uşa şi am deschis fereastra, în speranţa că aerul avea să se răcorească pe timpul nopţii, apoi am stins lumina. Trebuia să mă odihnesc. Mă aştepta o zi interesantă.

La miezul nopţii, m-a trezit din somn hărmălaia. Am adormit din nou. Nu adânc. Ci foindu-mă de pe o parte pe-alta.

La ora unu, am auzit voci de beţivi şi pe cineva bâjbâind la uşa căsuţei de alături.

La unu şi jumătate, uşa albastră de la intrare s-a deschis. După o vreme, am auzit apa curgând în baie. Între somn şi trezie, am pierdut noţiunea timpului. Am simţit mirosul de marijuana şi am auzit-o pe Tertia umblând prin camera de zi. O ultimă ţigară, înainte de culcare. În cinstea Anului Nou.

Uşa camerei mele s-a întredeschis încet.

Şi pe urmă nimic. Am deschis puţin ochii.

Sasha stătea în prag, cu umărul rezemat de toc şi cu o mână pe şoldul împins în faţă. Goliciunea i se profila pe fundalul unei lumini difuze. Nu cea portocalie din camera de zi. O alta. De lumânare. Stătea acolo, uitându-se la mine. Cu faţa

impenetrabilă ascunsă în umbra adâncă.

— Lemmer, a rostit uşor, abia auzit.

Nu-mi place numele meu de familie. Rimează cu *gemmer*[49]. Şi face aluzie la termenul afrikaans pentru lame, ducând cu gândul la lupte cu cuţite pe alei dosnice. Mulţumită lui Herman Charles Bosman[50], termenul a căpătat o oarecare nuanţă peiorativă, care, în cazul meu, se apropie prea mult de realitate. Dar, oricum, sună mai bine decât Martin, Fitz sau Fitzroy.

M-am prefăcut că dorm. Un joc familiar, acum cu o altă motivaţie. Am închis ochii.

A rămas mult timp în uşă. A repetat „Lemmer”, dar, când a văzut că ritmul respiraţiei nu mi se schimbă, a plescăit din limbă şi i-am auzit paşii îndepărtându-se.

Scârţâitul patului ei.

Sasha, în încercarea de a se descoperi pe sine.

Cu o săptămână în urmă, i-aş fi acceptat invitaţia cu recunoştinţă.

Câtă ironie! Îmi venea să râd. De mine. De ceilalţi. De viaţă. Acum câteva nopţi, mă temusem să întind braţele spre Emma. Îmi fusese prea frică să nu fiu respins, să nu facă un pas înapoi şi, cuprinsă de indignare, să-mi arunce în faţă: „Ce faci, Lemmer?” Prea conştient de statutul meu social, de prăpastia dintre noi şi de consecinţele unei erori de judecată.

Emma venise la mine. De ce se apropiase de patul meu? Poate pentru că era puţin ameţită? Sau îşi amintise îmbrăţişarea aceea, când încercasem să o consolez? Se simţise singură şi voise să o ţin din nou în braţe pentru că eram singurul bărbat din preajmă? Sau fusese atât de pierdută în gânduri, încât stătuse la marginea patului meu fără să-şi dea seama? Nu, nu eram genul ei de bărbat. Nici ca origine, nici ca înfăţişare.

Ştiam că momentul acela avea să-mi rămână în memorie. Şi că urma să-l retrăiesc în minte de nenumărate ori atunci când aveam să stau întins în patul meu din Loxton. Patul meu pentru o singură persoană.

Dinspre camera Tertiei a răzbit un zgomot slab, ca de picioare târşâite.

---

[49] În afrikaans, în original, „ghimbir” (n.tr.).

[50] H.C. Bosman (1905-1951), unul dintre cei mai importanţi autori sud-africani de povestiri, şi-a împuşcat în 1926 fratele vitreg cu o puşcă marca J.P. Gemmer, fiind condamnat la moarte. Ulterior, pedeapsa a fost comutată în zece ani de detenţie, din care a executat jumătate (n.tr.).

Venirea ei în pragul dormitorului meu nu lăsase nicio urmă de îndoială cu privire la intenţiile pe care le avea. Nu avusesem de ce să mă tem. Numai că nu eram disponibil.

Ironia sorţii.

La început, foşnetul ritmic care se auzea din camera Tertiei putea trece nebăgat în seamă. Era domol şi lent. Dar a continuat, dărâmând orice motivaţie logică.

Mi-am încordat auzul. Era aparatul de exerciţii fizice? Nu, era un sunet mai subtil, mai gingaş, mai discret.

Şi pe urmă explicaţia a înmugurit în mintea mea. Era zgomotul făcut de o saltea şi un pat care se legănau scârţâind uşor.

Şi continuu.

Fără grabă. Liniştit, într-un tempo care creştea treptat, inconştient.

I s-a adăugat apoi alt sunet. Nu vocea, ci respiraţia ei, ieşită din gâtlej, sau pe nas, sau printre dinţi, ţinând ritmul cu cadenţa tot mai frenetică a mişcărilor.

Trupul meu i-a răspuns.

Mai iute.

În cameră era foarte cald.

Mai tare.

O, Doamne!

Şi mai tare. Cu ochii minţii i-am zărit imaginea.

Am rămas ascultând-o, acaparat total. Ceea ce făcea era deopotrivă un lucru malefic şi strălucit.

Îmi venea să-mi lipesc palmele de urechi. Să scot, la rândul meu, sunete care să le acopere pe-ale ei. Dar n-am făcut-o. Am rămas întins în pat, ascultând-o.

Imaginându-mi-o. Nu am idee cât timp. Patru minute? Opt? Zece?

Într-un târziu, zgomotele au căpătat ritmul unei maşinării care gonea tare, tot mai tare, nebuneşte.

Dacă aş fi intrat atunci la ea cameră, ştiam ce avea să urmeze. Avea să mă încurajeze strigându-şi euforia cu glas tare, să se mişte versat, să-şi rotească şoldurile cu pricepere, să se rostogolească pentru a-mi oferi o nouă senzaţie, să se aşeze deasupra mea, capabilă să intuiască momentul când să se retragă pentru a prelungi plăcerea ore în şir – şi totul pentru a nu rămâne singură.

La fel ca toate celelalte. Femei disperate, însingurate, lipsite de orice raţiune de-a exista.

Mintea îmi şoptea: „Nu merită”. Atunci când s-ar sfârşi, conştiinţa mea va striga numele Emmei, în timp ce Tertia va vrea s-o iau în braţe, şi apoi să îşi aprindă o ţigară şi să discute cu mine despre ziua de mâine.

M-am ridicat dintr-o singură mişcare. Am ajuns la uşa camerei ei din numai patru paşi. Am văzut-o stând în pat. Pe noptieră ardea o lumânare. Era întinsă pe spate, cu genunchii depărtaţi, şi degetele pline de inele i se mişcau iute, în timp ce lumina îşi arunca razele pâlpâitoare peste corpul ei asudat, care se cutremura.

M-a văzut. Ştiuse că o să vin. O trădau ochii. Faţa îi era încordată de efort şi de plăcere.

Şi-a tras degetele cu numai o secundă înainte să o pătrund sălbatic.

— Da, a spus gâfâit. Trage-mi-o!

PARTEA A TREIA

33.

M-am trezit la cinci fără douăzeci.

N-am stat nicio clipă pe gânduri. N-am zăbovit ca să mă spăl. Mi-am luat lucrurile şi m-am strecurat afară ca un laş, lăsând-o să doarmă adânc sub pătura indiană înfăţişând un cer înstelat. M-am dus spre Audi şi am deschis încet portiera, am aruncat geanta înăuntru şi am plecat.

Soarele răsărea de dincolo de Hazyview. Era prima zi a noului an.

M-am oprit la un atelier auto şi m-am dus la toaletă. I-am simţit mirosul pe piele când am desfăcut fermoarul de la pantaloni ca să urinez. Mi-am spălat organul cu săpunul lichid cu parfum dulceag de pe etajeră. M-am ras, m-am spălat pe dinţi şi pe faţă, dar senzaţia de murdărie persista.

Am pornit spre spital, spre locul unde se afla Emma. Am încercat să mă gândesc la ceea ce aveam de făcut, dar mintea nu mă asculta.

Stătusem deasupra ei, o pătrunsesem, şi în fierbinţeala momentului o strigasem „Sasha”, iar în clipa aceea ceva se schimbase pe chipul ei, o bucurie intensă o invadase, de parcă tocmai fusese descoperită, ca o insuliţă în largul oceanului.

Fusese văzută. „Da?” îmi răspunsese, cu ochii ei verzi strălucitori.

Mi-am amintit cum fusese atunci când cineva *mă văzuse* pe mine pentru întâia oară.

Eram în primul meu an ca bodyguard, lucram pentru ministrul transporturilor. Eram la ferma lui, într-o dimineaţă de vară. Mă pregăteam să plec în alergarea zilnică, pe potecile dintre lanurile de porumb. A ieşit din casă cu o pălărie cu boruri largi pe cap şi cu un baston în mână.

— Vino să te plimbi cu mine, Lemmer, m-a invitat, şi am urcat împreună, în tăcere, dâmbul de pe culmea căruia putea să-şi vadă tot terenul.

Ministrul era un fumător înrăit. S-a aşezat pe o piatră mare, şi-a aprins încet pipa şi m-a întrebat:

— De unde eşti, de loc?

I-am povestit succint câte ceva, dar nu a fost mulţumit. Ştia cum să se poarte cu oamenii. M-a făcut să-mi deschid sufletul şi, când soarele se înălţase deasupra capului, m-am trezit că-i spusesem tot. Despre mama şi despre tata, despre anii petrecuţi în Seapoint. După ce-am terminat, a rămas mult timp adâncit în gânduri. Şi pe urmă a spus:

— Eşti ca pământul ăsta.

Aveam douăzeci de ani. Un mucos cu caş la gură.

— Poftim, domnule?

— Ştii cine a făcut pământul ăsta să fie ceea ce este?

— Nu, domnule.

— Afrikaanderii şi englezii. Eşti câte puţin din fiecare.

Nu am răspuns. S-a uitat în depărtare.

— Tu însă ai de ales, fiule.

Fiule.

— Nu ştiu dacă ţara asta mai are de ales. Claustrofobia afrikaanderilor, combinată cu agresivitatea şi cu viclenia englezilor, asta ne-a adus aici. Sunt lucruri care nu se potrivesc în Africa.

Am încremenit. Era membru al cabinetului Partidului Naţional[51].

Şi-a scuturat pipa de piatră şi s-a uitat la mine.

— *Umuntu ngumuntu ngbantu.* Ştii ce înseamnă asta?

— Nu, domnule.

— E în dialectul zulu. De aici derivă cuvântul „*ubuntu*". Înseamnă mai multe lucruri, dar ideea este că putem fi oameni numai datorită altor persoane. Cu toţii facem parte dintr-un întreg, dintr-un grup mai mare. În mod inextricabil. Grupul înseamnă individ. Asta înseamnă că nu suntem niciodată singuri, dar că, în acelaşi timp, răul făcut cuiva ne afectează pe fiecare. Înseamnă simpatie, respect, iubire frăţească, compasiune şi empatie. M-a privit prin lentilele groase ale ochelarilor. Asta trebuie să caute un alb în Africa. Dacă nu găseşte acest lucru, va rămâne pentru totdeauna un străin în locurile acestea.

[51] Partidul de guvernământ din Africa de Sud între 1948 şi 1994, promotor al apartheidului şi al culturii afrikaans (n.tr.).

Eram prea tânăr pe-atunci şi prea prost ca să înţeleg. Şi nu am mai avut ocazia să-i cer lămuriri, fiindcă s-a împuşcat, pe acelaşi dâmb, pentru a-şi cruţa familia de chinurile bolii lui în fază terminală. Însă, de-a lungul anilor, am meditat de multe ori la ceea ce-mi spusese. M-am analizat, am studiat alţi oameni, am reflectat, am cercetat. Mi-am educat talentul de-a discerne în aspectul şi în acţiunile oamenilor eventualul lor potenţial ameninţător, dar şi pe cel de-a le ghici poveştile de viaţă, gândindu-mă tot timpul: „Cum pot să fiu om prin ei?” M-am întrebat de unde venea incapacitatea mea de a fi parte a unui întreg. Comunitatea este un organism primitiv cu o membrană cu permeabilitate selectivă, iar eu nu aveam cum să mă număr printre cei aleşi, nu mă încadram în peisaj.

Mai târziu, când am început să văd altfel lucrurile, mi-am dorit să pot discuta din nou cu ministrul acolo, sus, pe dâmb. Ca să-i confirm că Africa era, într-adevăr, la originea lui *ubuntu.* Citisem în ochii multor oameni blândeţe, simpatie, bunăvoinţă şi o mare dorinţă de pace şi de iubire.

Continentul acesta avea însă şi o altă latură, un fel de yang şi yin ale *ubuntu*-lui. Era un tărâm care dădea naştere violenţei. Aş fi vrut să-i pot spune că recunoşteam în alţii tipul de om în care mă transformasem, datorită moştenirii genetice şi îndârjirii cu care tata mă educase în această direcţie. Recunoşteam golul din privire, semn al unui om mort pe dinăuntru, al unui om căruia nu-i mai pasă dacă simte durerea şi care trăieşte o senzaţie de plăcere atunci când răbufneşte, rănindu-i pe ceilalţi.

Nicăieri nu întâlnisem acest sentiment cu mai multă acuitate ca în Africa. Călătorisem cu miniştri ai Partidului Naţional şi ai Congresului Naţional African prin toată lumea – Europa, Orientul Mijlociu şi îndepărtat – şi pe continentul meu. Şi aici, în însuşi leagănul omenirii, în ochii politicienilor şi ai dictatorilor, ai poliţiştilor, ai soldaţilor şi ai bodyguarzilor şi, nu în ultimul rând, ai tovarăşilor mei de detenţie, îi recunoscusem pe fraţii mei de sânge. În Congo şi în Nigeria, în Mozambic şi în Zimbabwe, în Angola şi în Uganda, în Kenya şi în Tanzania, şi în închisoarea Brandvlei. Oameni al căror caracter fusese modelat de violenţa care se răspândise ca o adevărată religie.

Uneori simţeam dorinţa stăruitoare de a fi altfel. De a aparţine frăţiei respectului, compasiunii şi a simpatiei, a minunatului sprijin şi a altruismului. Era ecoul genetic venit dinspre strămoşii

mei, care părăsiseră Africa cu prea mult timp în urmă, iar semnalul era prea slab şi distanţa – prea mare.

Ajunsesem să nu-mi mai bat capul cu asta. Lucrurile erau clare: un alb pe continentul lui *ubuntu.*

În apartamentul VIP, B.J. Fikter mi-a povestit că noaptea trecuse fără incidente. Era pe punctul de-a se culca, şi eu am luat telefonul mobil al Emmei şi încărcătorul şi m-am dus să o caut pe Eleanor Taljaard.

Doctoriţa mi-a spus că faptul că Emma se afla în continuare în comă nu era un semn bun.

— N-au apărut schimbări în starea ei pe parcursul ultimelor şaptezeci şi două de ore, Lemmer. Asta e problema. Cu cât coma se prelungeşte, cu atât prognosticul este mai rezervat.

Îmi venea s-o întreb dacă nu puteau face totuşi ceva, dar cunoşteam deja răspunsul.

— Eleanor, am nevoie de un loc unde să stau câteva zile, poate o săptămână, în districtul Klaserie. Nu ceva pe rutele turistice, ci mai retras. O fermă sau o casă mică.

— În Klaserie?

Am încuviinţat.

— De ce acolo?

— Nu mă întreba.

A clătinat din cap.

— Poliţia o păzeşte. Oamenii tăi o păzesc. Ce se întâmplă? E în pericol?

— Aici, la spital, e în siguranţă. Dar trebuie să-i garantez siguranţa şi după ce se va externa.

M-a privit cu o expresie de nepătruns. A renunţat să-mi mai pună alte întrebări.

— Stai să-l întreb pe Koos.

Şi-a sunat soţul şi i-a transmis rugămintea mea.

— Koos zice că e Anul Nou. Numai medicii şi îndrăgostiţii muncesc în perioada asta a anului.

— Spune-i, te rog, că e urgent.

A vorbit, notând între timp ceva cu un pix inscripţionat cu logoul unui medicament. Mi-a cerut numărul de mobil şi i l-a dictat lui Koos. A închis telefonul, a rupt foaia pe care făcuse notiţele şi mi-a dat-o.

— Mi-a spus că o să ia legătura cu Nadine Bekker şi că o să te sune ea. E agent imobiliar. Dar va mai dura un pic. Va trebui să

insiste. Şi Koos se pricepe foarte bine la asta.

— Mulţumesc foarte mult.

M-am ridicat.

— Lemmer, presupun că ştii ce faci.

— Om trăi şi om vedea, i-am răspuns.

N-am găsit deschis decât la un local numit Wimpy. Am comandat un mic dejun dublu, şi tocmai băusem prima dintre cele două ceşti mari de cafea, când m-a sunat Nadine Bekker. Avea o voce ascuţită şi vorbea rapid, de parcă abia mai răsufla şi era gata să fugă.

— Doctorul Koos Taljaard mi-a spus că aveţi o urgenţă. Dar trebuie să vă mărturisesc, de la bun început, că pare o problemă greu de rezolvat. Oamenii nu prea se înghesuie să-şi închirieze casele pe termen scurt.

— Sunt dispus să plătesc pe-o lună.

— Ei, asta ar putea să ajute. E Anul Nou, o să dureze un pic. Nu ştiu dacă o să reuşesc să dau de proprietari. O să revin cu un telefon.

Un chelner cu ochii injectaţi de alcool mi-a adus micul dejun. Bucătarul fusese şi el, probabil, la aceeaşi petrecere, având în vedere că ouăle aveau gust de cauciuc şi cârnaţii erau prea uscaţi. Dar trebuia să mănânc. Am mai comandat o cafea, ca să fac mâncarea să alunece pe gât. Am aruncat o privire în jur, la ceilalţi câţiva clienţi din local. Stăteau singuri sau câte doi la masă, discutând în şoaptă, cu capetele apropiate şi cu umerii plecaţi. Oare şi eu arătam la fel? Pierdut, vag singuratic, uşor stânjenit de faptul că tot ce găsisem de făcut în dimineaţa primei zile din noul an era să iau micul dejun la Wimpy?

Aveam un sentiment neclar de vinovăţie de care nu reuşeam să scap. Legat de Emma şi cauzat, parţial, de starea în care se afla ea şi de abaterile mele de la etica profesională. Cum putusem ca, în loc să îmi văd de treburile mele, să mă dedau plăcerilor carnale, în timp ce Emma zăcea în comă? Dar ăsta era lucrul care mă tulbura şi îmi dădea cel mai puţin de gândit. Celălalt motiv era mult mai dificil, pentru că implica sentimentele pe care le aveam faţă de Emma. În ce măsură mă manipulase pentru a ajunge să o plac, să simpatizez cu cauza ei şi să-i acord sprijin? În ce măsură se comportase aşa în mod deliberat? În ce măsură neliniştea mea era provocată de faptul că nu reuşisem să o protejez şi că era primul caz în care

dădusem greş? Cu astfel de gânduri care mi se învălmăşeau în cap, păşeam pe un câmp minat.

În plus, nu ieşisem la agăţat. Pur şi simplu, se întâmplase. Trecuseră zece luni de când nu mai fusesem cu o femeie. Tocmai de-aia noaptea trecută fusese atât de fierbinte. Se mai întâmplă; uneori, întâlneşti câte o femeie cu aceeaşi foame în ea, cu aceleaşi porniri şi nevoi ca şi tine.

Telefonul mobil a sunat. Era Nadine Bekker.

— Am două variante pentru tine. Mai sunt şi alte alternative, dar n-am reuşit să-i contactez pe proprietari la telefon. Dacă aş avea mai mult timp la dispoziţie, aş putea să mai caut. Ce zici? Vrei să vii să vezi despre ce este vorba?

∴

Era o femeie mărunţică, pe la vreo cincizeci de ani, o albinuţă care se agita tot timpul, cu păr blond oxigenat tuns scurt şi cu o verighetă extravagantă pe degetul rotofei. Îmbrăcată de parcă era în drum spre biserică, a bocănit cu tocurile înalte pe asfalt, apropiindu-se de maşina mea.

— Stai, nu coborî. Bună, sunt Nadine, îmi pare bine să te cunosc, ia-te după mine. Hai să vedem prima casă, nu e departe de-aici.

Afacerile nu mergeau probabil prea rău în savană; conducea o Toyota Prado albă, dar nici pe departe la fel de repede precum vorbea.

Prima proprietate se afla lângă Dingleydale, la est de R40, la circa zece kilometri de casa cu zid roz de beton a lui Edwin Dibakwane. Era situată chiar pe drumul pietruit şi avea vedere spre un grup de colibe ale localnicilor.

Am oprit maşina în spatele Toyotei şi am coborât.

— Din păcate, asta nu e potrivită.

— Îmi pare rău, nu ştiu exact ce cauţi. De obicei trec mai întâi în revistă toate cerinţele, împreună cu clientul. Koos nu mi-a spus decât că vrei o fermă sau o căsuţă.

— Da, dar într-un loc mai retras.

— Cealaltă proprietate e mai izolată, dar şi ceva mai dărăpănată. Bănuiesc însă că e OK dacă nu te deranjează faptul că a fost neglijată şi că n-are electricitate, numai gaze. Aparţine unui avocat din Pretoria. Are mai multe proprietăţi, dar în asta nu locuieşte nimeni, a cumpărat-o fiindcă a considerat-o o investiţie bună. Are vedere frumoasă spre munte, şi în apropiere

curge un râu.

— Nu-mi pasă dacă nu e în stare foarte bună.

— Atunci, hai să aruncăm o privire. Poate că e ceea ce-ţi trebuie. În plus, chiria e mai mică. Se închiriază numai cu luna, dar mi-ai spus că asta nu e o problemă.

— Exact.

Ne-am urcat din nou în maşini, am luat-o pe R40 în direcţia nord, apoi la Green Valley am făcut la stânga pe un drum pietruit. Muntele Mariepskop, cu pantele lui împădurite, se înălţa chiar în faţa ochilor noştri.

După cincisprezece kilometri pe un drum prăfuit şi şerpuitor, Nadine a oprit la poarta unei ferme şi a coborât, făcându-mi semn să aştept. A umblat la un mănunchi de chei până când a găsit-o pe cea potrivită, a descuiat, a împins poarta şi mi-a strigat:

— Las-o deschisă. O să ne întoarcem tot pe-aici.

Lângă poartă era un stâlp ruginit cu un indicator aproape ilizibil şi cu şase găuri de glonţ în el. Motlasedi.

Am urcat cu maşinile pe o potecă desfundată. Îmi făceam griji pentru garda la sol a Audiului. În apropierea porţii era o zonă cu iarbă, dar, după două sute de metri, tufişurile s-au îndesit. Am condus printr-un tunel între arbori, cu capota Toyotei Prado zgâriindu-se de crengi şi de frunze.

Casa se afla la peste un kilometru de drumul pietruit. O clădire veche, de şaizeci de ani, poate şi mai mult, cu acoperiş din tablă ondulată, ziduri îngălbenite de vreme şi cu un coş înalt. Veranda dădea spre ceea ce părea mai degrabă un izvor, nu râul promis. Imediat la vest, stâncile de pe Mariepskop dominau orizontul.

Nu era tocmai locul perfect, dar, oricum, acceptabil. Din curtea mare şi cu deschidere suficient de largă se putea vedea orice intrus pe o rază de o sută de metri. Din păcate, dincolo de ea, tufişurile dese ofereau ascunzişuri. Totuşi, era o fortăreaţă greu de cucerit. Din câte îmi dădeam seama, exista o singură cale de acces, şi asta datorită munţilor din spate şi junglei de dincolo de izvor.

Nadine a coborât din maşină, aşteptându-mă.

— Ce înseamnă Motlasedi? am întrebat-o.

— Nu ştiu, dar o să mă interesez. Hai să aruncăm o privire înăuntru, nu ştiu în ce stare e casa; a fost nefolosită multă

vreme dar are ceva mobilier. Ce-ai de gând să faci aici, în pustietatea asta? A urcat sprintenă pe tocurile înalte cele trei trepte spre verandă şi a zdrăngănit iar cheile, până a găsit-o pe cea de la intrare.

— Nu vreau decât puţină linişte, am răspuns.

— Da, omul mai are nevoie şi de linişte din când în când. Uite, aici e camera de zi, în care măcar ai pe ce să stai, bucătăria e în partea aceea, are aragaz şi frigider pe gaz, o să trebuiască să le dai drumul, văd că e cam prăfuit pe-aici, dacă vrei o să chem pe cineva să facă curăţenie, uite, sunt plase de ţânţari la ferestre, ăsta-i un lucru bun, deşi în perioada asta a anului ar fi bine să dai şi cu nişte spray sau ceva, ţânţarii ăştia sunt o adevărată pacoste, sunt mulţi fiindcă e apă în apropiere, din păcate e o singură baie, nu sunt cuverturi, dar nici nu cred c-o să ai nevoie. Şi-a continuat monologul prin toată casa, în acelaşi ritm rapid ca tropăitul cu paşi mici şi iuţi pe podeaua neacoperită de covoare, ignorând cu bună ştiinţă cei trei gândaci mari de bucătărie care au rupt-o la fugă la apropierea noastră. Într-un final, s-a oprit, cu respiraţia tăiată.

— Ei, ce zici? Asta căutai? a întrebat.

— Da.

— Bun, hai să mergem şi să semnăm contractul, e o garanţie de o mie opt sute de ranzi, plus chiria pe o lună în avans, în total trei mii şase sute, e în regulă?

Mi-am scos telefonul mobil, apoi pe cel al Emmei şi am verificat dacă aveam semnal. O linie şi o a doua cu intermitenţe.

— E în regulă, mulţumesc.

34.

La două şi zece minute eram înapoi la Motlasedi. Am cărat în bucătărie proviziile pe o săptămână ambalate în sacoşele de cumpărături de la Pick ’n Pay, am aprins flacăra de gaz de la frigider şi am depozitat înăuntru sticlele de băutură energizantă Energade. Am scos mătura, găleata, cârpele şi detergenţii din portbagaj şi am început cu bucătăria. Am continuat cu baia, camera de zi şi dormitorul. Transpiraţia curgea şiroaie.

Eram ocupat cu cele patru doze de insecticid pe care le

pulverizam prin toată casa, când unul dintre telefoane a sunat. Al meu. Era Nadine Bekker.

— Motlasedi înseamnă „locul marii bătălii”, a spus. Vrei să-ţi spun povestea?

— Da, te rog.

Mi-a citit un text în engleză, nu ştiu din ce sursă, vorbind atât de rapid şi fără pic de respect pentru semnele de punctuaţie, încât am fost nevoit să închid ochii şi să mă concentrez pentru a o putea urmări.

Un trib local, maPulana, fusese atacat în 1864 de regele Mswati al Swazilor. Tribul maPulana se retrăsese în munţii Mariepskop, şi acolo, la aproape două mii de metri deasupra nivelului savanei, oamenii se pregătiseră de luptă. Rostogoliseră pietre până la marginea crestelor şi păziseră singura cărare spre vârf.

Înainte de-a începe urcuşul, războinicii Swazi au aşteptat să se lase ceaţa aceea deasă care se aşterne uneori pe pantele munţilor în nopţile de vară. În noaptea aceea, ceaţa fusese atât de densă, încât fiecare luptător fusese nevoit să escaladeze muntele ţinând o mână pe umărul celui aflat în faţa sa.

Pe culmea muntelui, oamenii din tribul maPulana se cufundaseră într-o tăcere mormântală. Aşteptaseră până în ultima clipă înainte să rostogolească pietrele pe cărare. Strategia lor se dovedise letală. Războinicii Swazi suferiseră pierderi mari şi atacul degenerase într-o încăierare. În cele din urmă, tribul maPulana măturase tot muntele, înăbuşind orice rezistenţă şi înecându-i pe Swazii care supravieţuiseră în micul râu aflat la sud de muntele Mariepskop.

Nadine s-a oprit din citit şi mi-a spus:

— Presupun că e chiar locul pe care se află acum casa; se zice că pe-acolo poţi dezgropa oasele Swazilor dacă ştii unde să cauţi, şi din cauza asta râul se numeşte tot Motlasedi, locul marii bătălii, şi tot de-aia tribul maPulana îi spune muntelui Mogologolo, care înseamnă „muntele vântului”, pentru că Swazii, luaţi prin surprindere, n-au auzit decât şuieratul pietrelor care cădeau peste ei. Ei, ce faci, te-ai instalat? Cum ţi se pare casa? Sună-mă dacă ai vreo problemă, acum trebuie să închid, am nişte treburi de rezolvat.

Baia nu avea duş. M-am spălat cu apă rece şi m-am simţit, în sfârşit, curat.

Am programat telefonul mobil să mă trezească la 16.30 şi m-am întins pe saltea. Am dormit iepureşte mai bine de-o oră. Pe urmă, m-am sculat, m-am spălat pe faţă cu apă rece, am luat telefonul Emmei şi am scos o sticlă de Energade din frigider.

Am ieşit pe veranda cu vedere spre izvor. Zumzetul insectelor mă învăluia ca o pătură. Păsările ciripeau în pădurea deasă de dincolo de apa maronie a izvorului care susura. Un comando de maimuţe vervet a zburat de pe-o creangă înaltă pe alta, asemenea unor fantome. Un ibis cenuşiu mare a aterizat pe malul apei şi a început să scotocească hotărât, cu ciocul lui lung, prin firele scurte de iarbă.

Mi-am rememorat pentru ultima oară planul. M-am uitat la ceas: 16.43.

Am sunat la Informaţii şi am cerut trei numere de telefon. Le-am notat cu un creion pe foaia de la Emma.

Am telefonat imediat la primul număr – Centrul de Conservare a Naturii Mogale.

Mi-a răspuns o voluntară cu accent scandinav. Am cerut să vorbesc cu Donnie Branca. M-a rugat să aştept. Am auzit cum era chemat.

— Nu închideţi, vine acum.

— Donnie la telefon, a zis acesta imediat.

— Donnie, aici e Lemmer. Am fost la Mogale cu Emma le Roux.

— Ah, am auzit de accident, îmi pare foarte rău.

— N-a fost un accident, şi tu o ştii foarte bine.

— Nu înţeleg ce vrei să zici.

— Donnie, cred că e momentul să termini cu prostiile. Vreau să mă asculţi cu atenţie.

— Nu-mi place deloc cum...

— Taci naibii din gură şi ascultă-mă, Donnie!

A tăcut. Reflectasem îndelung la ceea ce aveam să-i spun. Mergeam pe bâjbâite, dar important era tonul cu care-i vorbeam. Trebuia să mă exprim cât mai agresiv şi mai încrezător. Nu trebuia să-l las să-şi dea seama că povestea mea nu era decât o însăilare plină de goluri.

— Sunt la o fermă, îi zice Motlasedi, pe drumul pietruit dintre Green Valley şi Mariepskop. Ai la dispoziţie patruzeci şi opt de ore ca să-mi spui unde se ascunde Cobie de Villiers. Dacă până atunci nu mă contactezi, o să iau legătura cu presa şi cu

comisarul de poliţie din Limpopo şi o să le povestesc tot ce ştiu. I-am lăsat un scurt răgaz ca să asimileze ceea ce-i spusesem. Ştiu la ce te gândeşti acum, Donnie. Te întrebi cât anume am aflat. O să te ajut: ştiu tot. Ştiu despre escapadele tale nocturne, despre armele de foc pe care nu le-ai declarat la poliţie, ştiu ce-a găsit Frank Wolhuter în coliba lui Cobie – şi faptul că albumul de fotografii nu fusese luat de pe raftul cu cărţi, Donnie. Mi-am jucat apoi cartea cea mare, cea asupra căreia zăbovisem cel mai mult. Şi mai ştiu şi că H.B. nu înseamnă Viezure Melivor. Patruzeci şi opt de ore, Donnie, niciun minut mai mult. Nu cumva să mă suni ca să încerci să-mi vâri alte tâmpenii pe gât. Ai înţeles ce vreau de la tine.

Am apăsat pe butonul roşu al telefonului pentru a încheia convorbirea şi mi-am şters fruntea de sudoare.

Am dat încet drumul aerului din plămâni.

Al doilea apel a fost către Carel Bogătaşul. A văzut probabil numele Emmei afişat pe ecran, pentru că a răspuns imediat:

— Începusem să mă neliniştesc din cauza ta, Emma.

— La telefon e Lemmer. Am veşti nu tocmai bune.

— Unde e Emma?

Era mai degrabă un ordin, nu o întrebare izvorâtă din îngrijorare.

— E la spital, Carel. A fost implicată într-un incident.

— Un incident? Ce fel de incident? Ce caută la spital?

— Carel, dacă o să-ţi ţii gura, o să-ţi povestesc totul.

Nu era obişnuit să i se vorbească pe un asemenea ton. A fost atât de surprins, încât a tăcut.

— Sâmbătă am fost atacaţi de trei oameni înarmaţi. Emma a fost rănită şi a suferit o lovitură puternică la cap. E la secţia de terapie intensivă de la spitalul SouthMed din Nelspruit. Doctoriţa care o îngrijeşte este Eleanor Taljaard. Sun-o dacă vrei detalii despre starea Emmei.

Nu s-a mai putut stăpâni.

— Sâmbătă! a strigat. Sâmbătă? Şi abia acum m-ai sunat?

— Carel, liniştеşte-te!

— Au trecut trei zile! Cum îndrăzneşti să mă suni abia acum? Cât de gravă este situaţia?

— Carel, taci naibii din gură şi ascultă-mă! Nu-ţi datorez nimic. Te sun din curtoazie. Pentru că ştiu cât de mult ţii la Emma. Am de gând să-i prind pe cei care ne-au atacat. Nu

pentru tine, ci de dragul Emmei. Stau la o fermă, se numeşte Motlasedi, pe drumul pietruit dintre Green Valley şi Mariepskop. E doar o chestiune de timp până să-i prind.

Speram să-mi pună întrebarea potrivită. Nu m-a dezamăgit.

— Cine? Cine v-a atacat?

— E o poveste lungă, şi acum n-am timp pentru asta. O să-ţi dau amănuntele după ce voi termina cu ei. Nu va dura mult. O să fac totul public.

— Ar fi trebuit s-o protejezi. Asta era sarcina ta.

— La revedere, Carel.

Am întrerupt convorbirea.

Avea să mă sune imediat înapoi, eram sigur de asta. M-am uitat la ceas. Telefonul Emmei a sunat după nouăsprezece secunde. Pe ecran era afişat numele lui Carel. Am respins apelul. Am aşteptat din nou. De data aceasta, a durat douăzeci de secunde. Am respins apelul. Alte nouăsprezece secunde, şi telefonul a ţârâit din nou. Pariasem că avea să insiste de trei ori, dar Carel era un Afrikaander Bogat care nu se dădea bătut prea uşor. A sunat de şase ori, după care a renunţat. Parcă-l vedeam stând acolo, în vizuina lui, fierbând de furie şi de indignare, cu un trabuc între degete. Plimbându-se în sus şi în jos prin cameră, încercând să-şi amintească numele spitalului şi al doctorului şi hotărând, într-un final, să o sune pe Eleanor.

Era momentul pentru al treilea număr. L-am format.

— Infracţiuni Majore şi Crime cu Violenţă. Bună ziua, cu ce vă putem ajuta?

— Pot să vorbesc cu inspectorul Jack Phatudi, vă rog?

— Aşteptaţi.

Mi s-a făcut legătura cu un număr de interior. Telefonul a sunat, şi a tot sunat. Într-un târziu, centralista a revenit pe fir.

— Cu cine aşteptaţi să vorbiţi?

— Cu inspectorul Jack Phatudi.

— Nu este aici. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Dacă se poate. Vă rog să-l informaţi că l-a căutat Lemmer.

— Cine?

— Lemmer. I-am dictat numele pe litere.

— OK. Care e mesajul?

Am minţit cu neruşinare.

— Spuneţi-i că ştiu cine i-a dat biletul lui Edwin Dibakwane.

— Edwin Dibakwane?

— Da.

— Bine, o să transmit mesajul. Cum vă poate contacta?

— Are numărul meu.

— OK.

Pentru a fi şi mai sigur, am sunat şi la biroul SAPS din Hoedspruit, ca să las acelaşi mesaj, dar, spre surprinderea mea, mi s-a răspuns:

— Aşteptaţi. Vă fac imediat legătura cu inspectorul Phatudi.

Am auzit apoi vocea lui neprietenoasă:

— Alo?

— Jack, sunt Lemmer.

Câteva clipe de tăcere.

— Ce vrei?

— Ştiu cine i-a dat biletul lui Edwin Dibakwane.

— Cine?

— Nu pot să-ţi spun acum. Mai întâi, vreau să-ţi ceri scuze pentru felul cum te-ai purtat ieri. Manierele tale lasă mult de dorit, Jack. Sper că mama ta nu ştie cât de urât te porţi.

S-a enervat instantaneu.

— Mama mea?

— Da, Jack, mama ta. Sunt convins că te-a învăţat să te porţi frumos. Deci ai de gând să-ţi ceri scuze sau nu?

Mi-a răspuns în sePedi. N-am înţeles ce spunea, dar, din ton, rezulta clar că nu era o scuză.

— Ei, atunci la revedere, Jack. Am întrerupt convorbirea şi-am închis telefonul Emmei.

∴

Întinderea mare de tufişuri dese dintre intrarea la fermă şi casă reprezenta, într-adevăr, o problemă. Partea bună era că, odată intrat, deveneam invizibil. Partea proastă era că nu puteam urmări simultan şi căile posibile de acces, şi casa.

Am ales o ascunzătoare aflată la puţin peste zece metri distanţă de marginea tufărişului, de unde puteam vedea poarta şi mai bine de un kilometru din potecă, plus o bucată mare din gardul împrejmuitor, fără a fi, la rândul meu, văzut. În Nelspruit nu găsisem deschis niciun magazin de unde să pot cumpăra un binoclu. Trebuia să mă bazez doar pe propriii ochi.

Am mutat nişte pietre şi nişte crengi şi mi-am construit un mic adăpost în care să stau cât de cât comod, cu spatele rezemat de un trunchi de copac. Am aşezat Glockul la îndemână. Am

deschis cutia cu zece prăjiturele Twinkie, am scos conţinutul din învelişul de plastic şi le-am aranjat pe cutia kaki răsturnată cu fundul în sus pe care-o cumpărasem de la Pick ’n Pay. Era ceva comestibil care nici nu trosnea, şi nici nu făcea vreun alt zgomot atunci când o mestecai. Am aşezat cele patru sticle de Energade lângă prăjiturele şi am deschis una dintre ele. Nu era rece ca gheaţa, dar mergea.

M-am uitat la ceas. Trecuse mai puţin de-o oră de când vorbisem cu Donnie. Teoretic, putea să apară în orice clipă. Dar nu credeam că avea să se întâmple asta. Trebuia mai întâi să-i contacteze pe ceilalţi luptători mascaţi. Şi să stabilească împreună strategia şi armele pe care aveau să le folosească. Până acum, îşi organizaseră escapadele numai noaptea, ca bufniţele. Aşadar, presupuneam că nu aveau să se ivească decât pe la miezul nopţii. Sau poate mai târziu. Totuşi, aveam să-i aştept, pregătit. Pentru orice eventualitate.

Am mâncat una dintre prăjiturelele Twinkie. Am luat o gură de Energade.

Am citit pe cutie că, în lume, se vindeau anual peste cinci sute de milioane de prăjiturele Twinkie. Din 1930, Twinkie ajunsese un obiect de cult. Preşedintele Clinton pusese o Twinkie într-o capsulă a timpului. Asociaţia Americană a Fotografilor de Presă organizase, recent, o expoziţie de fotografii pe tema prăjiturilor Twinkie. Din ele se făceau până şi torturi de nuntă.

Am aşezat cutia pe jos. M-am întrebat de ce Clinton nu pusese un trabuc, în loc de o Twinkie, în capsula aceea a timpului. Asta l-ar fi încântat pe Carel Bogătaşul.

Bucata de savană a intrat, dintr-odată, într-un con de umbră.

Soarele coborâse în spatele munţilor Mariepskop. Mă aştepta o noapte lungă.

35.

Când stai ascuns, trebuie să rămâi nemişcat.

Nu e o treabă la care să mă pricep prea bine. În ciuda eforturilor de a-mi face un culcuş confortabil între copaci, după o oră, situaţia a început să mă agaseze. Atunci când îmi

schimbam poziţia, mă mişcam încet şi precaut, pentru a nu atrage atenţia.

Dar ştiam că nu eram urmărit. Asta fusese una dintre primele lecţii pe care le învăţasem în cariera mea de bodyguard – faptul că oamenii simt când sunt urmăriţi. De obicei, eu eram în postura urmăritorului, mereu în alertă pentru a contracara posibilele pericole. În nouă cazuri din zece, obiectul atenţiei mele devenea conştient de faptul că-l supravegheam. E un soi de instinct primar, dar cât se poate de real. Unii oameni reacţionează rapid, au simţurile ascuţite şi răspund iute şi agresiv provocărilor. Pentru alţii, este un proces mai lent, de înţelegere treptată, care porneşte de la o incertitudine şi îşi caută apoi confirmarea. În timp, mă autoeducasem să supraveghez într-o manieră mai subtilă. Experimentând cu priviri piezişe, cu coada ochiului şi obţinând rezultate semnificativ mai bune. Obiectul urmărit simte interesul, dar nu şi focalizarea ochiului asupra sa.

În frunziş, începuse agitaţia nocturnă. Zgomotele erau acum cu totul diferite, un foşnet continuu de crengi şi de frunze cauzat de insecte, păsări şi alte animale neştiute. Musculiţele şi ţânţarii bâzâiau, dar spray-ul pe care-l aplicasem pe piele avea efect.

De două ori m-am ridicat încet pentru a-mi dezmorţi picioarele. Am mâncat şi am băut, am urmărit ce se petrecea în jur şi am ascultat. Acum, că pusesem lucrurile în mişcare şi construisem un nou şir de piese de domino, eram mai calm. M-am întrebat cine avea să-mi cadă primul în plasă.

M-am gândit la Emma, la cât de mult mă înşelasem în privinţa ei şi la cât de plin de prejudecăţi fusesem. Nu-mi plac oamenii bogaţi. Trebuie să mărturisesc că, parţial, asta se întâmplă şi din pricina invidiei, dar, pe de altă parte, şi a experienţei, pentru că în ultimii optsprezece ani cu asta mă îndeletnicisem – cu observarea lor. La început, avusesem de-a face cu tipii bogaţi şi influenţi care voiau să ajungă la ministru, iar mai recent – cu ceea ce Jeanette numea clienţii ei. Marea majoritate a oamenilor bogaţi erau nişte nenorociţi egoişti şi plini de ei.

Mai ales categoria aceea a Afrikaanderilor Bogaţi.

Tata păstra pe raftul de sus al şifonierului, într-o cutie de ceai plată, din tablă, câteva fotografii îngălbenite de vreme. Două dintre ele îi înfăţişau pe strămoşii noştri: străbunicul meu şi trei dintre fraţii lui, patru bărbaţi bărboşi îmbrăcaţi cu cămăşi albe şi

cu jachete. Potrivit tatei, poza fusese făcută la începutul secolului, după ce familia pierduse ferma, în zilele acelea când afrikaanderii nu mai aveau nimic. Sărăcia celor patru fraţi Lemmer era evidentă din croiala simplă a hainelor purtate. Dar în ochi aveau un amestec de mândrie, hotărâre şi demnitate.

După ani buni, îmi reamintisem de fotografie în momentul când mă dusesem cu maşina la Calvinia pentru a vedea Vleisfees, sărbătoarea anuală a oierilor. Fusese o decizie luată sub impulsul momentului. Nu mai lucram de vreun an şi voiam să plec din Seapoint în weekend. Citisem în ziar un articol despre festival şi, fără să stau prea mult pe gânduri, pornisem într-acolo sâmbătă dimineaţa. Mă întorsesem în aceeaşi seară pentru că nu îmi plăcuse deloc ceea ce văzusem: nişte afrikaanderi bogaţi, tocmai sosiţi din oraş în SUV-urile lor strălucitoare şi nou-nouţe, ameţiţi de băutură la trei după-amiaza şi zgâlţâindu-şi trupurile de oameni între două vârste pe ritmurile muzicii asurzitoare, în timp ce copiii lor adolescenţi îi urmăreau, umiliţi, de pe margine. Stătusem acolo gândindu-mă la fotografiile din cutia de ceai a tatei şi constatasem că sărăcia se potrivea mai bine afrikaanderilor.

Recunosc, aşadar, că am prejudecăţi faţă de bogătaşi şi, prin urmare, şi faţă de Emma.

Dar prejudecăţile sunt un mecanism de apărare. Cu unele prejudecăţi te naşti, ele reprezintă căutarea instinctivă a propriilor noastre zăgazuri, a rudelor apropiate, a fraţilor şi a surorilor, precum triburile acelea din Noua Guinee care îşi construiesc continuu arborele genealogic. Tot prejudecăţile stau şi la originea nevinovată a tuturor acelor, „-isme”, atât de incorecte din punct de vedere politic, dar care sunt în firea noastră, a oamenilor.

Alte prejudecăţi sunt dobândite. Din experienţele personale ridicăm în jurul nostru ziduri de protecţie. Aidoma copilului care învaţă că flacăra hipnotică poate să-l ardă, la fiecare interacţiune umană elaborăm structuri care duc de la cauză la efect, categorisim şi etichetăm totul cu scopul de a evita suferinţa. De-asta formulăm legi.

Femeile minione aduc belele. Şi nu mă refer numai la mama; sinapsele noastre nu sunt chiar atât de uşor de programat. Mai fuseseră şi altele, colegele din şcoală, femeile pe care le urmărisem fie din motive personale, fie profesionale, până când

îmi construisem o imagine mentală din care rezultase că orice femeie micuţă şi drăguţă este aducătoare de necazuri.

Nu mă lansez în speculaţii mai mult decât orice om obişnuit, dar în cazul Emmei trebuia să beneficiez de circumstanţe atenuante. De unde era să ştiu că era altfel decât celelalte? Nimic nu indica asta atunci când o cunoscusem. Bogată, drăguţă şi minionă. De ce să fi fost ea excepţia de la regulă? Aşa că făcusem ceea ce trebuia să fac: evitasem să mă implic, păstrasem distanţa profesională.

Şi acum? Acum stăteam în bezna adâncă a vegetaţiei din savană, şi hotarele dintre implicarea personală şi cea profesională se şterseseră. Trebuia să le trasez din nou pentru a-mi duce la bun sfârşit sarcina de a o proteja pe Emma. Forţa motrice principală care mă împingea de la spate era acum răzbunarea. Cineva trebuia să plătească pentru atacul asupra Emmei. Voiam să aflu răspunsurile la întrebările ei şi să i le aştern apoi la picioare, ca o ofrandă, cerşindu-i iertarea şi dându-i motive să se simtă atrasă de mine.

Emma mea.

Dar ieri mă culcasem cu o străină.

Emma. O cărasem, adormită, până la ea în dormitor, o alinasem şi o lăsasem atunci, la masă, să vadă o parte din mine pe care nu i-o dezvăluisem decât Monei. Îi ţinusem în braţe trupul sângerând, ştiind cu o claritate îngrozitoare că era pe moarte şi că, odată cu ea, avea să piară nu numai reputaţia mea profesională. Koos Taljaard avea dreptate. Mă îndrăgostisem de Emma, de ceea ce era ea cu adevărat, în ciuda frumuseţii şi a bogăţiei sale. Pentru că, în ciuda statutului şi a intelectului ei, mă întrebase: „Cine eşti tu, Lemmer?” cu un interes şi cu o curiozitate veritabile. După ce fusese atacată în casa ei din Cape, avusese curajul de a veni aici, în savană, sperând, împotriva tuturor evidenţelor, să-l găsească pe Cobie, una şi aceeaşi persoană cu Jacobus, fratele ei.

Emma mea, căreia îi fusesem necredincios cu o noapte în urmă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că avea să se ajungă la asta. Eram scârbit de mine. Ar fi trebuit să simt pericolul şi să rezist tentaţiei atunci când Tertia îmi spusese: „Eşti genul care se bate, Lemmer. Băiat rău ce eşti!” O spusese cu un licăr în ochi. Remarca aprinsese, cu o mână fantomatică, un soi de instinct

primar în subconştientul ei. Femeile se tem de violenţă. O urăsc. Dar, în acelaşi timp, o mare parte dintre ele au o slăbiciune pentru potenţialul de violenţă care zace într-un bărbat. Pentru capacitatea sa de a-şi dovedi fizic, în faţa altor masculi, supremaţia şi dreptul de a se reproduce, de a-şi proteja femeia şi vlăstarul de orice pericole. Mona era un astfel de exemplu. În cursul procesului meu, câteva femei veniseră zilnic la tribunal special ca să mă vadă, ca să se holbeze la mine, ca să urmărească atent, cuvânt cu cuvânt, mărturiile privind bătaia în care fusesem implicat.

Şi pe urmă fusese Tertia. Sasha.

Ar fi trebuit să-i împing înapoi peste tejghea brelocul cu delfinul cu ochi albaştri. Ar fi trebuit să fiu mai raţional.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu eram în stare să rezist tentaţiei. Ar fi trebuit să ştiu că era capabilă să mă scape de orice inhibiţii sexuale.

Pentru mine, la fel ca pentru toţi bărbaţii, capacitatea de-a scăpa de inhibiţii reprezintă fantezia supremă, capcana letală: femeia care îşi strigă extazul, care se cabrează ca un cal sălbatic, ai cărei ochi nu ascund nimic, femeia care vrea mai mult, dar nu cere, ci îşi ia singură, cu o hotărâre diavolească.

Tertia mă dorise pentru că nu mă arătasem făţiş interesat de ea. Pentru ea, seducţia însemna o confirmare a puterii pe care şi-o păstrase, în ciuda trecerii vremii şi a efortului tot mai mare cu care îşi menţinea corpul în forma pe care o avusese la tinereţe. Exact aşa cum se întâmplase şi cu mama. Poate că pentru Tertia fusese şi o modalitate de a evada din existenţa ei anostă de zi cu zi. Sau poate doar nevoia de a avea pe cineva pe care să-l ţină în braţe în noaptea de Anul Nou. Ori îşi dorise un ultim dans cu diavolul violenţei potenţiale, cu bărbatul bătăuş, cu mercenarul, sau consultantul militar, sau contrabandistul?

M-am întrebat de cât timp ştiam ce avea să se întâmple în clipa când venise în pragul dormitorului meu, expunându-şi şoldurile şi sânii. În ce moment îmi dădusem seama că aveam să mă ridic din pat şi să mă duc la ea? În ce măsură ezitările pe care le avusesem nu fuseseră decât o concesie făcută conştiinţei mele? Ştiam că-mi dorisem şi eu acelaşi lucru, că tânjisem după el. O ştiam din intensitatea actului şi din plăcerea pe care o resimţisem, din pornirea aceea de a-mi descătuşa

furia printr-o partidă de sex. Furia faţă de Emma cea de neatins, furia faţă de slăbiciunea, de predictibilitatea şi de neajutorarea mea. Lemmer şi Sasha. Prin contrast cu Martin şi Tertia. Într-un fel, ne asemănăm şi ne cuplaserăm ca nişte animale timp de două ore. Căldura era cea pe care aveam să mi-o amintesc cel mai intens. Căldura nopţii, căldura corpului ei, căldura dinăuntrul ei, fierbinţeala pasiunii mele şi a dorinţei ei. Modul în care strigase iar şi iar, un ţipăt de recunoştinţă, sau poate de teamă, „O Doamne, o Doamne, o Doamne!”

Luminile care au pâlpâit brusc la poartă mi-au întrerupt şirul gândurilor. Am tresărit şi am revenit la noaptea întunecată, la pădure şi la prima clătinare a pieselor de domino.

Am luat Glockul, m-am întins pe burtă şi am aşteptat.

Cineva a coborât din vehicul, care părea să fie o camionetă, şi a deschis poarta. Era prea departe ca să-l pot identifica.

Maşina a trecut de poartă cu farurile aprinse, apoi a oprit pentru ca individul care o deschisese să se urce înapoi şi a înaintat pe cărare.

Am încercat să-mi păstrez vederea de noapte evitând să mă uit în direcţia farurilor. Trebuia totuşi să aflu cine erau vizitatorii.

Nu mă aşteptasem la asta. La un atac direct şi deschis.

Camioneta reprezenta doar o momeală menită să-mi distragă atenţia. Mai erau, probabil, şi alţi atacatori, care umblau acum prin beznă îmbrăcaţi în haine închise la culoare, cu cagule, binocluri cu infraroşu şi puşti cu lunetă. Am întors capul, încercând să-i reperez pe intruşi cu privirea şi să-i aud prin întuneric. Camioneta n-avea decât să înainteze până la casă – şi-aşa nu găseau nimic înăuntru.

Vehiculul s-a apropiat. În interiorul cabinei era întuneric. Am aruncat iute o privire. Nu am putut să-i văd pe ocupanţii maşinii. Au trecut pe lângă mine şi s-au afundat în tunelul format de copaci, lumina farurilor licărind printre crengi.

Ceilalţi nu aveau să intre pe poartă. Ci să sară gardul, ceva mai departe spre est, poate spre vest. După cinci, zece sau cincisprezece minute. M-am uitat la cadranul fosforescent al ceasului de mână: 20.38. De ce apăruseră atât de devreme? De ce nu aşteptaseră până spre dimineaţă, când aveam să fiu obosit şi să mă lupt cu somnul?

Bănuiau că eram singur? Şi de asta erau atât de siguri de ei, aceşti vânători de noapte umblând după ceea ce considerau ei o

pradă neştiutoare?

Motorul camionetei se auzea acum tot mai îndepărtat, apoi s-a aşternut tăcerea. Se opriseră probabil în faţa casei. „Nu te apropia, nu-ţi face griji din pricina lor, rămâi aici şi aşteaptă”.

I-am auzit vag strigând dinspre casă: „Lemmer!” Cu ultima silabă a numelui meu mult prelungită. Au strigat de trei ori. A urmat iar tăcerea.

20.43. Nimic, doar sunetele obişnuite ale pădurii.

Vederea nocturnă mi-a revenit la normal. Aţintindu-mi ochii în faţă, mi-am plimbat încet privirea în sus şi în jos, ţinându-mi răsuflarea ca să pot auzi zgomotele.

Nimic.

Ora 20.51 a venit şi a trecut.

Nu puteam să înţeleg de ce recurseseră la o asemenea strategie. De ce să fi trimis camioneta înainte din alt motiv decât acela al unei diversiuni? În spate stăteau cumva întinşi alţi trei sau patru oameni, ca într-un soi de cal troian? N-avea niciun sens. Distragi atenţia cuiva atunci când vrei să-l surprinzi apărând dintr-o altă direcţie, dintr-un alt loc, şi totul trebuia cronometrat cu maximă precizie. Trebuia să menţii atenţia vânatului concentrată asupra punctului A, în timp ce oamenii tăi se infiltrau prin punctul B. Dacă atenţia se muta asupra unui alt punct, atunci strategia dădea greş.

21.02. Mi-am reprimat dorinţa de a mă ridica şi a mă îndrepta spre un loc de unde să pot observa casa. Ce puneau la cale? De ce erau atât de tăcuţi?

Inspectau cumva terenul? Aveau transmiţătoare la ei şi le dădeau celorlalţi instrucţiuni? Există o singură cale de acces, procedaţi aşa şi aşa...

Trebuia să aştept. N-aveam altceva de făcut. Însă începusem să devin tot mai nesigur pe mine. Nu, exact asta urmăreau şi ei. Să creeze incertitudini, îndoieli. Pentru că din îndoieli se nasc greşelile. Eram în avantaj. Şi trebuia să-mi păstrez avantajul.

Pe la 21.08 i-am auzit strigându-mi din nou numele şi încă ceva nedesluşit. Nu le-am dat atenţie. Mâna în care ţineam Glockul transpirase, iar pietrele şi rădăcinile de copaci îmi împungeau dureros picioarele şi pieptul.

Tăcere.

La 21.12 trecuse deja o jumătate de oră de când ajunseseră la casă, şi nicio mişcare sau vreun sunet nu venise dinspre gard

ori dinspre drumul pietruit.

După trei minute, am auzit din nou motorul camionetei, mai întâi încet, apoi tot mai tare. Se întorceau. Am zărit farurile printre tufişuri.

Faptul că mergeau cu farurile aprinse era o idioţenie. Nu vedeau nimic, orbecăiau prin beznă. De ce făceau asta?

S-au oprit în mijlocul potecii, au stins farurile şi au oprit motorul.

— Lemmer!

Era vocea lui Donnie Branca.

— Lemmer, eşti acolo?

Tufişurile au amuţit, animalele au tăcut şi ele, intimidate.

— Sunt Donnie Branca. Vrem să vorbim cu tine. Nu suntem decât noi doi.

Nu m-am uitat înspre ei. M-am concentrat spre pământul din jur.

Nici ţipenie de om.

— Lemmer, greşeşti. Nu noi am fost. Nu i-am face niciodată rău Emmei le Roux.

„Sigur că nu. Nu sunteţi decât nişte activişti ecologişti nevinovaţi”.

— Te putem ajuta.

Au vorbit între ei, destul de tare, dar din poziţia în care mă aflam n-am auzit ce-şi spuneau.

Zgomotul portierelor deschise şi trântite la loc.

— Lemmer, am coborât din maşină. O să stăm aici, lângă camionetă. Ca să vezi că nu suntem înarmaţi. Uită-te bine la noi. O să aşteptăm aici, lângă camionetă.

Acum era momentul să apară şi ceilalţi; acum, când credeau că-mi captaseră atenţia. Am măturat locul cu privirea, dinspre stânga spre dreapta, deplasând Glockul în aceeaşi direcţie. Nicio mişcare, niciun pas, nicio crenguţă ruptă, doar tăcerea deplină, spartă de bâzâitul insectelor.

— Înţelegem motivele pentru care ne suspectezi. Înţelegem foarte bine, ne dăm seama cum pare totul văzut din afară. Dar jur pe Dumnezeu că suntem nevinovaţi.

„Juri pe Dumnezeu. Ce să zic, foarte convingător!”

Oare mă luau drept tâmpit?

Însă unde erau ceilalţi? Ascunşi în camionetă? Sau se târau acum prin spatele meu pentru a mă lua prin surprindere? M-am

întors încet, atent. Mi-ar fi fost foarte greu să-i aud şi să-i văd venind din spate. Ar fi fost o idee genială să-mi distragă atenţia şi să mă atace de unde mă aşteptam mai puţin.

I-am auzit din nou discutând între ei, dar m-am concentrat asupra tufişurilor din jur. Frontul de luptă era acum de 360 de grade, şi situaţia se complicase, dar încă nu ştiau unde mă aflam – şi nici măcar dacă eram cu adevărat pe undeva, pe-acolo.

— H.B. înseamnă „hemoglobină”, a spus o altă voce familiară. Nu am recunoscut-o din prima, dar apoi mi-am amintit cadenţa aceea înceată, măsurată. Stef Moller de la Heuningklip, cel care clipea des.

Stef? Ce să caute Stef aici?

O pauză lungă. M-am răsucit la loc, ţinând Glockul în faţă. Nu era nimeni în jur, doar tufişurile cufundate în tăcere.

Alte mormăieli venite dinspre camionetă. Donnie Branca a strigat pe un ton dezamăgit:

— Atunci, noi o luăm din loc.

Am auzit portiera deschizându-se şi am ţipat:

— Stai, aşteaptă! M-am ridicat în picioare, cu pieptul lipit de un trunchi de copac, pentru a reduce unghiurile de tragere la 180 de grade.

36.

— Întindeţi-vă la pământ, în faţa camionetei, le-am ordonat, apoi m-am mişcat spre nord, în direcţia casei, şi imediat către est, apropiindu-mă de ei. Am găsit un alt copac în dreptul căruia să mă ascund.

— Bine, bine, uite, ne-am întins.

M-am deplasat iute. Voiam să vin dinspre spatele camionetei, ca să mă asigur că nu mai era cineva înăuntru.

— Vin acum, am strigat, şi am luat-o la goană, alergând în zigzag printre copaci pentru a nu deveni o ţintă uşoară.

Am văzut camioneta, o Toyota cu două locuri. M-am oprit o clipă, am vânturat Glockul spre vest, apoi spre nord, pe urmă m-am apropiat de spatele camionetei, cu pistolul pregătit. Dacă se ivea acum cineva, aveam să-l spulber înainte de-a apuca să

tragă. Am ajuns la vehicul, însă nu era nimeni înăuntru. Am continuat să alerg spre locul unde cei doi stăteau întinşi, în faţa camionetei, Stef Moller în stânga, Donnie Branca în dreapta. Am înfipt Glockul în pieptul lui Moller.

— Asta înseamnă, după părerea ta, să te culci la pământ, Stef? Nu te uiţi la televizor?

— Cum? Nu prea, scuze, a spus întorcându-se şi lipindu-şi burta de pământ. Îmi venea să pufnesc în râs, sub efectul combinat al adrenalinei şi al anticlimaxului.

Mi-am aşezat genunchiul pe spatele lui Moller şi-am îndreptat pistolul spre ceafa lui.

— Unde sunt ceilalţi? am întrebat.

— Nu mai e nimeni altcineva, a răspuns Donnie Branca.

— Bine, o să vedem. Ţineţi-vă mâinile la vedere.

Şi-a întins mâinile în faţă.

— Te înşeli, Lemmer. Nu noi te-am atacat.

L-am percheziţionat pe Moller. N-avea nicio armă asupra lui.

— Ieri ai zis ceva despre incident. Acum a devenit, dintr-odată, atac, i-am aruncat lui Branca.

— Am vrut să-mi exprim compasiunea. Ăsta a fost cuvântul care mi-a venit ieri în minte. Nu vorbesc prea bine limba afrikaans.

M-am dus spre Donnie Branca şi l-am pipăit prin locurile unde ar fi putut ascunde o armă.

— Atunci când vrei, ştii să vorbeşti destul de bine afrikaans. Pune-ţi mâinile la ceafă şi întoarce-te cu faţa în sus, ca să văd dacă ai vreo armă la tine.

S-a conformat.

— Nu suntem înarmaţi. Am venit aici ca să stăm de vorbă cu tine.

M-am asigurat mai întâi că nu minţea.

— Întinde-te pe burtă, i-am cerut. M-am aşezat între cei doi, cu spatele rezemat de partea din faţă a camionetei. Bun, atunci vorbeşte!

— Ce vrei să ştii? m-a întrebat Branca.

— Totul.

— Mi-ai spus că ştii totul.

— N-are importanţă. Spune-mi tu.

Stef Moller a fost cel care a început.

— Incidentul acela cu *sangoma* şi cu vulturii a fost o greşeală.

— Aşa numeşti tu crimele alea, o greşeală?

— Noi avem reguli. Principii. Nu ne ocupăm cu crime.

— Noi?

— Hb. Cu „H” mare şi „b” mic, fără puncte între ele. *Lowvelder* a înţeles greşit.

— *The Lowvelder*?

— Ziarul local din Nelspruit. I-au tipărit numele scris cu „H” mare, punct, „B” mare, punct. De-aici a pornit zvonul acela cu Viezurii Melivori.

— În timp ce Hb înseamnă hemoglobină?

— Da.

— De ce-aţi ales tocmai hemoglobina?

— Din mai multe motive. Hemoglobina se găseşte în sângele oamenilor şi al animalelor. Transportă oxigenul. Oamenii au nevoie de ea, planeta noastră are nevoie de ea. Este opusul dioxidului de carbon. Şi invizibilă cu ochiul liber. E compusă din patru părţi. La fel ca noi.

— Şi care sunt cele patru componente ale voastre?

— Conservarea, combaterea, comunicarea şi organizarea.

— Parcă sunteţi de la Mişcarea Voortrekker[52] sau de la Broederbond[53].

— Nu contează cu cine ne asemănăm.

— De ce-mi spui toate astea, Stef?

— Susţii că ai aflat totul, mi-a explicat el cu mare răbdare. Îţi spun ca să te convingi că nu te minţim.

— Dar incidentul cu vraciul *sangoma* voi l-aţi provocat.

— Nu noi, Cobie.

— Cobie e unul de-al vostru.

— Cobie s-a lăsat dus de val. E instabil psihic. Şi noi ne-am dat seama de asta prea târziu.

— Aţi minţit-o pe Emma în privinţa lui Jacobus. Amândoi aţi minţit-o.

— Nu în totalitate.

— Ia-o cu începutul, Stef, ca să înţeleg şi eu unde aţi minţit.

— Pot să mă ridic?

Am stat o clipă pe gânduri.

---

[52] Pionierii afrikaans şi olandezi care în anii 1830-1840 au părăsit colonia Cape (la acea vreme britanică) pentru a se stabili în ţinuturile din interiorul Africii de Sud (n.tr.).

[53] Frăţia Afrikaans, organizaţie secretă a bărbaţilor albi protestanţi care în perioada 19181994 a promovat interesele afrikaanderilor (n.tr.).

— Puteţi să vă ridicaţi amândoi, dar staţi mai încolo, ca să vă văd mâinile, am spus.

S-au mutat cu doi metri mai în spate şi s-au aşezat mai comod cu mâinile pe genunchi.

— Vorbiţi, le-am cerut.

Ochii lui Moller au început să clipească mărunt în spatele lentilelor groase ale ochelarilor.

— Cobie a venit să lucreze la mine în 1994, după cum i-am spus şi Emmei.

— Şi?

— Eu... Eu şi Cobie împărtăşeam aceleaşi convingeri. Cu privire la pericolele care pândesc mediul, la conservarea lui, la problemele ecologice în general.

— Stai, aşteaptă puţin. De unde venea Cobie?

— Din Swaziland.

— Dar nu acolo s-a născut şi a crescut.

— El aşa mi-a spus.

— Minţi, Stef.

— Cobie de Villiers nu este fratele Emmei le Roux.

— Minţi.

— Jur.

— Juri pe Dumnezeu? l-am întrebat sarcastic, dar Moller n-a priceput ironia.

— Da, a răspuns solemn. Jur pe Dumnezeu.

— Continuă!

— Timp de trei ani, cât a lucrat cu mine, am discutat amândoi zi de zi. Despre mediu. Uneori şi câte o noapte întreagă. Cineva trebuia să ia atitudine, Lemmer. Vreau să înţelegi bine un lucru: noi nu suntem afiliaţi politic şi nici rasişti, ci servim un singur interes. Cel al păstrării moştenirii noastre naturale.

— Scuteşte-mă de propaganda asta ieftină, Stef. Spune-mi ce-ai de zis despre Cobie.

— Păi asta şi fac. Cobie se confundă cu Hb. Este raţiunea lui de-a fi. Asta vreau să înţelegi. Atunci când a găsit vulturii aceia otrăviţi, pentru el a fost ca şi cum îi fusese ucisă familia.

Am clătinat din cap, şi Moller a observat.

— Nu-i iau apărarea lui Cobie. Vreau doar să-ţi explic că intenţiile lui sunt bune. Noi doi am fondat Hb. Am procedat cu multă grijă. La început, am fost doar vreo şapte oameni, cinci în Mpumalanga şi doi în Limpopo. A pornit ca un fel de dezbatere

informală, un schimb de idei. Şi, ce chestie ciudată, Lemmer, pe urmă ni s-au alăturat, în fiecare lună, oameni noi. Cu toţii eram de aceeaşi părere: că discuţiile nu duc nicăieri, că trebuia făcut ceva. Pentru că trăim într-o lume în care oamenii înseamnă totul, şi natura – nimic. Nimeni nu-şi pune problema că natura are şi ea drepturi. Şi lucrurile evoluează din rău în mai rău. Aşa a început totul. Şi pe urmă Cobie a dispărut. Chiar în perioada când începuserăm să ne organizăm. N-am înţeles ce s-a întâmplat cu el. Era mai implicat decât mine, sentimentele lui erau extrem de puternice şi se dedicase cauzei cu toată energia. Şi, dintr-odată, s-a făcut nevăzut. Nu ştiu nici până în ziua de azi unde anume s-a dus. Dar, după trei ani, a reapărut la Mogale. Poate c-ar fi mai bine ca Donnie să-ţi povestească restul.

— După ce Cobie a plecat, Hb nu s-a desfiinţat, nu-i aşa?

— Hb înseamnă mai mult decât un simplu individ. La momentul dispariţiei lui Cobie, eram peste treizeci de oameni. Răspândiţi în toată ţara. În Kalahari, KwaZulu, Karoo. Însă ne concentraserăm numai pe conservare, comunicare şi organizare. Am adăugat combaterea abia în 2001, când am înţeles că nu aveam de ales.

— Bine, Stef, dar tot nu pricep de ce a fost nevoie să activaţi în secret. Există Fondul Mondial pentru Natură şi Greenpeace. De ce nu v-aţi alăturat lor?

A oftat din rărunchi.

— Văd că nu pricepi.

Branca a intervenit şi el:

— Eu şi Frank v-am explicat. V-am spus că e un adevărat haos.

— Nu mi se pare că nişte revendicări din suprafeţele rezervaţiilor şi un teren de golf pot fi considerate haos.

Branca a făcut un gest de neputinţă. Stef Moller a oftat din nou.

— Lemmer, ăsta e doar vârful aisbergului. Un milion de specii, Lemmer. Îţi dai seama cât înseamnă asta? Despre cât de multe animale şi plante e vorba? Ai cea mai vagă idee? Atâtea specii se vor stinge în următorii patruzeci de ani numai din cauza încălzirii globale.

Mai auzisem poveştile astea de adormit copiii. Am clătinat din cap, neconvins.

— N-ai decât să dai din cap. Eşti şi tu la fel ca restul omenirii.

Nu vrei să crezi ce ţi se spune. Şi totuşi, trebuie să crezi, astea sunt fapte, nu supoziţii.

— Şi ce-aveţi de gând să faceţi? Credeţi că puteţi opri încălzirea globală trimiţând scrisori de ameninţare şi împuşcând câinii?

— Nu. Noi facem aici tot ce ne stă în putinţă. Şi nu putem decât să ne pregătim pentru nenorocirile care vor urma.

— Spune-mi despre Cobie. În 2000 reapare. De data aceasta, la Mogale. La Wolhuter.

— Da.

— Pe unde umblase?

— Nu ştim. N-a povestit nimănui.

— Stef, nu te cred.

— Adevărul este uneori mai greu de crezut decât ficţiunea, Lemmer, a spus Donnie Branca. Nu te minţim. Cobie a venit să lucreze pentru Frank. Am început să am discuţii cu el. M-a abordat cu mare precauţie. Abia după şase luni a încercat să mă recruteze în Hb. Atunci mi-a cerut să-i transmit un mesaj lui Stef. Cum că îi pare rău, dar nu poate să-i dezvăluie unde fusese pentru că ar pune Hb în pericol, şi din cauza asta fusese nevoit să se întoarcă în Swaziland.

— Dar Frank Wolhuter nu făcea şi el parte din Hb?

— Am încercat să-l atragem, însă Frank era un tip de modă veche. Lucrase ca paznic de vânătoare în Natal, deci în cadrul sistemului, şi nu vedea necesitatea unei, să zicem, acţiuni alternative. Ne-am străduit, dar era ferm convins că munca noastră de la Mogale era suficientă pentru promovarea cauzei. Nu i-am povestit niciodată în mod explicit despre Hb, pentru că am simţit că nu ar fi de acord cu organizaţia noastră.

— Da, aşa mă gândeam şi eu, am replicat. Hai să-ţi spun eu cum s-au petrecut lucrurile mai departe, Donnie. Emma v-a arătat, ţie şi lui Frank, fotografia lui Cobie. Şi atunci s-au întâmplat două lucruri. Primul a fost că te-ai speriat. Stând acolo, în biroul lui Frank, ai început să-ţi faci griji, pentru că nu ştiai în ce mod povestea asta putea pune Hb în pericol. Nu ştiai dacă presupunerile Emmei erau corecte. Cine era, de fapt, Emma? Ce voia? Ai îndreptat-o spre Stef pentru că te putea ajuta să evaluezi situaţia. Ca apoi să luaţi o decizie. L-ai sunat pe Stef imediat ce-am plecat de la voi şi l-ai prevenit că veneam la el. Până aici am sau nu dreptate?

— Mda, oarecum.

— Al doilea lucru care s-a întâmplat a fost că fotografia şi povestea Emmei au deşteptat bănuielile lui Frank. Presupun că vă suspecta, oricum, dinainte, pe tine şi pe Cobie. Cu toate că ne-a spus că nu Cobie îi ucisese pe braconierii de vulturi, nu era cu adevărat convins de asta. Trebuia să se asigure că totul era în regulă. Aşa că a scotocit casa lui Cobie. A găsit materiale compromiţătoare. Fotografii şi alte dovezi despre existenţa Hb. Nu ştiu exact ce anume, dar, în orice caz, nu se aflau pe etajera cu cărţi, nu-i aşa?

— Nu.

— Unde le ascunsese Cobie?

— În tavan.

— După aceea, Frank a sunat-o pe Emma şi i-a lăsat un mesaj, dar, înainte ca ea să-i telefoneze înapoi, te-a luat pe tine la întrebări despre Hb. Era foarte nemulţumit. Te-a ameninţat că se duce la poliţie sau ceva de genul ăsta. Şi tu l-ai aruncat în cuşca leului.

— Nu! Frank era prietenul meu, a strigat Donnie cu ardoare, fluturându-şi braţele. Cum să-l omor? Nu ştiu ce s-a întâmplat, ţi-o jur. M-am uitat în rastelul de arme abia în ziua de după moartea lui.

— Pentru că ai vrut să ascunzi înăuntru puştile cu care trăseseşi în câini.

— Da. OK. Nu am avut de ales. Dar, când am deschis rastelul, am văzut pata de sânge. Şi după aceea am găsit documentele păstrate de Cobie. Şi fotografiile pe care i le-am arătat Emmei. Am luat albumul şi l-am dus acasă la Cobie, l-am aşezat pe pat, apoi am cercetat din nou casa pentru a mă asigura că nu mai ascunsese şi altceva. Am găsit în tavan o cutie, dar era goală. Pot doar să presupun că Frank o găsise, luase documentele dinăuntru şi le pusese în seif.

— Mi-ai spus că moartea lui Frank nu a fost întâmplătoare. Dar tu aveai un motiv solid, Donnie.

— Doamne, Dumnezeule, cum poate să-ţi treacă prin cap aşa ceva, Lemmer? L-am iubit pe omul ăsta şi l-am respectat mai mult decât pe oricine. Nu eu l-am ucis.

— Atunci cine? Cine, Donnie?

— Cineva care nu voia ca Emma să vadă poza.

— Care poză?

— Poza care lipseşte din album.

M-am uitat de la Stef Moller la Donnie Branca, amândoi cu frunţile încruntate, cu o expresie de sinceritate adânc întipărită pe chipurile care străluceau în lumina lunii, şi am clătinat încet din cap.

— Nu, nu vă cred, mă minţiţi. Mâine o să mă duc la revista *Beeld* şi o să le spun tot ce ştiu. N-aveţi decât să încercaţi să vă vindeţi şi voi povestea prefabricată jurnaliştilor.

Branca a început să turuie ceva, dar Stef Moller l-a oprit cu un gest.

— Lemmer, spune-mi, te rog, cum aş putea să te conving? m-a întrebat încet.

— Spunând adevărul, Stef.

— Asta am şi făcut până acum.

— Nu, nu-i aşa. Cobie este fratele Emmei. Donnie a spus ceva de o poză lipsă şi de faptul că Emma nu trebuia să o vadă. De ce n-aţi vrut să i-o arătaţi Emmei? De ce-a sunat-o Wolhuter în legătură cu poza asta? De ce insistaţi că nu e fratele Emmei.

— Pentru că ştim că nu el. Pentru că l-am întrebat.

— Când?

— Acum trei zile. Sâmbătă. Şi Cobie de Villiers ne-a spus că n-a auzit în viaţa lui de Emma.

37.

M-am stăpânit cu mare greutate. Îmi venea să-l iau pe Stef de gât şi să-l zgâlţâi zdravăn.

— Atunci de ce m-aţi minţit că nu ştiţi unde se ascunde Cobie?

Moller îmi anticipase însă întrebarea.

— Chiar nu ştim, Lemmer. M-a sunat pe neaşteptate. A spus că auzise că Frank Wolhuter murise. Şi m-a prevenit să avem mare grijă de noi, fiindcă ucigaşii sunt foarte periculoşi. Să ne luăm măsuri de precauţie, să purtăm arme şi să nu rămânem niciodată singuri. L-am întrebat unde era, şi mi-a răspuns că n-avea importanţă. Şi pe urmă i-am povestit despre Emma, şi mi-a zis că el nu are familie şi că n-a auzit niciodată de ea.

— L-ai întrebat şi de ce i-a ucis pe oamenii aceia?

— N-avea niciun rost. Suntem siguri că el a făcut-o.

— Dar Frank şi Donnie mi-au jurat că nu Cobie i-a omorât.

Donnie Branca a dat să se ridice plin de indignare.

— Ce-ai fi vrut să fac, Lemmer? Pentru numele lui Dumnezeu, fii realist! Frank era convins că nu Cobie îi ucisese. Ce-ai fi vrut să fac? Să mă duc şi să le spun tuturor: „Da, Cobie i-a împuşcat cu sânge rece, e un nemernic”? Iisuse!

— Stai jos, Donnie.

Nu m-a ascultat. Se înfuriase de-a binelea. S-a ridicat, a dat un ocol prin beznă şi s-a întors, proptindu-se în faţa mea.

— Mai du-te dracului, Lemmer! Ce-ai de gând să faci? Să mă împuşti? M-am săturat de tine. Nu e treaba noastră să căutăm dovezi că fratele Emmei ar fi Cobie. Nenorocitul a omorât oameni nevinovaţi şi a pus în pericol munca noastră de doisprezece ani. Doisprezece ani! Atâta i-a trebuit lui Stef ca să pună Hb pe picioare şi să facă lucrurile să meargă. Şi tu vii aici şi când îţi vorbim despre pericolul ce pândeşte mediul, clatini din cap. Eşti la fel ca toţi ceilalţi. Mass-media, guvernul, opinia publică, toată lumea neagă evidenţa. N-ai habar ce se întâmplă, Lemmer. În întreaga lume. E o porcărie. Du-te mai întâi şi documentează-te. Uită-te la statistici. Citeşte articolele ştiinţifice. Pentru că nu e vorba numai despre schimbările climatice. Ci despre multe alte lucruri. Pierderea habitatelor naturale, defrişările, creşterea numărului populaţiei, poluarea, exploatarea iraţională a pământului, dezvoltarea urbană excesivă, braconajul, contrabanda, sărăcia, globalizarea. Şi pe urmă vin şi au tupeul să ne spună că nu există nicio criză. N-ai decât să te duci să vorbeşti cu presa. Să ne demaşti, dacă aşa îţi închipui că o să ne poţi opri.

— Donnie, a încercat Stef Moller să-l potolească.

— Iisuse, Stef, m-am săturat până peste cap de tâmpitul ăsta. Lemmer, fii atent la ce-ţi spun. Nu ne-am atins nici de Frank şi nici de Emma. Şi, dacă nu mă crezi, treaba ta. A ocolit camioneta şi a deschis portiera. Hai, Stef, să mergem!

A trântit uşa şi a pornit motorul.

Stef Moller s-a ridicat încet şi a trecut pe lângă mine.

— Are dreptate.

Asta a fost tot ce-a spus. S-a urcat în camionetă, şi am fost nevoit să mă dau la o parte din drum – Donnie Branca nu părea dispus să mă ocolească.

∴

Crezusem că Emma mă minte şi mă înşelasem. Încrederea în abilitatea mea de a detecta minciunile se clătina serios. Am rămas urmărind în întuneric stopurile roşii ale Toyotei îndepărtându-se şi m-am gândit că Donnie Branca spunea adevărul, dar Stef Moller îmi ascundea, în continuare, ceva.

Când vrei să afli dacă cineva te minte, uită-te în ochii lui. Ceea ce era dificil în cazul lui Moller, din cauza clipitului aceluia permanent şi a lentilelor groase ale ochelarilor. În noaptea aceea nu putusem să-i văd bine faţa în beznă şi fusesem nevoit să mă limitez la a-i asculta vocea, la a-i urmări cadenţa şi intonaţia. Nu mărturisise tot.

Sau asta era doar în închipuirea mea?

M-am întors în culcuşul dintre tufişuri.

Stef Moller cel înalt, cu scăfârlia lui cheală, cu ochelari şi cu felul lui măsurat şi solemn de a vorbi. În ziua când îl cunoscusem mi se păruse un tip inofensiv. Chiar dacă ceva mă tulburase la întâlnirea din baracă. Ceva ce îmi scăpase.

Bărbaţii înalţi şi liniştiţi nu se regăsesc în fruntea listei cu potenţiale ameninţări a unui bodyguard. Marii asasini din istorie fuseseră oameni scunzi şi agitaţi. Lee Harvey Oswald, Dmitri Tsafendas, John Hinckley, Mark David Chapman.

Venirea lui Moller mă luase prin surprindere. Vocea lui fusese cea care mă convinsese să ies din ascunzătoare, pentru că în mintea mea nu putea exista o legătură între el, scenele de violenţă şi atacurile comise cu sânge rece. Stef Moller avea aerul unui om care suferise mult la viaţa lui.

Acum însă eram sigur că mă minţise. Că îmi ascundea ceva.

Ce anume mă tulburase acolo, în baraca lui?

Branca nu fusese implicat în atacul asupra mea şi a Emmei. Îl credeam.

Şi atunci?

De ce mă minţea Moller? Trimisese pe altcineva? Nu avusese suficientă încredere în Branca sau dispunea şi de alţi oameni din Hb, dispuşi să facă lucrurile murdare?

„Să avem mare grijă de noi, fiindcă ucigaşii sunt foarte periculoşi. Să ne luăm măsuri de precauţie, să purtăm arme, şi să nu rămânem niciodată singuri”.

Spusese asta cu autoritate sau cu teamă? Chiar şi aşa, în seara aceea, el şi Branca veniseră neînarmaţi. Sau poate că

ascunseseră armele în camionetă?

Ce văzusem în baraca lui Moller?

M-am aşezat, cu prăjiturelele Twinkie şi cu sticlele de Energade la îndemână. Nu era momentul să mă relaxez. Trebuia să rămân în alertă, pregătit pentru orice.

În ziua când eu şi Emma merseserăm la ferma lui Moller, baraca în care îl găsiserăm era destul de întunecoasă, singura lumină pătrunzând prin uşile duble. Pe pereţi se înşirau rafturi, în încăpere erau multe bidoane de motorină şi de benzină, bancuri de lucru pline cu piese de schimb, cârpe murdare de ulei, cutii şi canistre, piuliţe şi şuruburi, unelte şi...

Am luat o gură de suc. Am închis ochii, concentrându-mă.

Pe bancul de lucru, aflat la doi metri de Moller, erau un carburator şi un filtru de aer dezmembrat şi lângă el... o tavă.

O tavă veche maro-roşcată, cu baza din plută, pe care erau aşezate o zaharniţă şi ceşti de cafea. Da, asta îmi atrăsese atenţia.

Ceştile de cafea.

De ce?

Pentru că erau trei la număr. Trei ceşti de cafea, două goale şi una pe jumătate plină.

M-am ridicat în mijlocul pădurii întunecate, cu sticla de suc într-o mână şi cu Glockul în cealaltă.

„Nu suntem decât Septimus şi cu mine, n-avem pe altcineva”. Aşa spusese Stef Moller. Şi totuşi, pe tavă văzusem trei ceşti urâte, kaki-maronii, cu linguriţele încă înăuntru, şi cineva nu-şi terminase de băut cafeaua. Doi oameni, trei căni. N-avea sens. În momentul când Emma telefonase din faţa porţii, în baracă se mai afla cineva. Cineva care nu voise să fie văzut.

Mi-am adunat lucrurile şi am pornit spre casă. Bănuiam cine fusese a treia persoană.

Şi mai credeam şi că se afla, în continuare, tot la Heuningklip şi că din cauza ei mă minţise Stef Moller.

Mi-a luat aproape trei ore ca să parcurg cei două sute cincizeci de kilometri până la Heuningklip. În defileurile din munţi întâlnisem camioane grele şi curbe strânse, practic invizibile în beznă până în clipa când ajungeai la ele.

Am trecut prin Nelspruit şi m-am gândit la Emma. Îmi venea să fac un ocol şi să mă opresc la spital, doar ca s-o ţin de mână. Şi să-i vorbesc. Voiam s-o întreb ce avusese în cap în noaptea

aceea, când venise lângă patul meu, dar, pe de altă parte, preferam să tacă, pentru a păstra intacte şansele unor multiple răspunsuri.

Chiar înainte de Suidkaap, am cotit la dreapta, intrând pe R38, reflectând asupra lui Stef Moller, bogătaşul cel sfios. Melanie Posthumus fusese cea care ne povestise că el era miliardarul care cumpărase o mulţime de ferme şi le reabilitase, dar că nimeni nu ştia de unde avea atâţia bani.

Aşadar, de unde avea o asemenea avere? Şi ce putea cumpăra cu ea?

M-am închipuit aşezat undeva, într-un colţ. Mă săturasem de atâtea gânduri. Tânjeam după acţiune. Voiam răspunsurile care să clarifice totul, voiam să ridic vălurile groase şi întunecate ale minciunii şi ale înşelăciunii şi să las lumina să pătrundă înăuntru, pentru ca la final să ştiu pe cine să înşfac de guler şi, dându-i un pumn zdravăn în faţă, să-i zic: „Acum spune tot”.

Dincolo de Badplass, pe R541, am încetinit pentru a putea zări în întuneric poarta de intrare la Heuningklip, care n-avea nimic special – obişnuita rezervaţie naturală fantomatică din spatele obişnuitului gard înalt. Am continuat să rulez încă un kilometru după ce am trecut de poartă şi am parcat în iarba înaltă, cât de departe am putut de drum. M-am dat jos din maşină, mi-am înfipt bine Glockul la curea şi m-am uitat la ceas. Trei fără un sfert dimineaţa. Ora la care bântuia Gestapoul.

M-am căţărat pe poarta de trei metri înălţime şi-am sărit de partea cealaltă. Trebuia să o iau pe potecă. Nu-mi permiteam să mă pierd printre tufişuri. În plus, se putea să dau şi peste lei. Cobie îi spusese lui Melanie Posthumus că, atunci când Moller avea să deţină un teren de şaptezeci de mii de hectare, avea să poată reintroduce lei şi câini sălbatici în mediul lor natural. De-atunci trecuseră câţiva ani buni.

Drumul şerpuia cale de trei kilometri, urcând spre casa şi dependinţele modeste. Am înaintat. Mă simţeam expus, dar iarba de pe marginea drumului era prea mare şi neclintită. Am mers cu mâna pe pistol şi ascultând cu atenţie zgomotele nopţii. Un urlet de hienă, un altul de şacal. Câinii lătrau în depărtare. Oare câinii sălbatici lătrau? Poate. Tot ce ştiam despre ei era că atacau în haită şi că-şi fugăreau prada kilometri întregi, muşcând-o până când cădea, răpusă de pierderea de sânge şi de oboseală. Şi atunci, toată haita se aduna pentru ospăţ.

Am iuţit pasul, mergând pe mijlocul drumului pentru a face cât mai puţin zgomot.

O pasăre de noapte a trecut fâlfâind din aripi chiar prin faţa mea, apoi o alta, şi încă trei, patru, cinci. M-am speriat şi am încremenit. Am înjurat, cu pistolul în mână. A durat câteva minute bune înainte ca agitaţia să se potolească.

Am pornit din nou la drum.

Într-un sfârşit, am ajuns pe culmea dealului, la ferma învăluită în întuneric. Nicio lumină nu era aprinsă.

Oare Stef Moller ajunsese acasă? Sau rămăsese peste noapte la Mogale?

Mai întâi trebuia să cercetez casa.

Am înaintat precaut, ascunzându-mă în umbră. Casă, baraca şi o altă clădire lunguiaţă. Dincolo de deal erau colibele muncitorilor, nişte căsuţe din cărămizi albicioase şi cu acoperişuri din tablă ondulată. Stef Moller dăduse din cap, arătând în direcţia lor, atunci când ne spusese că Seppie saşiul era singurul om care lucra la fermă în acel moment.

Am traversat încet veranda până la uşa de intrare în casă şi am învârtit cu grijă mânerul cu mâna stângă, ţinând în continuare pistolul în dreapta.

Uşa era descuiată.

Ca să eviţi scârţâitul unei uşi, trebuie să te mişti repede. Am împins-o iute, am intrat şi am închis-o în urma mea. Fără să fac zgomot prea mare.

Înăuntru era foarte întuneric. Nu puteam să văd bine mobila şi nu voiam să mă izbesc de ceva. Trebuia mai întâi să aştept să mi se obişnuiască ochii cu bezna. În dreapta se afla o încăpere de dimensiuni mari. Camera de zi? În faţă, un coridor. Am luat-o într-acolo, păşind încet.

Prima uşă pe stânga dădea în bucătărie. N-avea perdele la fereastră, şi am zărit smalţul alb al unei sobe vechi de gătit. În stânga şi în dreapta am mai zărit câte o uşă, ambele deschise. Baia în stânga. Dormitorul în dreapta.

Am stat în pragul uşii dormitorului, trăgând cu urechea. Nimic.

Am continuat să înaintez. Alte două uşi, de o parte şi de alta a holului. Ambele erau dormitoare, cel din dreapta mai mare. Probabil că aici dormea Stef Moller. Imposibil să văd ceva în beznă. Am făcut un pas înăuntru şi mi-am încordat auzul, dar n-am desluşit altceva decât propriile bătăi ale inimii atunci când

mi-am ţinut răsuflarea.

Am ieşit din cameră păşind cu grijă, mai întâi pe vârfurile picioarelor, apoi punând jos tălpile, încet, silenţios, până când am ajuns în al treilea dormitor.

Gol. Nu era nimeni în casă. Moller era pe drum sau poate se oprise să doarmă în altă parte. M-am întors cu paşi grăbiţi la uşa de la intrare, convins că nu avea cine să mă audă. Am ieşit şi m-am pornit pe verandă. Curtea era cufundată într-o tăcere stranie. Colibele muncitorilor se înşirau în stânga mea, spre est. Aveam de traversat cam o sută cincizeci de metri de teren deschis, acoperit cu pietriş care scârţâia sub picioare. Iarba înaltă fusese tunsă până la doi metri distanţă de colibe. Tot ce trebuia să fac era să ajung acolo şi să mă pitulez.

Colibele fuseseră construite pe o pantă a dealului, într-un şir curbat, perfect vizibil în lumina stelelor şi a lunii, o boltă cerească superbă înălţată peste locul altfel învăluit complet în beznă. Aveam să încep din stânga, cu coliba cea mai apropiată de casă. Era însă o problemă. Septimus, cel care se uita cruciş, locuia într-una dintre case, şi nu voiam să-l trezesc. În care casă? Imposibil de ghicit. Probabil nu chiar în prima – nimeni nu vrea să doarmă prea aproape de şef. Bănuiam că în a doua.

Dar bărbatul pe care-l căutam? Poate în a patra sau a cincea colibă?

Putea fi oricare dintre ele. Am pornit pe poteca lungă de pietriş, cu pistolul pregătit în mână. Am mulţumit cerului că nu aveau câini de pază. Am înaintat cu mare grijă, punând la fiecare pas piciorul jos în cea mai mare linişte, pentru a nu-l deştepta pe bărbatul adormit. Am luat-o înspre iarba înaltă, imediat la stânga după prima casă, fără să mă grăbesc, întrebându-mă unde dormea, în coliba a treia sau a patra, şi cum urma să reacţioneze atunci când aveam să-i pun Glockul la tâmplă şi să-l trezesc din somn cu blândeţe.

Încă cincisprezece metri până la iarbă, apoi zece. A trebuit să mă stăpânesc să nu parcurg în goană ultimii cinci metri. Nu trebuia să fac zgomot. Ajuns în iarbă, m-am ghemuit şi m-am uitat pe fereastra primei case. N-avea perdele. Uşa din lemn, zugrăveala crăpată.

Am continuat să merg ghemuit prin iarbă până la casa următoare. Perdele murdare din plasă, cu o ruptură zdravănă într-una dintre ele. Unde era Septimus? Uite-l, doarme, neştiutor

şi neînsemnat. Am înaintat alţi şapte metri, apoi m-am aşezat pe vine. Am zărit nişte perdele galbene decolorate la fereastra casei numărul trei şi mi-am amintit că Melanie Posthumus ne povestise cum cumpărase un material galben drăguţ şi vesel, şi atunci am ştiut unde dormea individul.

„L-am găsit, Emma le Roux, l-am găsit pe diavolul fugar, pe Jacobus le Roux, cunoscut şi sub numele de Cobie de Villiers. Ucigaş, persoană dată dispărută, ecoactivist şi un mare mister”.

Brusc, o umbră s-a lăţit lângă mine, în iarbă, şi cineva mi-a lipit încet ţeava unei arme de obraz, spunând pe tonul cel mai serios cu putinţă:

— Pune pistolul jos, altfel îţi zbor creierii.

38.

Furia sau spaima bruscă stimulează secreţia hormonului epinefrină de către glanda medulosuprarenală. Ştiam pentru că citisem despre asta în închisoare, în nesfârşitele mele căutări după răspunsuri. Epinefrină accelerează ritmul bătăilor inimii, ridică nivelul glicemiei şi tensiunea arterială şi contractează pupilele şi vasele capilare, pentru a diminua pierderile de sânge în cazul unei răniri. Pregăteşte corpul să facă faţă unei crize fiziologice, în cadrul reacţiei cunoscute drept „supravieţuirea prin fugă sau luptă”.

Cărţile nu suflă însă nicio vorbă despre efectul pe care-l are asupra creierului – şi anume, ignorarea nebuniei temporare, a ceţii roşiatice care ţi se aşterne pe ochi.

Dar cu o armă vibrându-ţi delicat la tâmplă, fuga, lupta sau nebunia nu constituie răspunsuri utile. Tot ce poţi face este să încerci să-ţi păstrezi cumpătul şi să neutralizezi efectul hormonului concentrându-te profund, respirând încet şi adânc şi rămânând nemişcat.

Însă nu asta aştepta de la mine umbră.

M-a pocnit tare cu arma în cap şi a lătrat:

— Aruncă naibii pistolul ăla!

Nu vorbea ca un om stăpân pe sine. Ci cu o voce nerăbdătoare, ascuţită, care nu mi-a plăcut deloc. Am aşezat încet Glockul pe iarbă.

— Cine eşti?

Voiam să mă uit la el, dar mi-a apăsat şi mai tare arma de tâmplă.

— Sunt Lemmer, am răspuns pe un ton liniştitor.

— Ce cauţi aici?

— Am fost angajat de sora ta, Jacobus. De Emma le Roux.

— N-am nicio soră.

Era încordat ca un arc, şi mâna cu care ţinea arma a început să tremure tot mai tare. Nu puteam să o văd, dar am simţit-o lângă ureche, şi m-am întrebat dacă şi degetul îi era la fel de încordat pe trăgaci.

— Atunci m-am înşelat. Îmi cer scuze.

Răspunsul meu l-a luat prin surprindere. A rămas năuc preţ de două bătăi, ca de ciocan, ale inimii mele, apoi a spus:

— Nu mă minţi!

Mi-am păstrat tonul liniştit şi plat.

— Nu te mint, Jacobus. Îmi pare sincer rău. Mai ales pentru Emma. Voia atât de mult să-şi revadă fratele... Cred că l-a iubit foarte tare.

— N-am nicio soră.

Ridicase tonul cu o jumătate de octavă. Încercarea mea de a-l mai potoli nu părea încununată de succes.

— Da, Jacobus, te cred. Atunci, eu mi-am terminat treburile pe-aici. O să mă duc să-i spun că nu mai are niciun frate.

— Corect.

— Pot să mă ridic? O să plec şi n-o să te mai deranjez niciodată. Poţi să păstrezi pistolul.

A căzut pe gânduri şi a îndepărtat ţeava armei de tâmpla mea cu câţiva milimetri.

— Cum de-ai venit aici ca să mă cauţi?

De data aceasta, vocea îi era mai puţin disperată şi ascuţită.

I-am răspuns, pe un ton lejer, de conversaţie, şi fără să îl mint:

— Am fost aici cu Emma săptămâna trecută. Am văzut trei căni de cafea în baracă. Dar Stef îmi spusese că nu mai era nimeni aici, în afară de el şi de Septimus. Asta mi-a dat de gândit. Am presupus că se ascunde cineva în colibe.

A tăcut.

— Ai auzit păsările pe care le-am stârnit când m-am apropiat, am spus. Eşti foarte tare, tipule.

— Potârnichi.

— Te mişti bine, nu te-am auzit venind.

Stătea acolo, indecis, ca un câine care aleargă după autobuz şi, când îl prinde din urmă, nu ştie ce să mai facă.

— Jacobus, acum o să mă ridic. Încet. Şi pe urmă o să plec şi n-o să mă mai întorc aici niciodată. Mi-am terminat treaba.

— Nu.

Ştiam de ce nu-i convenea propunerea mea.

— N-o să spun nimănui unde eşti. Jur pe Dumnezeu.

Poate că jurământul ăsta avea credibilitate în rândul membrilor Hb. Mi-am întors foarte încet capul spre el. S-a uitat mai întâi spre casă, apoi către mine. Era Cobie de Villiers, bărbatul din fotografia pe care ne-o arătase Jack Phatudi. Transpirase, şi faţa îi strălucea în lumina lunii. Ochii îi fugeau de colo-colo, şi ţinea arma cu mâinile întinse în faţă. Părea un MAC 10. Cel mai ieftin pistol automat de pe piaţă, însă la fel de eficient ca armele scumpe.

Nu i-a plăcut că mă uitam la el. Era un semnal de alarmă. E mai greu să ucizi un om după ce l-ai privit în ochi. Am încercat să stabilesc un contact vizual direct. Şi-a ferit ochii, uitându-se într-o parte şi-n alta, ca şi cum nu ştia ce să facă. Stătea cu gura pe jumătate deschisă, respirând iute. Ştiam că trebuia să acţionez şi să nu-l las să facă prima mişcare. Era un om căutat de poliţie, un criminal şi un fugar, care, chiar în clipa aceea, cântărea cu toată seriozitatea avantajele uciderii mele. Am aşteptat să privească, o fracţiune de secundă, în lateral, mi-am ridicat braţul stâng pentru a-l lovi peste mână şi mi-am vârât piciorul drept între coapsele lui. Împuşcăturile au bubuit, asurzindu-mă, şi am simţit o arsură în ceafă. L-am dezechilibrat punându-i piedică, şi s-a prăbuşit la pământ. Pistolul automat a zdrăngănit în aer. Cobie a încercat să atenueze şocul căderii cu braţul stâng, şi eu l-am pocnit tare cu pumnul în faţă, după care m-am repezit să înşfac MAC-ul cu ambele mâini.

A încasat bine lovitura, căci nu a dat drumul armei. Pe gât mi se prelingea un lichid călduţ, am bănuit că era sânge.

Cobie a smucit pistolul. Avea faţa schimonosită, arăta ca un nebun şi a scos un mârâit înfundat. Nu era mult mai înalt decât mine, însă era puternic şi decis să lupte pe viaţă şi pe moarte.

Am renunţat, pe moment, să încerc să-i smulg MAC-ul şi l-am lovit din nou. Am ţintit maxilarul, dar l-am nimerit în ochi. Capul

i s-a bălăngănit pe spate, dar a îndreptat pistolul automat spre mine. Am prins ţeava armei cu mâna stângă şi cu dreapta l-am pocnit peste ureche, însă fără vreun efect vizibil.

În spatele nostru, o lampă s-a aprins în a doua căsuţă, şi la lumina ei am văzut faţa contorsionată a lui Cobie. Din sprânceană îi curgea sânge.

L-am lovit iar, cât de tare am putut. Şi-a ferit capul, şi pumnul meu i-a şters bărbia. M-am mişcat, încercând să mă urc peste el şi să-l apuc de gât, dar s-a răsucit şi mi-a prins antebraţul cu mâna stângă.

O uşă s-a deschis, aruncând o rază de lumină afară. Dacă Septimus era înarmat, atunci chiar aveam probleme. I-am dat drumul lui Cobie din strânsoare şi am ţâşnit în tufişuri, cu gândul să caut Glockul. L-am zărit strălucind în iarbă, l-am luat şi m-am rostogolit către Cobie. Nu se sculase de la pământ, dar ţinea pistolul îndreptat către mine. N-aveam timp să trag, aşa că m-am repezit spre el. A ţintit şi a apăsat pe trăgaci. Clinchetul metalului, şi atât. MAC-ul nu mai avea gloanţe. M-am aruncat asupra lui, pocnindu-l tare cu butoiaşul Glockului în obraz şi uitându-mă în acelaşi timp spre uşă.

Seppie stătea în prag cu o puşcă de vânătoare îndreptată în sus, spre stele, şi cu o expresie de uimire întipărită pe chip.

— Cobie? a întrebat el.

— Aruncă arma sau îl împuşc pe Cobie, am spus.

Cobie a încercat să-mi ia Glockul din mână. Depăşise barierele fricii, era un om disperat, nebun. L-am lovit cu pistolul în cap, m-am rostogolit pe o parte şi m-am aşezat pe vine în faţa lui. Cu pistolul în ambele mâini, am ţintit spre el şi am spus pe cel mai rezonabil ton cu putinţă:

— Cobie, ăsta e un pistol cu calibrul de 45 de milimetri. Mai întâi o să te împuşc în picior, unde sunt însă nişte vene groase – şi nu garantez că n-o să sângerezi de moarte. Tu alegi.

Pe urmă m-am uitat la Septimus. Încremenise cu puşca în mână.

— Septimus, am lătrat.

M-a privit copleşit de spaimă.

— Pune puşca jos. Acum.

— OK.

S-a aplecat încet şi a aşezat, cu mare respect, arma pe dala de ciment din faţa uşii.

— Culcă-te la pământ, i-am ordonat.

— Unde?

— Oriunde, idiotule. Dar la distanţă de puşcă.

S-a trântit pe burtă.

M-am ridicat şi m-am apropiat de Jacobus.

— Cobie, pune arma jos.

Nu i-a convenit, deşi MAC-ul nu mai avea gloanţe. Nu ştiam dacă nu are cumva un încărcător plin în buzunar.

— Ridică-te, i-am spus.

S-a ridicat. L-am lovit cu genunchiul, cât de tare am putut, chiar deasupra buricului. A căzut în faţă, încovoiat şi cu gura căscată.

I-am smuls MAC-ul din mână şi l-am aruncat departe, pe câmp.

— Asta pentru c-ai vrut să mă omori, Cobie. Şi ca să te mai liniştești puţin. La naiba, omule, arăţi ca un câine turbat!

Cobie s-a ghemuit la pământ în poziţia fetală, încercând disperat să tragă aer în piept.

Am dus mâna stângă la cap, în locul care mă durea. Am pipăit rana, o tăietură lungă şi adâncă ce pornea de sub ureche. Sângera. Încă un centimetru, şi aş fi fost un om mort. Mi-a venit să-l lovesc din nou pe Cobie. Mi-am reprimat însă pornirea, m-am dus spre Seppie, mi-am băgat Glockul la curea şi am ridicat puşca. Am scos încărcătorul, am tras glonţul de pe ţeavă afară şi le-am aruncat departe. Septimus mă urmărea neliniştit, cu un singur ochi. Am lăsat puşca să cadă lângă el şi am luat iar Glockul în mână. M-am îndreptat spre Cobie, i-am înfipt un genunchi în spate şi i-am lipit pistolul de ceafă.

— Septimus, uită-te la mine!

Şi-a ridicat capul.

— Du-te în casă şi adu-mi un cablu electric. Cel mai lung pe care-l găseşti. Ai înţeles?

— Da.

Nu părea prea convins.

— Eu o să stau aici, cu Cobie, şi, dacă te văd că ieşi din casă cu altceva în mâini decât cablul, o să-l împuşc.

— OK.

— Hai, du-te! Grăbeşte-te!

A ezitat, dar numai o clipă, apoi s-a repezit în casă. Cobie de Villiers se smucea sub genunchiul meu.

— Jacobus, ascultă-mă, nu vreau să-ţi fac necazuri. Dar, dacă nu cooperezi, jur pe Dumnezeu c-o să te împuşc. Şi-o să fiu decorat de poliţie pentru asta.

— Ce-ai de gând să faci?

Pe acelaşi ton de om nebun.

— Am de gând să te leg, Jacobus, ca să nu-ţi mai vină vreo idee. Şi, dup-aia, noi doi o să stăm frumuşel de vorbă. Asta-i tot. Dacă discuţia noastră va decurge bine, o să-ţi dau drumul, şi pe urmă o să plec şi eu şi n-o să suflu nimănui vreo vorbă despre tine. Dar, dacă nu-mi răspunzi la întrebări, voi fi nevoit să te duc la poliţie. Tu alegi.

A tăcut. Zăcea gâfâind.

Septimus a ieşit din casă mişcându-se cu mare grijă. În mâinile întinse în faţă căra o rolă de cablu electric, ca pe o ofrandă.

— Adu cablul încoace, Septimus, şi pe urmă întoarce-te şi întinde-te pe burtă cu mâinile la spate.

S-a conformat, supus şi concentrat. Am aşteptat să-l văd culcat la pământ, am luat cablul cu mâna stângă şi mi-am îndesat Glockul la curea.

Acesta era momentul pe care îl aşteptase Cobie. S-a mişcat rapid, încercând să se rostogolească departe de mine şi să mă lovească în acelaşi timp. Nu m-a luat prin surprindere. Răbdarea mea avea însă, şi ea, o limită. L-am prins de braţ, i l-am răsucit la spate şi i-am împins încheietura mâinii în sus, spre gât, dislocându-i umărul. Cobie era un tip dur, dar n-a suportat durerea cumplită. A căzut moale la pământ.

— Nebunia şi prostia nu fac casă bună, Jacobus, am spus urcându-mă cu amândoi genunchii pe spinarea lui şi apăsându-i corpul cu toată greutatea.

Am auzit cum îi iese aerul din plămâni, i-am înşfăcat o mână, am tras-o aproape de cealaltă, am luat cablul şi am început să-l înfăşor în jurul încheieturilor. M-am dat jos de pe spinarea lui numai după ce m-am asigurat că nu avea cum să-şi elibereze mâinile.

— Seppie, mai am nevoie de cablu.

— Nu mai am, a scâncit.

— N-ai nişte sfoară sau altceva?

— Nu ştiu.

— Du-te şi caută la Cobie în casă.

— OK.

— Fuguţa, Septimus. Dacă nu te întorci repede, îl împuşc pe Cobie. Mai întâi în piciorul stâng, pe urmă în dreptul.

— OK.

S-a repezit spre casa cu perdele galbene, a trântit uşa de perete şi a aprins lumina. S-a întors cu o veioză cu cablul ataşat la ea.

— Sparge lampa şi smulge-o de acolo, Septimus.

S-a conformat.

— Acum, întinde-te la pământ.

Cunoştea poziţia. Am luat cablul nou, m-am aşezat cu genunchii pe spatele lui Septimus şi m-am apucat să-i leg încheieturile mâinilor.

Cobie de Villiers a sărit în picioare.

— Jacobus! am strigat după el, dar fără folos. Cobora dealul în fugă, cu mâinile legate la spate.

— O să-ţi împuşc amicul, Cobie.

Nu părea o prietenie prea strânsă. Cobie a dispărut în noapte.

— Rahat! am înjurat nervos.

Şi acum, ce-aveam să fac? Mai întâi, trebuia să-l imobilizez pe Septimus. M-am mişcat iute, înfăşurând cablul în jurul gleznelor lui Seppie şi făcând în mare grabă un nod.

— Nu cumva să faci vreo prostie! l-am ameninţat.

Pe urmă l-am lovit uşor cu piciorul în coaste, am scos Glockul de la curea şi m-am repezit după Cobie.

Ce naiba-l apucase pe nebunul ăsta?

39.

Întunericul îl punea în avantaj. În plus, cunoştea bine terenul. Din fericire, un om care aleargă cu mâinile legate la spate nu prea-şi poate păstra echilibrul.

Nu puteam să-l văd, dar l-am auzit căzând undeva, în dreapta mea, la circa o sută de metri distanţă. Crengile au trosnit, şi a urmat o bufnitură surdă. Am rupt-o la fugă în direcţia zgomotului.

Dacă ar fi stat liniştit, ar mai fi avut o şansă, însă Cobie voia cu tot dinadinsul să scape. Când a dat să se ridice, clătinându-

se, l-am auzit şi i-am văzut umbra cenuşie proiectată pe fundalul ierbii înalte, o siluetă ghemuită, împiedicată. M-am luat după el şi l-am ajuns din urmă. De fiecare dată când trăgea aer în piept, scotea un sunet disperat. L-am atacat din spate şi l-am doborât. Cum nu putea să se sprijine în mâini, s-a prăbuşit cu faţa îngropată în iarbă.

Am sărit pe el şi l-am ţintuit la pământ, i-am lipit Glockul de gât şi am şuierat cu răsuflarea întretăiată:

— Iisuse, Jacobus, ce mama naibii te-a apucat?

— Împuşcă-mă, a şoptit răguşit, abia auzit, zbătându-se în continuare într-o încercare inutilă de-a se elibera.

— Ce?

— Împuşcă-mă!

— Eşti nebun?

— Nu.

— Pe cinstea mea că eşti nebun!

— Împuşcă-mă. Te rog.

— De ce?

— Aşa e mai bine.

— Cum adică?

— E mai bine pentru toată lumea.

— Dar de ce?

— De-aia.

— Răspuns greşit. Uite ce-i, n-am de gând să stau aici şi să-mi pierd vremea cu tine. Trebuie să mă întorc la Septimus. M-am ridicat, prinzându-l de încheieturile mâinilor. Hai, am spus trăgându-l după mine şi forţându-l să-şi ţină braţele suficient de sus, încât să fie străfulgerat de durere dacă-i mai trecea prin gând s-o ia la fugă.

— Împuşcă-mă!

Un ţipăt în noapte, un urlet demonic, plin de spaimă, şi s-a smucit din nou, fără să-i pese de durerea care, fără îndoială, îl săgetase în umăr. Mi-am dat seama că nu puteam să-mi pun planul în aplicare şi l-am lovit cu Glockul în cap cât de tare am putut.

Abia atunci Viezurele Melivor s-a prăbuşit, moale, ca o lumină care pâlpâie înainte de-a se stinge.

L-am cărat pe Cobie de Villiers în spate până la locul unde Septimus stătea, supus, întins la pământ, la ţanc pentru a vedea farurile unei maşini care urca pe drum dinspre poartă.

— Cine e? l-am întrebat pe Septimus în timp ce-l aşezam pe Cobie jos, lângă el.

— Cred că Stef.

Alte necazuri. Până atunci, mă descurcasem cu aceşti doi clovni. Dar aveam să fac faţă şi unui al treilea?

Era aceeaşi camionetă Toyota cu care Stef Moller şi Donnie Branca veniseră după mine la Modasedi. Roţile au scârţâit pe pietriş când Stef a oprit maşina în faţa casei şi a coborât. Avea să vadă luminile aprinse la colibele muncitorilor. Întrebarea era: Ce avea să facă?

Am simţit cum mă cuprinde oboseala. Fusese o zi lungă şi o noapte şi mai lungă. Am îngenuncheat lângă Cobie şi i-am lipit pistolul de gât.

— Cobie?

Vocea lui Stef era cea care răsunase în întuneric. l-am auzit paşii călcând pe pietriş. Şi pe urmă l-am zărit în conul de lumină. N-avea nimic în mâini.

— Nu, Stef. Sunt eu, Lemmer.

Ne-a văzut şi el şi s-a oprit.

— Vino încoace, Stef.

A ezitat. Părea îngrijorat. Clipea mărunt şi des.

— Ce i-ai făcut? a întrebat apropiindu-se.

— E leşinat, dar o să-şi revină repede. Hai, Stef, vino şi stai jos cu noi, ca să discutăm puţin, să vedem de ce m-ai minţit.

S-a aşezat lângă Cobie şi a întins o mână tremurătoare spre chipul lui nemişcat.

— N-am avut de ales, a spus mângâind blând capul lui Cobie.

— M-ai minţit.

— l-am promis. Mi-am dat cuvântul în faţa lui.

— Stef, Cobie e un criminal.

— Mi-e ca un fiu. Şi...

— Şi ce?

— Cobie a trecut printr-o experienţă îngrozitoare.

— Ce anume?

— Nu ştiu, dar în mod sigur l-a afectat cumplit.

— Cum de ştii?

— Pur şi simplu ştiu.

Cobie s-a mişcat. A încercat să se răsucească, dar n-a reuşit.

— Stai liniştit, Cobie, a spus Moller pe un ton mângâietor.

— Va trebui să vorbească. El e cel care cunoaşte răspunsurile.

— N-o să scoţi nimic de la el.

Cobie de Villiers a gemut şi a dat să se întoarcă pe-o parte. A deschis ochii şi l-a văzut pe Stef.

— Sunt aici, Cobie, sunt aici cu tine.

Pe urmă a dat cu ochii de mine. S-a smucit. Moller i-a pus o mână fermă pe umăr.

— Cobie, stai cuminte. N-o să-ţi mai facă niciun rău.

Nu l-a crezut. Îşi muta privirea de la Stef la mine. O privire de om nebun.

— Gata, Cobie, linişteşte-te, sunt aici cu tine.

Mi-am dat seama că Moller mai făcuse asta şi în alte dăţi, îl alinase, îl ridicase pe Cobie din abisul în care se cufundase. Cobie s-a holbat la el şi, cum a părut că-l crede, a oftat adânc, şi trupul i s-a relaxat. Am întrezărit în scena care se desfăşura în faţa ochilor mei un crâmpei din istoria lor comună, din relaţia lor. Şi din personalitatea lui Moller. Îmi impunea respect, dar pe moment nu-mi era de niciun folos. În capul lui Cobie, în spatele unei uşiţe bine ferecate, zăceau informaţiile de care aveam nevoie. Iar Moller deţinea cheia, asta dacă exista vreuna.

Seppie nu scotea o vorbă, urmărind evenimentele cu un singur ochi.

— Uite, Stef, hai să-ţi explic ce problemă am, am zis pe un ton de conversaţie, ca un părinte care nu vrea să-şi supere copilul, cuvintele mele fiind, de fapt, adresate lui Cobie. Îi caut pe cei care au împuşcat-o pe Emma le Roux. Asta e tot. O să-i vânez, o să-i prind şi-o să-i facă să plătească pentru răul pe care i l-au făcut. Nu mă interesează ce-a făcut Cobie sau oricine altcineva. Şi nu vreau să implic poliţia în toată povestea asta. Sincer să fiu, nu mi-ar conveni să fac asta. Tot ce vreau e să obţin un nume. Sau locul unde se ascund atacatorii. Atât şi nimic mai mult. Şi pe urmă o să plec. Şi n-o să mai auziţi niciodată de mine. N-o să povestesc nimănui ce s-a întâmplat. Îţi promit.

Stef Moller rămăsese cu mâna pe umărul lui Cobie. Clipea încet, dar fără să rostească vreo vorbă. Decizia îi aparţinea în totalitate lui Cobie.

Tăcerea era deplină. M-am uitat la ceas. Cinci fără douăzeci. În curând avea să răsară soarele. L-am privit pe Jacobus. Stătea nemişcat.

Moller l-a strâns de umăr.

— Ce zici, Cobie?

A scuturat din cap. Nu.

Am oftat.

— Cobie, există căi uşoare de-a afla adevărul, şi căi mai grele. Hai să mergem pe calea cea mai uşoară.

Moller s-a încruntat la mine. Nu era de acord cu modul meu de abordare.

— Nu, a răspuns Cobie încet.

— De ce nu?

— O să-l omoare.

— Cobie, omul ăsta poate să-ţi rezolve problema, a spus Moller.

— Nu, nu poate. O să-l omoare şi pe el.

— Nu, n-or să mă omoare, am zis.

Cobie adăugase ceva, dar nu înţelesesem.

— Ce-ai spus, Cobie?

— O să-i omoare pe toţi.

— Pe toţi?

— Da, pe Emma, pe Stef, pe Septimus.

— Nu şi dacă-i opresc.

— N-ai cum. Şi-a înclinat capul dintr-o parte în alta, cu o privire încăpăţânată.

Mi-am pierdut răbdarea. Cu totul. L-am apucat pe Cobie de păr şi l-am tras în sus, după mine.

— Stai, a spus Moller încercând să intervină.

I-am împins braţul în lături. Cobie a scos un muget animalic. M-am făcut că nu-l aud.

— Până acum, am mers pe mâna ta, Stef. E momentul să-i arăt nenorocitului ăstuia ce-a făcut. L-am tras pe Cobie după mine, pe cărare. S-a zbătut, dar nu foarte tare, pentru că îl ţineam zdravăn de păr.

— Unde-l duci? m-a întrebat Moller.

— Îl duc s-o vadă pe Emma. Ca să-i explice faţă în faţă cum de-a ajuns să fie atacată şi împuşcată. Să-i ceară scuze.

— Nu! a ţipat Jacobus.

— Taci dracului din gură şi mergi, am spus iuţind pasul.

— Lemmer, te rog, nu face asta, m-a implorat Stef Moller.

— Nu-ţi face griji, Stef, tu n-ai niciun amestec. Nu vom fi decât eu, Cobie şi Emma.

— Dar mi-ai spus că e în comă.

— O să aşteptăm până se trezeşte.

— Nu, nu! a urlat Cobie de Villiers.

— Mai tacă-ţi gura, am spus continuând să-l trag de păr după mine pe nebunul cu mâinile legate la spate şi cu capul aplecat.

∴

La jumătatea drumului către poartă, în timp ce soarele răsărea la orizont, Jacobus le Roux a spus, pe acelaşi ton înverşunat:

— O să vorbesc.

L-am ignorat, trăgându-l şi mai tare de păr după mine.

— O să vorbesc, a zis ridicând glasul cu o octavă.

— Minţi, Jacobus.

— Nu. Jur că nu.

— Iisuse, voi ăştia din gaşca Hb nu faceţi decât să juraţi tot timpul. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Faptul că suntem doar noi doi.

— O să vorbeşti de faţă cu Emma.

— Nu, te rog, nu de faţă cu Emma.

— De ce nu?

A scos un sunet sfâşietor, care m-a făcut să mă opresc.

— De ce nu de faţă cu Emma, Jacobus?

— Pentru că a fost din vina mea.

— Ce anume?

— Mama şi tata. A fost din vina mea.

I-am dat drumul la păr. S-a clătinat pe spate şi s-a prăbuşit. Şi-a aplecat capul. În lumina palidă a răsăritului, i-am zărit faţa plină de sânge şi tumefiată din cauza loviturilor. Umerii îi zvâcneau.

Cobie de Villiers plângea. La început reţinut, apoi tot mai tare, până când savana a răsunat de hohotele lui curate, nestăpânite. Am rămas tăcut, urmărindu-l cu Glockul în mână, epuizat şi părându-mi dintr-odată rău de această epavă umană.

Poate că plânsul îi făcea bine. Şi îi mai tempera accesele de nebunie. Sunetele au urcat în crescendo, apoi s-au domolit. Lacrimile îi căzeau în picături întunecate în praf.

Am stat în faţa lui şi mi-am băgat pistolul la curea. Cobie şi-a ridicat ochii spre mine. Nu arăta deloc bine, dar privirea îi era mai puţin sălbatică.

— Chiar poţi să-i opreşti? m-a întrebat.

— Nu numai că pot, Jacobus. O voi face! Negreşit.

Am văzut că nu avea încredere în mine, dar pentru el asta nu

mai conta. I-am dezlegat mâinile şi i-am frecat încheieturile. A înghiţit în sec şi a tras adânc aer în piept de mai multe ori.

— Sunt Jacobus le Roux, a spus cu mare emoţie în glas, după ce aşteptase vreme de douăzeci de ani o asemenea şansă.

— Da, ştiu, am zis.

— Şi mi-e tare, tare dor de Emma.

∴

Nu i-a venit uşor să-mi spună povestea.

I-a luat aproape trei ore. Înaintând smucit, chinuit, uneori atât de confuz, încât am fost nevoit să-l întrerup. Din când în când, emoţia îl copleşea, reducându-l la tăcere, şi atunci aşteptam până când umerii nu i se mai cutremurau de plâns. De fiecare dată când divaga, îl aduceam înapoi, cu infinită răbdare, la punctul de unde plecase. Mai târziu, când soarele a urcat pe cer şi căldura a început să ne apese, ne-am retras la umbra unui copac. Amândoi eram însetaţi şi nedormiţi. Însă acum Jacobus le Roux era hotărât să se despovăreze, iar eu îl urmăream cu dorinţa fierbinte de-a pune lucrurile cap la cap.

Când a terminat, după ce i-am pus şi ultima întrebare şi mi-a răspuns cu un glas răguşit şi epuizat de-atâta vorbit, am rămas în umbra arborelui ţepos ca doi boxeri ameţiţi după loviturile încasate. Ne holbam la savană, fără a vedea însă nimic.

În timpul acelor minute de respiro, m-am întrebat ce simţea el acum. Uşurare? Uşurare că nu mai era singurul care cunoştea povestea? Teamă din cauza a ceea ce-mi dezvăluise? Speranţa că, după douăzeci de ani, coşmarul urma să se termine? Sau disperarea că nu avea să scape niciodată de el?

M-am uitat la Jacobus le Roux, la rănile de pe faţă, la dârele lăsate de lacrimi pe obraji, la umerii lui încovoiaţi, umerii unui om care dusese prea mult timp în spate o povară de nesuportat, şi mi-am reamintit imaginea lui din tinereţe, cea din fotografia Emmei. M-a cuprins o milă nesfârşită, şi mi-am pus mâna pe umărul lui. Ca să ştie că, de acum încolo, nu avea să mai fie singur.

Şi pe urmă am lăsat ceaţa roşie-cenuşie a furiei să mă învăluie treptat. Furia faţă de oamenii care le făcuseră asta lui şi Emmei. Trebuia să o controlez, pentru a-mi păstra capul limpede, însă am lăsat-o mai întâi să mă cuprindă, ca să-mi alunge oboseala.

Înainte de a pleca, i-am spus lui Jacobus:

— O să îndrept lucrurile.

Şi-a ridicat privirea spre mine. Avea ochii goi. Fără acel licăr de nebunie, dar totodată lipsiţi de speranţă.

Am scos maşina cu spatele din iarba înaltă şi am pornit la drum. Aveam multe de făcut. Trebuia să mă întorc la Motlasedi – casa pe care o închiriasem la poalele muntelui, casa de lângă râu, „locul marii bătălii”, şi ştiam că ei mă aşteaptă acolo.

Îmi urmăriseră convorbirile telefonice, dispuneau de tehnologia necesară. Îmi scotociseră adăpostul temporar în cursul nopţii, cu puştile lor cu lunetă şi cu cagulele trase pe faţă. Nu găsiseră nimic, dar mă aşteptau.

Şi pe urmă aveau s-o pândească şi pe Emma şi s-o prindă, într-un fel sau altul. Pentru că nimic nu-i putea opri.

Acum înţelesesem aproape totul. Nu reuşeam încă să pricep de ce păstraseră, atât de neînduplecaţi, secretul acela mare al lor timp de douăzeci de ani, dar aveam să aflu.

Astăzi.

40.

O ironie amară a făcut ca însăşi influenţa tatălui lui Jacobus în rândurile armatei să fi declanşat întreaga poveste.

În 1985, după un instructaj de bază, numai trei militari din forţele naţionale de apărare fuseseră transferaţi la recent înfiinţata Unitate pentru Conservarea Naturii şi a Mediului, formată din puţin peste douăzeci de soldaţi. Jacobus fusese unul dintre cei aleşi, pentru că Johannes Petrus le Roux, directorul executiv al Le Roux Engineering Works, furnizorul de echipamente al Armscor, îl cunoştea pe generalul care trebuia.

Jacobus nu se simţise vinovat pentru asta. Aşa era în viaţă. Cel mai mult contau relaţiile. Şi, oricum, un om ca el, cu o dragoste atât de mare faţă de natură, era mult mai potrivit să ocupe un asemenea post decât cine ştie ce tâmpit care să trândăvească toată ziua prin tufişuri. Aşa că Jacobus le Roux a avut şansa de a-şi trăi pasiunea la Tabăra de Instrucţie General de Wet din De Brug, lângă Bloemfontein. Pe cele 17.000 de hectare ale terenului aflat în proprietatea armatei păşteau peste zece mii de gazele sud-africane.

La vremea aceea, Jacobus era un tânăr încrezător în sine, inteligent, înflăcărat, dedicat meseriei şi care se simţea în elementul lui la De Brug. Îşi impresionase superiorii cu vastele cunoştinţe şi cu etica lui. Următoarea ofertă, din septembrie 1985, îi fusese făcută pe merit.

Colonelul venise din Pretoria pentru a inspecta tabăra de la De Brug şi, la o ceaşcă de ceai într-o clădire din materiale prefabricate, îi povestise despre cele două unităţi militare din Parcul Kruger. Una dintre ele era aşa-numita 7 SAI, un batalion de infanterie din Phalaborwa care patrula rezervaţia la graniţa cu Mozambicul. Cealaltă, mult mai obscura ESU, Unitatea de Servicii de Mediu, se formase sub influenţa legendarelor forţe speciale Major Jack Greeff, dar se afla sub controlul Unităţii pentru Conservarea Naturii şi a Mediului. Scopul ESU era stoparea proliferării braconajului şi a contrabandei cu fildeş în Parcul Naţional Kruger.

Era Jacobus interesat să li se alăture?

Răspunsese afirmativ cu mult înainte de a-şi fi terminat ceaşca de ceai. După paisprezece zile, se prezentase pentru un instructaj intensiv de şase săptămâni la baza Batalionului 5 Recce din savană. Acolo îl cunoscuse pe Vincent Mashego, căutătorul de urme, viitorul său partener şi camarad.

Mashego era opusul lui Jacobus. Tânărul alb şi bogat făcea parte din elita conducătoare; băiatul negru se născuse în Shatale, Mapulaneng, într-un trib extrem de sărac şi de marginalizat, a cărui limbă, sePulane – pentru care nu exista niciun manual –, nu se preda în nicio şcoală. Numele lui tribal era Tao, care însemna „leu”, totemul tribului maPulane, dar el era atât de tăcut şi de ruşinos, încât oamenii lui îi spuneau Pego, o poreclă provenită din *pegopego* – gură-spartă.

Jacobus era slab, musculos şi străin în acea regiune. Pego Mashego era scund, uscăţiv, dar vânjos şi cunoştea locurile ca pe propriul buzunar. Afrikaanderul venise acolo din proprie voinţă, băiatul din tribul maPulana – din necesităţi financiare. Aveau însă un lucru în comun: dragostea şi interesul faţă de natură.

Prietenia dintre ei nu se născuse spontan; diferenţele dintre mediile şi clasele sociale din care proveneau şi dintre personalităţile lor erau prea mari. Dar, în cele şase săptămâni de privaţiuni, începuseră să capete respect unul faţă de celălalt.

Iar evenimentele care urmaseră cimentaseră prietenia lor, făcând-o de nezdruncinat.

Strategia folosită de ESU consta în alcătuirea unor echipe de doi oameni care să patruleze o anumită porţiune pe jos, timp de o săptămână. Zonele erau prestabilite în cadrul programului şi bine delimitate. În fiecare echipă, bărbatul alb era liderul şi cel care purta transmiţătorul. Bărbatul negru căra proviziile şi căuta urmele. Ambii erau înarmaţi cu puşti şi ziua se adăposteau în tufişuri şi în scobiturile stâncilor pentru a putea vâna în timpul nopţii, braconierii de fildeş fiind prădători nocturni.

Tactica era simplă: după ce-i descopereau pe braconieri, luau legătura prin radio cu unitatea şi cereau întăriri. Dacă nu aveau încotro, li se permitea să-i împuşte pe braconieri pe loc, înainte ca aceştia să se facă nevăzuţi în tufişuri. Să-i împuşte mortal. Ca să afle toată lumea că guvernul pornise război împotriva lor, pentru că Africa nu-şi permitea să piardă, săptămânal, câte o mie de elefanţi. În ritmul în care mergeau lucrurile în anii ’80, elefanţii aveau să dispară cu totul până în 2010.

Echipa Juliet Papa, numele de cod al lui Jacobus şi al lui Pego, îşi începuse activitatea în noiembrie 1985, iniţial în părţile vestice, „mai sigure”, din Parcul Kruger, pentru a se obişnui cu terenul. Abia în februarie 1986 fuseseră trimişi mai la est – şi atunci cunoscuseră pentru prima dată îndârjirea braconierilor de fildeş.

Şi, după douăzeci de ani, Jacobus le Roux era încă plin de ură când îmi povestise ce se întâmplase. La prima lor ieşire, găsiseră trei elefanţi morţi. Femela fusese ucisă pentru că se afla prea aproape şi era periculoasă. Puiul, doar de amuzament. Capul masculului era o masă însângerată, de nerecunoscut; braconierii îi tăiaseră colţii cu topoare şi cu macete. De jur-împrejur erau numai gunoaie, lăsaseră descoperit locul unde făcuseră focul. Cu o lipsă de respect voită, ostentativă. Dar infractorii părăsiseră de mult scena, trecând înapoi graniţa spre Mozambic.

Trei săptămâni mai târziu, fuseseră implicaţi într-o primă ciocnire, un schimb de focuri cu o bandă de braconieri, într-o noapte. Merseseră pe urmele de sânge lăsate de unul dintre răniţi până la graniţă. După numai o săptămână, Jacobus le Roux împuşcase mortal un om pentru întâia dată.

Noaptea, zăriseră focul făcut de hoţi în albia secată a râului

Nkulumbedi, la numai câţiva kilometri de barajul de la Langtoon, în partea de nord-est a parcului. Jacobus încercase, vorbind în şoaptă în transmiţător, să ceară întăriri, pentru că grupul de braconieri părea format din doisprezece sau paisprezece oameni, dar, ca de obicei, semnalul era prea slab. Se apropiaseră pe furiş şi, la lumina pâlpâitoare a focului, văzuseră masacrul. Doi elefanţi imenşi erau sfârtecaţi, în timp ce banda râdea şi discuta pe un ton scăzut.

Îi luaseră la ţintă. Jacobus se orientase spre un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă roşie sfâşiată care stătea deoparte, dând ordine. La început, cu o mână tremurătoare, cu toate că simţise o repulsie groaznică la vederea scenei. Dar creierul ezita să transmită comanda spre degetul lipit de trăgaci. Abia când Pego îi făcuse un semn liniştitor, atingându-l uşor cu cotul, închisese ochii şi trăsese. Apoi îi deschisese, şi îl zărise pe bărbat căzând la pământ. Fără convulsiile acelea dramatice care se văd în filme, doar o cufundare, o prăbuşire înceată, jalnică, lipsită de viaţă.

Lângă el, Pego trăgea glonţ după glonţ în braconierii care fugeau înnebuniţi în toate direcţiile, însă Jacobus rămăsese încremenit, holbându-se la omul în cămaşă roşie, până când se aşternu liniştea.

∴

M-am oprit la Wimpy ca să iau micul dejun şi să dau nişte telefoane. Chelneriţa a strâmbat din nas la vederea mea: eram murdar şi miroseam urât după o asemenea noapte, iar pe gât aveam o dâră de sânge uscat.

Înainte să vină comanda, l-am sunat pe B.J. Fikter. Mi-a spus că tura lui Eleanor Taljaard nu începuse încă dar, din câte ştia el, starea Emmei rămăsese neschimbată.

După ce am mâncat, m-am spălat pe faţă în toaleta imaculată a localului, înainte de a ieşi, am şters mizeria adunată în chiuvetă cu hârtie igienică.

Am intrat într-o cabină telefonică şi am sunat-o pe Jeanette. Era singurul apel care nu voiam să fie ascultat.

— Mi-am făcut griji pentru tine. Îmi trimisese un SMS la care nu răspunsesem.

— Am fost cam ocupat.

— Ceva progrese?

— Chiar multe. S-ar putea să-mi termin treaba astăzi.

— Ai nevoie de ajutor?

Bună întrebare. Meditasem intens asupra ei în ultimele ore.

— Un singur lucru. Vreau să schimb Audiul cu o altă maşină.

— De ce?

— Au ştiut exact unde mergeam cu Emma, fără să apară în raza mea vizuală. Cred că au implantat un dispozitiv electronic de urmărire la BMW. Nu ştiu exact cum, dar presupun că aşa ne-au ţinut sub supraveghere.

— Când îţi trebuie maşina nouă?

— Cât mai repede. Într-o oră e bine?

— Va trebui s-o ridici de la aeroportul din Nespruit.

— Sunt în zonă.

— Bun, atunci aşa rămâne. Ai vreo preferinţă?

— O camionetă, dacă se poate.

— O să văd ce pot face. Mergi la ghişeul companiei de închirieri Budget.

— Mersi.

A tăcut câteva clipe.

— Cartuşul pe care mi l-ai dat. Ai nişte prieteni foarte interesanţi, a spus.

— Da?

— Ai auzit vreodată de Galil?

— Vag.

— Este o puşcă de luptă de fabricaţie israeliană de calibru 5,56 milimetri, copiată după AK şi destul de rară. Dar cea din care s-a tras în tine e şi mai deosebită. Puşca cu lunetă Galil. Acelaşi design, foarte fiabilă, destul de precisă, dar funcţionează cu gloanţe de 7,62 mm de provenienţă NATO.

— Cum arată?

Mă intriga aspectul ciudat al misterioasei arme.

— Pe internet este postată o fotografie a ei. E destul de mică pentru o puşcă cu lunetă. Se rabatează. Chestia interesantă este că trepiedul se află chiar în faţa piedicii trăgaciului, dar telescopul nu este fixat deasupra, ci în lateral.

Mi s-a aprins instantaneu un beculeţ.

— Asta e. Asta e reflexia pe care am zărit-o.

— Sursa mea mi-a mărturisit că e pentru prima oară în viaţa lui când aude de un incident cu o asemenea puşcă în Africa de Sud. Întrebarea e cum a ajuns o astfel de armă aici.

— Am eu nişte bănuieli.

— Zău?

— E o poveste lungă. O să ţi-o spun când ne vedem.

— Pari obosit, Lemmer.

— Nu sunt genul matinal.

— Minţi.

— Sunt bine.

— Nu cumva să faci pe bărbatul macho cu mine, că dau cu ţine de toţi pereţii.

Jeanette Louw. Blândă şi miloasă, ca întotdeauna.

— Macho? Eu, care sunt atât de ataşat de latura feminină din mine?

Nu a râs. Părea îngrijorată când a spus:

— Dacă ai nevoie de ajutor, cere-l.

— Aşa o să fac, îţi jur.

— Juri? Ei, asta e una nouă.

— Obiceiul zonei. Încă un lucru, Jeanette. Nu e ceva urgent. E vorba despre un bărbat, Stef Moller, proprietarul rezervaţiei naturale Heuningklip. Trecut de cincizeci de ani, putred de bogat, dar nimeni nu ştie cum şi-a făcut averea. Poţi afla?

— Stef cu „f” sau cu „ph”?

— Habar n-am.

A oftat.

— O să văd ce pot face.

∴

Înainte de a pleca spre aeroport, am căutat un magazin de arme. În Nelspruit existau trei, însă numai unul era deschis pe 2 ianuarie. Oferea o combinaţie bizară de echipamente de camping, îmbrăcăminte bărbătească şi arme.

Cuţitele de vânătoare erau expuse într-o vitrină din sticlă de lângă tejghea. Individul scund de la casa de marcat era atât de tânăr, încât părea să fie încă elev. Poate chiar era. I-am arătat ce doream.

— Şapte sute de ranzi, a spus pe un ton arogant, ca şi cum era sigur că nu-mi puteam permite preţul.

M-am mulţumit să dau din cap aprobator.

— Cum plătiţi?

— În numerar.

A scos cuţitul din vitrină, dar a aşteptat până i-am întins bancnotele înainte să mi-l dea.

Am plecat spre aeroport.

Negresa tânără de la compania Budget mi-a cercetat de două ori permisul de conducere înainte de a-mi înmâna cheile şi formularul. Noi, oamenii, ne bazăm atât de mult pe impactul vizual! Ea, asemenea chelneriţei de la Wimpy şi şcolarului de la magazinul de arme, văzuse în mine un bărbat care-şi petrecuse noaptea stând întins la pământ, bătându-se, asudând din greu şi zbătându-se să rezolve cine ştie ce treabă murdară, un bărbat care se clătise în grabă pe faţă, dar nu se spălase pe dinţi.

Şi, în fond, dând la o parte toate falsele pretenţii, poate chiar asta şi eram.

— Vreţi să faceţi asigurarea? m-a întrebat femeia, cu speranţă în glas.

— Da, am răspuns.

Mi-a dat un Nissan alb cu cabină cu patru locuri, un 4x4 cu motor diesel de trei litri. O camionetă mai extravagantă decât îi cerusem lui Jeanette, dar totuşi mai puţin ostentativă în savană decât Audiul, aşa că era numai bună.

— Aveţi cumva o hartă a regiunii? am întrebat-o.

Mi-a arătat-o. Am studiat-o puţin, dar am văzut că era inutilă. Nu cuprindea decât drumurile asfaltate.

— Mulţumesc, am spus, luând-o totuşi.

În holul aeroportului era un stand cu reviste şi cărţi. Am intrat şi am cerut o hartă. Am cumpărat în cele din urmă una dintre acelea care se împăturesc într-un fel atât de complicat, încât, după ce-o desfaci, n-o mai poţi împături la loc. Dar cel puţin prezenta reţeaua fină de drumuri pietruite, alături de invitaţia „Exploraţi savana!”

M-am urcat în Nissan şi am luat în calcul toate opţiunile pe care le aveam. Intenţionam să ajung la Mariepskop fără a coti spre casa pe care o închiriasem, dar am văzut pe hartă că aşa ceva era imposibil. Exista un singur drum, şi acela trecea prin faţa porţii de la Motlasedi.

41.

În primele zece luni din 1986, Jacobus le Roux devenise bărbat. Pasiunea pentru minunăţiile naturii, fascinaţia inspirată de lucrarea lui Dumnezeu şi credinţa fermă că era în puterea ta

să protejezi toate acestea erau nişte lucruri copilăreşti.

În practică, se confrunta cu o lume a adulţilor şi cu o realitate extrem de neplăcută: patrularea pe timpul nopţii, pe jos, printr-un loc în care animalele prădătoare erau la fel de periculoase ca prădătorii din specia umană; zilele epuizante când stătea ascuns, cu mercurul din termometre urcând la 45 de grade Celsius, fără să poată să adoarmă, păstrând în gură gustul mâncării semipreparate şi al lichidului călduţ şi sălciu din sticla de apă. După cinci zise petrecute în asemenea condiţii în savană, tu şi tovarăşul tău de echipă miroseaţi a fum de la focul de tabără, a transpiraţie şi a fecale. Trăiai într-o lume singuratică, restrânsă, primejdioasă, cu totul diferită de facilităţile şi de siguranţa oferite de suburbia bogată în care crescuseşi.

Omorai oameni. Îţi spuneai că eşti în război şi că lupţi de partea binelui, dar, în arşiţa cumplită a amiezii, în timp ce te foiai în culcuşul făcut pe pământ, încercând să adormi, îi vedeai prăbuşindu-se, îţi aminteai amorţeala şi stupefacţia teribilă resimţite când îngenuncheai lângă cadavrele lor, după încetarea schimbului de focuri. Şi îţi dădeai seama că nu erai un soldat înnăscut şi că ceva murea în tine cu fiecare duşman ucis, deşi cu timpul îţi era tot mai uşor.

Când Jacobus îşi povestise istoria, devenisem conştient de diferenţele care ne despărţeau. Atunci nu avusesem nici timp, nici chef să zăbovesc asupra lor. Însă acum, când conducem pe drumurile de ţară de la poalele dealurilor, cu aerul condiţionat dat la maximum, procurorul din mintea mea era pregătit să arate, acuzator, cu degetul. Omorâsem un om în bătaie, şi cel mai mult mă chinuia gândul că fusesem capabil să o fac. Jacobus le Roux, fratele Emmei, născut în sânul elitei afrikaander – oricât de umilă ar fi fost originea părinţilor să-i – era torturat de ideea că nu se simţea în stare să ucidă.

Însă nimic din toate astea nu avea importanţă.

Îmi zisese că fusese absolut sigur că în cursul anului 1986 omorâse şapte oameni în rezervaţie.

În iulie acelaşi an obţinuse o permisie de două săptămâni şi se dusese acasă. În prima săptămână, nu putuse să doarmă pe patul lui moale, iar farfuriile mari cu mâncare pe care mama i le îngrămădea în faţă îi provocau greaţă. Tatăl său sesizase cât de tăcut devenise, dar se ferise să deschidă subiectul. Sora lui, în

schimb, nu observase nimic în neregulă; ea îl venera, aşa cum o făcuse dintotdeauna.

Fizic, era în oraş, dar psihic – în cu totul altă parte. Mama îl prezentase unei fete, Petro. Studia la Facultatea de Comunicare de la Raand Afrikaans University. Părea drăguţă îmbrăcată într-o rochiţă de vară, şi rujul ei roz îi rămăsese în minte. Vorbea despre lucruri pe care el nu le cunoştea. Campusul universitar, muzică şi politică. Iar el dădea aprobator din cap, fără să o asculte.

— Ce faceţi voi acolo, în rezervaţie? îl întrebase ea, ca şi cum mama lui nu-i povestise deja totul.

— Patrulăm, răspunsese. Dar tu, tu ce-ai de gând să faci după ce-ţi termini studiile?

Petro îi împărtăşise visurile, însă el doar se prefăcuse că o urmărea, cu atenţia distrasă de alte lucruri. Ca, de pildă, imaginea unui bărbat într-o cămaşă roşie sfâşiată care zăcea mort, în timp ce, undeva, cineva îl aştepta să se întoarcă acasă.

Tatăl le făcuse o poză, lui şi Emmei, în camera de zi a reşedinţei din Linden. Stăteau unul lângă celălalt, ea cu braţele încolăcite în jurul gâtului lui şi cu capul pe jumătate ascuns la pieptul său. Aparatul le captase perfect starea de spirit – el avea o privire goală, Emma era toată numai zâmbet. Tatăl îi trimisese fotografia prin poştă, şi Jacobus o ţinea în buzunarul de la piept, în mica Biblie primită de la armată. O ţinuse acolo mulţi ani, până când, într-o zi, o pusese într-un album pe care îl ascunsese în tavanul căsuţei lui din Mogale, de unde putea să-l scoată şi să se uite la poză ori de câte ori avea chef. Ca să-şi reamintească faptul că totul fusese real.

Însă, în cele paisprezece zile petrecute cu familia, lumea lor i se păruse ireală. La modul cel mai propriu. Trăia ca într-un vis. Se simţise ca un străin în casa părintească. Ştia de ce, dar n-avea ce să facă. După luni şi ani de zile, avea să se învinovăţească pentru că nu se străduise mai mult, pentru că nu-şi arătase dragostea faţă de ei.

Pentru că, în scurt timp, familia lui avea să se destrame.

∴

Pe drumurile lăturalnice şi pe cele care traversau plantaţiile îmi era mai uşor să verific dacă eram urmărit. Am trecut pe lângă locuri necunoscute, dar marcate pe hartă: Dunottar, Versailles şi Tswafeng, nimic mai mult decât nişte mici

adunături de colibe şi câte o prăvălioară. Ajuns pe pământurile tribului Boelang, am cotit la stânga. Drumul era din ce în ce mai accidentat, iar plantaţiile – acoperite de păduri dese. La întretăierea de drumuri nu existau indicatoare. Am luat-o la un moment dat pe un drum greşit şi n-am reuşit să întorc camioneta, căci pinii se înşirau chiar pe margine. Am fost nevoit să merg cu spatele cale de un kilometru. La ora unsprezece am ajuns, în sfârşit. Căldura se ridica în valuri dinspre câmpia aflată în dreapta, şi linia orizontului se întrezărea, tremurătoare, în depărtare.

Acolo am făcut la stânga, luând-o în sus spre ocolul silvic Mariepskop. Am trecut de intrarea spre proprietatea pe care o închiriasem. Poarta era închisă. Totul era cufundat în linişte. Dar erau acolo, mă aşteptau undeva în pădure sau în casă.

∴

La ocolul silvic erau doi paznici de serviciu. N-au vrut să mă lase să continui drumul dacă nu aveam permis. În vârful muntelui era amplasată o staţie radar, şi n-aveam dreptul să urc acolo fără permis.

De unde se obţinea permisul?

Din Polokwane sau din Pretoria.

Dar eu voiam să merg pe jos, nu cu maşina. Şi să cobor muntele, nu să-l urc.

Şi pentru asta aveam nevoie de permis.

Puteam să-l cumpăr de la ei?

Poate.

Şi cât m-ar costa?

Cam trei sute de ranzi, dar n-aveau chitanţe.

— Nu, patru sute de ranzi, a intervenit celălalt paznic. Trei sute a fost tariful anul trecut. Acum suntem pe două ianuarie.

— A, da. Aşa e. Patru sute.

M-am dus să-mi iau portofelul din Nissan. Am ocolit camioneta şi am deschis portiera din dreptul pasagerului, ca să nu mă vadă cum îmi împing Glockul şi cuţitul de vânătoare mai adânc la curea, pe sub cămaşă.

Înainte să le dau banii, le-am pus câteva întrebări. Pe unde era cărarea care cobora din munte? Cărarea folosită în 1864 de tribul maPulana, atunci când îi atacaseră pe acei *impi* ai regelui Mswati.

— *Impi* e în limba zulu, mi-a atras unul dintre ei atenţia, cu

reproş în glas.

— Scuze.

— *Mohlabani.* Soldat. *Bahlabani.* Soldaţi. Aşa se spune în sePedi. Tribul maPulana i-a învins pe *bahlabani*-i din Swaziland.

— Bine, o să ţin minte.

Apoi, pe un ton ceva mai prietenos:

— Deci ştii povestea cu Motlasedi.

— Da, am auzit câte ceva.

— Puţini albi o cunosc. Vino încoace, o să-ţi arăt potecile!

— Pot să las maşina aici?

— Da, o să avem noi grijă de ea.

— S-ar putea să mă întorc după ea abia mâine.

— *Go lokil'e.* Nicio problemă.

A luat-o înainte, a înconjurat clădirea trecând pe lângă un foc deschis pe care clocotea o oală mare, printr-o grădină bine întreţinută, spre marginea pădurii de arbori indigeni. A arătat cu degetul.

— Mergi pe acolo şi ţine-o drept înainte. O să vezi cealaltă cărare, care coboară muntele. Fă la dreapta şi pe urmă ia-o pe potecă. Te duce până la poale.

— Mulţumesc.

— Şi fereşte-te de *sepoko.* Năluci.

A izbucnit în râs.

— Aşa o să fac.

— *Sepela gabotse.* Mergi cu bine.

— Rămâi cu bine!

— *Sala gabotse,* aşa se spune pe limba noastră.

— *Sala gabotse,* am zis şi am intrat în tunelul de frunze răcoros.

∴

M-am oprit la un izvor cu apă cristalină şi am sorbit adânc, lăsând apoi apa rece ca gheaţa să mi se prelingă pe cap, pe gât şi în jos pe spinare, până când mi s-a tăiat răsuflarea.

Coboram de unul singur muntele.

Aveam nevoie să mă redefinesc. Timp de zece ani, mă prezentasem drept bodyguard. Numele guvernamental al slujbei mele, o expresie şi atât, o cochilie goală, lipsită de sens. Fusese Koos Taljaard medic înainte de a vindeca pe cineva? Sau Jack Phatudi poliţist înainte de a face prima arestare?

Zece ani, şi niciodată persoana pe care o păzeam nu se aflase

cu adevărat în pericol. Întruniri politice, apariţii publice, evenimente mondene, călătorii cu maşina, inaugurări de clădiri şi de şcoli. Nu fusesem nevoit să intervin niciodată. Nu avusesem altceva de făcut decât să mă menţin în formă şi alert, să-mi lucrez trupul, să-mi şlefuiesc abilităţile, să le ascut ca pe un cuţit care nu avea să fie niciodată folosit pentru a tăia ceva. Urmărisem, o, da, asta da, urmărisem şi supravegheasem zeci, sute, chiar mii de oameni cu ochii mei de vultur.

Şi nu se întâmplase niciodată nimic.

Ideea de a deveni bodyguard mă salvase, pentru că, după ce terminasem şcoala, nu avusesem prea multe opţiuni – şi toate celelalte nu promiteau decât belele. Fusesem un tânăr violent, care căuta necazurile cu lumânarea. Un tânăr plin de ură faţă de părinţi şi faţă de lumea în care crescuse, din care nu fusese salvat decât prin disciplina instrucţiei căpătate şi prin calmul părintesc şi înţelepciunea ministrului transporturilor. Omul care oprise odată pe drum, în Transvaalul de Est, coloana oficială pentru a ajuta la schimbarea roţii unui microbuz. Stătuse de vorbă cu şoferul şi cu pasagerii negri, îi întrebase cum trăiau, ce greutăţi şi ce probleme aveau. Şi, după ce se urcase înapoi în maşină, clătinase din cap şi spusese că lucrurile nu mai puteau continua aşa.

Dar, deşi nu avusesem un scop bine definit în toată acea perioadă, fuseseră, de fapt, zece ani petrecuţi ca simplu spectator. Zece ani la periferia lumii, un deceniu întreg la marginea a nimic.

Un observator neimpresionant, în ciuda genelor. Mama mea, un trandafir englezesc care îmbobocise pal, la fel ca mine. Tata, un bărbat oacheş, viril şi puternic. Însă eu moştenisem pielea albă, părul blond-roşcat şi constituţia firavă a mamei. Numai că pe ea sânii o făceau să arate senzaţional. Şi putea să mai adauge culoare feţei, ceea ce şi făcea, dându-se cu rimel, cu ruj şi cu pudră, şi apărând în fiecare dimineaţă complet metamorfozată. Îşi transformase cu pricepere trupul de o delicateţe înnăscută în cel al unei sirene senzuale, un borcan cu miere în jurul căruia roiau bărbaţii din Seapoint.

Odată, îmi lăsasem barba să crească timp de patru luni, fără ca Mona să observe. O întrebasem dacă nu remarcase ceva nou la mine. Îi luase cinci minute ca să spună: „A, ţi-ai lăsat barbă”.

Omul invizibil.

Definit printr-un singur incident. Crima comisă cu violenţă pe şosea. Aşa o descrisese mass-media. În unica fotografie apărută în presă, eram înfăţişat stând între avocaţi, cu Gus Kemp ascunzându-mi, plin de milă, chipul, în spatele unui dosar. Omul invizibil.

Patruzeci şi doi de ani, şi unde ajunsesem?

Capul mi se împotrivea: „Vorbeşte oboseala din tine. Lipsa de somn”.

Dar toate astea nu contau.

Astăzi coboram de unul singur muntele pentru că voiam să fiu şi eu cineva.

Cineva?

Da, cineva. Cineva, ceva, orice. Pentru că voiam să fac diferenţa. Să pun capăt nedreptăţii. Pentru prima oară în viaţa mea, îmi doream să încalec pe calul cel alb şi să galopez pe calea justiţiei.

M-am ridicat, sătul să mă contrez cu mine însumi. Am scos Glockul de la curea şi l-am verificat. Şi pe urmă am luat-o încet în jos, pe panta muntelui, afundându-mă în umbrele adânci ale după-amiezii.

∴

Într-o zi de duminică, pe 5 octombrie 1986, comandantul lui Jacobus le Roux îşi adunase toţi oamenii şi îi anunţase că trebuiau să plece din savană şi să se întoarcă la unitate luni, 13 octombrie. Aveau la dispoziţie o săptămână de odihnă şi de recuperare; nu primeau permisii, dar se puteau relaxa în voie.

Asta fusese tot. Nu li se oferise nicio explicaţie. Ca şi cum era o situaţie la care ar fi trebuit să se aştepte.

Ei însă bănuiau că era ceva necurat la mijloc, fiindcă batalionul Five Reconnaissance îşi trimisese trupele de recunoaştere în zona lor, pentru a preîntâmpina un posibil atac. Circulau tot felul de zvonuri. Se spunea că Renamo, facţiunea prooccidentală care lupta în războiul civil, intenţiona să atace Frelimo[54] în două provincii din nordul Mozambicului. Şi că

[54] Frontul pentru Eliberarea Mozambicului, fondat în 1962 cu scopul de a lupta pentru obţinerea independenţei ţării, la acea vreme colonie portugheză, ceea ce şi reuşeşte, în 1975. Devine partid politic marxist-leninist în 1977, renunţând însă la această orientare după dezmembrarea Uniunii Sovietice. Din 1975 şi până astăzi, se află la conducerea ţării, fie singur, fie în coaliţii guvernamentale. Între 1975 şi 1992 a fost implicat într-un război civil cu organizaţiile anticomuniste cunoscute sub numele de Renamo, sponsorizate de guvernele minorităţilor albe din Rhodesia şi din Africa de

trupele de recunoaştere fuseseră trimise pentru a-i ajuta. Ceva se întâmpla şi cu unitatea 7 SAI, judecând după traficul intens de camioane Bedford care intrau şi ieşeau din bază.

Pentru Unitatea de Servicii de Mediu toate astea nu aveau cine ştie ce importanţă. Nu-i privea direct şi, în armată, dacă ceva nu te priveşte direct, atunci îl ignori.

Dar luni, pe 13 octombrie, Jacobus şi Pego nu se prezentaseră la apel. Adevărul era că nu se mai întorseseră niciodată la unitate.

Necazurile începuseră pe data de 12, într-o duminică. Îşi propuseseră să revină la bază în timp util. Terminaseră de patrulat ultima porţiune, pe lângă un drum îngust care mergea paralel cu graniţa cu Mozambicul, în colţul de sud-est al rezervaţiei. Era ora unu după-amiaza şi încercau să doarmă în stufărişul de pe malul pârâului Kangadjane, la patru kilometri de graniţa dintre Lindanda-Wolhuter Memorial şi postul de pază de la Shishengedzim. Îi trezise uruitul unui mic aeroplan. Se târâseră afară din stufăriş şi se uitaseră spre cer. Aeroplanul plana la vest de locul unde se aflau ei, descriind cercuri pe deasupra unui deal cunoscut sub numele de Ka-Nwamuri. Ceea ce era ciudat, având în vedere că avioanelor civile li se interzisese de mai bine de un an să pătrundă în acea zonă. Acesta zbura la mică altitudine, la maximum cinci sute de metri de sol şi la numai o sută de vârful dealului.

Făcuse un viraj larg şi se îndreptase în direcţia lor, şi atunci ei se târâseră înapoi în stufăriş. Jacobus dusese binoclul la ochi. Pe aripile aparatului nu erau inscripţionate litere sau alte semne de identificare. Era complet alb. Coborâse, apropiindu-se de sol, apoi o luase brusc spre nord. Jacobus zărise două sau trei persoane înăuntru şi i se păruse că o recunoştea pe una dintre ele, dar îşi zisese că se înşela.

Părea chipul unuia dintre miniştri. Unul foarte cunoscut. Dar pe urmă avionul se înclinase, şi nu mai reuşise să vadă oamenii dinăuntru pentru că se îndepărtase spre nord-vest, făcându-se tot mai mic, până când dispăruse cu totul.

El şi Pego se uitaseră unul la altul şi clătinaseră din cap. Ce căuta aeroplanul în zona aceea restricţionată? De ce zburase pe deasupra dealului Ka-Nwamuri? În noaptea care urma, trebuiau să se ducă într-acolo ca să vadă ce se petrecea şi să raporteze a

---

Sud (n.tr.).

doua zi.

Aşteptaseră până la asfinţit, îşi strânseră lucrurile şi se pregătiseră de plecare. Până la deal nu erau decât cinci kilometri. Nu aveau cum să-i parcurgă prea repede, pentru că străbăteau o porţiune de tufişuri dese, care le oferea, totuşi, o bună acoperire.

Două ore mai târziu, văzuseră pentru prima oară luminile, la jumătatea pantei dealului Ka-Nwamuri, nişte lumini mişcătoare care pâlpâiau în noapte precum licuricii.

Nu aşa se comportau braconierii. Ce se întâmpla acolo?

Jacobus încercase să ia legătura prin radio cu baza, dar nu se auziseră decât pârâituri. Se sfătuise în şoaptă cu Pego, pe ce drum să o apuce pentru a se apropia de lumini.

Zona aflată imediat la est de Ka-Nwamuri era prea plată şi deschisă. Dar în apropiere curgea pârâul Nwaswitsontso, care făcea o curbă largă dinspre vest, înconjurând dealul Ka-Nwamuri. Forma digul de la Eileen Orpen înainte de a săpa în stâncă un mic defileu care înainta apoi spre graniţă. Aveau să meargă pe malul apei până în spatele dealului şi apoi să urce pe panta estică pentru a vedea ce se întâmpla.

Le luase mai mult de o oră. La digul Orpen dăduseră peste o turmă de lei furioşi care răgeau înfometaţi şi frustraţi după o vânătoare de zebre eşuată. În cele din urmă, când trecuse de ora nouă, aruncaseră o privire de dincolo de creasta dealului şi văzuseră mai jos nişte oameni.

Luminile erau acum stinse, dar un foc mare de tabără ardea la poalele dealului. Un grup de oameni stătea adunat în jurul său. În spatele lor, nişte plase de camuflaj acopereau câteva contururi masive.

Pego şuierase printre dinţi *befa,* adică era de rău. Jacobus focalizase lentilele binoclului asupra grupului din jurul focului. Erau numai bărbaţi albi. Îmbrăcaţi în haine civile.

Văzuse o carcasă atârnând de copacul cel mai apropiat. O antilopă impala.

Discutase cu Pego în şoaptă. Trebuiau să se apropie, fusese el de părere. Nu, se opusese Pego, avea să se ducă numai el, pentru că era negru ca noaptea şi n-aveau să-l vadă în întuneric. Lângă focul de tabără era un *moshuta,* un tufăriş, avea să se ascundă acolo şi să arunce o privire înainte de a se întoarce. Jacobus trebuia să rămână pe loc şi să încerce să ia din nou

legătura cu baza. Poate că radioul funcţiona mai bine sus, pe deal.

— Dar te întorci, da?

— Sigur, din moment ce o să las *bushwa* la tine, zisese Pego şi răsese în beznă, repetând vechea lor glumă.

Avea să se întoarcă pentru că lăsase mâncarea în grija lui Jacobus.

— *Tshetshisa,* spusese Jacobus folosind unul dintre puţinele cuvinte în dialectul mapuleng pe care le cunoştea. Grăbeşte-te!

Pego se făcuse nevăzut, şi Jacobus se retrăsese puţin mai jos de creastă, pentru a încerca să ia legătura cu baza. Apăsase pe buton şi şoptise:

— Bravo One, aici Juliet Papa, răspunde.

Aşteptase şi, dintr-odată, auzise o voce clară şi puternică, atât de puternică, încât fusese nevoit să reducă volumul.

— Juliet Papa, identifică-te.

Vocea era nefamiliară, nu aparţinea nici unui operator radio din cadrul ESU.

Ezitase fiindcă nu i se mai întâmplase aşa ceva, şi instrucţiunile nu prevedeau nicio procedură în astfel de cazuri.

— Bravo One, aici Juliet Papa, răspunde.

— Te aud, Juliet Papa. Identifică-te. Ce cauţi pe frecvenţa asta?

Simţise un fior de spaimă. Făcuse cumva vreo greşeală? Verificase din nou aparatul, îl fixase pe frecvenţa pe care lucra de obicei şi repetase:

— Bravo One, aici Juliet Papa, răspunde.

Aceeaşi voce replicase clar ca bună ziua:

— Juliet Papa, aceasta este o frecvenţă restricţionată. Identifică-te!

Îi venise să arunce radioul în josul dealului. Afurisitul de aparat funcţiona numai când avea el chef, şi acum îl băgase în ceaţă. Îl închisese şi se târâse înapoi până pe creastă. Se uita prin binoclu la tufărişul pe care i-l arătase Pego.

Zărise o lumină deplasându-se la poalele dealului. La mai puţin de trei sute de metri de el. Doi bărbaţi cu o torţă. Cercetau ceva aflat jos, pe pământ. Ridicaseră obiectul. O sfoară? Nu, văzuse prin binoclu că era un cablu negru şi neted.

Pe urmă auzise strigăte, îndreptase binoclul spre focul de tabără şi zărise nişte siluete alergând. Erau oameni înarmaţi,

oameni în uniformă. Unde stătuseră ascunşi? De unde răsăriseră?

Pârâit de împuşcături. Luase binoclul de la ochi, încercând să descopere în beznă sursa exploziei, dar nu văzuse nimic.

„Unde eşti, Pego?”

Jos, oamenii se agitau, îndepărtându-se de foc. Dusese din nou binoclul la ochi. Brusc, totul se cufundase în tăcere şi oamenii dispăruseră. Întorsese binoclul spre locul unde se aflaseră cei doi bărbaţi cu torţa. Între timp o stinseseră.

Trecuseră câteva minute.

Continuase să stea cu ochii fixaţi pe foc şi pe tufărişul unde Pego îi spusese că avea să se ascundă, dar era mult prea întuneric.

Sesizase o mişcare în apropierea focului. Focalizase binoclul. Doi soldaţi având între ei pe cineva pe care pe jumătate îl cărau pe sus şi pe jumătate îl târau. Ceilalţi oameni se adunaseră în jurul lor. Îşi dăduse seama că bărbatul aflat între cei doi soldaţi era Pego şi inima îi sărise din piept când văzuse sângele curgându-i prietenului său de la genunchi în jos, pe picior.

Îl aruncaseră pe Pego la pământ şi îl încercuiseră. Cineva îl lovise cu piciorul pe bărbatul negru şi Jacobus simţise cum inima îi săltase în gât. Pego dăduse de necaz, mare necaz, şi îi venise să o ia la fugă în jos pe pantă şi să strige: „Ce faceţi, ce faceţi acolo? Lăsaţi-l în pace, e camaradul meu”, dar rămăsese locului, împietrit, neştiind ce să facă.

42.

Cărarea care ducea în jos, spre poalele muntelui, era abruptă şi năpădită de crengi, rădăcini de copaci şi pânze de păianjeni. Din loc în loc, am dat peste şanţuri şi stânci pe care a trebuit să le cobor pas cu pas în timp ce sudoarea curgea din mine şiroaie.

Mai mult ca orice, trebuia să mă mişc fără să fac zgomot, cu toate că nu credeam că traversaseră pârâul, pe partea unde mă deplasam eu. Mult mai probabil postaseră pe cineva care să ţină sub supraveghere bucata de pământ dintre pădure şi casa închiriată.

Am evaluat distanţa parcursă şi mi-am dat seama că mă

apropiasem. Casa trebuia să fie la câteva sute de metri de locul unde mă aflam. Acum urma să cotesc spre sud şi să înaintez cu şi mai mare prudenţă.

∴

Jacobus îi văzuse cum îl târau pe Pego în afara cercului de lumină aruncat de focul de tabără şi se adunaseră din nou, ca să se sfătuiască între ei. Şi-atunci luase o hotărâre. Mai întâi avea să-l salveze pe Pego, şi după aceea să plece împreună ca să ceară întăriri. Prietenul lui era rănit şi, din câte îşi dădea el seama, nimeni nu catadicsise să-i acorde primul ajutor.

Se târâse în jos, pe panta vestică a dealului, apoi dăduse drumul la radio şi ascultase. Îi era prea frică pentru a încerca să ia încă o dată legătura cu baza.

Nimic.

Se târâse şi mai aproape, înaintând cu mare grijă. Cum de-l văzuseră pe Pego? Cum de puseseră mâna pe Pego, bărbatul din tribul maPulana – Tau, Leul, cel care se mişca la fel de agil ca o pisică?

Jacobus avusese noroc. Zărise dispozitivul electronic din pură întâmplare. Era legat de un diblu de oţel fixat în pământ, şi firul era atât de subţire, încât abia se vedea în noapte. Avea o lentilă îndreptată spre est, un fel de senzor, după cum bănuise, care arunca o rază invizibilă.

Se târâse pe sub rază şi nu se mai ridicase, ci rămăsese culcat, înaintând încet şi tăcut, cu mare efort, cu puşca în ambele mâini, apropiindu-se tot mai mult, până când le auzise vocile şi văzuse o santinelă stând sub un copac, cu o puşcă R4 în braţe. Atunci îşi dăduse seama că erau soldaţi şi se gândise că Pego era în siguranţă printre militari şi că totul fusese o simplă copilărie.

Tocmai era pe punctul de a se ridica, gândindu-se „Slavă Domnului, a fost o neînţelegere”, când l-a auzit pe Pego ţipând.

∴

Acum îi puteam vedea.

Doi bărbaţi stăteau pe veranda casei. Unul dintre ei era şoferul jeepului din parcarea spitalului, iar celălalt – lunetistul, bărbatul blond şi solid care trăsese cu puşca Galil cu lunetă în Emma.

Blondul era aşezat pe un scaun de bucătărie, cu picioarele întinse în faţă şi cu călcâiele proptite de zidul verandei. Purta pe

cap aceeaşi şapcă de baseball. Omul din jeep stătea pur şi simplu. Vorbeau între ei, dar, de la distanţa la care mă aflam, nu înţelegeam ce-şi spuneau.

Mă aşteptau. Probabil mai erau şi alţii. Mai mult ca sigur, unul sau doi care supravegheau drumul.

Doar atâţia?

∴

Jacobus continuase să se târască în direcţia de unde veniseră ţipetele, până când se apropiase suficient pentru a vedea ce se întâmpla şi simţise mirosul cărnii arse a lui Pego. Patru oameni îi legaseră prietenul de un copac. Unul dintre ei lipise un obiect roşu şi strălucitor de obrazul lui Pego şi tocmai îi spunea:

— Vorbeşte, *kaffertjie*[55].

Pego uriaşe din nou:

— E adevărul adevărat, *baas*[56].

Bărbatul se întorsese cu faţa spre Jacobus. Purta haine civile, era lat în spate, cu o mustaţă stufoasă şi cu părul scurt cât să-i acopere la limită urechile şi gulerul. Le spusese celorlalţi:

— Îl cred. Şi asta înseamnă că suntem într-un *kak* cât noi de mare.

— Întreabă-l cum îl cheamă pe camaradul lui, îi ceruse un alt individ, unul mai vârstnic şi mai sfrijit, cu burticică şi ochelari cu rame aurii.

— L-ai auzit pe şeful. Cum îl cheamă?

Mustăciosul a apropiat fierul strălucitor.

— Jacobus.

— Jacobus?

— Da. Jacobus le Roux.

Bărbatul cel solid se întorsese spre tipul mai în vârstă.

— Trebuie să mă interesez. Cred că patrulau în afara bazei. Trebuie să rămânem în alertă, în caz că se ascunde pe aici, pe undeva, în întuneric.

— El era cel pe care l-am auzit vorbind la transmiţător, sunt sigur, intervenise un alt bărbat.

Tipul mai vârstnic ridicase o mână, întrerupându-l:

— Ascultaţi, putem s-o rezolvăm. Mai întâi, hai să vedem cine e! Şi pe urmă hotărâm ce avem de făcut.

---

[55] În afrikaans, în original, termen peiorativ folosit pentru a desemna oamenii de culoare – „negrotei, cioroi” (n.tr.).

[56] În afrikaans, în original, „şefule” (n.tr.).

Se îndreptaseră către focul de tabără, lăsându-l pe Pego singur, legat de copac.

∴

Era în mijlocul după-amiezii şi stăteam întins la patru metri de izvorul susurător, îngropat printre ferigi verzi, conştient că trebuia să aştept până la căderea nopţii. Cel puţin aveam timp să-mi fac un plan şi să-i ţin sub supraveghere, ca să aflu câţi erau cu totul.

Eram în avantaj. Nu aveau cum să mă ia prin surprindere. Trebuiau să stea şi să aştepte, să se ascundă şi să se întrebe dacă aveam să apar, când anume şi din ce direcţie.

M-am întors încet şi m-am retras câţiva metri. Voiam să mă fac comod. Şi să mă odihnesc.

În clipa aceea, am zărit craniul. Zăcea între două pietre de râu mari şi rotunde. Era acoperit de muşchi, pătat cu maro şi îngălbenit de vreme. Maxilarul lipsea. L-am ridicat şi l-am studiat. Orbitele goale se holbau la mine ca un semn prevestitor de rele.

∴

Jacobus se apropiase din spate şi mai întâi îi şoptise lui Pego la ureche să stea liniştit, şi abia apoi tăiase sforile care îl ţinuseră legat de copac şi îl prinsese în braţe înainte de a se prăbuşi la pământ. Îşi trăsese prietenul într-o zonă cufundată în întuneric şi îşi lipise buzele de urechea lui:

— Poţi să te târăşti? Au montat un sistem de alarmă, aşa te-au prins. Va trebui să mergem pe brânci. Eşti în stare?

— Da.

Îi arătase cu mâna pe unde să o ia, apoi şoptise:

— Mergi tu în faţă. Te acopăr eu.

Înaintaseră încet, chinuit, cu Pego oprindu-se des pentru a-şi trage răsuflarea, pentru că glonţul îi sfâşiase piciorul stâng, şi era obosit şi slăbit, în cele din urmă, ajunseseră la pârâu, şi acolo Jacobus îl forţase pe Pego să se ridice şi să meargă sprijinindu-se de umărul său. Pe jumătate alergând, se mişcaseră aşa, şchiopătând, până ce, dintr-odată, auziseră împuşcături şi văzuseră flăcările despicând cerul. Împiedicându-se, se cufundaseră în apa puţin adâncă a pârâului, la adăpostul malurilor.

Din cauza fricii, pierduseră noţiunea timpului. Rămăseseră acolo, tăcuţi, şi după ceva vreme auziseră paşi şi voci de

oameni neobişnuiţi cu savana şi care făceau prea mult zgomot. Şi pe urmă se aşternuse din nou liniştea.

Jacobus îi dăduse lui Pego să bea apă din bidon şi îi spusese că trebuiau să pornească din nou la drum, spre defileul Nwaswitsontso de lângă graniţă. Acolo aveau să fie în siguranţă; aveau unde să se ascundă, şi mai jos de dig era o singură cale uşoară de acces.

Pego încuviinţase din cap.

— Piciorul. *Go etsela.* E amorţit.

— O să te car eu în spate.

Aşa şi făcuse, pe ultima porţiune de un kilometru şi ceva. Urmase cursul apei, dar în apropierea digurilor cotise, cu Pego pe umăr, pentru a evita întâlnirea cu crocodilii.

∴

Am adormit în gaura adâncă dintre stânci. M-am trezit cu o tresărire când soarele trecuse de cealaltă parte a muntelui, şi am văzut o broscuţă verde fosforescent la câţiva centimetri de nasul meu, privindu-mă cu ochii ei roşii şi reci.

∴

Găsiseră un adăpost în defileul Nwaswitsontso, într-un loc unde apele străvechi tăiaseră în stâncă un intrând, exact cât să încapă ei doi.

— Şi acum ce-o să facem? întrebase Pego.

— Nu ştiu.

Cercetase rana lui Pego. Arăta rău, dar cel puţin nu mai sângera. Îi ceruse să-i spună ce întrebări i se puseseră.

— Au crezut că sunt terorist, îi răspunsese Pego. N-au vrut să mă creadă când le-am zis că fac parte din ESU. Spuneau că trebuie să ne ucidă pe amândoi, Jacobus, i-am auzit.

Pego tăcuse mult timp, după care întrebase:

— De ce-ar face burii aşa ceva?

Dar Jacobus nu-i putuse oferi niciun răspuns.

Stătuseră întinşi în ascunzătoare, şi Pego dormise ca un om bolnav, respirând iute şi zvârcolindu-se în somn. Cuprins de febră, bărbatul din tribul maPulana gemuse şi mormăise pe limba lui. Jacobus rămăsese treaz, întorcând lucrurile pe toate părţile, fără vreun rezultat. Ce căutau oamenii aceia acolo?

La primele ore ale dimineţii, auzise nişte glasuri. Zgomote de paşi la numai şase metri mai sus de ei, pe creasta defileului. Îşi apăsase mâna peste gura lui Pego şi îşi văzuse prietenul

deschizând ochii şi conştientizând treptat ceea ce se petrecea. Încuviinţase apoi uşor din cap. Înţelesese.

Deasupra lor, o voce vorbea în afrikaans:

— Rahat! Aproape că m-am izbit de stânca asta.

— Nu e stâncă.

— Dar ce mama dracului e? Uită-te şi tu dacă nu sunt pe puţin nouă metri.

— Omule, cum naiba îţi dai seama cât e până jos? E întuneric beznă.

— Atunci, spune-mi tu cât e.

— Nu contează. Oricum, va trebui s-o ocolim.

— Fir-ar a dracului! N-au avut cum să coboare pe-aici. Uită-te şi tu, vezi vreo cărare?

— O să trebuiască să ne oprim. Nu putem merge aşa la nesfârşit. Transmisiunea radio e programată pentru ora patru. Trebuie să ne pregătim.

— OK. Ia-o pe acolo. Dacă au trecut pe-aici, n-ar fi putut s-o ia decât în direcţia aia.

— Nu cred că au ajuns atât de departe. Mi-au spus că i-au paradit serios piciorul negroteiului.

— Ce naiba le-a venit să apară tocmai în noaptea asta?

— Nici n-am apucat să mănânc.

— Nici eu. Dar civilii, da. Friptură de impala, naiba să-i ia.

Unul dintre ei dăduse cu piciorul într-o piatră, care s-a rostogolit în defileu.

— Ia stai niţel, să ascultăm. E adâncă prăpastia.

Tăcere.

— Ai fi în stare să tragi într-un alb?

Celălalt nu răspunsese pe loc. Se foise nervos.

— E întuneric. N-ai cum să vezi care-i alb şi care-i negru. Mai întâi vreau să mă lămuresc cum pot depista poziţia unui individ interceptându-i transmisia radio. Hai, că avem treabă.

Se îndepărtaseră.

∴

În timp ce se lăsa întunericul, am supravegheat casa. Acum nu mai era însă nimeni pe verandă. Blondul cel solid a ieşit din interior şi a pornit spre pârâu, nu chiar direct către mine, ci în lateral. Cu puşca Galil în mână.

Se îndrepta spre o limbă de pământ împădurită, de unde putea acoperi toată curtea dinspre partea aceea a casei.

Deşteaptă alegere, atâta timp cât nimeni nu ştie unde te ascunzi.

„Fă-te comod, malacule! Simte-te ca la tine acasă. Lemmer din Loxton n-o să te scape din ochi. Şi Lemmer de la închisoarea de maximă securitate Brandvlei a învăţat în puşcărie să aştepte.

Ne vedem mai încolo”.

∴

La ora patru dimineaţa îl contactaseră prin radio.

Auzise ţârâitul încet venind dinspre aparatul aşezat în poală. Luase casca şi şi-o lipise de ureche.

— Jacobus le Roux, Jacobus le Roux, răspunde.

Aceeaşi voce necunoscută.

Tăcuse, conştient de ceea ce urmăreau.

— Jacobus le Roux, Jacobus le Roux, răspunde.

Iar şi iar, la nesfârşit, timp de câteva minute, aceeaşi voce răbdătoare.

Şi apoi:

— Ştiu că mă auzi, Jacobus. Ne pare foarte rău pentru Vincent. N-am ştiut că lucraţi amândoi la ESU. Pe un ton înţelegător, amabil. Ştim că are nevoie de îngrijiri medicale. Adu-l încoace, îl putem ajuta. Papa Juliet, răspunde.

Timp de o jumătate de oră, tot încercaseră să-l convingă, cu promisiuni liniştitoare, dar, după o vreme, Jacobus încetase să-i mai asculte. Se gândea la ceea ce urma să facă peste o oră sau două, când avea să se lumineze. Trebuia să găsească ajutoare pentru Pego. Şi trebuiau neapărat să plece de-acolo, dacă voiau să mai rămână în viaţă.

Ce opţiuni avea? Se aflau la circa şapte kilometri de H10, drumul asfaltat folosit de turişti, dar, pentru a scăpa de oamenii aceia, trebuiau să facă un ocol mare. Nu asta era soluţia.

Sau puteau să rămână în ascunzătoare, pentru că a doua zi, când nu aveau să se prezinte la baza ESU, cineva avea să pornească, mai mult ca sigur, în căutarea lor. Însă nu-şi permiteau să aştepte atât de mult, din cauza rănii lui Pego.

Vocea de la celălalt aparat radio rămăsese tăcută în următoarele cinci minute. Când revenise, i se adresase pe un ton complet diferit, dur şi furios:

— Ascultă bine ce-ţi spun. Dale Brooke Crescent numărul patruzeci şi şapte. Îţi zice ceva? Dale Brooke Crescent numărul patruzeci şi şapte, Linden, Johannesburg.

Adresa casei părinteşti.

— Ai la dispoziţie zece minute ca să răspunzi. Altfel, o să trimit acolo câţiva oameni. Oameni cărora nu le pasă de nimeni şi de nimic. Oameni care sunt în stare să taie gâtul unei femei doar aşa, de distracţie. Zece minute. Revin.

43.

Jacobus le Roux folosise cele zece minute ca să ia o decizie. Lăsase radioul în intrândul dintre stânci, îl trezise pe Pego, şi coborâseră împreună, cu mare dificultate, în prăpastia defileului, în întunericul de dinaintea ivirii zorilor.

După care porniseră, împleticindu-se, spre est, urmând calea pârâului Nwaswitsontso, mai bine de patru kilometri, până la graniţa cu Mozambicul.

Nu avusese altă alternativă. Dacă răspundea, îi depistau şi îi omorau pe amândoi. Nu luase însă în serios ameninţarea cu familia. Tatăl lui era Cineva, era un om care cunoştea miniştri, un Furnizor al armatei şi, prin urmare, o Rotiţă esenţială în Marele Angrenaj.

Aşadar, nu avusese de ales. Trebuiau să se facă nevăzuţi. Până când oamenii aceia aveau să plece de acolo, până când totul urma să se termine.

Nu reuşiseră să ajungă la graniţă înainte ca soarele să se ridice pe cer.

Auziseră zgomot de elicoptere imediat după ce culoarea cerului începuse să se schimbe. Ritmul rotoarelor lor, mai întâi îndepărtat, devenise tot mai puternic şi mai apropiat. Jacobus găsise un adăpost şi, printre frunzele copacilor, zărise cele două aparate care zburau încolo şi încoace, acoperind toată zona de deasupra laturii dealului Ka-Nwamuri pe care se aflau ei. Erau complet albe, fără simboluri sau alte însemne de identificare, asemenea celui de cu o zi în urmă.

Elicopterele continuaseră cercetarea zonei mai bine de o oră, apoi dispăruseră spre sud.

Acum Jacobus şi Pego trebuiau să treacă de punctul de observaţie de la Shishengedzim, şi asta în plină zi. Punctul de frontieră avea vedere spre defileu, dar nu exista altă soluţie.

Pego avea febră şi era slăbit. Iar Jacobus era mort de oboseală după ce îl sprijinise atâta vreme în mers.

Traversase în zigzag cei patru sute de metri până la punctul de observaţie, aşteptându-se, din clipă în clipă, să audă împuşcăturile. Le simţea plutind în aer, chiar dacă, în final, niciuna nu venise. De două sau de trei ori îşi ridicase ochii spre clădire, dar nu zărise niciun semn de viaţă, nu era nimeni acolo, niciun soldat lăsat de pază, doar oamenii aceia rămaşi în urmă, la Ka-Nwamuri, cu cablurile lor de pe panta dealului şi cu senzorii optici orientaţi spre savană.

Tăiase gardul care delimita frontiera, şi trecuseră în Mozambic. Mergând în josul râului, nu dăduseră peste niciun semn de viaţă, nu întâlniseră niciun animal, niciun om, nimic de jur-împrejur, doar căldura dogoritoare şi oboseala lui cumplită. Şase ore mai târziu, văzuseră nişte femei spălând rufe în râu.

Pego le cunoştea limba, aşa că le spusese: „N-aveţi de ce să vă temeţi de omul alb, mi-a salvat viaţa, şi acum e şi el urmărit, nu vrem decât să ne odihnim puţin”.

În noaptea aceea, dormiseră în cătunul fără nume al femeilor. Căpetenia tribului, un bărbat cu părul cărunt care îşi zicea Rico, le povestise despre frământările prin care trecea ţara lui. Mozambicul era în fierbere, războiul distrusese totul. Localnicii nu mai ieşeau din sat. Din când în când, mai treceau braconierii de fildeş, care le dădeau câte ceva, bani, mâncare sau haine, în schimbul permisiunii de a face un popas în sat. Dar cât te uitai în jur, nici picior de tânăr, toţi plecaseră la război, ca să poată supravieţui.

Duminică, 9 octombrie, Jacobus şi Pego au auzit un zgomot teribil, tot cerul s-a despicat de la nord la sud, foarte aproape, în bubuituri asurzitoare. Jacobus ieşise în fugă din colibă şi zărise o lumină roşie pâlpâind jos, la orizont.

A doua zi, la trei după-amiaza, aflaseră veştile.

Samora Machel, preşedintele Mozambicului, murise. Avionul în care se afla se prăbuşise în noaptea precedentă lângă Mbuzini, la numai o sută treizeci de kilometri de sat.

Jacobus nu pusese imediat lucrurile cap la cap, pentru că femeile începuseră să se vaite, iar bătrânul Rico, cel plin de riduri, clătinase din cap şi repetase de mai multe ori: *„Uma coisa má, una coisa má”.* Pe urmă îi spusese lui Pego că bărbatul alb trebuia să plece, altfel aveau să aibă necazuri mari. Bărbatul alb

trebuia să plece.

Mozambicanii îi dăduseră haine, un pachet cu mâncare şi apă şi îi luaseră la schimb puşca. Îi explicaseră pe unde să o ia ca să ajungă în Swaziland, unde avea să fie în siguranţă.

Pego îşi îmbrăţişase prietenul.

— Mulţumesc, frate, o să ne revedem!

După aceea Jacobus plecase, călătorind la început în josul râului către sud-est, în căutarea unui drum de ţară. Şi, în timp ce mergea, începuse să pună lucrurile cap la cap.

∴

Îi luase aproape o săptămână ca să străbată drumul de două sute de kilometri. Nu mergea decât noaptea, ascunzându-se de fiecare dată când vedea vehicule trecând sau aeroplane planând pe deasupra capului său.

Traversase munţii spre Swaziland la opt kilometri de punctul de frontieră de la Lomahasha. În bisericuţa catolică din Ngwenya Peak se spălase şi mâncase, pentru întâia oară după multe zile, o masă adevărată. Preoţii îi aşternuseră un pat, şi dormise două zile în şir. Îi dăduseră şi haine, pentru că cele pe care le purta se făcuseră zdrenţe. Îi spuseseră că nu era primul sud-african alb care se refugia în biserica lor. Mai fuseseră alţi doi, oponenţi pe faţă ai regimului, care refuzaseră să-şi satisfacă stagiul militar obligatoriu. În Manzini erau oameni care îl puteau ajuta. Trebuia să aştepte şi să se urce în camionul care venea în fiecare joi cu provizii. Nu puteau să-i ofere prea mulţi bani. Îi dăduseră 20 de meticali mozambicani. „Du-te cu Dumnezeu!”

În Manzini citise ziarele apărute la o săptămână după moartea lui Samora Machel. Presa arăta cu degetul spre guvernul sud-african. Africanii şi ruşii erau înfuriaţi la culme.

Sunase la tatăl lui la birou de la o cabină telefonică, şi centralista îi făcuse legătura cu secretara tatălui. Aceasta rămăsese fără suflare când îl auzise spunând:

— Bună, Alta.

— Jacobus?

Şi după aceea convorbirea se întrerupsese.

Încercase să sune din nou, dar linia era moartă. Îşi luase monedele, vrând să se plece, dar telefonul sunase fix atunci. Se oprise. Se uitase în jur. Nimeni în apropiere.

Se întorsese şi ridicase receptorul.

— Alo?

— Eşti în Swaziland. Punem noi mâna pe tine. Până atunci, ascultă-mă bine...

Încremenise. Era o altă voce, nu cea care îi vorbise prin staţia radio.

— Dacă mai încerci să-ţi suni tatăl sau să iei legătura cu careva, o să le tăiem gâturile. O să aflăm. Să-ţi fie foarte clar.

Rămăsese mut.

— Vreau să te aud spunând că ai înţeles ce ţi-am spus.

— Am înţeles.

— Tatăl tău conduce un Mercedes Benz alb, cu număr de înmatriculare TJ 100765. În fiecare după-amiază merge pe acelaşi drum spre casă. În zilele noastre se petrec atât de multe accidente... Mama ta se duce în fiecare miercuri după-amiaza să se roage la Biserica Reformată Olandeză. Pleacă de acasă la şapte fără douăzeci şi merge singură, în maşina ei Honda Ballade cu număr de înmatriculare TH 128361. E o ţintă uşoară. Sora ta se întoarce de la şcoală acasă după-amiaza. Sper că ai priceput unde bat. Repetă că ai înţeles ce ţi-am spus.

— Am înţeles.

— Foarte bine. Văd că eşti în Manzini. Dacă rămâi acolo, o să trimit nişte oameni ca să stea de vorbă cu tine. Sunt sigur că putem cădea la învoială.

Jacobus îşi dăduse seama că bărbatul de la celălalt capăt al firului trăgea de timp, urmărind să lungească, pe cât posibil, convorbirea. Poate că deja trimisese oameni după el. Nu-l mai ascultase.

Pusese jos receptorul şi se îndepărtase grăbit de cabina telefonică şi de viaţa lui de până atunci.

∴

Cu primul a fost uşor, pentru că ştiam unde se ascunsese şi mai ştiam că el era cel care o împuşcase pe Emma.

Am aşteptat până la nouă seara. Am înaintat târâş, la adăpostul întunericului. M-am apropiat de el prin spate. Stătea întins pe burtă, îşi făcuse un culcuş destul de confortabil, cu puşca Galil fixată pe trepiedul aşezat în faţă. Din când în când, se uita prin lunetă.

În spatele lui zăcea un rucsac. Înăuntru avea, probabil, mâncare şi băutură. Lucruri de care aveam nevoie.

N-ai cum să te mişti complet silenţios prin tufişuri, oricât de mult te-ai strădui. Mă aflam la trei metri distanţă, când am

călcat pe o crenguţă invizibilă. L-am văzut cum şi-a întors mai întâi instinctiv capul, după care şi-a smucit partea superioară a corpului, însă eu eram în picioare şi aveam în mâna dreaptă un cuţit. S-a ridicat în grabă. A făcut ceea ce era de aşteptat, ceea ce fac majoritatea oamenilor într-o asemenea situaţie – a încercat să-şi folosească arma. A îndreptat puşca cu lunetă spre mine.

Prea încet. Şi prea târziu. I-am înfipt lama lungă în inimă şi i-am spus:

— Asta e pentru Emma.

Nu cred că m-a auzit.

Am făcut un pas în spate şi l-am lăsat să cadă la pământ. L-am întors pe o parte, i-am luat puşca şi m-am culcat pe locul unde stătuse întins. Am folosit luneta cu vedere nocturnă pentru a cerceta zona.

Am văzut jeepul Grand Cherokee, pe jumătate ascuns în spatele casei, lângă o Toyota Prado. Vehicule mari. Suficient de spaţioase pentru a putea transporta o echipă numeroasă. Câţi să fie? Casa părea goală. Am mişcat încet telescopul pentru a acoperi întreaga arie. Şi atunci l-am zărit pe verandă, în spatele zidului. Nu i se vedea decât vârful capului.

Numărul doi.

Dacă aş fi fost în locul lor, i-aş fi desfăşurat pe ceilalţi în apropierea porţii.

Rămânea de văzut.

Am auzit o voce şoptind încet.

În spatele meu.

Am scos Glockul şi m-am întors.

Nimic.

Şi totuşi, vocea se auzea în continuare. Era a unui bărbat. Imposibil, din moment ce în spatele meu nu erau decât tufişurile dese.

Mi-am dat seama că sunetul venea de la o staţie radio.

M-am târât până la cadavrul Blondului şi i-am pipăit buzunarele. Nimic. L-am rostogolit pe-o parte şi i-am cercetat cureaua. Tot nimic.

Vocea era acum mai puternică. Venea dinspre el. De undeva mai sus.

Cum nu vedeam nimic în întunericul beznă, mi-am trecut mâinile peste cadavru, lipindu-mi urechea de capul lui. Şi atunci

am auzit clar vocea:

— Vannie, răspunde.

O şoaptă joasă, nervoasă.

Dispozitivul era în urechea individului, de unde ieşea un fir subţire. Ar fi trebuit să-mi dau seama că dispuneau de o asemenea tehnologie. I-am scos cu grijă casca şi mi-am înfipt-o în propria ureche. Nu se potrivea prea bine. Probabil că fusese făcută special pentru el, la comandă.

— Vannie, nu pot să cred că vack-ul tău nu funcţionează.

Ce naiba însemna *vack?*

— Frans, îl poţi vedea pe Vannie?

— Negativ.

— La dracu'!

Numărul trei şi numărul patru.

— Vrei să mă duc să-l caut?

— Da, e încă devreme. Dă-i unul dintre vack-urile de rezervă, mai am câteva în portbagajul jeepului, sunt într-o cutie albastră.

— OK.

M-am întins la pământ. Vack-uri? M-am uitat prin telescop. Bărbatul din spatele zidului s-a ridicat. Frans. A coborât de pe verandă şi a deschis portbagajul jeepului.

— Nu găsesc cutia.

— Scrie pe ea „Voice Activated Comms".

„Aha, m-am prins. Vack. VAC".

— Nu-i aici.

— Trebuie să fie.

— Nu-i aici, te asigur.

— Cutia e în portbagajul Toyotei, Eric. Eu am mutat-o acolo. Altă voce. Numărul cinci.

— Mersi.

Frans a închis portbagajul jeepului, s-a dus spre Toyotă şi a început să scotocească înăuntru.

— OK. Am găsit-o. Dumnezeule, Vannie, sper că n-o să tragi în mine.

— N-are cum să te audă, Frans.

— Ziceam şi eu...

A traversat peluza spre mine. M-am ridicat, cu cuţitul în mână.

∴

Jacobus le Roux îşi găsise de lucru la rezervaţia de vânătoare Mlawula din Swaziland. Era o ciudăţenie printre paznicii de

vânătoare negri, dezertorul afrikaander alb dispus să facă munca unui negru. Băiatul tăcut care nu râdea niciodată.

Cu mare efort şi cu infinită răbdare, pusese laolaltă fragmentele de ştiri şi zvonurile care îi ajunseseră la ureche. Avionul în care se aflase preşedintele Samora Machel deviase de la curs. Fusese îndrumat pe o direcţie greşită, o eroare deliberată în sistemul VOR[57], după cum acuzau *Times of Swaziland* şi experţii ruşi.

Iar Jacobus ştia de unde venise semnalizarea falsă. Ştia cine o provocase.

Presa susţinea că guvernul sud-african îl voise pe Machel mort. Pentru că le stătuse ca un ghimpe în coastă încă din 1964, când condusese primele atacuri împotriva portughezilor ca luptător de gherilă în cadrul Frontului pentru Eliberarea Mozambicului, sau Frelimo. Fost asistent medical, Machel fusese martor la confiscarea pământului familiei şi îşi văzuse părinţii murind de foame sub stăpânirea portugheză, în timp ce fratele lui murea într-o mină de aur din Africa de Sud, iar profesional avusese ocazia să-şi dea seama în mod direct de prăpastia uriaşă dintre îngrijirea medicală acordată albilor şi cea rezervată negrilor.

Şi, cum străbunicii şi stră-străbunicii săi luptaseră împotriva portughezilor în secolul al XIX-lea, micuţul asistent medical le călcase pe urme. În 1970 ajunsese comandantul suprem al Frelimo, iar în 1975 devenise primul preşedinte al statului independent Mozambic.

Şi, după cum susţineau ziarele, la puţină vreme după aceea, îşi semnase propria condamnare la moarte – permisese forţelor de gherilă care luptau împotriva opresiunii în Africa de Sud şi în Rhodesia să folosească Mozambicul ca rampă de lansare a atacurilor. Guvernele celor două ţări vecine răspunseseră formând o grupare rebelă, RENAMO, cu scopul de a înlătura de la putere regimul marxist al lui Machel, şi aşa se declanşase un aprig război civil.

În 1986, criza atinsese apogeul. Preşedintele Zambiei, Kenneth Kaunda, cedase presiunii burilor şi ordonase expulzarea susţinătorilor RENAMO din ţară. Şi cu aceasta, asaltul violent al RENAMO contra lui Machel începuse, şi totul ajunsese pe muchie

[57] Abreviere de la „VHF Omnidirecţional Radio Range” („Radiofar Omnidirecţional VHF”), sistem de navigare radio folosit pentru aparatele de zbor (n.tr.).

de cuţit, pe marginea prăpastiei. Uciderea lui Machel avusese drept scop ieşirea din impas.

Pretoria negase însă orice amestec. Chiar şi ministrul pe care-l văzuse Jacobus în micul avion. *Mai ales* ministrul.

Şi asta îl speriase cel mai tare pe Jacobus. Ştia că oamenii aceia minţeau şi că erau capabili de orice pentru a-şi proteja interesele.

După cinci luni petrecute în rezervaţia Mlawula, îl găsiseră.

Se întorsese dintr-o patrulare în savană, şi Job Lindani, directorul rezervaţiei, un bărbat înalt şi gras, cu un zâmbet linguşitor care i se lăţea tot timpul pe faţă, îi spusese:

— Nu te duce acasă. Vezi că te aşteaptă nişte bărbaţi albi. Buri.

Şi atunci fugise din nou.

∴

Frans fusese cel care condusese jeepul în parcarea spitalului. I-am întins trupul lipsit de viaţă lângă al lui Vannie, i-am zdrobit VAC-ul cu piciorul, am înşfăcat rucsacul şi puşca cu lunetă a lui Vannie şi m-am îndreptat, în întuneric, către casă.

Afară mai erau cel puţin trei oameni, deşi mă aşteptam la mai mulţi. Dacă n-ar fi fost decât cinci cu totul, n-ar fi avut de ce să vină cu două maşini. Aşa că şase părea un număr mult mai apropiat de realitate. Alţi patru. Cel puţin.

— Vannie, acum mă auzi?

În bezna casei am deschis rucsacul. Apă îmbuteliată. Sandvişuri. Miroseau a pui.

— Frans, ce faci acolo?

Am căutat prăjiturelele Twinkie. Cutia era goală. Aveau să plătească şi pentru asta.

— Frans, răspunde. Frans!

Am mâncat şi am băut în mare grabă. Suficient cât să-mi potolesc foamea.

— Nu-mi vine să cred.

Am luat Galilul şi am ieşit prin uşa din spate, am trecut de cele două vehicule şi am luat-o spre sud, către tufărişul des în care stătusem ascuns cu o noapte în urmă.

— Eric, cred că avem probleme.

— Rahat!

— Cred că a luat şi puşca.

Eric a rumegat această mostră de înţelepciune.

— ŞI VAC-ul, probabil, a spus în cele din urmă. Stai acolo cât mai liniştit cu putinţă şi trage în orice mişcă.

44.

Lucrase în minele din Swaziland, în ferme izolate, ba chiar şi pe o plantaţie. Uneori nu făcuse altceva decât să se ascundă în munţi şi să fure ca să poată supravieţui. De două ori trecuse graniţa în Mozambic, dar nu se găsea de lucru, şi oamenii mureau de foame. Trăise cu aceeaşi spaimă în suflet timp de opt ani. Se uita tot timpul peste umăr şi îşi dezvoltase un instinct aparte de a-i repera pe potenţialii trădători. Pe care nu-i putea învinovăţi. Dacă eşti sărac şi în nevoie, dacă ai o soţie şi cinci copii într-un sat oarecare din Swaziland, care cer mereu tot mai mult, atunci pui mâna pe fiecare cent când ai ocazia. Aşa încât, dacă intrai într-un *shebeen*[58] din Mbabane şi dădeai peste cineva care punea întrebări, îi povesteai din proprie iniţiativă despre bărbatul alb şi ciudat care lucra cot la cot cu tine, omul acela care îţi cunoştea limba şi care nu râdea niciodată.

În 1992, ziarele din Swaziland relataseră pe larg Marea Schimbare din Africa de Sud.

Jacobus îşi regăsise speranţa.

Aşteptase totuşi încă doi ani, până în martie 1994, după care folosise banii economisiţi pentru a-şi face o operaţie estetică la faţă la un chirurg plastician din Mbabane. Îşi cumpărase o camionetă Nissan 1400 şi un paşaport fals din Bulembu şi trecuse graniţa şi muntele pe la Barberton.

Găsise o cabină telefonică în centrul oraşului şi formase numărul de telefon de acasă, dar, înainte să sune, îl cuprinsese frica şi pusese receptorul în furcă.

Dacă...?

[58] Termen de origine irlandeză desemnând un bar sau un club ilicit care vindea băuturi alcoolice fără licenţă. În Africa de Sud şi în Zimbabwe, aceste localuri, care comercializau bere şi băuturi tari preparate în casă, erau răspândite mai ales în orăşelele locuite de negri în perioada apartheidului, când populaţia de culoare nu avea dreptul să intre în puburile şi în restaurantele rezervate albilor. Astăzi, majoritatea au trecut în legalitate, devenind parte integrantă a culturii sud-africane urbane (n.tr.).

Era mai bine să aştepte să se termine alegerile[59]. Aşteptase opt ani, ce mai contau câteva luni?

După o săptămână, auzise de Stef Moller în cursul unei conversaţii într-un bar. Se urcase în maşină şi se dusese la Heuningklip. Abia când se pusese problema căsătoriei cu Melanie Posthumus se decisese că venise vremea să-şi viziteze părinţii şi că putea face asta în siguranţă.

∴

Ştiam unde se ascunseseră pentru a ţine sub observaţie atât poarta, cât şi drumul de acces. Ştiam şi din ce direcţie se aşteptau să vin.

Lucrau probabil în echipe de câte doi, pentru că aşa era mai uşor pentru ei.

Şi pentru mine.

M-am apropiat de ei dinspre vest, fiindcă se concentraseră pe direcţia nord, cu una dintre echipe orientată spre sud. Prin dispozitivul de urmărire pe timp de noapte i-am văzut pe doi dintre ei la cincizeci de metri de adăpostul meu din tufişuri, de unde îi pândisem pe Donnie Branca şi pe Stef Moller.

Nu eram familiarizat cu puşca Galii. Nu ştiam pentru ce distanţă fusese calibrată luneta. M-am târât până la două sute de metri de ei şi m-am culcat la pământ. Cu mişcări atente, mi-am făcut loc şi i-am luat în vizor.

Vântul nu bătea. Am fixat firele reticulare pe umărul unuia dintre indivizii care se uita spre sud, am inspirat adânc, am scos aerul din plămâni încet şi silenţios şi am apăsat pe trăgaci.

Nu s-a întâmplat nimic.

Am verificat: siguranţa era deblocată. Pe urmă, mi-am amintit că aveam de-a face cu o puşcă cu lunetă. Cu trăgaci în două trepte.

Am ţintit din nou, am tras aer în piept şi am expirat, am apăsat pe trăgaci o dată, a doua oară, şi împuşcătura a bubuit. Pe urmă am îndreptat ţeava spre celălalt individ, aflat în mişcare. Se uita spre partenerul său. L-am nimerit; l-am văzut convulsionându-se.

Apoi tăcere.

— Cine a tras? l-am auzit pe Eric întrebând.

Ultimii doi. Nu ştiam unde erau. Presupuneam că acopereau

[59] Primele alegeri democratice din Africa de Sud, desfăşurate între 26 şi 29 aprilie 1994 şi marcând sfârşitul apartheidului (n.tr.).

frontul estic, deci se aflau undeva dincolo de tunelul de frunze unde stătusem de vorbă cu Donnie Branca. M-am ridicat şi am pornit dinspre un loc întunecat spre altul.

— Dave, răspunde. Dave, cine a tras? Ai văzut?

— Eric, mă auzi? am întrebat.

— Cine mama naibii eşti?

— Numele meu e Lemmer, şi te urmăresc prin obiectivul de noapte al puştii cu lunetă.

Trebuia să-l ţin de vorbă – un om care vorbeşte nu aude ce se întâmplă în jur.

A rămas tăcut.

— Sunteţi singurii rămaşi, Eric. Oferă-mi un motiv pentru care să nu vă împuşc.

— Ce vrei?

— Informaţii.

Nu-i vedeam din locul în care eram. Mă aflam pe drumul de motocicletă dintre casă şi poartă. Am balansat încet luneta de la stânga la dreapta, dar tot nu i-am zărit. Să fie mai departe spre est? Posibil.

— Ce fel de informaţii?

— Nu am decât două întrebări. Dar gândeşte-te bine înainte de-a răspunde, fiindcă n-am să-ţi acord decât o singură şansă.

— Ascult.

Ştiam ce punea la cale. Îi făcea semne partenerului, uită-te încolo, uită-te încoace. Mă căutau cu privirea. Adrenalina le pompa cu putere prin vene; erau pregătiţi să ucidă.

— Lăsaţi armele jos.

Nu puteam să ţin pasul cu ei. Dacă mă reperau, ceea ce se putea întâmpla în orice clipă, aveau să vadă că blufam.

— Am spus să lăsaţi armele jos.

— OK.

— Acum, ridicaţi-vă.

Încă nu-i zărisem. Se aflau mai aproape de poartă decât îmi închipuisem.

— Amândoi.

Am aşteptat, prelungind tăcerea.

— Şi acum? a întrebat Eric.

— Mergeţi spre drum.

— Care drum?

— Drumul spre casă.

— OK.

Tot nu-i zăream.

Ghiciseră că blufam?

Nu se vedea nimic.

Şi pe urmă o mişcare, în depărtare, pe drum.

— Am ajuns la drum.

— Mergeţi spre casă.

S-au apropiat, dar erau încă la prea mare distanţă ca să-i văd bine.

— Eric, pune-ţi mâinile pe cap.

S-au conformat amândoi.

— Nu, nu amândoi. Doar tu, Eric.

Unul dintre ei şi-a coborât braţele. I-am lăsat să se apropie la o sută de metri, apoi am ţintit coapsa partenerului lui Eric. Am tras. A căzut la pământ.

— Ce mama dracului ai făcut?

— Întinde-te lângă el, Eric.

— Au, Eric, piciorul!

Am alergat printre copacii de pe marginea drumului, apropiindu-mă. Bărbatul celălalt gemea de durere. Cincizeci de metri, după care m-am aruncat la pământ, în liziera pădurii, şi i-am luat la ţintă.

— Eric, sângerez, o să mor.

— Taci din gură, Kappies.

Acum îi vedeam clar. Eric stătea întins lângă Kappies.

— Ajută-l, i-am spus.

Eric s-a ridicat. I-a aruncat o privire camaradului său.

— Ajută-mă, Eric.

Eric şi-a dus mâna la brâu. Preţ de-o clipă, m-am temut că pipăia după o armă, dar pe urmă am văzut că-şi scotea cureaua de la pantaloni.

— Iisuse, Kappies, a spus şi i-a legat piciorul cu cureaua.

— N-are niciun efect, s-a văitat Kappies cuprins de panică.

— Stai naibii liniştit. Fac şi eu ce pot. Eric şi-a dezbrăcat cămaşa şi a sfâşiat-o. Doar nu sunt medic.

În mare grabă, a înfăşurat fâşia de material în jurul rănii.

— Atât pot face.

— E momentul să-mi răspundeţi la întrebări, am spus.

— Ce vrei să ştii?

— N-am decât două întrebări. Şi vreau rapid răspunsuri. Dacă

te văd că tragi de timp, îl împuşc pe Kappies. De data asta, în celălalt picior. Şi, dacă încerci să mă minţi, te împuşc şi pe tine.

— Te rog, m-a implorat Kappies.

— Dă-i drumul cu întrebările alea!

— O să număr până la trei. Dacă nu răspunzi până atunci, o să trag în el, ai înţeles? E la cheremul tău.

— Întreabă!

— Bun. Întrebarea numărul unu: Pentru cine lucraţi?

Nu s-a grăbit cu răspunsul.

— Unu.

— Iisuse, Eric.

— Doi.

Kappies a fost cel care a strigat:

— SCA.

— Cum?

— Southern Cross Avionics, a ţipat Kappies.

— Mulţumesc, am spus. Acum, întrebarea numărul doi: Cine a dat ordinul de ucidere a Emmei le Roux?

— Ce vrei să spui cu asta?

Eric trăgea de timp. Am ţintit deliberat la câţiva centimetri de laba piciorul lui Kappies. Acesta a urlat îngrozit.

— Nu mai trage, te rog. Eric. Eric a fost.

— Iisuse, Kappies.

— Tu ai fost, ce mama naibii?

— Ascultă, a spus Eric vorbind repede şi uitându-se în direcţia mea. Ordinul a venit de sus.

— Cine l-a dat?

— Spune-i, Eric!

— Unu, am început eu să număr.

Tăcere.

— Rahat, spune-i odată, omule.

— Wernich.

— Cine e Wernich?

— Quintus Wernich. El este preşedintele.

— Preşedintele cui?

— Al consiliului de administraţie.

— Şi unde e?

— Ai zis că n-ai decât două întrebări.

— Am minţit.

Kappies a gemut din nou.

— Unde e Wernich?
— Locuieşte în Stellenbosch, a urlat Kappies. Nu-i cunoaştem adresa.
— Cine au fost cei trei care au atacat-o pe Emma în Cape Town?
— Kappies, ţine-ţi gura.
— Eric, Vannie şi Frans, ei au fost.
— Fir-ar a dracului de treabă, Kappies, ar fi trebuit să te las să mori. Nenorocitule, laşule!
— Şi cine ne-a atacat pe mine şi pe Emma pe drum?
— Tot ei.
— Şi tot ei l-au aruncat pe Frank Wolhuter în cuşca leului?
— Da.
— Ai fost şi tu acolo, Kappies.
— Da, dar eu am rămas în jeep. Jur.
— Ce-aţi luat de la Wolhuter? Ce voia să-i arate Emmei?
— O fotografie.
— Ce fel de fotografie?
— O poză veche. Cu Cobie şi cu Emma, când el era în armată.
— Voi l-aţi torturat pe Edwin Dibakwane?
— Ăsta cine mai e?
— Paznicul de la Mohlolobe.
— Am fost cu toţii acolo. Inclusiv Kappies.
— Da, dar Eric v-a băgat şarpele în cameră.
Prieteni la cataramă, ce să mai!
— Ce căutaţi cu jeepul deunăzi, în parcarea spitalului?
— Voiam să-ţi plantăm un senzor GPS pe maşină, dar n-am apucat.
— De unde-aţi ştiut care e maşina mea?
— Am intrat în sistemul de operare electronic de la compania de închirieri Budget.
— Aţi montat un dispozitiv de urmărire şi pe maşina Emmei?
— Da.
— De ce-aţi aşteptat atât de mult până să ne atacaţi?
— N-am crezut că o să descoperiţi ceva, a răspuns Eric.
— Până când Emma a primit biletul.
— Da.
M-am ridicat încet. Am lăsat puşca Galil jos, pe pământ.
— Poţi să te scoli acum, Eric, i-am spus.
— O să mă împuşti, nu-i aşa?

— Nu, am răspuns. N-am să te împuşc.

∴

Cobie îmi istorisise ultima parte a poveştii sub arborele ţepos de la Heuningklip. Vorbea monoton, răguşit, epuizat. Din când în când se oprea, copleşit de emoţie. Şi atunci stătea şi privea în gol, cu umerii încovoiaţi şi cu capul plecat, respirând încet pentru a-şi aduna puterile.

— M-am purtat cu mare grijă, zisese. Nu numai pentru ca ei să fie în siguranţă. Dar şi fiindcă îmi imaginam prin ce trecuseră în toţi acei ani. Mama, convinsă că eram mort, şi apoi eu apărând aşa, din senin. Ar fi... Răsuflase de patru sau cinci ori înainte de a continua:

— Nu voiam să sun. Nu ştiam dacă, după atâţia ani, mai ţineau telefonul sub supraveghere. Mi-am zis, aşadar, că mai întâi să mă duc la tata la birou. Când am ajuns acolo, am cerut să-l văd, dar mi s-a spus că nu era la serviciu, era plecat în concediu, dar oricum nu aveau posturi libere. Am explicat că nu venisem să caut de lucru, că eram o rudă. Recepţionera s-a uitat la mine şi a întrebat: „Da? Sunteţi rude?”, dar nu părea să mă creadă. Am întrebat-o când se întoarce din concediu şi mi-a răspuns că în două săptămâni. Am vrut să aflu unde era, dar n-a vrut să-mi spună, era confidenţial. Aşa că am întrebat-o dacă putea să-i transmită un mesaj din partea mea, şi ea a zis: „Nu, domnule, şeful e în concediu şi nu-l pot deranja”. Am întrebat de Alta. „Cine?” Şi eu am răspuns „Alta Blomerus”, iar ea a spus că n-aveau niciun angajat cu numele acela. I-am zis că Alta era secretara domnului le Roux, şi ea a replicat că domnişoara Davel era cea care lucra de cinci ani ca secretară pentru domnul le Roux. Şi pe urmă s-a scuzat, trebuia să răspundă la telefoane, şi m-a asigurat că domnul le Roux avea să revină la serviciu peste două săptămâni. Am insistat: „E cumva acasă?”, şi ea mi-a răspuns grăbită: „Nu, nu e acasă, acum o să vă rog să mă scuzaţi, domnule”. N-am ştiut ce să fac, aşa că m-am întors şi am plecat. Şi după aia am făcut o prostie, o prostie cât mine de mare.

Jacobus închiriase o cameră la o pensiune din Randburg, la numai câţiva kilometri de casa părintească, şi în ziua aceea stătuse toată după-amiaza întins pe pat, gândindu-se. Şi pe urmă se sculase şi sunase acasă, doar ca să afle dacă erau acolo sau nu.

Vocea mamei era înregistrată pe robot. „Momentan nu suntem acasă. Vă rugăm să sunaţi pe telefonul mobil. Numărul este...” Jacobus pusese receptorul jos cu o mână tremurândă şi se aşezase înapoi pe pat. Era pentru prima oară după mai bine de un deceniu când auzea din nou glasul mamei, şi părea neschimbat, exact la fel cum şi-l amintea.

Sunase pe mobil. O dată, şi încă o dată, şi pe urmă de atâtea ori, încât învăţase numărul pe dinafară. Era tot mai hotărât să ia legătură cu părinţii şi începuse să mediteze la avantajele telefonului mobil. Nu putea fi interceptat pentru că n-avea fir şi nici loc suficient în care să ascunzi un microfon. Dacă se mulţumea să întrebe scurt doar unde erau, avea să fie în siguranţă. Intenţiona să se dea drept altcineva.

— N-am putut să dorm toată noaptea. Nu m-am putut gândi decât la ce aveam să-i spun tatei. Am plănuit totul. Am căutat în Pagini Aurii numele unei firme care comercializa oţel şi m-am gândit să mă dau drept Van der Merwe de la Benoni Steel. Să-i solicit o întâlnire ca să discutăm despre nişte posibile afaceri şi să-l întreb când se întorcea din concediu. Am sunat a doua zi la nouă dimineaţa, şi mama a fost cea care a răspuns: „Aici Sara le Roux, bună dimineaţa”. Mi-a venit să plâng, să-i spun: „Bună, mama, eu sunt”. „Alo?” a zis ea. „Bună dimineaţa, doamnă, pot să vorbesc cu domnul le Roux, vă rog?” Tăcere. „Alo? Doamna le Roux?” am insistat eu. Şi atunci mama a spus: „Doamne, Dumnezeule, Jacobus”, şi eu am tresărit. Nu mă mai puteam stăpâni, îmi venea să plâng. Mama îmi recunoscuse vocea după unsprezece ani. A ştiut că eram eu. Am izbucnit în lacrimi şi am spus „Mama” şi ea a zis „Fiule, o Doamne, fiule”. Dar după asta m-am speriat atât de tare, încât am închis telefonul, mi-am luat lucrurile şi am plecat de la pensiune.

A doua zi după-amiaza mi-am cumpărat un telefon mobil şi am sunat din nou. De data asta nu a răspuns mama, ci poliţia din Willowmore. „Ne pare foarte rău, domnule. Doamna şi domnul le Roux sunt morţi, au avut un accident pe N9, în apropiere de Perdepoort”.

45.

Îi cunoşteam pe cei de genul lui Eric.

Proveneau din zona gri a clasei de mijloc şi erau întotdeauna mai înalţi şi mai puternici decât ceilalţi. La şcoală, erau prinşi în capcana unui ţinut al nimănui, între casta copiilor inteligenţi şi grupurile de neisprăviţi. Singura lor cale de ieşire, singura modalitate de a se face remarcaţi şi respectaţi era prin intimidare fizică. Ingredientul perfect pentru a ajunge un bătăuş.

Erau conştienţi în mod instinctiv de faptul că strategia nu avea să funcţioneze în lumea adulţilor. Şi atunci se înrolau în forţele poliţieneşti sau militare pentru a compensa prin uniformă. Acolo descopereau Puterea Armei şi deveneau dependenţi de ea. Dar salariile mici, condiţiile proaste de muncă şi întârzierea promovării în posturile ierarhic superioare le aminteau permanent de originea lor modestă, făcându-i să se simtă frustraţi şi dezamăgiţi. După patru sau cinci ani, începeau să îşi caute slujbe în sectorul privat, fără a renunţa niciodată la vechile poveşti – cât de duri şi de buni fuseseră ei atunci când lucraseră în serviciul public. Repetau la nesfârşit tot felul de istorioare despre curajul şi brutalitatea lor, despre oamenii pe care îi omorâseră în bătaie sau îi împuşcaseră.

Se încredeau în propria reputaţie, fiindcă, acţionând în grupuri de câte cinci sau şase, atacau femei, torturau paznici negri şi aruncau activişti de mediu în cuşca leilor. Nu se temeau de nimic, erau nişte duri, dedaţi actelor de violenţă.

Dar, dacă le luai puştile, deveneau nişte nimicuri.

M-am dus după el pe drum. Era un tip înalt şi vânjos. L-am lovit în faţă. A căzut, dar s-a ridicat imediat de la pământ.

— O să te omor, a spus el plin de sine. Şi-a înălţat pumnii sub bărbie, şi-a aplecat capul şi m-a privit pe sub sprâncene. A încercat o lovitură de dreapta. I-am prins pumnul, l-am tras înainte şi l-am pocnit peste faţă cu dosul palmei.

Şi-a ascuns sentimentul de umilinţă. A început să danseze în jurul meu, o parodie jalnică a unui joc de picioare.

S-a repezit din nou spre mine, de data asta ceva mai prudent. A plasat două, trei lovituri de stânga la corp. L-am lăsat să mă atingă – nu erau lovituri serioase. Şi asta i-a dat curaj. Următoarea avea să fie o dreaptă, cu intenţia clară de a mă lăsa

lat, o lovitură pe care avea s-o lanseze de sub umăr.

Se ţinea destul de bine pe picioare, ştia mai multe decât să-şi sfredelească adversarul cu privirea – cândva, în tinereţe, practicase probabil boxul timp de câţiva ani. A lovit, dar m-am ferit, braţul i-a trecut prin stânga capului meu, şi atunci am intrat în lumea cealaltă, în locul celălalt. Unde timpul stă neclintit. Unde totul dispare şi nu vezi nimic altceva decât ceaţa roşie-cenuşie. Şi lucrul care se află în faţa ochilor tăi şi pe care arzi de nerăbdare să-l distrugi folosindu-ţi toată puterea de care eşti în stare.

∴

Am luat jeepul, i-am târât pe Kappies şi pe Eric în maşină şi i-am dus înăuntru, în casă. I-am legat de câte un pat cu o sârmă pentru baloţi găsită în portbagajul Toyotei Prado, printre alte echipamente mult mai sofisticate. Aveau acolo receptoare radio şi tot felul de cutii electronice cu ecrane LED, întrerupătoare, laptopuri, căşti, microfoane şi antene, cordoane de racord şi unelte. M-am întrebat dacă astea erau lucrurile pe care le foloseau la interceptarea convorbirilor telefonice. Pe o cutie era scris: „Urmărire GPS”.

După ce l-am legat strâns, am examinat rana lui Kappies. Avea să supravieţuiască. Nu putea însă câştiga Maratonul Camarazilor[60]. S-a holbat la mine tăcut, cu ochi înspăimântaţi.

Nu ştiam dacă şi Eric avea să supravieţuiască. Dar nici că-mi păsa.

Mi-am scos hainele pătate de sânge şi m-am spălat.

Mi-am luat geanta sport, m-am urcat în jeep şi am condus până la ocolul silvic. Am lăsat jeepul acolo şi mi-am luat Nissanul. Era abia trecut de miezul nopţii. M-am îndreptat spre Nelspruit.

În parcarea spitalului SouthMed, primul lucru pe care l-am făcut a fost să o sun pe Jeanette Louw. Probabil că am trezit-o din somn, dar şi-a mascat abil căscatul.

— I-am prins, am spus.

— I-ai prins?

— Patru morţi. Şi doi răniţi în stare gravă.

---

[60] Cel mai vechi (1921) şi mai lung (circa 90 de kilometri) supermaraton din lume, desfăşurat în provincia Kwazulu-Natal din Africa de Sud. A fost iniţiat în scopul comemorării soldaţilor sud-africani ucişi în Primul Război Mondial, de unde şi numele (n.tr.).

— Iisuse, Lemmer!

— Încă nu s-a terminat Jeanette. Mâine trebuie să plec spre Cape.

— De ce acolo?

— Vreau adresa lui Quintus Wernich, preşedintele consiliului de administraţie al Southern Cross Avionics. Locuieşte în Stellenbosch.

— Rahat! a izbucnit Jeanette.

— Îl cunoşti?

— Iisuse. Vrei să zici că e implicat în povestea asta?

— Jeanette, n-am timp acum. O să-ţi povestesc totul mai încolo. Deci îl cunoşti pe Wernich?

— L-am cunoscut când am făcut o prezentare a serviciilor oferite de firma mea la Southern Cross. După ce m-am străduit atâta, jigodia mi-a zis nu, mersi, au agenţii lor.

— Acum nu cred că-i mai au. Ce altceva mai ştii despre tip?

— M-am documentat despre firmă înainte de a face prezentarea, dar asta a fost cu câteva luni în urmă. Stai să mă gândesc... Dacă mi-aduc bine aminte, s-au făcut cunoscuţi cu nişte echipamente de ultimă generaţie pentru avionul de luptă Mirage. Cred că mai am fişele la birou. O să arunc o privire.

— Poţi să faci rost de adresa lui Wernich? Şi să-mi rezervi un loc la primul zbor?

— Da, sigur. Pe urmă, pe un ton tăios: Când ai dormit ultima oară, Lemmer?

— Nu ştiu, am uitat. Alaltăieri, ceva de genul ăsta. Sunt la spital. O să trag aici un pui de somn.

— Bună idee. Ascultă, m-ai întrebat despre Stef Moller.

— Da.

— Stai să-mi iau notiţele. Trebuie să înţelegi că ceea ce am găsit reprezintă în mare măsură doar nişte speculaţii. Lucruri care nu se pot dovedi.

— N-am nevoie de dovezi. Oricum, individul a ieşit din peisaj.

— Mă rog. Spune-mi, ai auzit de Frama Inter-Trading?

— Nu.

— N-o să te plictisesc cu detalii. În anii ’70 şi ’80, armata se ocupa cu contrabanda cu fildeş, şi Frama era firma sub a cărei acoperire lucrau. Vorbim aici despre sute de milioane de ranzi. În 1996, Comisia Kumleben a investigat toată afacerea, şi în raport se face referire la posibile acte de corupţie la nivel înalt şi

de dobândire de foloase necuvenite. După cum cred că bănuieşti, nimeni nu a fost pus sub acuzare. Unul dintre numele menţionate în raport este cel al lui Stefanus Lodewikus Moller. Tipul de la Frama care se ocupa de audit. Omul care mişca banii.

Eram prea obosit pentru a putea digera informaţia.

— Mai eşti pe fir? a întrebat Jeanette.

— Sunt consternat.

— Da, Lemmer. Ţara asta afurisită în care trăim... Bun, acum du-te şi culcă-te. Vorbim mâine.

— Mersi, Jeanette.

— A, înainte să uit... a adăugat ea.

— Ce-i?

— Nu poţi să iei Glockul în avion.

— A, da. Nu mă gândisem la asta.

— Lasă-l la B.J. Fikter. O să-ţi găsesc eu altceva când ajungi la Cape.

Mi-am luat geanta şi am intrat în spital. B.J. Fikter era de serviciu. Părea odihnit şi vioi şi a luat mâna de pe pistol când m-a văzut. În faţa lui, agentul de poliţie dormea tun.

— A, ce bine arăţi, drăguţule, a zis.

— Să mă vezi după ce mă fardez. Vreo noutate?

A clătinat din cap.

— Riscul a scăzut acum considerabil, i-am spus. M-am gândit că ar fi bine să-ţi spun. Încă nu a dispărut cu totul, dar nu cred că te va deranja nimeni în noaptea asta.

— I-ai prins.

— Mda.

— Mersi că te-ai gândit să-ţi inviţi prietenii la petrecere.

— Ştiu că nu eşti genul. Pari un tip casnic.

— O, nu te lua după aparenţe. Şi acum ce-o să faci?

— O să trag un pui de somn pe canapeaua din apartamentul VIP. Dar mai întâi...

Am făcut un gest spre salonul Emmei.

N-a zis nimic, mulţumindu-se să rânjească.

Asistenta de noapte, negresa, m-a recunoscut. A dat din cap în semn că-mi permitea să intru.

Am deschis uşa şi m-am apropiat de pat. Stătea întinsă acolo, nemişcată, la fel ca ultima oară. Am privit-o, şi m-a copleşit oboseala. M-am aşezat şi mi-am pus mâna peste a ei.

— Emma, l-am găsit pe Jacobus.

Respira adânc, liniştit.

— Îi este foarte dor de tine. O să vină şi el aici, poate chiar mâine. Şi, când o să-ţi revii, o să-l vezi. Aşa că fă-te bine cât mai repede.

După patruzeci de ore de nesomn, nu mai poţi avea încredere în propriile reacţii. Totul ţi se învălmăşeşte în cap, simţurile te lasă şi trăieşti într-o lume în care nu poţi deosebi visul de realitate.

Aşa că, atunci când mi-am imaginat că mâna Emmei s-a mişcat aproape imperceptibil sub a mea, am fost convins că mă autoamăgeam.

∴

În vara lui 2003, Vincent „Pego” Mashego făcea un curs la Centrul de Conservare a Naturii Mogale. Într-o după-amiază, pe când mergea printre clădiri, văzuse o siluetă în cuşca vulturului bărbos, şi inima aproape că-i încetase să mai bată.

Bărbatul stătea pe vine şi curăţa murdăria de pe podea, iar Pego rămăsese înmărmurit. Plutea ca într-un vis, un vis ireal, de neînţeles.

Bărbatul îşi ridicase privirea, şi Pego îşi dăduse seama că era Jacobus le Roux.

Jacobus ieşise în goană din cuşcă, făcându-l pe vultur să dea din aripile lui uriaşe. Se îmbrăţişaseră strâns, fără cuvinte. Trecuseră şaptesprezece ani de când se despărţiseră în cătunul acela fără nume din Mozambic. Jacobus îl condusese imediat la coliba lui, de teamă să nu fie zăriţi împreună şi răul să se abată din nou asupra lui Pego.

Îşi povestiseră unul altuia prin ce trecuseră. În 1986, Pego rămăsese în Mozambic şase luni, după care se întorsese la tribul său. Da, de două ori veniseră nişte albi în căutarea lui. Dar asta se întâmplase după câteva luni.

Pego fusese foarte speriat. Nu putuse să le spună rudelor totul, ca nu cumva vreunul dintre ei să scape, necugetat, o vorbă. Familia nu trebuia să ştie decât că el avusese nişte necazuri mari cu burii, care nu trebuiau să afle că se întorsese în trib. Le ceruse să nu-l mai strige Pego, ci Vincent, pentru că voia să înceapă o viaţă nouă.

Burii renunţaseră să-l mai caute. Poate că nu-l considerau un pericol la adresa lor. Cine să creadă un negru din tribul

maPulana şi poveştile lui despre lumini şi cabluri întinse prin rezervaţia de vânătoare şi oameni care trăseseră îl el şi apoi îl torturaseră?

Abia spre sfârşitul lui 1987 îşi găsise de lucru ca ospătar într-o rezervaţie naturală. Proprietarul îşi dăduse repede seama de cunoştinţele lui despre savană şi îl transferase ca să ajute ghizii care-i conduceau pe turişti în tururi.

În 1990 se căsătorise cu Venolia Lebyane, iar în 1995 zărise un afiş postat de Consiliul de Administraţie al Parcurilor din Limpopo. Căutau negri cu studii care doreau să devină paznici de vânătoare în rezervaţiile provinciei. Pego nu terminase şcoala, dar se prezentase totuşi la centrul de recrutare din Polokwane. Le explicase că avea cunoştinţe practice, fără să fi citit prea mult la viaţa lui. Nu avea diplomele necesare, însă nu erau dispuşi să-i acorde o şansă?

Ba da, şi asta pentru că numărul doritorilor era mic. Oamenii din Limpopo voiau să lucreze la oraş, nu în savană. Aşa că Vincent Mashego ajunsese paznic de vânătoare, şi acum era şef la Talamati Bushveld Camp din Rezervaţia de Vânătoare Manyeleti de lângă Parcul Kruger.

Şi pe urmă Jacobus îşi istorisise şi el povestea, şi bărbatul negru îl ţinuse pe după umeri, lăsându-l să plângă în voie. Îi datora viaţa, şi îi promisese că avea să-l ajute.

Jacobus răspunsese că nu avea cum.

Ba da. Avea să vină şi momentul acela.

Se mai întâlniseră şi după aceea. Din când în când, Jacobus se ducea pe ascuns la Manyeleti şi stătea împreună cu Pego lângă un foc de tabără. Era aproape ca în vremurile când discutau despre savană şi despre animale. Acum însă vorbeau despre ameninţările tot mai mari la adresa mediului, despre dezvoltatorii urbani albi, despre revendicările de terenuri ale negrilor, despre braconierii de coarne de rinoceri şi de capete de vulturi, despre lăcomia care cuprinsese ţara, depăşind barierele rasei şi ale culorii pielii.

Scena de otrăvire, precedată de multe altele, îi pusese capac lui Jacobus le Roux. Îmi mărturisise că, în clipa aceea, simţise că nu mai putea suporta povara celor douăzeci de ani de teamă, frustrare şi moarte. Stătuse acolo, în savană, uitându-se la vulturii ucişi. Era la capătul puterilor. Creaturile acelea magnifice pe care ajunsese să le cunoască atât de bine la

Mogale, păsările acelea frumoase care îşi întinseseră aripile în bătaia vântului cu numai câteva ore în urmă deveniseră simbolul zădărniciei vieţii sale. Ceva se rupsese în el. Îşi luase puşca şi pornise pe urma braconierilor, ajungând la coliba vraciului *sangoma.* Şi acolo dăduse peste ceea ce căuta: capetele de vulturi şi cuţitele boante cu care fuseseră retezate, teancurile mici de bancnote, sacii de plastic şi cei patru bărbaţi. Pe care îi împuşcase. Într-un acces de nebunie, de furie, de ură.

Abia după trei ore, când se afla undeva în mijlocul savanei, îşi revenise în simţiri. Înţelesese ce făcuse. Fugise la Pego, care îl ascunsese şi-i spusese că avea să-l ajute, pentru că soţia lui, Venolia, lucra la poliţia din Hoedspruit. Şi ea avea să le spună dacă Jacobus fusese dat în urmărire.

Venolia Mashego se afla în biroul inspectorului Jack Phatudi atunci când o femeie din Cape Town sunase, întrebând dacă Jacobus le Roux nu era una şi aceeaşi persoană cu Cobie de Villiers. Pego fusese convins că cea care telefonase era sora lui Jacobus. Găsise numărul de telefon al Emmei şi o sunase, pentru că voia să-şi plătească datoria faţă de Jacobus salvându-i sora. Dar semnalul de la mobil era slab în zona de tufişuri din Manyeleti, şi nu ştia cât anume din ceea ce spusese el înţelesese Emma.

Jacobus se supărase pe el când îi mărturisise ce făcuse. Se supărase atât de tare, încât plecase în toiul nopţii şi se dusese la Stef Moller. Însă, după uciderea lui Frank Wolhuter, îl sunase pe Pego şi-i spusese că se înşelase şi că trebuiau să o prevină pe Emma de pericolele la care se expunea. Şi s-o convingă să plece din savană.

Pego fusese cel care scrisese biletul şi-l lăsase pazniculuiu, Edwin Dibakwane.

Dar fusese prea târziu.

46.

Visam cranii de oameni pe muntele de la Motlasedi când Jeanette m-a sunat. Era abia trecut de ora opt.

— Ţi-am rezervat un loc la cursa directă. Plecarea e la ora două şi treizeci şi cinci de minute după-amiaza, sosirea la Cape

la cinci.

— E cam târziu.

— De ce?

— Wernich aşteaptă, probabil, informaţii de la banda lui de ucigaşi. Presupun că e deja îngrijorat. Sper să nu-l apuce brusc cheful de călătorie.

— Vrei să-l ţin sub supraveghere?

— Asta mi-ar fi de mare ajutor.

— E ca şi făcut.

— Mersi, Jeanette.

— Să nu intri la idei, Lemmer. Fac asta pentru client.

∴

I-am spus doctoriţei Eleanor Taljaard că speram ca în după-amiaza aceea un membru al familiei s-o viziteze pe Emma, cineva a cărui voce ea aştepta de mult s-o audă din nou.

— Ne-ar prinde tare bine o minune, Lemmer. Mai ştii ce ţi-am spus, cu cât coma se prelungeşte mai mult...

— Pe lumea asta se mai întâmplă şi miracole, am răspuns, deşi niciunul dintre noi nu credea asta.

M-am dus cu maşina la aeroport şi-am aşteptat până mai rămăseseră douăzeci de minute până la decolare. Atunci l-am sunat pe Jack Phatudi. Mi s-a spus că era ocupat, dar am insistat că era vorba despre o urgenţă şi am cerut numărul lui de mobil.

Ce fel de urgenţă?

Îi găsisem pe cei vinovaţi de torturarea şi uciderea lui Edwin Dibakwane.

Mi-au dat numărul telefonului mobil al lui Phatudi. Mi-a răspuns pe un ton ursuz şi agresiv, asta până când i-am spus unde-i putea găsi pe ucigaşii lui Wolhuter şi al lui Dibakwane, unii şi aceiaşi cu cei care o împuşcaseră pe Emma le Roux. L-am prevenit că majoritatea erau morţi, dar că unul său, poate, doi erau în viaţă. Răniţi, capabili să fie duşi în faţa justiţiei.

— N-o să fie dispuşi să vorbească, Jack, dar ei sunt cei pe care-i cauţi, fii convins de asta. Fă-le testele de laborator şi o să obţii probele necesare.

— Tu i-ai omorât?

— Eram în legitimă apărare, Jack.

A mârâit ceva în sePedi, semn clar că nu mă credea.

— La revedere, Jack.

— Aşteaptă. Unde e Cobie de Villiers?

— Încă nu l-am găsit. Dar poţi să-ţi retragi oamenii care stau de pază la spital. Emma nu mai e în pericol.

— Tu unde eşti?

— În Johannesburg, am minţit. În aeroport.

— Pun eu mâna pe tine, Lemmer, dacă-mi torni minciuni.

— O, mor de frică. Acum o să închid, Jack.

Asta l-a înfuriat atât de tare, încât a întrerupt convorbirea înaintea mea. O nouă ocazie pierdută în încercarea de-a ridica punţi de comunicare între rase.

Am găsit numărul lui Stef Moller în lista de apeluri de pe telefonul Emmei. L-am sunat în momentul când pasagerii au fost prima oară chemaţi să se prezinte pentru îmbarcare. A răspuns după o lungă aşteptare.

— Stef, sunt Lemmer.

— Ce vrei?

— Cum se simte Jacobus?

— Cobie?

— Da, cum se simte?

— Ce-ai vrea să-ţi spun? Că e bine? După tot ce i-ai făcut?

— Te-am întrebat cum se simte.

— Nu vrea să vorbească. Stă singur, într-un colţ.

— Stef, vreau să-i transmiţi un mesaj din partea mea.

— Nu.

— Doar ascultă-mă. Spune-i că i-am prins. Erau şase. Patru sunt morţi, doi necesită îngrijiri medicale şi vor fi duşi la spital, dar vor fi luaţi în custodia poliţiei. Şi că mă duc acum la Cape pentru a reteza capul balaurului.

Am auzit în telefon respiraţia lui Stef şi abia după un timp vocea lui calmă, măsurată:

— Eşti sigur?

— Spune-i lui Cobie s-o sune pe soţia lui Pego, pentru confirmare.

A tăcut.

— Şi pe urmă, Stef, spune-i lui Cobie că medicii mi-au zis că un singur lucru o poate salva pe Emma. Jacobus trebuie să se ducă la spital şi să-i vorbească.

— Să-i vorbească?

— Exact. Asta trebuie să facă. Du-l la spital, Stef. Du-l la Emma!

„Ultimul apel pentru îmbarcarea pentru zborul opt opt zero

unu cu destinaţia Cape Town”, am auzit în fundal.

— Du-l la spital, Stef. Promite-mi că o s-o faci.

— Şi ce-o să se întâmple cu Hb? a întrebat.

— Cu cine?

— Cu Hb.

— N-am auzit în viaţa mea de Hb. Dar parcă HB e un tip de creion sau aşa ceva, nu?

∴

În avion m-am gândit la Stef Moller. Omul care nu voia să-şi dezvăluie sursa averii. Omul care-şi căutase mântuirea în spatele unei porţi ferecate, încercând astfel să se spele de păcatele crimelor pe care le făcuse împotriva mediului.

Fiecare cu propriul drum.

Am dormit tun timp de două ore şi m-am trezit în clipa în care avionul Canadair a aterizat pe pista aeroportului internaţional din Cape Town. Jeanette mă aştepta în sala de sosiri. Costum Armani negru, cămaşă albă şi cravată imprimată în culorile steagului sud-african. S-a apropiat de mine, şi am păşit, umăr la umăr, afară, unde vântul de sud-est ne-a luat pe sus.

— E la sediul central al firmei, în birourile din complexul Century City, a strigat ca să acopere şuieratul vântului.

— Câte sedii au?

— Au unul în Johannesburg, şi fabrica – imediat la ieşirea din Stellenbosch. Ţi-am adus documentaţia despre care ţi-am pomenit aseară. Poţi s-o citeşti în maşină.

„Maşina” era un Porsche clasic şi cu un mic spoiler montat în partea din spate. Jeanette a urcat, s-a aplecat în faţă şi a descuiat portiera din dreptul pasagerului. Mi-am aruncat geanta peste scaun, în micul spaţiu din spate, şi m-am aşezat.

— Ce roţi grozave, am remarcat.

S-a mulţumit să zâmbească şi a rotit cheia în contact. Din spate am auzit nişte zgomote impresionante.

— Cum îi zice chestiei ăsteia?

— Magnet pentru gagici, a răspuns şi a demarat.

— Nu, vreau să zic, ce model e maşina?

Mi-a aruncat o privire uluită.

— Un turbo 911, Lemmer.

— Aha!

— Iisuse, voi, ţărănoii ăştia inculţi din Loxton! Seria 930, modelul 1984. Fătuca asta a fost, la vremea ei, cea mai rapidă

maşină din lume.

— Fătuca?

— Păi sigur că e o „ea”. Frumoasă, sexy...

Am trecut peste un mic dâmb pe şosea. Rulând încet.

— ... Şi fără suspensii?

— Ia mai du-te dracului, Lemmer! Văd c-ai rămas în urmă cu temele.

M-am răsucit şi am luat în mână teancul mic de foi. Deasupra era un prospect al firmei: „Southern Cross Avionics. Inovaţie. Devotament. Calitate”. O fotografie a avionului de luptă Mirage în zbor ocupa coperta. Lucrarea era tipărită color, pe un carton lucios gros şi scump. Am început să citesc.

> „Southern Cross Avionics este cel mai mare dezvoltator de sisteme aerospaţiale din Africa, o firmă de renume mondial care se conduce în activitatea sa după principiul inovaţiei permanente, al devotamentului total faţă de clienţi şi al dorinţei de-a atinge calitatea supremă a propriilor produse”.

— Ce ţipi modeşti, am spus.

— Nu-i decât propagandă, a replicat Jeanette.

Am dat pagina. Titlul era *Moştenirea noastră.*

> „În anul 1983, doi străluciţi ingineri sud-africani, specialişti în electronică, au avut un vis – acela de a-şi fonda propria companie –, bazat pe credinţa fermă că cercetarea inovativă şi designul îndrăzneţ reprezintă piatra de temelie în dezvoltarea sistemelor aerospaţiale ale viitorului. Şi-au dat demisia din posturile deţinute la o fabrică de armament controlată de stat şi au închiriat un mic depozit din oraşul lor natal, Stellenbosch.
>
> De la aceste începuturi modeste, şi în pofida pierderii tragice a unuia dintre fondatori, într-un accident din 1986 petrecut în timpul escaladării unui munte, Southern Cross s-a extins continuu, devenind un concern cu o cifră de afaceri de milioane de ranzi şi cu un personal format din peste cinci sute de angajaţi dedicaţi muncii lor, din care peste cincizeci de ingineri de clasă mondială, cu studii în străinătate.
>
> În drumul spre succes, compania a avut o contribuţie majoră la dezvoltarea unui sistem de evaluare a distanţei până la ţintă, bazat pe lasere, pentru avionul de luptă Dassault Mirage F1AZ, care a permis încărcarea şi

detonarea în deplină siguranţă a rachetelor ghidate de la distanţă. Performanţele sale au fost recunoscute de revista de specialitate *Jane's Defence Weekly,* care a subliniat faptul că acurateţea dovedită a sistemului este în concordanţă cu reglementările USAF pentru avionul F-15E Strike Eagle.

Desigur, o bună parte din munca desfăşurată de companie în acei primi ani este strict secretă, dar se poate afirma, cu maximă certitudine, că aceasta a însemnat o experienţă inestimabilă, folosită în prezent la dezvoltarea unor tehnologii de ultimă oră la nivel internaţional.

Printre acestea se numără sistemul de ghidare al rachetelor sol-aer pentru XV-700 „Black Eagle», rachetele aer-aer pentru XV-715 «Bateleur» şi revoluţionarele rachete balistice blindate, cu rază lungă de acţiune, XZ-1 «Lammergeier»".

Pe pagina a treia am găsit o fotografie lui Quintus Wernich, sub titlul: „Părinte fondator şi director executiv". Nu zâmbea, dar în spatele ochelarilor fără rame părea să aibă un aer binevoitor – un cap de familie amabil, cu păr scurt grizonant, de culoarea oţelului.

— Credeam că e preşedintele consiliului de administraţie.

Jeanette a aruncat o privire spre documentele pe care le ţineam în poală.

— Aşa şi e. Prospectul ăla e vechi de doi ani. Uită-te la decupajele din ziare.

Am răsfoit teancul. Unul dintre articole, din *Business Day,* mi-a atras atenţia. „Director executiv de culoare, primul pas spre BEE la Southern Cross".

Numirea domnului Philani Lungile în calitate de director executiv este doar primul pas în cadrul unui proces amplu de Black Economic Empowerment (BEE)[61], a declarat domnul Quintus Wernich, fost director executiv, în prezent preşedintele consiliului de administraţie al companiei private Southern Cross Avionics, cunoscut producător de echipamente militare din Stellenbosch.

[61] Program lansat în 2007 de guvernul sud-african având ca scop oferirea de oportunităţi economice populaţiilor defavorizate sub regimul de apartheid (negri, metişi, indieni, chinezi). Cuprinde măsuri legate de condiţii egale de muncă, de acces la educaţie şi de finanţare pentru dezvoltarea propriilor afaceri etc. (n.tr.).

— Ce trafic nenorocit, s-a plâns Jeanette. Am ridicat capul. Voia să iasă de pe N2 ca să intre pe N7, dar fluxul continuu de vehicule o împiedica.

— În Loxton n-avem asemenea probleme, am spus.

— Citeşte articolul despre programul de înarmare. L-am scos de pe internet, m-a anunţat Jeanette aprinzându-şi o Gauloise.

Am deschis geamul şi-am scotocit printre documente. Era un articol postat de Centrul Internaţional pentru Cercetări Strategice.

Programul sud-african de înarmare cu rachete balistice

Chiar şi astăzi, puţine lucruri se cunosc cu privire la efemerul program sud-african de înarmare cu rachete balistice.

Africa de Sud a demarat producerea de rachete şi de proiectile tactice cu rază mică de acţiune încă din anii 1960, dar abia după ce, în 1989, guvernul a testat ceea ce el a denumit „o rachetă booster”, ţara a intrat în atenţia opiniei publice internaţionale.

La scurt timp după aceasta, agenţiile de spionaj străine au remarcat similitudinile dintre noile dotări militare ale Africii de Sud şi avioanele Jericho II se fabricaţie israeliană, dând astfel naştere unor speculaţii referitoare la furnizarea de către Israel a unor tehnologii cruciale pentru programul sud-african de înarmare.

Ipoteza era confirmată şi de faptul că cele două state deţineau cunoştinţe şi expertiză complementare datând din perioada anilor ’70 şi ’80, când dezvoltaseră împreună sisteme de armament electronic prin intermediul concernului de stat ARMSCOR şi al unor companii private, ca, de exemplu, Southern Cross Avionics.

Mi-am ridicat ochii de pe pagină; lucrurile începeau să se lege.

— Am ştiut de unde provenea puşca în clipa în care am citit articolul, a spus Jeanette.

Am încuviinţat din cap.

— Bun, acum e rândul tău să vorbeşti, Lemmer.

— Despre ce?

— Spune-mi tot ce-ai făcut. Şi ce treabă are Southern Cross cu Emma le Roux.

— Cât mai avem până ajungem?

— Jumătate de oră, dacă mergem cu viteza asta.

— Ce altceva mai ai aici? am întrebat arătând spre maldărul de foi.

— Ştii cum se fac afacerile mari cu armament? De pildă, cea legată de noul avion de luptă Gripen?

— Spune-mi!

— Firma suedeză Saab şi firma BAE din Marea Britanie au câştigat contractul privind furnizarea către Africa de Sud a douăzeci şi opt de avioane Gripen. Însă una dintre prevederile contractului stipulează obligativitatea furnizorului de-a face investiţii şi achiziţii pe plan local. Ceea ce înseamnă afaceri inclusiv cu Southern Cross, care produce echipamente pentru BAE. Şi, din câte-am înţeles, Wernich şi compania îi curtează acum intens pe cei de la Airbus.

— De-asta nu vor nici acum să răsufle ceva, am spus. Din cauza asta şi a programului Black Economic Empowerment.

— Ce anume nu vor să răsufle, Lemmer?

— Mi-ai adus o armă?

A aruncat chiştocul de Gauloise pe geam şi şi-a deschis jacheta, în partea stângă. Sub braţ avea un pistol fixat într-un toc.

— Nu, a răspuns ea. Astăzi, eu o să-ţi fiu bodyguard, Lemmer! Acum spune-mi totul!

47.

Nu mi-a plăcut noul complex de birouri Century City. Nu ştiu cum să-l descriu. Neoroman? Corporatisto-toscan? Coloane supradimensionate şi mult prea încărcate cu ornamente, acoperişuri triunghiulare ascuţite, sticlă şi beton, tot ce poate fi mai neafrican. Southern Cross se afla la ultimul etaj al unei clădiri pe cinci niveluri. Zona de recepţie spaţioasă avea aerul unei săli de aşteptare dintr-un spital.

În mijlocul încăperii, o negresă stătea la un birou uriaş cu blat de sticlă, în faţă avea un laptop argintiu şi o minicentrală telefonică. Purta microfoane şi căşti. Arăta cam ca un pilot de avion de luptă.

Jeanette a fost cea care i s-a adresat:

— Am vrea să discutăm cu domnul Wernich.

Negresa a măsurat-o din cap până-n picioare cu privirea.

— Aveţi programare?

Am făcut un pas în faţă.

— Da, avem. Anunţaţi-l că domnul Jacobus le Roux vrea să-l vadă.

Degetele cu unghii lungi au dansat pe tastatura de ultimă generaţie. A vorbit abia auzit în cască:

— Louise, e aici un domn le Roux care vrea să intre la domnul Wernich.

— Jacobus le Roux, am precizat eu. Vă rog să nu uitaţi să menţionaţi prenumele.

Femeia m-a privit de parcă mă vedea pentru prima oară. A ascultat răspunsul şi apoi ne-a spus:

— Îmi pare rău, dar se pare că nu aveţi programare.

— Haide, Lemmer, a zis Jeanette trecând pe lângă prinţesa de la biroul de sticlă. Ştiu locul, am mai fost aici.

— Doamnă, a strigat recepţionera şocată. Unde vă duceţi?

Jeanette s-a oprit şi s-a întors spre ea.

— Un lucru pot să-ţi spun cu certitudine, iubiţico. Nu sunt o doamnă. După care şi-a continuat drumul, deloc intimidată de negresă, care a ţipat după noi:

— Chem paza.

∴

Birourile cu blat din sticlă erau o temă recurentă la Southern Cross. Şi Louise prezida din spatele unuia. O femeie albă, cu părul castaniu-închis prins într-o coadă, discret machiată şi cu ochelari la modă. Treizeci şi ceva de ani, o înfăţişare fără cusur. Pe fişa postului său scria, fără îndoială, „asistentă personală”, în niciun caz „secretară”. Fusese aleasă să ocupe această poziţie ca recunoaştere a eficienţei sale, a abilităţilor de lucru cu computerul şi a aspectului fizic. În faţă avea doar o tastatură neagră şi un monitor LCD plat. Restul computerului era ascuns pe undeva. S-a îmbătoşat la vederea noastră.

— Unde pot să dau de Quintus, drăguţă? a întrebat Jeanette trecând pe lângă ea şi îndreptându-se spre uşa care dădea în biroul şefului.

Louise a icnit şi a sărit în picioare. Fusta gri i s-a lipit de curbele impresionante. I-am făcut cu ochiul, doar aşa, de-al dracului. După care am intrat în biroul lui Wernich.

Era o încăpere mare, iar pe biroul masiv cu blat din sticlă trona un mic laptop. În spatele biroului se afla un fotoliu din piele cu spătar înalt, un soi de tron regal, şi alte şase scaune în acelaşi stil erau înşiruite în faţă. Pe pereţi, fixate în rame scumpe, erau atârnate schiţe extrem de realiste ale unor rachete şi avioane de luptă. Bărbatul stătea însă în picioare, în dreptul ferestrei care se înălţa din podea până-n tavan, cu vedere spre canalul cu apă maro-verzuie de-afară. Îşi ţinea mâinile prinse la spate.

Nu s-a întors decât în clipa când Louise a şuierat, din spatele nostru:

— Îmi pare rău, domnule Wernich, n-am putut să-i opresc.

S-a holbat îndelung la Jeanette, apoi la mine, încuviinţând uşor din cap, mai mult pentru sine. Aceeaşi faţă amabilă din fotografia reprodusă în prospectul firmei, numai că ceva mai îmbătrânită. O înfăţişare de epitrop, cu acel aer pios şi, totuşi, prietenos specific multor afrikaanderi care se apropie de şaizeci de ani. Respectabil în costumul său făcut la comandă şi închis la culoare, o prezenţă cu adevărat impunătoare.

— Nu-ţi face probleme, Louise, îi aşteptam, a spus pe un ton patern. Avea o voce profundă şi melodioasă, ca a unui crainic de la un post de radio specializat în muzică clasică. Te rog, închide uşa în urma ta.

Louise s-a răsucit, nemulţumită, pe călcâie şi a ieşit din încăpere. Uşa s-a închis fără zgomot.

— Luaţi loc, vă rog, ne-a invitat Wernich.

Reacţia lui ne-a luat prin surprindere. Am rămas în picioare.

— Vă rog, a repetat. Haideţi să discutăm chestiunea ca nişte adulţi ce suntem. A gesticulat galant în direcţia scaunelor. Faceţi-vă comozi.

Ne-am aşezat. A dat din cap satisfăcut şi s-a întors încet cu faţa spre fereastră şi cu spatele la noi.

— Spune-mi, domnule Lemmer, oamenii mei... sunt în viaţă?

Folosea un ton de conversaţie, ca şi cum ne cunoşteam de ani buni.

— Kappies, da. De Eric nu sunt prea sigur.

— Şi unde anume se află?

— La ora asta, ar trebui să fie deja în custodia poliţiei, aşa presupun.

— Hmmm, a mormăit şi şi-a strâns mâinile la spate. Am văzut

că îşi rotea degetele mari în cercuri, părând cufundat în gânduri. Nu mă aşteptam la asta, a adăugat.

Nu mi-a venit nicio replică în minte.

— La cât te-ai gândit?

— Poftim?

— Am întrebat la ce sumă te-ai gândit, domnule Lemmer.

Mi-a luat câteva clipe bune ca să-mi dau seama ce voia să spună.

— Aşa merg lucrurile în industria armamentului, Quintus? Îi cumperi pe cei pe care n-ai putut să-i ucizi?

— O descriere puţin cam dură. Pentru ce alt motiv te-ai afla aici?

— Eşti terminat, Quintus.

— Terminat?

— Exact.

S-a răsucit cu faţa spre noi, cu braţele întinse în lateral. O invitaţie.

— Foarte bine, domnule Lemmer. Uite-mă! Fă ce ai de făcut. Cu un glas plăcut şi rezonabil, de parcă negociam achiziţionarea unor arme la mâna a doua.

M-am mulţumit să-l privesc îndelung.

— Şi acum, domnule Lemmer? Ce-ai de gând? Sau poate că o să stai aici fără să faci nimic?

Tocmai voiam să-i spun că aveam să-l fac să vorbească înainte de a-l târî afară, dar nu mi-a dat ocazia.

— Ştii, domnule Lemmer, ceea ce m-a mirat cel mai tare a fost incapacitatea dumitale de a descifra aluziile. Vreau să spun că ţi-am transmis mesaje atât de clare: Emma le Roux se afla în pericol de moarte, dar aşa-zisul bodyguard nu a văzut nimic, nu a spus nimic, n-a auzit nimic şi mai ales nu a făcut nimic. Şi cât încasa pe zi pentru treaba asta? Ai dat dovadă de o incompetenţă incredibilă, pe cuvânt. Nu te-ai trezit decât când a fost prea târziu. Şi atunci te-ai apucat să împarţi pedepse în stânga şi-n dreapta. Deşi, dacă mă gândesc mai bine, toate se leagă. Nu eşti tu bărbatul acela mare şi puternic care a ucis cu mâinile goale un funcţionar angajat de probă, un tânăr absolut nevinovat? Ne-am documentat în privinţa dumitale, domnule Lemmer. O viaţă atât de jalnică, atât de lipsită de sens! Şi care nu dă semne că s-ar îmbunătăţi. Nu eşti decât un fost puşcăriaş care nu ştie să facă altceva decât să mintă clienţii în legătură cu

presupusele lui abilităţi, un om care stă ascuns într-un biet orăşel de provincie unde lumea nu a aflat încă nimic despre trecutul său. Un om care primeşte ordine de la o lesbiană care se străduieşte să se comporte, să vorbească şi să arate ca un bărbat.

Până să-şi termine discursul, mă apropiasem şi-mi dusesem mâna la spate ca să-mi iau avânt şi să-l pocnesc, însă Jeanette mi-a strigat numele, iar Wernich a zâmbit mulţumit.

— Eşti un laş înnăscut, domnule Lemmer, a spus. La fel ca tatăl dumitale. În clipa aceea, l-am lovit.

S-a prăbuşit pe spate, peste biroul din sticlă, şi a căzut la podea.

Jeanette s-a interpus între noi. M-a tras cu putere de braţ.

— Lasă-l în pace, mi-a cerut.

— O să-l omor.

— Nu, o să-l laşi în pace.

M-a înşfăcat de gulerul cămăşii.

Wernich şi-a şters sângele care-i curgea din gură şi s-a ridicat încet.

— Înainte de a continua, cred c-ar fi corect din partea mea să vă informez că avem instalate camere video în toate birourile firmei. Presupun că veţi dori să dezactivaţi camera înainte de a merge mai departe. Altfel, ar putea părea o crimă cu premeditare.

Jeanette i-a răspuns, ţinându-mă cu fermitate de guler:

— Nu fi ridicol! Câţi oameni ai omorât? Patru, cinci, şase? Să vedem... Partenerul de afaceri? A fost clasat ca accident la o escaladă în munţi. Nu i-a plăcut ce intenţionai să-i faci lui Machel, aşa că l-ai ucis, nu? Şi pe urmă au mai fost soţii le Roux, directorul rezervaţiei naturale, paznicul...

— O să înfunzi puşcăria, am spus.

— Înainte sau după ce-o să mă omori în bătaie?

— Nu, o să vezi, o să ai parte de un proces, şi vei fi condamnat, îţi promit.

M-a privit încruntându-se.

— Chiar crezi asta, domnule Lemmer?

— Da, asta cred.

A scos o batistă albă ca neaua din buzunar şi s-a şters la gură. A ocolit biroul şi s-a aşezat încet pe fotoliu, ca un om obosit.

— Mai există un mic amănunt, domnule Lemmer. Dovezile.

Jeanette m-a împins pe un scaun de vizavi de Wernich.

— Dovada zace acum într-o celulă a secţiei de poliţie din Hoedspruit, am spus.

Wernich a oftat.

— Domnule Lemmer, îmi dau seama de limitele capacităţii dumitale intelectuale. La urma urmei, e o chestiune de natură genetică. Ceea ce nu pricep cu niciun chip este naivitatea dumitale. S-a uitat spre Jeanette. Vă rog să luaţi loc, domnişoară Louw. Nu putem negocia decât dacă suntem cu toţii calmi şi relaxaţi.

— Să negociem? a întrebat ea.

— Da. Dar, înainte de-a începe, aş vrea să vă întreb, în interesul vostru, cum vă închipuiţi că vor decurge lucrurile de-acum încolo. Doar nu vă imaginaţi că Eric va dezvălui de bunăvoie poliţiei informaţiile pe care le deţine, nu-i aşa?

— Ieri-seară, Kappies a ciripit ca o vrăbiuţă, Quintus.

— Foarte bine, să presupunem atunci că poliţia va scoate de la Kappies tot ce ştie. Şi pe urmă?

— Pe urmă poliţia va veni să te aresteze.

— Nimic nu-l leagă pe Kappies de mine, domnule Lemmer. Nimic. Nu se află pe statul nostru de plată, nu avem un contract cu el, nici măcar nu a intrat vreodată în această clădire. În plus, cunoştinţele lui cu privire la operaţiunile noastre sunt destul de restrânse; sper că nu ne crezi tâmpiţi. Desigur, mai sunt şi alte opţiuni. Ca, de pildă, să faci să parvină în atenţia reprezentanţilor legii anumite date cu privire la povestea fantasmagorică a lui Kappies. Ceea ce ar arunca o nouă lumină asupra declaraţiilor sale. Însă, după părerea mea, există o cale mai uşoară. Trăim în Africa, domnule Lemmer, şi aici justiţia are un preţ. Fapt cu atât mai adevărat în anumite provincii. Unde anume se află Hoedspruit? A, în Limpopo, din câte-mi amintesc, nu-i aşa? Ce ştiţi despre moralitatea organelor de justiţie din Limpopo?

— Ai de gând să mituieşti şi presa? a întrebat Jeanette.

Wernich îşi recăpătase aerul amabil. A zâmbit, ca şi cum răspundea unei întrebări simpatice, dar prosteşti, puse de un ţânc:

— Şi ce anume veţi istorisi presei, domnişoară Louw?

— Totul.

— Înţeleg. Haideţi să clarificăm mai întâi lucrurile. Intenţionaţi

să prezentaţi presei o poveste incredibilă bazată pe mărturia unui muncitor instabil psihic de la o instituţie de protejare a animalelor sălbatice, un om căutat de poliţie pentru asasinarea a cinci oameni de culoare nevinovaţi. În plus, veţi cere jurnaliştilor să accepte şi declaraţiile unui martor care a făcut patru ani de închisoare pentru o crimă comisă cu violenţă?

— Omor din culpă, l-a corectat Jeanette.

— Sunt convins că presa va lua în considerare diferenţa, domnişoară Louw.

— Guvernul va redeschide anul acesta cazul referitor la accidentul preşedintelui Samora Machel, a spus Jeanette fără prea mare entuziasm. Îşi dădea şi ea seama, la fel ca mine, că Wernich avea, în felul, lui, dreptate.

— Aha, a spus el. Deci, dacă poliţia şi presa nu vor înghiţi povestea, atunci vă veţi adresa guvernului. Şi guvernul îi va crede pe domnii Lemmer şi le Roux, nu? Chiar dacă peste câteva săptămâni firma BEE Impukane va deţine cincizeci şi unu la sută din acţiunile noastre? Şi dacă un fost ministru din Congresul Naţional African şi trei foşti guvernatori ai provinciilor vor face parte din consiliul nostru de administraţie? Zău aşa, domnişoară Louw, din câte ştiu, sunteţi o femeie de afaceri capabilă, în ciuda unor deviaţii de ordin strict personal. Naivitatea este ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat din partea dumneavoastră.

— Până la urmă, o să te în fund eu, Quintus, am spus.

— Domnule Lemmer, ai un mod de-a gândi tare interesant.

— Chiar aşa?

— Nu lipsit de-o anumită logică. Ideea de-a căuta cu tot dinadinsul un ţap ispăşitor care să fie apoi pedepsit este în firea umană, e ceva instinctiv. Dar nu lasă loc de nuanţe.

— Da? Ce fel de nuanţe?

— Cele legate de-o ofertă cât se poate de generoasă.

— S-o auzim, am spus.

Jeanette s-a încruntat la mine, dar m-am făcut că n-o văd.

— Îţi înţeleg nevoia de justiţie, domnule Lemmer. Dumneata ai sentimentul că lui Jacobus le Roux şi familiei sale li s-a făcut o mare nedreptate, care trebuie reparată. Aşa e?

Am încuviinţat din cap.

— Foarte bine. Cred că putem fi de ajutor în acest sens. Potrivit informaţiilor pe care le deţin, Jacobus este responsabil

de uciderea oamenilor din coliba vraciului *sangoma.* Să presupunem că pot rezolva acest lucru, astfel încât le Roux să nu mai fie acuzat. N-ar fi o soluţie compensatorie onorabilă?

— Ba da.

— Şi dacă aş garanta că le Roux va putea trăi de-aici încolo ca un om liber, fără teama unor complicaţii legate de trecutul său şi, în afară de asta, m-aş oferi ca, pe viitor, să apelez intens şi în mod regulat la serviciile firmei Body Armours, pe baza unui contract de – să zicem – cincizeci de mii de ranzi pe lună?

— O sută de mii, am răspuns.

— Nu, a intervenit Jeanette.

— Nu e acum momentul, Jeanette, i-am aruncat peste umăr.

— Şaptezeci şi cinci de mii, a spus Wernich.

— Peste cadavrul meu, a zis Jeanette.

Am ignorat-o.

— Cu o singură condiţie. Să-mi răspunzi la toate întrebările, Quintus.

Jeanette a sărit în picioare.

— Du-te dracului, Lemmer! Din clipa asta, nu mai lucrezi pentru mine. Pe un ton mai degrabă dezamăgit decât supărat. S-a îndreptat spre uşă, a deschis-o şi a ieşit.

— O să-ţi răspund la întrebări, a spus Wernich ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Scuză-mă puţin, am zis pornind după Jeanette.

Louise m-a urmărit tăcută din priviri în timp ce i-am traversat biroul. De data asta, nu i-am mai făcut cu ochiul; mă grăbeam prea tare. Pe culoar mi-am văzut şefa înaintând hotărâtă spre lifturi.

— Jeanette, am strigat-o, dar nu a întors capul. Am luat-o la fugă spre ea. A apăsat nervoasă pe butonul liftului. Uşile s-au deschis şi a păşit înăuntru. Am ajuns exact înainte ca uşa să se închidă.

— Jeanette, ascultă-mă...

— Du-te dracului, Lemmer, lasă uşa înainte să te pocnesc.

N-o mai văzusem niciodată aşa. Cu faţa schimonosită de furie.

Nu am avut de ales. Am prins-o de costumul Armani şi am tras-o afară din lift, către mine, cu o asemenea forţă, încât s-a izbit de pieptul meu. Era furioasă la culme. Am înlănţuit-o strâns cu braţele şi mi-am lipit buzele de urechea ei.

N-am apucat să îi şoptesc decât: „Au microfoane, Jeanette”,

înainte să încerce să mă lovească cu genunchiul, dar, cunoscându-i trecutul şi aşteptându-mă la o astfel de manevră, mi-am ţinut picioarele apropiate. M-a izbit tare în şold. Am strâns-o şi mai mult la piept. Se zbătea. Era o femeie puternică aflată într-o criză de furie. O combinaţie periculoasă.

— N-o să-i accept nenorocita aia de ofertă, o să pun mâna pe el, potoleşte-te şi ascultă-mă, te rog, nu trebuie să ne audă, i-am şoptit disperat în ureche.

Mi s-a părut că era pe cale să se desprindă din strânsoare, dar trupul i s-a relaxat puţin şi a şuierat printre dinţi:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lemmer.

— Microfoane şi camere video. Tot locul e împânzit de tehnică de supraveghere. Putem să folosim chestia asta.

— Cum?

— Nu ştiu. O să găseşti tu o metodă de interceptare.

— E nevoie să mă ţii atât de strâns?

— Of, tocmai când începuse să-mi placă şi mie...

Jeanette Louw a izbucnit în râs.

M-am întors în biroul lui Wernich. Am trecut pe lângă Louise. Stătea în expectativă, cu mâinile în poală. M-a urmărit din ochi, cu o privire dezaprobatoare.

I-am zâmbit dulce. Cu acelaşi efect ca atunci când îi făcusem ochiul. Trebuia să schimb tactica.

L-am găsit pe Quintus Wernich vorbind la telefon.

— Trebuie să închid, l-am auzit spunând înainte de-a pune receptorul jos. Se pare că ţi-ai pierdut slujba, domnule Lemmer, a zis.

— Crezi c-ar trebui să-mi dau şefa în judecată, Quintus?

A surâs, fără a fi însă deloc amuzat.

— Ţi-aş oferi eu un post, dar nu cred că antipatia noastră reciprocă ar putea constitui baza ideală pentru o viitoare colaborare strânsă.

— Şi, oricum, n-am capacitatea intelectuală necesară pentru mediul corporatist.

— *Touché,* a spus.

Ne-am aşezat, cu biroul cu blat din sticlă între noi. A oftat adânc.

— Deci unde rămăseserăm?

M-am întrebat dacă Jeanette avusese suficient timp pentru a face ceea ce era de făcut.

— Îmi datorezi nişte răspunsuri, Quintus.
— Dacă tu crezi că merită efortul…, a spus.

48.

— În ’86 erai şi tu acolo, în Parcul Kruger?
— Da.
— Cine era bărbatul cu mustaţă? Cel care l-a torturat pe Pego Mashego arzându-l?
— Şeful pazei noastre.
— Cum îl cheamă?
— Ce contează?
— Contează. Trebuie să respecţi partea care-ţi revine din înţelegerea făcută, Quintus.
Privirea i-a fugit pentru o clipă spre camera video din tavan. Pe urmă a răspuns resemnat:
— Christo Look.
— Cu ce se ocupă în prezent?
— Este directorul nostru de resurse umane.
— Ce tip talentat! Pentru cine lucraţi în momentul când a murit Machel?
— Nu înţeleg întrebarea.
— Cine vă angajase? Şi vă plătea?
— Am făcut-o din proprie iniţiativă.
— Nu te cred.
— N-ai decât. Ăsta e adevărul.
— De ce-ar vrea o firmă producătoare de sisteme electronice să-l asasineze pe preşedintele unei ţări învecinate?
— Pentru că puteam. Puteam, Lemmer. S-a aşezat mai comod în fotoliu. Uite care era situaţia atunci. În 1983, când eu şi Nico ne-am dat demisia de la Armscor, nu eram deloc bine văzuţi. Ne acuzau că nu servim interesele firmei şi că umblăm să ne căpătuim, şi asta pentru că intenţionam să ne deschidem propria afacere. Singurul lucru care i-a făcut să nu ne dea afară a fost competenţa noastră. Nu vreau să mă laud, dar eram realmente cei mai buni dintre cei mai buni. Aşa că nu se puteau lipsi de noi. Deşi nu le convenea. Şi atunci ne foloseau numai ocazional – când nu aveau de ales. S-a ridicat şi s-a apropiat de

fereastră. Recunosc, acuzele nu erau întru totul neîntemeiate. Eram ambiţioşi şi voiam să facem avere.

S-a uitat pe geam, încrucişându-şi mâinile la spate. M-am întrebat dacă o făcea fiindcă i se părea un gest plin de demnitate, o postură de preşedinte.

— Unul dintre motivele pentru care am părăsit Armscor a fost acela că o instituţie de stat nu recompensează niciodată aşa cum trebuie meritele celor care se ridică deasupra mediocrităţii. Şi ne săturaserăm amândoi de treaba asta.

— Hai să ne întoarcem la ceea ce mă interesează pe mine, Quintus.

— Scuză-mă. Aveam, totuşi, o problemă: nu poţi înfiinţa o companie specializată în tehnologie, fără capital. Cercetarea costă bani, mulţi bani. Aveam nevoie de ceva care, ca să spun aşa, să ne poziţioneze la un alt nivel în relaţia cu guvernul. Dar cum? Asta era întrebarea. Însă Dumnezeu îţi dă răspunsurile, domnule Lemmer, nu ştiu dacă eşti credincios sau nu, dar nevoia îl învaţă pe om să se roage, iar rugăciunile îi sunt ascultate. Ştiu asta din proprie experienţă. Şi-a dat seama că divagase şi s-a întors cu spatele la fereastră, lumina de afară înconjurându-l cu o aură. Ochii îi fugeau în alte părţi, nu spre mine. N-a fost o coincidenţă faptul că, în decurs de numai trei zile, am aflat atât despre dilema guvernamentală cu privire la Samora Machel, cât şi despre tehnologia israeliană. A fost mâna destinului. Aşa mi-a fost scris. La vremea aceea, noi colaboram strâns cu israelienii pe mai multe proiecte. Şi aşa am aflat de progresele făcute de ei în domeniul tehnologiei VOR. Adică radiofar omnidirecţional de înaltă frecvenţă. Este sistemul de navigare radio folosit pentru aparatele de zbor. O rază VOR transmite un semnal care o autoidentifică şi, totodată, stabileşte poziţia aparatului faţă de rază, în raport cu polul magnetic. Mă urmăreşti?

— Da, înţeleg.

— Israelienii dezvoltaseră o tehnologie pentru crearea unui VOR fals, imposibil de deosebit de McCoy-ul real. N-am să uit în viaţa mea ziua aceea, domnule Lemmer. Mă întorceam acasă noaptea târziu. Eram cu maşina şi, când am oprit în faţa garajului, toate piesele acelui puzzle s-au aşezat, dintr-odată, într-o ordine perfectă. Remarca ministrului cum că ar fi în interesul întregului continent african dacă Machel ar dispărea

pur şi simplu. Şi tehnologia israeliană. În clipa aceea, mi-am dat seama că aveam o soluţie. Care putea rezolva mai multe probleme deodată.

— Aşa că v-aţi oferit serviciile.

— Corect.

— Pentru a intra în graţiile guvernului.

— Cam aşa ceva.

— Chiar dacă asta presupunea o crimă?

— Crimă? Domnule Lemmer, în momentul acela, noi eram în război. Samora Machel era un comunist, un ateu care pornise războiul civil împotriva propriei ţări, cu ajutor acordat de sovietici. Îşi închidea, tortura şi executa oponenţii, concetăţenii, fără să le acorde şansa apărării în cadrul unui proces, un dictator care încuraja terorismul, pentru ca el să poată destabiliza întreaga regiune. Şi asta în timp ce ruşii stăteau şi aşteptau.

— Şi acum, aceiaşi „terorişti” sunt membri în consiliul tău de administraţie.

— Căderea comunismului a schimbat toate datele problemei.

— Bun, până aici am înţeles. Dar care a fost treaba cu Jacobus le Roux? Jacobus nu era nici comunist, nici ateu.

— S-a nimerit să fie acolo. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, a fost un şir de coincidenţe tragice. Uneori, domnule Lemmer, soarta naţiunilor e mai importantă decât cea a indivizilor. Uneori eşti nevoit să iei decizii cruciale, decizii foarte importante, în interesul binelui suprem.

— Sau al unui profit mai mare, am remarcat.

S-a îndepărtat de fereastră şi a trecut pe lângă mine, spre birou. Şi-a încrucişat mâinile la piept.

— Cine eşti dumneata ca să mă judeci? m-a întrebat.

— Mda, presupun că ai dreptate, Quintus.

A încuviinţat din cap şi s-a aşezat.

— Ce altceva mai vrei să afli?

— Unde erai când s-a prăbuşit avionul?

— În Mariepskop. La staţia radio.

— Dar atunci când au fost ucişi Johan şi Sara le Roux?

— A fost un accident de maşină.

— Unde erai, te-am întrebat.

— Nu-mi amintesc.

— Zău?

— Da. Altceva, domnule Lemmer?

— Cred că restul pot să-l deduc şi singur. Ceea ce nu pricep este de ce eşti acum dispus să-l laşi pe Jacobus în pace, când ar putea face totul public.

— Nu va vrea să vorbească.

— Cum aşa?

— Domnule Lemmer, din clipa în care a intrat în coliba vraciului şi i-a împuşcat pe oamenii aceia, Jacobus le Roux a încetat să mai fie o ameninţare pentru noi.

— Atunci de ce-aţi atacat-o pe Emma?

— Asta a fost altceva. Pur şi simplu, am avut noroc.

— Ce vrei să spui?

— La momentul acela, nu urmăream telefonul Emmei. Consideraserăm că nu mai era necesar. Când am aflat de uciderea vraciului *sangoma,* am început să ascultăm telefoanele poliţiei, mai mult pentru a fi la curent cu mersul anchetei. Aşa am interceptat, cu totul întâmplător, apelul dat de Emma la poliţie. Şi, din clipa aceea, ne-am dat seama că reprezenta pentru noi un risc, dacă reuşea să dea de urma lui Cobie.

— Dar îmi poţi garanta că de-acum încolo va fi în siguranţă?

— Asta depinde de ceea ce-i va povesti fratele ei. Sau tu. Desigur, în cazul în care ea îşi va reveni complet.

— Desigur.

— Deci siguranţa ei e în mâinile tale.

— Asta dacă nu-ţi frâng ţie gâtul mai întâi.

Şi-a înălţat ochii spre camera video.

— Ar fi o mare prostie din partea ta.

M-am ridicat.

— Quintus, vreau să mă fac bine înţeles. Dacă poliţia nu renunţă la acuzele la adresa lui Jacobus, o să mă întorc. Dacă lui sau Emmei li se întâmplă ceva, o să mă întorc. Şi-atunci o să-ţi arăt cât de laş sunt.

A dat aprobator din cap, neimpresionat. Apoi s-a aplecat în faţă şi a răsucit laptopul spre mine.

— Domnule Lemmer, reţine, te rog, un lucru. Dacă păţesc ceva, materialul acesta filmat va ajunge în mâinile autorităţilor. A apăsat pe-o tastă, şi pe ecran a apărut o imagine de înaltă rezoluţie. Mă înfăţişa pe mine stând în faţa lui, cu spatele la cameră, apoi lovindu-l. Şi pe el căzând peste masa cu blat din sticlă şi prăbuşindu-se la podea.

Şi pe urmă Jeanette interpunându-se între noi şi trăgându-mă cu putere de braţ. „Lasă-l în pace”. Vocea i se auzea limpede precum cristalul. „O să-l omor”.

Wernich a făcut stop-cadru pe imaginea de pe ecran. Stăteam aplecat ameninţător deasupra lui, cu Jeanette ţinându-mă de gulerul cămăşii.

— Sunetul are o calitate foarte bună, am remarcat.

— Tehnologia noastră e întotdeauna de prima clasă.

∴

Stăteam rezemat de Porsche de zece minute, când Jeanette s-a apropiat şi a descuiat maşina.

— Hai să mergem!

Abia după ce ne-am aşezat amândoi, a scos din buzunar un DVD şi l-a lăsat să cadă – neglijent – la mine în poală.

— Poftim, a spus.

— Ai avut vreo problemă?

— Nimic nu e mai convingător decât o ţeavă de nouă milimetri lipită de ţeasta unui tip, a zis.

— Eşti mai nebună decât un câine turbat, l-am plagiat eu pe doctorul Koos Taljaard.

S-a mulţumit să râdă, a pornit motorul şi-am plecat. Pe drum mi-a povestit ce făcuse.

Aşteptase să mă vadă intrând în biroul lui Wernich şi pe urmă o întrebase pe Louise unde era sala de control al camerelor video. La început, Louise refuzase să răspundă. Jeanette o ameninţase că-i rupe unghiile.

— S-o fi văzut cum se uita la mine, de parcă-aş fi fost barbară.

Într-un final, secretara o condusese, fără tragere de inimă, până la uşa fără niciun însemn pe ea a unei încăperi aflate în spatele clădirii. Arătase cu degetul spre ea şi se întorsese pe călcâie, părăsind locul plină de demnitate.

Jeanette deschisese uşa. Camera, nu foarte mare, era pe jumătate cufundată în beznă. Un şir de monitoare aşezate pe o consolă circulară, şi în mijloc un bărbat în faţa unui panou de control. Un tip mustăcios, lat în spate şi puternic, cu părul grizonant. Jeanette îi fluturase Coltul pe la nas şi-l întrebase:

— Cine eşti?

— Look. Bărbatul o măsurase cu privirea de sus şi până jos şi decretase: Iar tu eşti Louw.

— Ai ghicit.

— Ce cauţi aici?

— Dă drumul mai tare la sonor, să auzim ce discută ăia doi, spusese Jeanette arătând spre monitorul pe care apărea biroul lui Wernich.

Ascultaseră în tăcere, în semiobscuritatea sălii, schimbul nostru de replici, până la momentul când eu mă ridicasem şi plecasem.

— Vreau o copie a înregistrării, te rog, zisese Jeanette.

Bărbatul pufnise dispreţuitor. Şi atunci, ea făcuse o gaură în cel mai apropiat monitor.

— Dar n-am auzit nimic, am spus eu.

— Sala e izolată fonic şi împotriva prafului. Probabil că e şi impermeabilă. Deşi acum n-aş mai fi atât de sigură de asta. Am fost nevoită să stric puţin acoperişul ca să-l conving să-mi facă DVD-ul.

Trăsese în trei monitoare şi în tavan, şi individul îi făcuse fără grabă şi în mod mecanic o copie. Şi pe urmă ea îl pocnise cu toată puterea cu Colţul peste faţă. Capul i se smucise pe spate, şi sângele i se prelinsese prin mustaţă.

— Şi-a ridicat capul şi s-a uitat la mine ca un piton care devorează din priviri un iepure.

— Mersi, Jeanette.

— Nu, Lemmer. Eu sunt cea care-ar trebui să-ţi mulţumească, a replicat şi a rânjit plină de sine.

L-am sunat pe B.J. Fikter. Mi-a spus că Jacobus le Roux era la Emma în salon de două ore. Şi că poliţia retrăsese paza.

— O să vin mâine să te înlocuiesc.

— Slavă Domnului! a răspuns el şi-a încheiat convorbirea.

— Şi acum ce facem? m-a întrebat Jeanette.

— Acum o s-o rugăm pe frumoasa ta recepţioneră, Jolene Freylinck, să ne facă o copie a DVD-ului.

— Una singură?

— N-avem nevoie de mai multe.

— Nu sunt de acord, Lemmer. Ar trebui să dăm câte o copie fiecărui viitor membru al noului lor consiliu de administraţie.

— De ce? Ca să-l concedieze?

— Ar fi un început.

— Dar nu şi un final reuşit.

— Ai o idee mai bună?

— Da. O să te coste preţul unei călătorii cu avionul.

— Până la Nelspruit?
— Nu. Ceva mai departe, am răspuns.
— Ce pui la cale?
— Prefer să nu-ţi spun.
A meditat asupra propunerii mele şi a acceptat-o, deşi nu cu dragă inimă. A schimbat viteza şi a apăsat pedala de acceleraţie până la podea. Forţa gravitaţională ne-a lipit de scaune cu mâna ei invizibilă.

∴

Biroul avea vedere spre mare, însă aparatul vechi de aer condiţionat făcea prea mult zgomot ca să putem auzi valurile care se spărgeau la ţărm.
Bărbatul din faţa mea avea pielea de culoarea amurgului. Era trecut bine de şaizeci de ani, cu părul alb ca zăpada, dar cicatricea care se întindea din colţul gurii până la ureche se vedea şi acum la fel de clar că în urmă cu zece ani, când îl cunoscusem. Avea aceiaşi ochi goi, ca şi cum persoana aflată în spatele lor murise. Un om căruia nu-i mai păsa de durere şi care simţea nevoia de-a răbufni din când în când.
I-am întins DVD-ul peste masă.
— Vei avea nevoie de un interpret, am spus.
— De ce? În ce limbă e? m-a întrebat într-o engleză cu accent puternic.
— În afrikaans.
— Poţi să-mi traduci tu.
— Cred c-ar fi mai bine pentru amândoi dacă ai apela la un traducător neutru.
— Înţeleg. A întins mâna, a luat carcasa şi a deschis-o. Discul a strălucit, nou şi argintiu. Pot să te întreb de ce faci asta?
— Mi-ar plăcea să-ţi pot răspunde că o fac pentru că mă încred în puterea justiţiei, dar aş minţi. Adevărul este că nu cred decât în răzbunare.
A încuviinţat încet din cap şi a închis carcasa.
— Ştiu, a spus întinzându-mi mâna. Noi doi suntem la fel.
În timp ce ieşeam în dogoarea amiezii, pe o stradă din Maputo, capitala Mozambicului, telefonul mobil a scos un bipăit care a acoperit susurul Oceanului Indian. L-am luat din buzunar şi am făcut semn unui taxi să oprească. Am citit mesajul.
Trei cuvinte: „EMMA S-A TREZIT”.

49.

Trebuie să recunosc faptul că aveam aşteptări în privinţa momentului când urma s-o revăd pe Emma în salonul ei de spital.

Nu aşteptări iraţionale, de genul că avea să mă primească cu braţele deschise, să mă îmbrăţişeze şi să-mi şoptească la ureche cât de recunoscătoare era şi cât de mult mă iubea. Mai degrabă îmi imaginam cum aveam să mă aşez pe pat, iar ea urma să-mi ia mâna şi să-mi spună: „Mulţumesc, Lemmer”. Ar fi fost de-ajuns pentru mine, un început, preludiul unor noi posibilităţi.

Însă Jack Phatudi m-a privat de-o asemenea plăcere.

Vineri, 4 ianuarie, i-a trimis pe Negru şi pe Albu, cei doi care ne urmăriseră pe Emma şi pe mine cu un secol în urmă, să mă aresteze. Albul mai era şi acum umflat la nas şi la ochi. M-au arestat într-un mod cât se poate de ceremonios la Aeroportul Internaţional Kruger Mpumalanga pentru „crimă, tentativă de crimă şi obstrucţionarea justiţiei”. Mi-au permis să dau un singur telefon înainte de-a mă închide într-o celulă înăbuşitoare din secţia de poliţie din Nelspruit, împreună cu o adunătură pitorească de indivizi agresivi.

B.J. Ficker a venit sâmbătă după-amiaza „în vizită conjugală”, după cum a numit-o. După ce-a făcut câteva glume pe marginea situaţiei în care mă aflam, m-a informat că Emma urma să fie transportată duminică la Cape Town cu un avion SouthMed Health Care. Şi că Jeanette îmi transmitea să nu-mi fac griji, că se ocupa ea de „problemă”.

Luni dimineaţa m-au ameninţat că mă vor acuza şi de atac asupra unui alt deţinut, dar eram conştient că avea să fie greu să găsească nişte martori credibili. Şi pe urmă au venit Negrul şi Albul, care mi-au pus cătuşe la mâini şi lanţuri la picioare şi m-au dus la curtea magistraţilor pentru audierea în vederea stabilirii cauţiunii. M-au îmbrâncit inutil de tare în Audi.

Celulele din clădirea tribunalului se aflau la subsol, sub sala de şedinţe. Un avocat alb, tânăr, cu un inel mare din aur pe deget, s-a apropiat şi s-a prezentat drept Naas du Plessis. Avea să mă reprezinte, la cererea lui Jeanette Louw. „O să fac tot ce pot, dar mai aveţi o condamnare la activ”, m-a anunţat sumbru.

Am fost ultimul chemat, dar cei doi agenţi în uniformă nu m-au condus în sala de şedinţe. M-au împins pe hol, şi mi-am târşâit picioarele puse în lanţuri, cu mâinile prinse la spate în cătuşe, până într-un birou mic, unde mă aştepta Jack Phatudi. Au închis uşa în urma lor.

În încăpere erau câteva scaune, o masă şi un fişet din oţel. M-am aşezat. Phatudi s-a încruntat la mine, plin de ură, fără să scoată o vorbă. Pe urmă a dat cu pumnul, puternic, în fişet. Ferestrele au zdrăngănit. Şi-a tras un scaun în faţa mea, ţinându-se de încheieturile degetelor. Îl dureau. Şi-a apropiat chipul la numai câţiva centimetri de mine. Pentru prima oară, l-am văzut transpirând. Picăturile de sudoare i se scurgeau pe pielea întunecată, de-a lungul gâtului gros ca un trunchi de copac, dispărând pe sub gulerul imaculat al cămăşii. Am ghicit din privirea lui că avea să mai dea o dată, de data aceasta în mine.

— Tu... a spus, apoi a tăcut.

Părea să se fi înecat şi nu-şi mai găsea cuvintele. S-a răsucit şi a izbit din nou în fişet. Altă bubuitură. S-a întors spre mine şi mi-a prins faţa în mâna dreaptă, strângându-mi-o cu o forţă teribilă în timp ce se uita în ochii mei. După care m-a împins înapoi, scaunul s-a răsturnat şi am căzut, lovindu-mă tare la cap.

A scos un icnet de furie şi de frustrare.

— Să-ţi spun ceva. Un singur lucru. M-a înşfăcat de haine şi m-a ridicat cu forţa, ţinându-mă strâns. N-au reuşit să mă cumpere, a zis.

Am rămas aşa, faţă în faţă, eu şi Jack Phatudi, şi în clipa aceea am ştiut că Wernich şi oamenii lui îi făcuseră o ofertă, iar el o refuzase. Şi că nimic din ceea ce aveam eu să spun n-ar fi contat pentru el.

Aşa că l-am întrebat:

— Ce vrei să spui, Jack?

Mi-a dat drumul din strânsoare. Mi-am pierdut echilibrul şi m-am clătinat, rezemându-mă de zid.

S-a întors cu spatele la mine.

— Au venit la mine ca să mă mituiască. Mi-au cerut să renunţ la acuzaţii, împotriva ta. Şi a lui Cobie de Villiers. I-am refuzat. Mi-au zis că tribul meu va obţine pământul pe care-l revendică şi că eu voi căpăta o groază de bani. Cât voiam? Am repetat că nu. Aşa că au trecut peste capul meu. Au cumpărat pe cineva aflat

mai sus în ierarhie, nu ştiu pe cine. Dar, ascultă-mă bine, n-o să mă las până nu te prind. Şi pe tine, şi pe de Villiers, şi pe Kappies. Pe toţi.

S-a răsucit pe călcâie şi a trecut pe lângă mine fără să-mi mai arunce vreo privire. A deschis uşa şi-a ieşit, lătrând un ordin pe hol, în sePedi. Cei doi agenţi în uniformă au venit, m-au descătuşat şi m-au informat că eram liber să plec; acuzaţiile la adresa mea fuseseră retrase.

∴

Emma era într-un salon cu vedere spre Table Mountain. Am găsit uşa deschisă şi încăperea plină de oameni adunaţi în jurul patului: Jacobus le Roux, Carel Bogătaşul, avocatul Stoffel, alţii pe care nu-i cunoşteam. Oameni iubitori de pace, oameni atrăgători, de succes. Un spaţiu al prieteniei şi al bucuriei. M-am oprit înainte să apuce să mă vadă şi i-am aruncat pe furiş o privire. Am văzut-o din profil. Slăbise, dar avea aceleaşi linii frumoase ale feţei în clipa când a zâmbit. M-am întors şi-am ieşit. Am mâzgălit un bileţel pe care l-am lăsat, împreună cu un buchet de flori, în cabinetul asistentelor.

Trebuia să-mi recuperez Isuzul de la Hermanus. Şi pe urmă să cumpăr răsaduri de la magazinul Stodels.

M-a sunat a doua zi.

— Mulţumesc pentru flori, a spus.

— Cu plăcere.

— Ar fi trebuit să intri, Lemmer.

— Erau prea mulţi oameni înăuntru.

— Cum aş putea să-ţi mulţumesc?

— Nu mi-am făcut decât datoria.

— Of, Lemmer, te-ai băgat înapoi în cochilie. Unde eşti?

— În Loxton.

— Cum e vremea pe-acolo?

— Foarte cald.

— Aici, în Cape, bate rău vântul.

— Mă bucur că te simţi mai bine, Emma.

— Ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

— Nu, n-ai de ce.

— O să-ţi fac o vizită când o să mă refac complet.

— Eşti bine-venită.

— Mersi încă o dată, Lemmer. Pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

— Cu plăcere.

Şi pe urmă ne-am luat, stângaci, rămas-bun, şi-am ştiut că şansele de-a o mai vedea vreodată erau de unu la zece.

∴

Ploua când am citit în ziare despre moartea lui Quintus Wernich şi a lui Christo Look.

Era pe 14 februarie, şi stăteam la masă, citind ziarul, iar tunetele bubuiau afară, peste zgomotul picăturilor mari de ploaie care cădeau pe acoperişul din tablă ondulată. Articolul de pe prima pagină din *Die Burger* relata povestea unei prezumtive răpiri în Stellenbosch, şi trăgea un semnal de alarmă privind rata tot mai înaltă a infracţionalităţii.

L-am parcurs de două ori, apoi m-am uitat pe fereastra de la bucătărie la băltoacele strălucitoare care se formau în grădina mea de legume, reflectând la bărbatul cu cicatricea aceea mare pe faţă. Raul Armando de Sousa.

Îl întâlnisem o singură dată, în 1997, cu ocazia unei reuniuni la nivel guvernamental, în Maputo. Ne adunase pe toţi bodyguarzii într-o sală de conferinţe pentru a discuta despre procedurile pe care aveam să le urmăm în ultima seară, la banchetul festiv. Recunoscusem în ochii lui un „frate în ale violenţei”, dar de sub faţada de culoarea amurgului mai răzbătea ceva – o povară, o greutate invizibilă care îi apăsa pe umeri.

Pusesem discret câteva întrebări în dreapta şi-n stânga. Mi se spusese că fusese bodyguardul lui Samora Machel. Şi că se aflase în Tupolevul 134A care se prăbuşise în munţii Lebombo. Se numărase printre cei zece supravieţuitori. Îl înţelegeam. Mă întrebam cum este să aştepţi o viaţă întreagă momentul în care să te autodefineşti şi, când acesta vine, să-ţi dai seama că, de fapt, nu e în puterea ta să schimbi lucrurile. Şi atunci, nu era oare mai bine să rămâi invizibil şi neîmplinit?

La el mă gândisem în timp ce Jacobus le Roux îmi spunea povestea lui, sub copacul acela de la Heuningklip. În clipa aceea, trăisem acelaşi sentiment pe care-l avusese şi Raul Armando de Sousa. Şi atunci îmi dădusem seama că, uneori, viaţa îţi oferă o cale de ieşire.

Iar acum ştiam cu maximă certitudine că el era în spatele incidentului din Stellenbosch. De Sousa fusese cel care apăsase pe trăgaci.

Am parcurs restul ziarului fără prea mare atenţie. Până când am ajuns la un articol scurt din interior, scris pe o singură coloană şi postat lângă o reclamă pentru Pick ’n Pay. Grupările ecologiste îşi exprimau îngrijorarea faţă de modul în care tribul Sibashwa îşi formulase revendicarea unei porţiuni mari de teren aparţinând Parcului Naţional Kruger.

După ce-am terminat de citit, am făcut o plimbare prin grădină pentru a savura parfumul îmbătător al pământului jilav din Karoo. M-am gândit la Jack Phatudi, fiul unei căpetenii Sibashwa.

∴

La ora cinci am pornit în alergare pe drumul spre Bokpoort, calculându-mi viteza în aşa fel încât să mă întorc acasă când începea serialul *7 de Laan.*

Pe drumul acela există un loc, o ridicătură de pământ, dincolo de ultimul gater din Jakhalsdans, unde forţele scoarţei terestre au aşezat, în milioane de ani, stânci masive una peste alta, ca un fel de avertisment. De jur-împrejur, ţinutul Karoo se întinde liber, deschis, şi acolo obişnuiesc să poposesc şi să meditez la locul nostru în univers. Dacă faci un pas în spate şi te îndepărtezi de Terra, de sistemul nostru solar, de Calea Lactee, dacă priveşti din această perspectivă, suntem cu toţii atât de mici, de neînsemnaţi, de invizibili.

Dar, în timp ce alergam înapoi prin oraşul strălucitor şi curat, după ploaie, oamenii mă salutau. Conrad de la atelierul de reparaţii, De Wit, ridicându-şi privirea din pragul Cooperativei, Antjie Barnard, uitându-se la mine de pe veranda casei, *oom* Joe van Wyk smulgând buruienile din grădină.

— Bună, Lemmer. O ploaie pe cinste, nu?

Mai jos pe stradă, chiar la periferia oraşului, e casa mea. Şi în faţa ei era parcat un Renault Megane cabrio verde. Am început să alerg mai repede.

virtual-project.eu

violin